

Osman Aysu _ At Kuyruklu Adam

BİRİNCİ BOLUM

(1)

Adam ın alnı boncuk boncuk terlemi şti. Yüzündeki sakal en az iki günlüktü. Terden sırılsıklam olmuş ellerini blucinine sürterek kuruladı. Uzun sarı saçlar ını at kuyru ğu yaparak omzuna salmıştı. Koyu renk camlı Ray-Ban'ini ç ıkardı ve yele ğinin üst cebine soktu.

Yatakta uzanm ışı k ıza ihtirasla baktı.

Tavandan sarkan ç ıplak ampulün yeterince aydınlatamadığı oda k ızın sızmadan önce içtiği esrarlı sigaranın dumanıyla kaplıydı ve içerdeki idrar kokusu insan ın genzini tırmalıyordu.

K ız içtiği esrarlı sigaran ın etkisiyle adeta kendinden geçmişti.

At kuyruklu adam yata ğa yaklaştı.

K ızın gözleri aralıktı fakat çevresinde olup bitenlerden kesinlikle haberdar de ğildi.

Parmaklar ını uzatıp kızın çiçek desenli yeşil bluzunun düğmelerini açtı. Elini usulca içeriye sokarak terden nemli teni üzerinde dolaştırmaya başladı. Kız buz gibi soğuktu.

5

Sutyeni yoktu. Meme ucunu yakalay ıp sıktı.

K ız en ufak bir reaksiyon vermiyordu!

At kuyruklu adam ın kaşları çat ıldı. Sonra bluzu hoyratça çekti. Bluz sıyrıldı ve genç k ızın bir memesi ortaya çıktı. Solgun elektrik ışığı k ızın süt beyazı ç ıplak teni üzerinde parıltılı hareler yarattı.

Yine k ımıldamamıştı k ız...

"Orospu" diye f ısıldadı adam.

Odadaki yo ğun idrar kokusundan rahatsız oluyordu. Kızın altına kaçırıp kaçırmadığını merak ederek, uzun poplin eteğini beline kadar kaldırdı.

Külotuna baktı.

Kuru görünüyordu.

Kokunun kayna ğını aradı.

Kutsal görevini yerine getirmeden önce bu kokuyu engellemeliydi. Koku tahammül edilir gibi de ğildi. Tuvaleti aradı, iki odalı ufak ık bir daireydi kızın evi. Tuvalet, küçük koridorun üzerinde olmalıydı.

Banyoya girdi. Burada koku daha da yoğundu.

İki duvar arasına ip gerilmiş, birkaç parça iç çamaşırıyla iki tişört kuruması için asılmıştı. Klozete yaklaştı. İdrarın sararttığı sıvının üzerinde dışkıları yüzüyordu.

Tiksinerek sifonu çekti. Yalnızca kuru bir gürültü geldi. Sular kesikti. Çaresiz kızın yanına döndü.

Oda son derece dağınık ve pisti. İğrenerek etrafı inceledi. Daha önce buna fırsat bulamamıştı. Bir duvarda Humphrey Bogart ve Ingrid Bergman'lı ünlü Casablanca filminin afişi, yanında da sivri sakallı Lenin posterı asılıydı. Ufak tahta bir masanın üzerinde kaynatılmaktan ıs tutmuş gri bir çaydanlık, kirli çay bardakları ve yarısı yenmiş bayat bir simitin saçılmış susamlarını gördü.

Kimse oturmazdı bu berbat yerde. Tam bir fare yuvasıydı...

Temmuzun boğucu sıcağı sanki adamın teninden fişkırıyor-du. Yeleğini çıkardı, yavaş yavaş soyunmaya başladı. Artık acele

6

etmeliydi. Bu pis, iğrenç ve şehvet kokusu sinmiş evde daha fazla oyalanması gereksizdi zaten.

Kutsal görevi onu bekliyordu..

Yatağa yaklaştı. Kız aynen bıraktığı gibi duruyordu. Hareketsiz ve az sonra başına geleceklerden tamamen habersiz, tam ve mutlak bir teslimiyet içinde..

Açıkta duran çıplak memesine ve ayrıık bacaklarına baktı. Erkeklik organı kabarmıştı. Kızın yanına uzandı.

Gözlerinde iki damla yaş belirdi. Bu duygusal ığı görev sırasında her fahişeye göstermediğinin bilincindeydi. Onun için ağlamaya başladı. Uysal bir kızdı ve her dediğini itirazsız yerine getirmişti. Hiç münakaşa etmemişlerdi.

Kızın saçlarını okşamaya başladı.

Kim bilir kaç günden beri yıkanmıyordu. Saçlarının telleri yağlanarak birbirlerine yapışmıştı. İnce uzun parmaklarıyla kütleleşip yapışmış saç tellerini ayırmaya çalıştı.

Dudaklarını Jale'nin burnunun ucuna değdirdi. Yumuşakça, kelebek dokunuşu gibi. Sanki incitmekten çekinircesine..

Fakat kızdan yine bir cevap alamamıştı.

Kızın yarı aralık dudaklarını öpmeye başladı. En cıldırııcı, en baştan çıkarıcı şekilde. Dilini ağzına sokup dolaştırdı.

Nafile.. K ızda yine hareket yoktu.

"Jale" diye dürttü.

Sonra k ızın dudaklarını emmeye, ac ıtırcasına ısırmaya başladı.

Sinirleniyordu. Daha hızlı dürttü kızı bu kez. Kız ölü gibiydi. Kutsal görevini ifa ederken kendinden geçmiş, şuuru bulanmış kadınlardan nefret ediyordu. Daima bilinçlerinin yerinde olmasını isterdi.

Ter bastı at kuyruk adamı.

Vücudu sünger gibi ıslanmıştı. Derin uykudan bir türlü sıyrılamıyordu Jale. Bunun yarı koma hali olduğunu anladı. Belki kız hiç açılmayacaktı.

7

"Lanet olsun," diye homurdandı. Bu uyuşturuculardan tiksiniyordu.

Ama kutsal görevini yerine getirmeliydi.

Görevi yarım bırakamazdı..

Ağızından iğrenç bir koku yükseliyordu kızın. Ağır, ekşi ve mide bulandırıcı bir koku. Az önce dilini ağızında dolaştırırken bunu daha fazla duyumsamıştı.

Kızgınlıkla kızını soymaya başladı. Ufak bikiniyi aşağıya çekerken külotun bir ucu ayağındaki tozlu sandalete takıldı. Ağızından okkalı bir küfür çıktı. Sonunda külotu takıldığı yerden kurtardı. Eline alıp solgun ışığa tuttu.

Ağızda bir iki damla sarı leke vardı.

Sidik mi diye kokladı; hayır, sidik değildi. Bu kokuyu çocukluğundan beri tanırdı. Kadınlara has akıntı kokusu bu. Tıpkı annesinin külotları gibi kokuyordu.

Midesi bulanır gibi oldu.

Omuzları sarsıldı. Yoksa o karabasan mı başlayacaktı yine? Yoo, istemiyordu. O kabusu asla yaşamak istemiyordu. Silkindi. O buğulu, derin ve kalın sis tabakasıyla örtülü korkunç düşlerden uzak kalmalıydı. Ağlamaya başladı. Ama bu kez Jale için değil, kendi için ağlıyordu. Bir süre ağlamaya devam etti. Nasıl olsa acelesi yoktu fakat bu pislik yuvasında kalmak, daha fazla oylanmak istemiyordu.

Göz yaşlarını ve terli yüzünü külotla kuruladı sonra onu dertop ederek yerde duran blucinin arkasına yerleştirdi. Kıs kıs gülmeyi becerdi. Bugece koleksiyonuna bir ilave daha olacaktı.

Artık işini bitirmeliydi.

Kızın bacaklarını aralayıp ona sahip oldu. İki dakika bile sürmemişti. Boşalınca rahatlamıştı biaz; kız ise hiçbir şeyin farkında olmamıştı.

İri vücuduyla yataktan kalktı. Şimdi sıra görevin son kısmına, ilahi cezayı uygulamaya gelmişti.

Yere b ıraktığı branda bezinden yap ılmış ask ılı çantas ına uzandı, içinden otuz santimlik avcı b ıçağını çıkardı. Işığa tuttu. Rambo tipi çelik bıçak elektrik ışığında parıldadı. Ağır ağır yatağa yaklaştı. Nefesini ayarladı, derin derin soludu. Gözlerini kırpıştırdı, kolunun adalelerini sıktı. Hazırdı art ık..

K ızın çıplak vücuduna son kez baktı.

Memeleri iki yan ına sarkmış, bacakları açık, öylece bıraktığı gibi duruyordu. Cinsel organ ının kılları üzerinde hâlâ canlı meni art ıkları göze çarp ıyordu.

Midesi kabardı ı. Az evvel sahip olduğu kıza karşı tiksinti duydu.

S ıkı s ıkı kavrad ığı b ıçağı olanca h ızıyla kızın karnına sapladı. Oluk gibi kan sütunu fişkırdı. At kuyruklu adam fişkiran kandan kurtulmak için yatağın kenarına sıçradı.

Yar ı komadaki k ız ise darbenin şiddetinden yattığı yerde hoplad ı. Başka da bir tepki göstermedi. Sesi çıkmadı, sadece yüzü acı ile gerildi, dudaklar ı k ıvrıldı, aralık gözleri biraz daha açıldı, başı yana kayd ı ve sonsuzluğa kadar hareketsiz kaldı.

Adam k ızın vücuduna saplı kalan b ıçağı yeniden kavrad ı. Sapı bula şan kanlardan yapış yap ıştı. Kanırtarak bıçağı k ızın karnının öbür yanına kadar çekti. Karnı ba ştan başa yarılmıştı.

Yeni bir ter dalgası kaplad ı adam ın vücudunu. Bıçağı ç ıkarıp üzerindeki kanı kirli çar şafa sildi. Yüzüne tatlı bir huzur sinmi ş gibiydi. İri çatılı gö ğsü körük gibi inip kalkıyordu.

Kutsal görev ba şarıyla yerine getirilmişti...

9

(2)

iy afeteryaya giren Sibel gözleriyle Ayhan' ı aradı ı. Kafeterya IX henüz yükünü almamıştı. Bir yığın boş masa vardı ve en kötüsü Ayhan ortalarda görünmüyordu. H ırsından tepinecekti nerdeyse; hep böyle yapıyordu bu çocuk. Saat ve randevu kavramı geli şmemişti o kıvrak ve zeki beyninde. Kim bilir, nerede takılmış, neyin peşindedir diye somurtarak söylendi.

As ık bir suratla tezgaha yürüdü. Bir Nescafe ile kaşarlı sandviç aldı ı, sabahtan beri kursağına bir lokma girmemişti. Boş bir masaya oturdu. Koltu ğunun altına sıkıştırdığı dosyalar ı masaya b ıraktı.

Asl ında bu kadar sinirlenmesi için de sebep yoktu. Daha haftanın ilk günüydü ve programın hazırlanması için önünde dolu dolu yedi gün vardı. Az önce program müdürünün odasından çıkmıştı. Enver bey kendisine sunulan program planını onaylam ıştı. Bir sorun yok sayılırdı.

Topla kendini, diye söylendi içinden. Mizacı her zaman olaylar ı büyötmeye müsaitti. Bo şuna sinirlenmesinin anla-

10

m ı yoktu. Ayhan gelirdi şimdi. Geç kalırdı ama görevini de hiç aksatmazdı ı. Sandviçinden bir lokma ısırırken, şekersiz kahvesinden de büyük bir yudum aldı.

İlk lokmayı yutar yutmaz çantas ından Pall Mall paketini çıkardı. Kafeteryanın havalandırma tesisatı bozulmuştu. Geniş pencerelerden dolan temmuz güne şî içersini tahammül edilemeyecek kadar ısıtmıştı.

Bluzunun üstten iki dü ğmesini açtı.

Etrafa bir göz attı. Haber Dairesi'nin iki erkek elemanı çaktırmadan kendisini göz hapsine almışlardı. Kendini dünyanın en çekici erkeği sanan spiker bozuntusu Orhan Alp'den nefret ederdi. O baygın göz süzüşleri, her kadının kendisine hayran olduğunu ihsas eden davranışları ve ukalaca konuşmaları çok can sıkıcıydı. Yanında oturan haber koordinatörü Fehmi Başar da ayrı bir tipti. Hergece televizyondaki haber programı içinde beş dakikalık bir yorum kuşağı vardı. Şöhret her ikisinin de başını döndürmüştü ve tabir yerinde ise tencere yuvarlanmış kapığını bulmuştu. 4

Başka tarafa baktı, onları görmezden geldi. Bir iki masa ötede "Gün Başıyor" programının takdimcisi Rana Kamışçı ile Zeki Toksöz oturuyorlardı. El salladı onlara. İkisi de tatlı ve sevecen insanlardı. Hele Rana çok candan bir kızdı. Geçen yaz Marmaris'e yaptıkları bir gezide beraber olmuşlardı.

Sibel üç yıldır Kanal ABC'de program yapımcısı sıfatıyla mukaveleli olarak çalışıyordu. Son bir yıldır hazırladığı "Olayların İçinde" programının reytingi çok yüksekti ve kanalın en tutulan programlarından biri olmuştu. İşinden de başarısından da çok memnundu.

Kahvesini bitirip ikinci sigarasını yakarken Ayhan'ı gördü.

Pür telaş içeriye giriyordu. Sempatik hareketleriyle hemen dikkat çekerdi. Televizyon şirketinde çalışan bütün kızların gözdesiydi. Bu müzmin bekarı kafa kola alıp, evlenmeyi hayal edenlerin sayısı şaşılacak kadar fazlaydı.

II

Uzaktan Sibel'e el salladı, dışardaki bunaltıcı sıcağından yüzü gözü kızarmıştı. Ahlaya puflaya yaklaştı. Elinde kocaman kamera sırtında ağır bir çanta taşıyordu.

İskemleyi çekip oturdu. Göz ucuyla Sibel'in asık yüzünü süzdü.

"Yine geciktim mi?" diye sordu.

Hareketi başış bekleyen bir ilkokul çocuğu kadar masumdu.

Sibel burnundan soludu.

"Sen ne zaman randevuna zamanında gelirsin ki?"

"Yapma Sibel, sadece on dakika geciktim. Bir şey kaçırmış değilim. Dışardaki şu korkunç sığağa bak. insanı yerine çiviliyor, ağırlaştırıyor, güneşte biraz daha kalsam neredeyse buharlaşıp yok olacaktım."

"Sahi mi?"

"Tabii ya!"

"Niye acaba ba şkaları buharla şmıyor da yalnız sen bu kadar etkileniyorsun?"

Ayhan muzip bir şekilde omuzlarını silkti.

"Bilmem? Belki ozon tabakas ındandır. Malum ya delin..."

"Kes zevzekli ği Allahını seversen. Enver beyle görü ştüm, haftalık programı onaylad ı. Öğleden sonra

çekime gideceğiz."

"Dur bakal ım, acele etme."

Kız, Ayhan'ın yakışıklı yüzüne baktı.

"Ne demek acele etme?"

"Sana bir haberim var. Bomba gibi. Flaş bir haber."

"Boş ver senin haberini. Kim bilir, yine nasıl ipe sapa gelmez bir şeyi haber diye yakalamışsındır."

"Yine beni kırıyorsun güzelim. Hem bu seferki taş gibi. Ortalık karışacak, yer yerinden oynayacak. Senin de dudakların uçuklayacak. Bilmiş ol."

"Yaa, öyle mi." diyen Sibel iskemlesine yaslandı. Yüzünde küçümseyici bir tebessüm oluştu.

"Neymiş bu flaş haber?"

12

Ayhan zevkle sıırıttı.

"Bu sabahki gazeteleri okumadın mı?"

"Şöyle bir göz attım."

"Sadece göz mü attın?"

Sibel mesleki bir hassasiyetle irkildi. Ayhan'a güvenemezdi ama yine de gözünden önemli bir şey kaçmış olabilirdi.

"Hadi çıkar şu baklayı ağzından" dedi.

"Yoo, o kadar ucuz değil. Şu halime bak. Sıcaktan perişan oldum, boğazım kurudu. Yanıyorum. Dilim ağzımda dönmüyor."

Sibel kaşlarını çatı.

"Bedava meşrubat umuyorsan, yaya kaldın Tatar ağası. Bu numara artık sökmez. Yemiyorum. İçeceğin şeyin parasını kendin ödersin."

"Hain Sibel.. Haberi bedavaya koparmak istiyorsun, değil mi?"

"Hadi öt, neymiş bakal ım şu mesele."

Ayhan Berkman k ızın gözlerinin içine baktı.

"Düngece Talimhane'de bir cinayet i şlendi. Uyuşturucu müptelası bir k ız bıçaklanarak öldürülmüş. Yarın gazetesinin foto muhabiri bir arkadaşla ben de olay yerindeydim."

"Eee, ne olmuş yani?"

"Haberde bir şey dikkatini çekmedi mi?"

Sibel omuzları silkeli, "Dedim ya, şöyle bir göz attım işte!" diye mırıldandı.

Aslında haberi okumamıştı bile. Olayı her gün karıştırdıkları adı polis vakaları arasında biri sanmıştı.

"Yoksa ölen ünlü birinin kızı mı?" diye sordu.

Gözleri cin gibi parıldayan Ayhan başını salladı.

"Hayır, tanınmış birinin kızı değil. Alelade bir vatandaş."

"Öyleyse?"

"Öyleysemi şu; katil kızın karnını bir bastan bir başa yarmış. Hem de ırzına geçtikten sonra. Kızın bütün bağırsakları dışarıdaydı."

13

Sibel suratını buruşturdu.

"Yeter Ayhan! Kusturmak mı istiyorsun beni? Ne de önemli habermiş ama? Yahu İstanbul'da her gün buna benzer cinayet işleniyor, vukuatsız gün mü var?"

Ayhan pişkin pişkin sıırttı.

"Anlatılan bizim program yıldızımızın dünyadan haberi yok. Bağlantıyı kuramıyor. Bu olay sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Yoo. Ne çağırştıracak ki?"

"Geçen ay Bebek'te işlenen cinayeti hatırlamadın mı? Genç bir fahişe öldürülmüştü. O da uyuşturucu kullanıyordu."

Sibel kendini zorladı, hatırlamaya çalıştı, fakat olayı çıkaramadı.

"Ne olmuş yani, iki olay arasında bağlantı mı kuruyorsun?"

"Çok şükür nihayet uyandın. İki cinayet de tıpkı birbirinin eşi. İki uyuşturucu müptelası aynı şekilde karınları deşilerek öldürülüyor."

Sibel yutkundu.

"Bizi ilgilendirir mi?"

"Buna sen karar ver. Program haz ırlayıcısı sensin. Olaylar ın içinde programı için süper nitelikte bir haber işte. Aramızda dolaşan Karındeşen Jak... Nasıl haber ama?"

Evet, ilgi çeken bir haber olabilirdi do ğrusu.

Reyting kazanabilirlerdi. Patronlar ın da istediği buydu. Genç kız kameramanını süzdü.

"Polisle konu ştun mu?"

Ayhan ba şını salladı.

"Cinayet masası dedektiflerinden O ğuz Tamer'le."

"Ne anlatt ı?"

Ayhan sırtıttı.

"Öf be, ne kadar da sıcılık.. Boğazım da nasıl kurudu. Buz gibi bir kola ne iyi giderdi ama? Tam içilecek zaman!"

Sibel ba şını salladı. "Al.. Zıkkımın kökünü iç. Sadakam olsun. Seni gidi rüşvetçi seni. Yine beni tongaya bastırdın."

14

Sonra çantas ından bir yüzlük çıkarıp Ayhan'ın önüne attı.

"Aaa, böyle vereceksen almam. Ben bir kolay ı gerçekten hak etti ğimi sanıyorum. Ne iş yahu? Hem bomba gibi bir haber getiriyorum, hem de horlanıyorum. Helal etmezsen olmaz. İçmem vallahi."

Sibel dayanamad ı güldü.

"Çok hokkabazs ın Ayhan. Hadi git al şu kolay ı da konu şmaya devam et."

Yüzlü ğü kapan Ayhan sırtarak içeceğini almaya gitti. Kafeterya televizyon ve gazete çalışanlarının müşterek kullandıkları aynı tesis içindeki bir mekandı. Hemen her masada tanıdığı kimseler vardı genç kameramanın. Dönünceye kadar birkaç masaya takıldı, lafladı.

Sibel kokuyu alm ıştı. Oturduğu yerde sabırsızlıkla Ayhan'ın dönüşünü beklemeye başladı. Ayhan'ı gören kızlar takılıp onu masalarına çağırıyorlardı.

Sibel uzaktan kameraman ını dikkatle inceledi.

Gerçekten yak ışıkl ı çocuktu. Uzun boylu, iri ve adeleli vücudu, da ğınık saçlara yüzünden hiç eksik etmediği kendisine yakışan bir gülüşü vardı. Ayhan'a sırnaşan kızları görünce ilk defa içinde garip bir duygu hissetti. Kıskançlık gibi.

Saçmalama, dedi kendi kendine. O sadece bir mesai arkadaş ısı hepsi o kadar. Sana ne? istedi ğinle konuşur, istediğ inle şakala-şır. Nişanl ın değıl, se'vgilin değıl. Seni ne ilgilendirir?

Onu be ğeniyor muydu acaba?

Bunu ilk defa dü şündüğünü farkettti. O zamana kadar Ayhan'a hiç böyle bir gözle bakmamıştı. Garip bir kadın kompleksi her halde, diye düşündü. Ayhan'ın kızlarla şakalaşmasına burulur gibi olmuş, içinde ta derinlerde bir yerde bir acı hissetmi şti.

Yeni bir sigara yakt ı.

Ayhan' ın dönmesini bekledi. Dumanı üflerken kameramanla ilgili dü şünceleri beyninden savmış, akllı, işlenen iki cinayet arasındaki benzerliğe takılmıştı. Ayhan masaya dönünce sordu:

15

"Evet, ba şla bakalım. Cinayet Masası dedektifi sana ne anlatt ı."

"O ğuz ağabey mi?"

"Ad ı her neyse?"

"Biraz laflad ık işte, havadan sudan. İşlerinin çok yoğun olduğunu, yıllık iznini bu sene de kullanmasının biraz şüpheli olduğunu filan."

"Herhalde bunlar ı merak edip sordu ğumu düşünmüyorsun? Cinayet hakkında ne dedi, onu söyle?"

"Ne cinayeti? Birisi mi öldürülmü ş?"

Sibel'in gözleri büyüdü.

"Yoksa bana yine numara m ı yapt ın? Kandırdın mı beni? Cinayet filan yok, de ğil mi? Sırf bedavadan Cola-Cola içebilmek için uydurdun bu yalanı!"

Genç kameraman keyifle gülümsedi.

"Ne yapay ım, çok susamıştım. Hem biliyor musun, bizim kafeteryada meşrubatlar çok pahalı. Para yetişmiyor yahu. Senin gibi birkaç laf arkadaşım olmasa susuzluktan öleceğim vallahi."

"Seni gidi domuz seni! Bunu unutmayaca ğım. Alacağın olsun. Bak, yemin ediyorum bir gün burnundan fitil fitil getireceğim bunu. Pis, alçak!"

Ayhan o kadar içten gülüyordu ki, Sibel de dayanamayıp güldü.

"Biliyor musun?" dedi genç adam. "Gülmek sana çok yak ışıyor. Ama suratın her zaman asıktır. Buz gibi. Erkek arkadaşlar sana, o yanına yaklaşılmaz bir aysbergdir diyorlar."

Sibel gülümsemesini keserek arkadaş ına baktı.

"Sahi mi? Bunu hiç i şitmemiştim."

"Tabii, yüzüne kar ş ı söyleyecek de ğiller ya! Ama ben senin dostunum. Onların bu kanaatini bilmeni istedim."

Sibel bir an dalg ın kaldı.

Ayhan haklı olabiliirdi, i Şinde daima mesafeli ve asık yüzlüydü. Ama bu daha ziyade görevine verdiği önemden kaynaklanır-

di. Mesai arkadaşıyla arasına belirli bir mesafe koymayı prensip edinmişti. Aşırı samimiyetin doğurduğu bazı sıkıntıları bundan evvel bizzat yaşıyarak öğrenmişti. Yoksa özel hayatında hiç de öyle biri değildi. İnsan sevgisiyle dolu, yaşamaktan zevk alan, sevecen ve coşkulu biriydi. Hiç olmazsa kendini öyle görüyordu. Yoksa yanılıyor muydu?

Dikkatle Ayhan'a baktı.

"Ben gerçekten bir aysberg miyim? Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Kameraman omuzlarını silkti.

"Bilmem... Seninle iş dışında fazla yakınlığımız olmadı. Hem sen benim patronum sayılırsın, düşüncemi açıklamam doğru olmaz."

"Saçmalama, ne patronluğu? Ben senin de fikrini öğrenmek istiyorum."

Kameraman, Sibel'in iri siyah gözlerinin ta derinlerine baktı.

Sebepsiz bir heyecanla kalbinin hızlı hızlı attığını duyumsadı genç kız. Nedenini anlamıyordu ama o anda Ayhan'ın cevabının son derece önemli olduğu au sezinlemiş gibiydi.

"Sen garip bir kızsın Sibel. Seni bir türlü anlayamıyorum. Yalnız yaşıyorsun, insanlarla ilişkilerin daima ölçülü. Hep bir beklentin var gibi. Hayatında ne çıktığın biri var ne de ciddi bir erkek arkadaşın. Diyebilirim ki şimdiye kadar rastladığım en çekici ve en etkileyici dışısın. Ama..."

"Ama ne?"

Yüreğinin gümbürtüsü daha da artmıştı genç kızın. Heyecanla kameramanının cümlesini tamamlamasını bekledi.

"Ama... bir eksiklik, bir boşluk var yaşantıda. Doldurulması gerekli bir boşluk. Hayattan daha fazla zevk almanı sağlayacak yaşama dört elle sarılacak, her günün her dakikanın mutluluk içinde geçmesini sağlayacak birine gereksinimin var."

Sibel zoraki gülümsedi.

"Yani bir erkeğe, bir aşka mı?"

At Kuyruklu Adam—F.2

"Neden olmasın."

"Öyle ya, etraf bana a şık erkeklerden geçilmiyor. Her gün, her saat başı önümde resmi geçit yapıyorlar. Ayol Ayhan, çok hoşsun! Aşk denen şey böyle ısmarlama ele geçer mi? Önüme çıkan erkeklere hemen bana aşık mısınız diye mi soracağım."

Ayhan yutkundu.

"Sormana gerek yok. Sadece biraz dikkat et yeter."

Bir an göz göze geldiler.

Sibel k ızarır gibi oldu. Ayhan'ın lafının altında bir ima sezinledi. Bakışmaları k ısa sürdü. Genç kameraman birden ciddileşti.

"Demincek sana şaka yaptım. Cinayet haberi gerçek" dedi. "Benim çok ilgimi çekti, iki olay arasında cinayetin işleniş tarz ı bak ımından büyük bir benzerlik var."

Sibel de kendini toparlamaya çal ıştı.

" Şu işi bana en baştan anlatır mısın?" diye mırıldandı.

Ayhan kutudaki kalan son kolas ını yudumlarken:

"Düngece, takriben dokuz sular ında bir kız öldürüldü. Adı Jale Kunter. Yirmi iki ya şında. İktisat Fakültesi ikinci sınıfında öğrenci ve uyuşturucu bağımlısı. Irzına geçilmiş ya da katille kendi r ızası ile cinsel ilişkide bulunmuş, sonra da karnı bir boydan bir boya de şilerek öldürülmüş."

"Çok hunharca."

"Gerçekten öyle. Film çekmeye içeriye girdi ğimizde gördüğümüz vahşet karşısında dona kaldık. Bir insanın bu kadar vahşi-leşebileceğini düşünemezdim doğrusu. Her taraf kan içindeydi. Ev müthiş pis kokuyordu. Düşünebiliyor musun, esrar, kan, sidik ve dışkı kokusu hepsi birbirine kar ışırmıştı. Resim çekmek için bize beş dakika müsaade verdiler, kendimizi dar d ışıarıya attık. Ben böyle manzara görmedim şimdiye kadar."

"Yeteri kadar film çekebildin mi?"

"Evet."

"Filmler programda gösterilebilecek cinsten mi?"

18

"Henüz banyoya vermedim. Al ınca birlikte tetkik ederiz. Bir karar verirsin."

"Tamam. Şu dedektifle görüştün mü?"

"H ı h ıh."

"Ne anlatt ı?"

"Hiçbir şey. Polis ne anlatır ki?"

"Bas ına resmi bir açıklama yapmadılar mı?"

"Yapt ılar tabii. Alışılmış, rutin ıvır zıvır şeyler. Dişe dokunur bir şey yok."

"Peki, şu benzerlik dediğin şey nedir?"

"Geçen ay Bebek'te bir fahi şe öldürölmüştü. Tesadüf ben yine oradaydım. şu telekızlardan. Uyuşturucu müptelası bir kad ın ve yine boydan boya deşilmiş bir kar ın. Aynı kanl ı sahneler. Dönkünden hiç fark ı yoktu."

"Polis iki cinayet aras ında bir bağlantı kuruyor mu?"

"Yoo. Kimse öyle bir şey söylemedi. Seninki sadece bir tahmin mi?"

"Gayet tabii, neden simas ın?"

"İlahi Ayhan, ben de polisin bu yolda bir aç ıklaması var sand ım."

"Hiç olur mu? Böyle bir benzerli ği anlasala bile basına açıklarlar mı?"

"Peki sen bu şüpheni, neydi o dedektifin adı..."

"O ğuz Tamer."

"Evet, ona söyledin mi."

"Ç ıtlattım."

"Ne cevap verdi?"

"Sen galiba çok cinayet filmi seyrediyorsun, dedi."

Sibel gülömsedi. "Adam hakl ı galiba."

"Sen öyle san. Polisin ilk i şi, teşhisimden sonra apar topar bizi oradan postalamak oldu. Dışarıya atılan ilk kameraman bendim."

19

"Ohh, ne iyi!"

"Dalga geçmiyorum Sibel. Kal ıbımı basar ım iki kadını da öldüren katil ayn ı ki şi."

"Yok yahu? Ben senin yaln ız kameralardan anladığını san ırdım, meğer senin ruhunda dedektiflik de varmış. Hiç bilmiyordum doğrusu."

"Sen dalgan ı geçmeye devam et bakal ım. Resimleri sana göstereceğim. İncelersen benzerliği göreceksin."

"Ayhan?"

"Efendim?"

"Tam bir uzman gibi konu şuyorsun. Yoksa senin cerrahlık eğitimin de mi var? Adli Tıp'da çalıştın mı hiç?"

Ayhan Berkman' ın tepesi attı. Kızı kolundan tuttu.

"Gel benimle" diye homurdandı.

Sibel'i çekiştirmeye başlamıştı. Çevre masalardan bakanlar oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye direndi kız.

"Yürü. Aşağıya, Yarın gazetesinin arşivine ineceğiz."

"Yapma Allaha şkina. Bu sıcak günde beni o karanlık yere götürme, sana inandım."

"Olmaz, gideceğiz. Sana iddiamı isbat edebilirim."

Sibel istemeye istemeye genç kameramanın peşine takıldı...

* * *

"Yarın" gazetesi ile ABC Televizyonu on dört katlı devasa bir gökdelende birlikte faaliyet gösterirlerdi. Burada çalışanlar, gerçek bir yakıştırma ile gökdelene "Kristal Kule" adını takmışlardı. Her iki müessesenin de sahibi aynı kişi, Türk ekonomisinin en güçlü sermayedarlarından Tahir Durmaz'dı. Dört sene önce başka bir büyük sermaye grubundan satın almıştı burayı. Fakat geçen süre içinde müesseselerin başına geçirdiği ehil ve becerikli uzmanlarla gazetenin tirajını ikiye katlamış ve ABCyi de en fazla seyredilen televizyon kanalına dönüştürmüştü.

20

Sibel ile Ayhan, Kristal Kule'nin zemininden iki kata aşağıdaki bodrumuna indiler. Gazetenin arşivi bu kattaydı. Uzun bir koridoru yürüdükten sonra arşive vardılar. Sibel'in gazetenin bu bölümü ile pek ilgisi yoktu. Karanlık ve sıkıcı bir yer oldu günü biliyordu sadece. Ayhan ise işi gereği buradan hiç çıkmazdı.

Genç kameraman doğruca arşiv şefi Selami Sarı'nın masasına yürüdü. Masanın üstü dosyalar, gazetelerden kesilmiş kupürler ve resimlerle doluydu. Selami Sarı elli yaşının üzerinde, kısa boylu, göbekli, saçları dökülmüş babacan bir tipti.

Ayhan en sevimli sesiyle:

"Günaydın Selami baba" dedi.

"Ne günaydın be Don Juan. Saat on ikiyi geçiyor. Yataktan yeni mi kalktın yoksa?"

"Nerede biz de o şans be baba? Sabahtan beri taban tepiyoruz."

Selami Sarı dudaklarının arasından hiç eksik etmediği sigarasını çekiştirerek:

"Söyle bakalım, sıkıntın ne?" diye homurdandı. "Bir çıkarın ya da derdin olmazsa biraya

uğramazsın."

Ayhan itiraza yeltendi.

"Haks ızlık etme baba, buraya sık sık gelirim. Seni görmeden durur muyum hiç?"

"Hadi oradan! Ben mi yoksa bizim Nuran' ı m ı?"

Selami Sar ı neden sonra Ayhan' ın arkasında sessizce bekleyen Sibel'i farkettiler. Sesini biraz kısarak, "Yeni aftosun mu yoksa?" diye ka şıyla Sibel'i işaret etti.

Ar şiv şefi sözünü esirgemeyen biriydi.

Söylenenleri i şiten genç kız, biraz utanarak duymazlığa geldi ve başını çevirdi. Adam ın patavatsızlığına da bozulmuştu.

Ayhan göz ucuyla Sibel'e bakt ı. Durumu düzeltmek için:

"Sibel han ım bizim program şefimizdir. ABC'de yayınlanan "Olayların İçinde" programının hazırlayıcısı. Tanımıyor musun?"

Selami Sar ı s ırıttı. "Hadi ordan Don Juan, atıyorsun. Böyle

21

güzel bir k ızı bizim Kule'de hiç görmedim. Farkedilmeyecek gibi biri de ğil. Palavralarına karnım tok."

"Vallahi do ğru söylüyorum baba. Gerçekten program şefimiz." Adam pek inanmamış gibi omuzlar ını silktiler ve kendisine ters ters bakan Sibel'e soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Her neyse, söyle bakal ım ne istiyorsun?" dedi.

Derin bir soluk alan Ayhan:

"Hat ırlıyor musun, geçen ay Bebek'te bir fahişe öldürülmüştü. Şu karnı de şilen kadın. Onun resimlerini istiyorum."

Ar şiv şefi gözlerini kısıp düşündü.

"Haa, hat ırladım. Ne yapacaksın o resimleri?"

"Ben çekmi ştim yahu! Ne olacak, özel arşivimde bir nüshasını saklayaca ğım."

"Dalga geçmeyi b ırak, işim başımdan aşk ın."

"Sibel han ım hazırlayacağı programda kullanacak."

Selami Sar ı, Ayhan'ın söylediklerine pek inanmamış gibi Sibel'e bakt ı yeniden. K ız bir kaşını kald ırmış soğuk nazarlarla kendisini süzüyordu. Hiç televizyon seyretmediği için hayıflandı bir an. Bu güzel k ız gerçekten ABC'de mi çalışıyordu yoksa?

"Nuran'a sor. O bulur verir size" dedi. Sonra gülümseyerek, "Yok, yok Nuran' ı b ırak, Hüseyin

yardımcı olsun" diye başını anlamlı bir şekilde salladı.

İki genç arka taraftaki bir masaya doğru ilerlediler. Masalar arasından geçerken Sibel, Ayhan'ın kulağına eğilerek:

"Böyle bir şöhretin olduğunu hiç bilmiyordum" dedi.

Ayhan anlamazl ığa gelerek

" Şöhret mi? Ne şöhreti." diye sordu.

"Baksana, burada herkes sana Don Juan diyor. Bu sıfatını bilip i şitmeyen galiba yalnızca ben kalmışım."

Ayhan omuzları nı silkti.

"Zaten nasıl program şefi olduğuna şaşıyorum."

"Nedenmi ş o?"

22

"Sen şu meşhur üç maymun gibisin. Ne işitiyor, ne konuşuyor ne de etrafını görebiliyorsun."

Sibel gerçekten Ayhan' ın neyi kastettiğini anlamıştı. Sinirlenerek yüzüne baktı. Ayhan ise başını çevirip yürümeye devam

etti.

İsteklerini arşiv memuru Hüseyin'e iletiler.

Adam az sonra ince bir zarf ile yanları na geldi. Ayhan heyecanla zarfı açarak içinden dört be ş fotoğraf çıkardı. Aralarından birini seçerek Sibel'e uzattı.

Genç kız dikkatle fotoğrafı inceledi.

Gerçek bir vah şetin resmiydi bu. Fotoğraf çok yakından çekilmişti ve kadının karın nahiyesinden aldığı öldürücü darbeyi bütün çıplaklığı ile gösteriyordu. Kar ın bir baştan öbür başa ve yatay olarak yırtılmıştı. Dışarıya taşan iç organları net bir biçimde görülüyordu.

Sibel'in safrası kabardı.

Az evvel kafeteryada içti ği acı kahve a ğzına gelir gibi oldu. Gözlerini resimden kaçırdı ve Ayhan'a uzattı.

"Feci bir görüntü" diyebildi.

"Öyle.. İşin ilginç yanı Talimhane'de öldürülen kızın da aynı şekilde katledilmiş olması. Böylesine bir benzerlik rastlantı olamaz. Kalıbımı basar ım, bu iki cinayeti de aynı ki ş i aynı silahla i şlemiş."

"Bu bir sap ığın, manyağın işi olmalı."

"San ırım haklısın. Dedim ya sana, İstanbul'da dolaşan bir Karındeşen Jak var. Bu korkunç bir şey."

Sibel bir iki saniye dü şünceli kaldı.

"Çekti ğin şu dünkü filmleri de görebilir miyim?"

"Gel, filmleri banyo ettirelim. Birlikte bakar ız."

Foto ğrafları yanlar ına alıp arşiv dairesinden çıktılar. Arşiv memuru Hüseyin resimleri geri getirmesi için Ayhan'ı özellikle uyard ı. Arşiv bölümünden çıkarlarken onları göz ucuyla takip eden ç ıtı p ıtı memure Nuran, genç kameramana el salladı.

23

Bu selam ı gören Sibel içinden güldü.

Ama nedense buruk bir gülü ş olmu ştu bu...

* * *

Oak şam Etiler'deki yalnız yaşadığı dairesine dönen Sibel kendini müthi ş yorgun hissediyordu. Du şa girdi, önce sıcak sonra soğuk suyun altında dakikalarca kaldı.

S ıcak günün sonundaki yorgunluğunu biraz olsun atmış, bedenini tatlı bir rahavet kaplam ıştı.

Sabunlan ırken eli karnına değince, elinde olmadan titremişti. Bugün gördüğü fotoğrafların ve seyrettiği filmin etkisinden bir türlü kurtulamamıştı. Ürpererek elini hemen karnından çekmişti.

Aceleyle kurulan ıp sırtına ince bir gecelik geçirdi. Sonra yatağına uzanıp programda yapacağı değişiklikleri düşünmeye başladı. Bu, üzerinde durulacak ve kamunun bilgisine sunulacak ilginç bir vakaydı. Canlı, güncel ve o nisbette de ilgi uyandıracak bir konu. Ayhan haklıydı...

Uzun gür saçlar ı hâlâ ıslaktı. Yastığın üzerine bir havlu sermek istedi, saçlarını makine ile kurutacak gücü kendinde bulamıyordu. Şifonyerinden bir havlu çekti. Tam o sırada görüntüsü tuvaletinin aynasına aksetmişti. İrkildi birden. Dikkatle aynadaki görüntüsüne baktı. Ayhan'ın bu gün söyledikleri aklına geldi.

Gerçekten de çok yaln ızım, diye düşündü. İnanılır gibi değildi ama doğruydı. Her günü dayanılmaz bir çalışma temposu içinde geçiyordu. Sabahın köründe kalkıyor, arabaya atlıyor doğru İkitelli'ye koşuyordu.

Ekipler kuruluyor, ya röportaja ya da çekimlere nezarete gidiyordu. Program metinlerini bizzat kendisi hazırlar ve yazardı. Müdürü Enver Beyle müzakereler, tartışmalar, metinlerden çıkarılacak veya ilave edilecek kısımların tesbiti filan derken, günler hay huyla geçiveriyordu.

Mutsuz muydu? Yoo, hay ır. Bu hayatı ve i şini seviyordu. Öyleyse neydi aklını kar ıştırın şey?

24

Aynadaki aksine yeniden dikkatle bakt ı.

Evet, Ayhan' ın dediği gibi bir boşluk, eksiklik vardı ya şamında. Hem de bunca hengameye karşın.

Sevgi, a şk, bir erkeğe duyulan ihtiyaç mı bu, diye dü şündü.

Yirmi alt ı ya şında, normal ve sıhhatli bir kızdı. Evet, şimdiye kadar kimseye aşık olmamıştı. Şart mıydı bu? Aşk olmadan yaşayamaz mıydı?

Güzel ve çekiciydi de.

Etraf ında ona kur yapmaya çalışan bir sürü erkek vardı. Hem de düzinelerle. Zaman zaman bir yemeğe, sinemaya ya da tiyatroya gittiği de oluyordu onlarla. Ama hiçbirine aşık olmamış, belki de onların işi daha ileriye götürmelerine bilmeyerek set çekmişti.

Herhalde, kader k ısmet denen şey bu olmalı diye dü şündü. Belki de zamanı gelmemi şti. Fakat bir gün mutlaka biri çıkacak, gönlünü hoplatacak, şimdiye kadar hiç tatmadığı o heyecan ı kalbinde do ğuracaktı.

Havluyu unuttu, tuvaletin önündeki ufak pufa oturarak ıslak saçlarını fırçalamaya başladı. 'Aklına yine Ayhan takıldı. Bugün neyi ima etmek istemişti acaba?

Kendisine meyli oldu ğunu mu?

Bugüne kadar hiç dü şünmemişti bunu. Onun için sıradan bir iş arkada şıydı. Deli dolu, rfeşeli, hareketli ve konuşkan. Onu sever, becerekliliğini takdir ederdi. Ama hepsi o kadardı i şte. Yakışıklı ve k ızların yüreğini hoplatan biri olduğunu bile bugüne kadar hiç düşünmemişti.

Peki, niye onu hat ırlayınca ıslak teninde bir ürperti olmuştu.

Ü şüdümler herhalde, dedi ve boğucu temmuz sıcağına rağmen açık penceresini kapattı.

25

(3)

— alonun bütün ışıkları yan ıyordu. Uzun boylu, sarışın adam ti-O ril tiril İtalyan keteninden yapılmış kruzaze ceketinin önünü ilikledi. Ağır adımlarla yemek masasına doğru yürüdü.

Temmuz s ıcağı, yaprağın bile kıvılcıdamadığı a ğır bir hava ve yüksek nem oranı ile İstanbul'un üzerine inmişti. Dışarda herkes buram buram terlerken, havalandırma cihazı salona kuru ve serin bir hava üflüyordu.

Salondaki tek ses, cihaz ın hafif yankılar yapan vınlamasıydı.

Emektar u şak Zeki Efendi, elindeki büyük gümüş servis ta-ba ğıyla sessizce içeriye süzüldü. Yaklaşıp tabağı masan ın üzerine koydu.

"Buak şam alkol almamakta kararlı m ısınız beyefendi?" diye sordu.

Sar ı ışın adam ahenkli sesiyle:

"içki içmeyece ğim" dedi. "Belki yemekten sonra bir kadeh soğuk şarap içebilirim. Servise başlayabilirsin Zeki efendi."

K ırk yıllık uşak, çekine çekine efendisinin tabağına iri bir

ha şlanmış tavuk budu koydu. Garni olarak da, s ıcak bezelye, ufak patates parçaları, mısır ve kuşkonmaz bıraktı.

"Salatan ın sosu istediğiniz kıvamda mı efendim?"

"Eminim öyledir" diye gülümsedi adam.

Emektar u şak rahatladı.

Anla şılan buakşam tersliği üzerinde değildi beyefendinin. Geri geri giderek elini önünde birleştirip yemeğe başlamasını bekledi.

Servisteki en ufak bir aksakl ığı asla affetmezdi beyefendi.

Salonda ç ıt çıkmıyordu. Gümüş servis tak ımlarının, tavuk budunu keserken porselen tabağa değerek çıkardığı metalik sesler hariç.

Emektar u şak göz ucuyla efendisini süzdü.

K ırk yıldır bu aileye hizmet ediyordu. Reşit Atamer'in Çam-lıca'daki köşküne aşçı yama ğı olarak ilk girdiğinde, bıyıkları bile henüz terlememi ş körpecik bir gençti. Tam ı tamam ına kırk üç yıl hizmet vermişti bu aileye, hem de aralıksız. Allah gani gani rahmet eylesin çok muhterem bir zattı Re şit Atamer. Gerçek bir İstanbul beyefendisi. Herkes de hürmet hissi uyandıran, ölçülü, nazik ve hassas bir adamdı. Dededen kalma muazzam bir servetin sahibiydi. Bir de "hazır paraya dağlar dayanmaz" denir, oysa iki kuşaktır bu ailenin erkekleri pek çalışmazdı. Reşit bey tipik bir rantçıydı, tek oğlu Turgut bey ise mühendislik eğitimi görmüş olmas ına rağmen mesleğini icra etmezdi.

Emektar u şağa, Reşit Atamer'e hizmet etmek bir onur olmuştu.

Gözleri dalarak Çaml ıca'daki ilk günlerini hatırladı. 1949'un baharında kapılanmıştı ilk defa Atamer ailesinin yanına. Bolu'daki bir aşçının yetim oğluydu. Amcasının beceri ve tavassutu ile bu ailenin yanına gönderilmişti. Mahcup ve sıkılgan bir gençti, ama becerikli ve yetenekliydi de. Önce dilini ve şivesini düzeltmeyi başarmıştı. Köşkteki örf ve adetleri, şehir yaşamının gerektirdiği incelikleri, hizmet ettiği kişilere nasıl davranılacağını çok k ısa za-

27

manda kavram ışı ve yeni hayat ına uyum sağlamakta son derece başarılı olmu ştu.

Bu ba şarısında onu çok seven, Allah rahmet eylesin, Hay-rünnisa Hammefendi'nin de büyük payı olmuştu. Adeta eğitmişti onu. Hayrünnisa Hanım, Reşit Beyin ilk eşiydi. Son derece kibar bir kadıncağızdı. Eski Osmanlı âdet ve terbiyesi ile yeti şmiş, görgülü, mesafeli ve saygın biriydi. Ne çare ki, soyun sürebilmesi için Reşit Bey'e bir evlat verememişti. 1960'da bir kalp krizi sonucu vefat etmişti.

Emektar u şağın gözleri yeniden efendisi Turgut'a takıldı.

Taba ğındaki tavuk budunu yemeğe devam ediyordu. Ağır ağır, sindire sindire yemek yer, ağız

sindirimine çok riayet ederdi. Hiçbir lokmayı yirmi beş kere çiğnemedен yuttuğuna şahit olmamıştı. Bunu sağlık nedeniyle mi yoksa yemek âdabının gereğı olarak mı yaptığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Asaletini, kibar ve olgun davranışlarını babasından, yakışıklılığını, çabuk sinirlenmesini de annesi Handan Hanım'dan almış olmalıydı.

Sonra bakışlarını duvarda asılı yağılı boya büyük tabloya çevirdi. Ne zaman Handan Hanımı hatırlasa o tabloya bakmadan edemezdi. Reşit Beyle, ikinci karısı Handan Hanım'ın tablosuydu bu. İkiye bir

ebadında kocaman bir tablo. O devrin ünlü ressamlarından biri tarafından yapılmıştı. Handan Hanım bir koltukta oturarak, eşi de arkasında ayakta durmuş vaziyette poz vermişlerdi. Reşit Bey vakur bir eda ile sağ elini genç karısının omzuna koymuştu. Canlı gibiydiler sanki. Evlendikleri yıl yapılmıştı bu resim. Daha Turgut Bey doğmadan önce, 1962'de. Resmin yapıldığı tarihi ve yeni evli çiftin ressama poz verdikleri günleri çok iyi hatırlıyordu emektar uşak. Bu resmin yapılmasını Handan Hanım istemiş, hatta kocasına çok ısrar etmişti. Turgut Bey'in doğmasından bir yıl önceydi.

Gözlerini resimden alamad ı.

Handan Hanım hayatta gördüğü en güzel kadınd ı. Hayrünnisa Hanım'ın ölümünden altı ay sonra köşke geldiğinde yeni ha-

28

hanımefendinin güzelliğine ve çekiciliğine hayran kalmış, hatta bu duygusundan dolayı uzun yıllar hizmet verdiği eski hanımına ihanet ve saygısızlık yaptığı hissine kapılmıştı. Fakat yanıldığını da kısa sürede anlamıştı. Handan Hanım'a hiç ısınamamış, ondan her zaman çekinmiş ve ürkmüştü. Hem de hizmetini en kusursuz bir biçimde ifa etmesine rağmen.

O harikulade güzelliğine rağmen, çok huysuz ve hükmeden bir kadınd ı. Köşke gelir gelmez

huzursuzluklar başlamıştı. En ufak müsamahas ı yoktu. Kısa sürede evdeki müstahdem sayısını yarıya indirmişti. Reşit Bey hiçbir şeye karışmaz olmuştu. Handan Hanım tüm idareyi eline almış ve bildiği gibi at oynatmaya başlamıştı. O tarihte yaşı altmışı geçmiş olan Reşit Bey'de hızlı bir çöküş başlamıştı. Evdeki personelin kendi aralarında yaptıkları kaçamak dedikodularda, bu genç kadının beyefendinin başını yiyeceği konuşulmaya başlanmıştı. Nitekim de öyle oldu ve Turgut Bey doğduktan iki sene sonra ilk karısı gibi kalpten gidiverdi. Onula beraber köşkün havası, o eski ananelere bağlı yaşam tarzı da değişiverdi. Handan Hanım modern bir kadınd ı. Hayata sıkı sıkıya bağlı, yaşamayı ve eğlenceyi seven biriydi. Evdeki lüks ve israf artmıştı. Ufak oğlunu da ihmale başlamıştı. Köşkü satmışlar, Nişantaşı'nda kışlık bir daire, Caddebostan'da yazlık bir villa almışlardı. Personel olarak üç hizmetkâr kalmıştı. Hanımefendinin şahsi hizmetlerini gören genç bir hizmetçi, şoför ve bir de umumi vekilharçlık yapmaya başlayan Zeki Efendi. Uzun yıllar böyle devam etmişti yaşam.

"Başka bir şey yemeyeceğim Zeki Efendi" dedi Turgut Ata-mer.

Emektar uşak hayallerinden silkinerek uyandı. Masaya koştu ama hiç sesini çıkarmadı; oysa kendi elleriyle pişirdiği nefis domatesli pilav ve dolapta çekirdekleri çıkartılarak soğutulmaya bırakılmış tatlı karpuz vardı.

Televizyonun bulunduğu köşeye doğru yürüdü Turgut Ata-mer.

29

Saat21.45'di.

içinden hay ıflandı Zeki Efendi. Küçük Bey yine o televizyonun kar şısındaki kocaman Amerikan koltuğuna oturacak, ayaklarını uzatacak ve o eski bayatlam ışı Holywood filmlerinden birini seyredecekti muhakkak. Akıl sır erdiremiyordu bu garip film tutkusuna. Onun yaşındaki kaç genç, bu sıcak yaz gecesinde dı-şarda gezip tozmayı b ırakıp da televizyonun esiri olurdu?

Gençti, yak ışıklıydı ve bol paras ı vardı. Gönlünce dilediği yerde, dilediği kızla gezip dolaşabilirdi. Ama o bunları tercih etmiyor, evine kapan ıp kendini o sersem kutuya esir ediyordu.

"Bana bir emriniz var mı, efendim?" diye sordu.

"Film ba şlayınca bir kadeh so ğuk beyaz şarap lütfen."

Zeki Efendi sessizce sofrayı kald ırmak üzere geri döndü.

De ğişmeyen, mutad programdı bu. Film sonuna kadar heyecanla seyredecek sonra uyumak üzere odasına çekilecekti.

İçini çekti.

Küçük Bey mutlaka evlenmeliydi.

Bu monoton hayat ı, kasvetli evi, ancak diri, canlı ve i şveli bir eş de ğıştirebilirdi.

Hay ırlısı, diye mırıldandı içinden. İnşallah o günler de gelecekti...

30

(4)

u yy ra ştırdın mı?" diye sordu Sibel. r\ "Evet" diye başını salladı Ayhan. "Hem de polis gibi."

"Eee, neler buldun?" *

"Ooo, bir sürü şey."

"Anlatsana yahu.. Yine rü şvet mi istiyorsun?"

"Hani fena da olmaz yani, bo ğazım kurudu."

"Senin de bo ğazın daima kurudur, kardeşim."

Ayhan s ırıttı. İskemleyi çekti, ABC Televizyon binasının güneye bakan bol ışıklı üçüncü kat ındaki çalışma odasında, Sibel'in hemen yanı ba şına oturdu. Demirbaş gibi daima s ırtında taşıdığı as ılı çantas ını indirerek içinden bir not defteri çıkardı.

Sibel'e bakan gözlerinde te şekkür bekleyen bir ifade vardı.

"Ne o?" diye sordu kız. "Halinden çok memnun görünüyorsun."

"Eee, takdir edilmeyi beklemek hakk ım. Fazla mesai yapıyorum."

"Nedenmi ş o?"

31

".Sayg ıdeğer şefim, ben kameramanım, polis memuru değil. Ayrıca bu programın sadece görüntülerini tesbit etmekle yükümlüyüm. Oysa siz beni dedektif gibi çalıştırıyor ve netice bekliyorsunuz. Yok polise git, yok öldürülen kızların evlerini, ailelerini, arkadaşlarını ara ştır. Bunlar benim işim mi?"

Sibel gülerek elindeki kalemi masaya bıraktı.

"Yoksa bir şikayetiniz mi var Ayhan Beyefendi? Günün İçinde programında çalışmaktan sıkıldınız mı? Nazikçe yeni bir kameraman aramamı mı ima ediyorsunuz?"

"Yok can ım, o kadar da uzun boylu değil. Ben işimden memnunum. Sadece güzel patroniçem tarafından biraz takdir edilmeyi bekliyorum."

"Takdir edildiniz. Şikayetleriniz de dikkate alınacak."

"Nasıl?"

"Belki bugün a şağıdakiöğle yemeğinde size yanımda bir yer ayırmak lütfunda bulunabilirim."

"Kraliçeleri çok lütufkârlar..."

Ayhan şakayı derinle ştirmek için kalkarak reverans yaptı.

Sibel ise isyan etti.

"Yeter art ık yaptığın hokkabazlık. Çıkar şu topladığın notları."

Ayhan ciddile şerek not defterini karıştırmaya başladı.

"Bebek'te öldürülen fahi şenin adı Binnur Ku şakçı. Yirmi yaşında. Bir yıldır tele-kız olarak çalışıyormuş. Hani şu telefonla müşterilerinin evine gidenlerden. Ama öldürüldüğü ev kendi evi."

"Yani Bebek'te ev sahibi miymi ş? Üstelik yirmi yaşında!"

"Ne sand ın ya?"

"Yok yahu? Bu meslek insana Bebek'te ev alacak kadar kazanç sa ğlıyor mu?"

"Sa ğlıyormuş demek!"

"Evine gittin mi?"

"Gittim tabii. Kimse yoktu. Çald ım çaldım, açan olmadı."

32

"O halde onun hakk ında pek bir şey öğrenemedin."

"Kim demi ş? Onun hakkında alt kattaki komşusundan bir şeyler öğrendim."

"Yaln ız mı ya şıyormuş?"

"Kom şusu öyle dedi. Orta yaşlı, mazbut bir ev kadını. Olaya çok şaşırmış. Onun bir tele-kız olduğuna asla inanamıyordu. Özel bir şirkette sekreter olarak çalıştığını söylemi ş etrafa."

"Eve hiç erkek getirmez miymi ş?"

"Bunu hiç gören yok. Ama belli ki son getirdi ği onun canına kıymış."

"Ba şka kimseyle konuşamadın mı?"

"Konu şmaz olur muyum hiç patroniçem?"

"Allah ı seversen bana böyle patroniçe demekten vazgeç, sinirime dokunuyor."

"Emredersin şef. Köşedeki bakkalla da konuştum. Kızı tan ıyor. Karadeniz uşağı. Bütün başı aç ık kadınlara biraz şartlanmış bir ki şiliği var. Su testisi su yolunda kırılır gibi laflar etti."

"Ne yani? Bütün söyjfcdi ği bu mu?"

"Daha ne olsun. İçgüdüleriyle onun hakk ında çoktan bir hükme varmış."

"Saçma! Somut bir şey görmüş mü?"

"Hay ır, fakat Binnur'un apatmanındaki başka bir daire saki-niyle de görüştüm."

"Peki, o ne dedi?"

"K ızın bir arkadaşı varm ı ş. Birkaç kez Binnur'un aparmanın-da kalmış. Adını da biliyor: Suzan."

"Sadece bir isim. Ne ifade eder ki bu?"

Ayhan göz k ırptı.

"Benim gibi ara ştırma memurları için çok şey."

"Hakk ında bir şey öğrenebildin mi?"

"Benden hiç kaçarm ı?"

"Yine o kom şudan mı?"

At Kuyruklu Adam—F.3

33

"Hay ır. O sadece ismini biliyordu. Biraz da kızı bana tarif etti."

"Eee."

"Ben de bizim O ğuz ağabeye gittim."

" Şu senin Cinayet Masası dedektifine mi? Peki, polis o k ızı tan ıyor muymuş? Peşine düşmüşler mi?"

"Yoo.."

"Kuzum Ayhan, do ğru dürüst konuşsana. Aĝzından dirhemle laf çıkıyor. Her şeyi ben sordukça mı söyleyeceksin?"

"Fakat şef, öyle çok soru soruyorsun ki, bařladıĝım cümleyi bitiremiyorum."

"Peki, peki... Devam et sen."

"Ben şahsen, Suzan denen kızın da bir tele-kız olduĝu varsayımından hareketle çalıştıkları ajans ı keşfetmeye çalıştım."

Sibel dayanamad ı, yine müdahale etti.

"Ne ajans ı?"

Ayhan s ırıttı.

"Bu tele-k ızlar bir ajansa baĝlı olarak al ışıyorlar. Ajans patronu onların maması. Anladın mı şimdi?"

"Haa, şu mesele. Sonra?"

"O ĝuz aĝabeyle iş  ıkışı bulu ştum. Bir bira ısmarladım. Pek çok olayda o polis ben kameraman olarak karřılařtıĝımızdan birbirimizi tanırız. şakalaşır, konuşuruz. Beni sever. Laf arasında Binnur'un alıřtıĝı ajansın numarasını sordum."

"Bilirler mi?"

"Ahlk Zab ıtası tabii bilir ama O ĝuz aĝabey o bölümden deĝil."

"Ve sen de numarayı alamad ın tabii?"

"Yan ıldın güzelim, numarayı ald ım. İşte, işin enteresan yanı da bu. Bir cinayet masas ı dedektifi bu numarayı bildi ĝine göre, belli ki onlar da aynı izi tebsit etmi ř olmal ılar. Muhtemelen Oĝuz aĝabey de kızı sorguya çekmiştir, ama bana bir şey söylemedi. Sadece bu numarayı niye istiyorsun, diye sordu."

34

"Ne cevap verdin?"

"A ĝabey, biz de genciz, hem de bekarız dedim."

"Yuttu mu?"

"Sanm ıyorum. Bana takıldı, sen yakışıklı bir gençsin, öyle pis kar ırlarla ne işin var, yaklaşma onlara,

kendine adam gibi bir kız bul dedi."

"Do ğru söylemiş."

"Do ğru olmasına do ğru da, benimle çıkacak öyle bir kız bulamıyorum."

"Bak, yine zevzekli ğe başladın. Devam et anlatmaya."

"O ğuz ağabeyi ikna ettim, ya da ben öyle sandım. Fakat birahaneden bürosuna bir telefon etti, beş dakika sonra aradığım numarayı bana verdi."

"Ciddi misin?"

"Hem de nas ıl."

"Sonra ne yapt ın?"

"Ondan ayr ılınca ilk fırsatta verdiği numarayı arad ım."

"Sonuç?"

"Telefonu tok sesli Jjir kad ın açtı. Suzan Hanım'la görüşmek istiyorum dedim. Hangi Suzan'la demez mi?"

Bir an aptalla ştım, doğrusu böyle bir soru beklemiyordum. Binnur Hanım'ın arkadaşı Suzan dedim. Sanki kadın bir an irkildi ya da bana öyle geldi.

Kim ar ıyor diye sordu. İsim vermezsem kadının huylanacağını dü şündüm, bir ad uydurdum hemen. Anlaşılan mamanın portföyünde birden fazla Suzan vardı. Soy adını bilseydim mesele kalmayacakt ı ama Binnur'un komşusu, kadının soy adını bilmiyordu veya ona söylememi şlerdi. Allahtan mama, Suzan Pınar olmalı dedi, sonra üzüntülü bir sesle, 'üzgünüm ama şu anda yok. Akşama bir daha ararsınız' diye cevapladı. Ben de, olur deyip telefonu kapattım."

"Peki, ne yapacağ ız şimdi?"

"Suzan P ınar'ı ça ğıracağız."

35

Sibel'in gözleri iri iri aç ıldı.

"Deli misin sen? Kad ını ne için ça ğıracağız?"

"Can ım, çağıracağız lafı sözün geli şi. Onu ben davet edeceğim."

"Neden?"

"Tabii ki oyna şmak için değil. Yoksa öyle mi sandın? Yoo, ben profesyonel ilişkilerden hiç hoşlanmam. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Ağzından Binnur'un yaşamı hakk ında bilgi almak niyetim."

Sibel k ızarmıştı biraz.

Bir süre dü Őünerek önüne baktı.

"Plan ın hoşuma gitmedi" diye mırıldandı. "O kadın profesyonel bir fahişe. Polise konuşmamıősa sana bilgi verir mi hiç? Ayrıca ondan ne öğreneceksin? Arkadaşının acı hayat hikâyesini mi? Bize ne yarar ı dokunabilir?"

"Hiç belli olmaz. Belki baz ı ipuçlar ı bulabiliriz."

"Saçmalama Ayhan, biz polis de ğiliz. Bizi işin sadece haber tarafı ilgilendirir."

Sibel sandalyesini itti, aya ğa kalktı, düşünceli bir şekilde geniş penceresinin kenar ına gitti. Boş gözlerle, sanki beynini dinlendirmek istercesine dışarıyı seyre ba şladı.

Ayhan onu arkas ından süzüyordu.

Omuzlar ına dökülen uzun saçlarına, endamlı vücuduna, muntazam bacaklar ına baktı. Sibel sanki Ayhan tarafından beĒeniyle incelendiğini sezmiş gibi birden geri döndü. Genç adam ın bakışlarındaki takdir ve istek dolu bakışlar kaybolmamıştı. İçinin bir tuhaf olduğunu hissetti. Ruhundaki titreşimleri kovmak istercesine hemen sordu:

"Öteki k ızdan, şu Talimhane'de öldürölenden ne haber?"

"O konuda daha şanslıyız."

"Nas ıl yani?"

"Daha ilk ara ştırmada faköltenen iki yakın arkadaşını tesbit ettim."

36

"Konu ştıun mu onlarla?"

"Henüz hay ır. Belki sen de yanımda olmak istersin, diye düşündüm."

"İyi etmi şsin. Ne zaman görüşebiliriz."

"Biriyle bugün ö ğleden sonra. Öbürünü henüz bulamadım. Haber bıraktım, yarın Üniversite'ye gideceĒiz."

"Aferin be Ayhan! İyi işler başarmışsın."

"Sa ğolun Majesteleri. Nihayet iltifat ve takdirlerinize maz-har olabildim."

Sibel saatine bir göz att ı.

"Ac ıktım" dedi. "Bugün tabldotta ne var? Sen bilirsin, yukarıya çıkmadan önce kesinlikle öğrenmişsindir."

"K ılçıĒı bol ay şekadın fasulye, berbat bir pilav ve vişne kompostosu."

İkisi de yüzlerini buruşturdular. Sibel:

"Ben bir hamburgere fitim."

"Araban a şağıda mı?"

"Niye sordun?"

"Ö ğle yemeği benden. Yeni açılmış bir pizzac ı biliyorum."

Sibel şaşkın şaşkın gülümsedi.

"Ayol, hangi da ğda kurt öldü?"

* * *

c

Beyaz ıt'taki Sahaflar Çarşısı'nın önünde yer alan çay bahçesi tıklım tıklım doluydu. Yine de gölgede boş bir masa buldular. Aşırı s ıcak ve nem yüzünden, oturdukları yer ve hafif esen meltem onlara şerbet gibi geldi.

S ırtındaki çanta ve elindeki kamera yüzünden Ayhan ter içinde kalmıştı. Kamera üzerindeki ABC yazısını gören birkaç çocuk, onların televizyoncu olduklarını anlayarak yanlar ına yaklaştı ve merakla, "Çekim mi yapacaksınız ağabey?" diye sormaya başladılar. Gözleri Sibel'in güzelliğine takılan çocuklar onu da artist sanıp birbirlerine göstermeye başlamışlardı.

37

Ayhan, "Yok be evlad ım, sıcaktan bunaldık, biraz dinleniyoruz" diye onları geçi ştirmeye çalıştıysa da, çocuklar pek inanma-mışçasına yanlarından uzaklaşmadılar. Her taraftan başlarına gelen meraklı kitlesi oluşmaya başlamıştı.

Sibel, "Galiba randevu için iyi bir yer seçmemi şsin" diye mırıldandı.

Ayhan bezgin bir edayla homurdandı. "Benim suçum değil, oğlan burayı istedi."

Saat tam üç olmuştu.

Jale Kunter'in üniversiteli arkada şı görünürlerde yoktu.

Sibel yüzünü buru şturarak, "Gelmeyecek galiba" diye söylendi.

"Acele etme, gelir."

"Belki de senden ürktü ve ba şından savmak için görüşmeyi kabul eder gibi davrandı. Sanırım seni atlattı."

"Biraz bekle yahu! Ne acelecisin? Gelir elbet.."

Saat üçü on geçiyordu. Sibel'e öyle söylemesine ra ğmen Ayhan da yavaş yavaş randevudan ümidini kesmeye başlamıştı ki, ö ğrenciyi gördü.

" İşte, geliyor!" diye fısıldadı.

Sibel tela şla, "Hani, göremiyorum?"

" Œu sakallı. Mavi gömlekle. Entel gözlüklü genç."

Bekledikleri ö ğrenci, çay bahçesinin ortasında durmuş arayan gözlerle etraf ına bakmıyordu. Ayhan ayaĝa kalktı, el salladı. Genç de onları görmü Œtü nihayet. Yanlarına yaklaştı. İkiŒi de ayaĝa kalkıp el sıkıştılar. Ayhan, Sibel'i öĝrenciye tanıştırdı.

Ad 1 Hilmi'ydi. Ve Jale Kunter'le ayn 1 s ınıftaydılar.

Biraz ürkek ve çekingen bir hali vard 1, iskemlenin ucuna ilişti. Koltuğunun altında ders kitapları vard 1. Kütüphanede oyalandığı için biraz gecikti ğini söyledi ve özür diledi.

Ayhan da, "Geldi ğin için teşekkür ederiz" dedi.

Orta boylu, yirmi ya şlarındaydı. Belirgin özelliği fazla zayıf oluşuydu. Seyrek kıllı, garip bir sakalı vard 1. Hatta Sibel içinden,

38

sakal diye bunu niye uzatt ığını merak etti. Yuvarlak caml 1 çerçevesiz gözlü ğü yüzüne daha da ufakmış gibi bir hava veriyordu. Kanvas bir pantolon giymiş, ayağına Nike marka tenis papuçları geçirmi şti.

O ürkek haline ra ğmen hemen konuya girdi.

"Bana ne sormak istiyorsunuz?"

Ayhan. "Jale'yi biraz tan ımak istiyoruz. Onun ölümü ile ilgili bir program hazırlayacağız da." diye konuştu.

"Neden?"

Kameraman omuz silkti.

"Gayemiz kamuoyunu ayd ınlatmak. Genç bir üniversite öğrencisi hunharca öldürölüyor. Katil henüz bulunamadı. Uyşturucu kurbanı oldu ğu söyleniyor. Bu illetin toplumun ve özellikle gençlerin başına bela kesilen olumsuz sonuçlarını en çarp ıcı bir şekilde programımızda sunmak istiyoruz. Amacımız gençlere öğütlerde bulunmak ve bu yola düşmek üzere olan öğrencileri uyarmak. Başka niyetimiz yok."

Hilmi ikisini de ku şkuyla süzdü.

Tam rahatlamam ışı gibi bîr hali vard 1.

Konu şmaya başladığında sesi hafifçe titriyordu.

"Ben Jale'yi fazla tan ımadım" dedi. "Yaklaşık dört ay önce tanıştık. Belki o kadar bile olmamıştır."

"Ayn 1 s ınıftaydınız, değil mi?"

"Evet ama o devaml 1 bir ö ğrenci değildi. Onunla Kumru Bar'da tanışmıştık. Okulda değil."

"Kumru Bar mı? Nerede bu?"

"Cihangir'de. Bizi Nesrin tan ıştırdı. O da aynı fakólleden ar-kada şımızdı."

Sibel, Ayhan'a kaçamak bir bak ış att ı. Ayhan öğrenciye çaktırmadan göz kırptı, biliyorum dercesine.

Hilmi bir an duralad ı.

"Siz Nesrin'le görü şseniz daha iyi olur. Onlar iyi arkadaştlar, içtikleri su ayrı gitmezdi."

Sibel, "Neden?" diye sordu.

"Şey... O... uyuşturucu kullanıyor... Jale gibi."

"Emin misin?"

O ğlan istemeye istemeye başını salladı.

"Ben uyuşturucu kullanmam, inanın bana. Ama Kumru Bar'ın müşterilerinin hepsi esrar çeker. Orası bir pazar, anlıyor musunuz? Uyuşturucu orada her zaman bulunur. Daha ilk gittiğimgece duman altı oldum."

Sibel merakla sordu, "O da ne demek?"

Hilmi zoraki gülümsedi.

"Bu deyimi hiç i şitmediniz mi?"

"Yoo..."

"Yani uyuşturucu kullanmayan birinin, içilen esrarlı sigaraların dumanından etkilenmesi. İnsanı fena çarpıyor, şayet alışık değilse. Kokuyu ve dumanı kapalı bir mekanda farketmeden fazla içinize çekince, insanda bir baş dönmesi, mide bulantısı yaratıyor. Ogece Kumru Bar'da uzun süre kaldık. Ben çarpıldım.Gece yarısı ikiye doğru epey etkilenmiştim. Eve döndüğümde saatlerce kustum."

"Yok yahu? Peki esrardan başka da uyuşturucular satılıyor mu bu barda?"

"Onu bilemem, ama mümkündür."

"Peki, bize Jale'den biraz daha bahsetsene. Onunla ç ıkıyor muydun?"

"Yok, sadece arkadaş ıtık. Ailesi Ankara'daydı. Burada bir ev tutmuştu kendine. Galiba Talimhane'deydi. Onunla hiç çıkmadım. Güzel bir kızdı, kültürlüydü de. Doğrusu onunla çıkmak isterdim... fakat..."

Ayhan lafa kar ıştı:

"Sana yüz vermedi mi?"

Hilmi omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum.. Valla kafasına göre takılan biriydi. Sizin anlayacağınız uçuk bir tipti işte..."

"Beraber oldu ğu bir sevgilisi var mıydı?"

"Emin de ğilim. Ama galiba yoktu. Genellikle grup halinde dolaşırlardı. Yalnız onu en son hippik kılıklı bir adamla gördüm. Uzun boylu at kuyruklu saçlı biriyle. San ırım yaşça da ondan epey büyüktü."

"Kaç ya şlarında mesela?"

"Valla ben pek ya ş tesbit edemem ama herhalde otuzdan fazlayd ı."

"Onlar ı birlikte en son ne zaman gördün?"

"Yan ılmıyorsam ölümünden birkaç gün evvel."

"Nerede?"

"Taksim meydan ında."

"Kaç sular ında."

"Ak şam dokuz buçuk filan olmalıydı. Tam hatırlayamıyorum."

"Selamla ştınız mı?"

"Jale'nin pek beni görecekt hali yoktu. Anl ıyorsunuz ya? Yine bulutların üstünde uçuyordu."

"Yan ındaki şu adamı biraz daha tarif edebilir misin?"

"Vallahi, dedim ya, fazla özelli ği olan biri değildi. Tam ona uygun biri işte. İşin aslını isterseniz pek de dikkat etmedim. Blucin giymişti sanırım. Sırtında yine kot kumaşından bir yelek vardı. Haa, şimdi anımsadım, garibime gitmişti çünkü; adam gecenin karanlığında bile kara güneş gözlü ğü kullanıyordu, hani şu pilot gözlüklerinden."

Hilmi bir an duralad ı. Biraz şaşırmış gibi ikisinin yüzüne bakt ı.

"Siz Jale'yi mi ara ştırıyorsunuz yoksa o adamı m ı?"

Ayhan, adam hakk ında fazla soru sorduklarını sezinlemi şti. Çocuğun bile dikkatini çekmişti bu. Hemen toparlandı.

"Tabii ki Jale'yi. Fakat konu ştuğu kişiler, arkadaşları da onun ki şili ği hakkında bize ışıktutabilir."

Hilmi rahats ız olmuş gibi birden kitaplar ını toplad ı.

41

"Benim bildi ğim bu kadar. Umarım size yardımcı olmu şumdur."

Bir an önce kalk ıp gitmek istedi ği açıkça belliydi.

Ayhan ısrar etmedi. "Çok teşekkür ederiz, bize yardımcı oldun" diye m ırıldandı. "Seni tekrar görmek istersek nerede bulabiliriz?"

Hilmi entel gözlüklerini burnunun üstüne do ğru itti.

"Beni bir daha neden görmek isteyeceksiniz ki? Size bütün bildiklerimi anlatt ım. Başka da bir şey bilmiyorum."

Sibel, "Adresini veya telefon numaran ı vermekte bir sak ınca mı var?" diye sordu.

Hilmi telefon numaras ını verdi. Fakat Ayhan numarayı defterine kaydederken nedense içinde bu numaranın gerçek olmadığı gibi bir his vardı. İlk fırsatta bunu kontrol etmeliyim diye düşündü. Öğrenci ayağa fırlarken, "Kusura bakmayın, gitmem gerekiyor." diye mırıldandı.

Çocu ğa teşekkür ettiler.

Hilmi masaların arasından uzaklaşırken Sibel başını salladı, "Sanırım bu çocuk bize anlattıklarından fazla şey biliyor fakat onu korkuttuk."

"Galiba haklısın. Bana da öyle geldi."

"Ne sorduk ki birden korkmuş olsun?"

"Yan ılmıyorsam onu huylandıran Taksim'de gördüğü adam oldu. Ondan bahsettikten sonra birden ürktü."

Sibel dikkatle Ayhan'a baktı.

"Sak ının senin Karındaşın Jak o olmasın?"

"Kim bilir, belki de odur!" dedi Ayhan.

* * *

Sibel o geceyi hiç da rahat geçirmedi. Bütün gece yata ğının içinde döndü durdu, gözü uyku tutmadı, işi icabı bir y ığın program hazırlarken, kuşkusuz huzursuzluklar duymuş, bazen konu

42

etti ği kişilerle didişmiş, hatta onlardan tehditler bile almıştı. Bu nedenle kuru gürültüye pek papuç bırakmazdı. Cesur ve yürekli bir kızdı.

Ancak bu kez içinde tarif edemedi ği bir huzursuzluk, ruhunu cendere gibi sıkan ve nedenini kendinin de açıklayamadığı bir tedirginlik duyuyordu.

Uykusuz geçen bir gecenin sabah ında, erkenden arabasına atlayıp doğru İkitelli'deki televizyon binasına yollandı. Bir ara Ayhan'ı gördü ama konu şamadılar. Öğleye kadar programdaki başka konuların hazırlığı ile meşgul oldu ama bir türlü kendini işine tam anlamıyla veremiyordu.

Ö ğleyin Ayhan odasına geldi. Suratı biraz as ıktı. Her zaman görmeye alışık olduğu şakacı ve ne şeli halinden eser yoktu.

"Haz ırsan çıkalım" dedi sadece.

Sibel onun da gergin oldu ğunu hemen anladı. Fakat nedenini sormaktan çekindi. Televizyon binasından birlikte çıktılar. Yol boyunca, Beyazıt'a gelinceye kadar hemen hemen hiç konuşmadılar. Ayhan kamerasınuyasına almamıştı. Genç kız buna ilk defa şahit oluyordu. Onu ka'rherasız görmeye hiç alışmamıştı; kamera sanki Ayhan'ın ayrılmaz bir parçasıydı.

Arabay ı Süleymaniye'ye inen yol üzerinde güçlükle bir yer bularak parkettiler. Üniversite giri Şinde polislere kimliklerini göstererek içeriye girdiler.

Sibel ilk defa, "K ızı nerede bekleyece ğiz?" diye sordu.

"Heykel'in sa ğ taraf ındaki parkta" diye cevapladı Ayhan.

Merkez binan ın önündeki parka daldılar.

Banklar genellikle bo Ştu. Bir iki  ğrenci çift elele oturmuş s ıcak havada koklaŐıyorlardı.

Ayhan ilk bak ıŐta aradıkları k ızın o olduğunu sezinledi.

Arkalardaki bir bankta tek ba Şına oturuyordu. Yavaş yava Ő yakla Ştılar. Kız onları görünce bak ışlarını üzerlerine çevirdi.

Saçlar ı erkek sa  ı gibi k ıscık kesilmişti. Göğsünde ingilizce yazı olan beyaz bir ti Ő rt, rengi solmuŐ blucin ve ayaklarında kış-

43

ı ık kalın botlar vardı. Burnunun sol yanında beyaz bir hızm pa-rıldıyordu. Kolları rengarenk adi bileziklerle süslenmiŐti.

Onlara bayg ın gözlerle baktı.

Sibel k ızı görür görmez o anda uyu Őturucunun etkisinde olup olmadığını merak etti. Ayhan, "Nesrin Hanım?" diye sordu.

"Evet, benim" dedi. Sesi kal ın ve uykulu gibiydi.

"Ben, Ayhan Berkman. Size d n arkada Őlarınızla haber göndermiŐtim."

"Evet, biliyorum."

K ızın gözleri Sibel'e çevrilmişti. HoŐnut kalmamış gibi onu ba Ştan aşağıya süzdü.

"Bu kim?"

Ayhan hiç tereddüt etmeden, "Asistan ım" dedi.

"Bana yaln ız görüŐeceĖimiz söylenmiŐti."

"Hakl ısınız. Fakat işe hep yardımcımla beraber  ıkarım. EndiŐelenmenize gerek yok."

K ız hırçın bir Şekilde:

"Niye endi şeleneyim ki? Ama onun yanında konuşmam. O gitsin" dedi.

Sibel şaşırmıştı. Ayhan'a baktı.

Kameraman bozuntuya vermedi.

"Lütfen" dedi. "Mesele ç ıkarmayın. Bakın sözümde durarak ne kamera ne de ses kaydedecek cihaz getirmedi. Asistanım sadece ben soru sorarken gerekli notları tutacak."

"Sizin eliniz yok mu? Ona ne gerek var? O gitsin."

K ız kararlı görünüyordu.

Ayhan endi şöyle Sibel'e baktı. Öldürülen Jale'nin erkek arkadaşı Hilmi'den dün pek bir şey öğrenememişlerdi. Şimdi bu kızı da ellerinden kaç ırmak istemiyordu. Sibel'in terslenmesinden endişe etti.

Sibel içinden, " Şırfıntı" diye söylendi ama renk de vermedi. Tek kelime söylemeden yanlarından uzaklaştı. Ayhan da derin

44

bir nefes aldı. Bir an Sibel'in gözlerinde oluşan ifadeden, işi büyüteceğini, hır çıkaracağını sanm ıştı. Sibel'in uzaktaki bir banka gidip oturmasını beklediler.

Nesrin, "Galiba size güvenmekle hata ettim," dedi.

"Neden?"

"Baksan ıza, daha işin başında sözünüzde durmadınız."

"Yardımcımanın bir sorun olacağını hiç dü şünmemiştim."

K ız çantasını aç ıp bir sigara yaktı.

Ayhan istemeden sigaraya bakt ı. Normal bir sigaraydı.

K ız gülümsedi.

"Esrarlı de ğil. Siz de içer misiniz?"

"Sa ğ olun, ben kullanmam."

"Evet, konu şun bakalım şimdi. Öğrenmek istediğiniz nedir?"

Ayhan yutkundu.

"Jale'nin yak ın arkadaşımışınsınız; bana biraz onun yaşamını anlat ın."

"Yaşamını mı? Aman ne romantik bir soru? Tam bir gazeteci sorusu, de ğil mi? Umarım nüfus

kaydını, anasını, babasını, kaç kardeşı olduğunu filan da'soracaksınız?"

"Hay ır. Bunları polis kay ıtlarından da öğrenebilirim."

"O halde ö ğrenmek istediğiniz tam olarak nedir."

"Mesela esrara nas ıl ve ne zaman başladığı?"

"Ne bileyim ben? Onu tan ıdığım da zaten esrar kullanıyordu?"

"Beraber hiç esrar içtiniz mi?"

K ız gülmeye başladı. Ela gözlerinde alaycı bir ifade olu ştu.

"Çooook" dedi.

"Nerede?"

"Uygun olan her yerde... Yahu karde şim, sen gerçekten televizyoncu ya da gazeteci misin? Ne abuk subuk sualler soruyorsun? Beni böyle sorular için mi çağ ırdın?"

"Bana bildi ğin her şeyi anlatmanı isterim."

K ız dalga geçer gibi sordu:

45

"Esrar hakk ında mı yoksa Jale hakk ında mı?"

"Her ikisi hakk ında da."

"Sebep?"

Ayhan yumu şak sesle, "İşim bu. Televizyon programı yap ıyorum" dedi. Kız bir iki nefes çekti ği sigarayı yere atıp kalın botuyla ezdi. Anlam lı bir bak ı şla genç adama baktı. Birden durgun-laş mış tı. Gözlerindeki o haş in ifade kaybolmuş , tam bir ald ırma z lı ğın içine girmiş ti.

"Bence, sen bir bok yapamazs ın" dedi.

Ayhan ş aşı rarak, "Ne demek oluyor ş imdi bu?" diye söyl endi.

"Bo ş versene, senin dünyadan haberin yok arkada ş . Bilmedi ğin bir konuda program hazırlamaya kalkma, komik olursun."

"Öyleyse bana anlat, bilgilendir beni."

"Allah bilir, sen Kendir Otu'nu bile hayat ında görmemiş sin-dir."

"O kadar da de ğil. Bu otun kesilen yerlerinden sı zın macun kıvamındaki özden esrar elde edildi ğini biliyorum. Buna esrar denmesinin sebebi kullananların hayal alemini keş fettiklerini sanmalarındandır. Sizler esrar ı çekip kafay ı bulunca, bir tak ım zevkli hayaller, halüsinasyonlar ortaya çı kmakta, böylece arzu etti ğiniz düş leri görmektesiniz."

Kız sırtıtmaya başladı.

"Bütün bildiğin bu mu?"

Ayhan omuzlar ını silkerek:

"Sonunuzun erken bunamaya ya da melankoliye gitti ğini de biliyorum. Yetmez mi?"

K ız birden sırtımasını kesti.

"Arkada ş, benim boşuna vaktimi alma. Görüşme bitti. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Nas ıl olur? Hani Jale'den bahsedecektin, onu anlatacaktın?"

"Jale öldü. Bunu kafana iyice sok. Art ık o yok. Bu konuyu

46

de şmenin ne anlamı var? Senin o boktan program ının onu geri getireceğini mi sanıyorsun?"

"Fakat o esrardan ölmedi. Onu b ıçaklayıp doğradılar. Ben bunu da inceliyorum."

Nesrin'in yüzü biden donukla ştı, sarardı.

"Bu seni niye ilgilendiriyor? Polis misin yoksa?"

"Yok can ım, onu da nereden çıkardın? Ben sadece olayın aydınlanmasını istiyorum. Unutma, Jale'nin başına gelen bir gün senin de başına gelebilir."

"Sana ne? Beni dü şünmek sana mı dü ştü?"

K ız gittikçe terslenmeye başlamıştı.

Küstah ve terbiyesizdi. Ayhan dikkatle onu süzdü. K ızın sol gözünde hafif bir tik başlamıştı, ikide bir göz kapağı at ıyordu.

K ıza dikleşmenin anlamı yoktu. Üniversite'de yapt ığı soru ştırmada Jale'nin arkadaşlarının çoğu onu tanımıyoruz diyerek olaydan uzak durmak istemişlerdi. Görüşmeyi sadece Hilmi kabul etmiş bu k ıza da haber vermişlerdi. Üstelik bu kızın Jale hakkında çok şey bildiğine emindi.

K ızı ürkütmemek iç\âalttan aldı.

"Sen bilirsin" dedi. "Israr edecek de ğilim. Seni zorlaya-mam."

Sustu, önüne bakt ı.

Onun bir an banktan fırlayıp gideceğini sandı. Oysa kız gitmeye pek istekli değildi.

Yeniden ümitlendi Ayhan. Göz ucuyla onu süzüyordu.

Bir süre sessiz oturdular. Ayhan bir yandan da ilerdeki bankta oturan Sibel'e bak ıyordu. Kızcağızın, ilgisiz görünmeye çalışmakla beraber mutlaka aklı fikri buradayd ı.

Genç kameraman orada oldu ğunu hissettirebilmek, sessizliğı bozmak istercesine öksürüp genzini temizledi. Kızda hareket yoktu. Cesaretlenip sordu:

"Jale'nin erkek arkadaşı var mıydı?"

"Vardı tabii?" .

47

Sesindeki o isyankâr hava kaybolmuştu.

"Arkadaştan amacım sevgilisi var mıydı?"

"Hıhıhıhı."

"Yoksa Hilmi ile mi çıkıyordu."

"Hilmi mi? O da kim? Haa, şu entel bozuntusu mu? Güldürme beni, Jale onun gibilerine yüz verecek kız değildi. Hem bakıyorum, Hilmi'yi filan da tanıyorsun, anlaşılan hakkında epey araştırma yapmışsın."

"Eh, biraz."

"Aferin... Ama daha öğreneceğin çok şey var."

"Bak bu do ğru. Bir adam daha vardı... neydi adı yahu, Cemal mi? Yok, yok Cemal de ğildi. Dilimin ucunda ama bulamıyorum. Hani şugece karanlığında bile güneş gözlü ğü takan. At kuyru ğu saçları vardı. Hay Allah neydi adı yahu?"

Gözleri Nesrin'in üzerindeydi.

K ızın birden telaşlandığını gördü. At kuyruklu adamdan bahsetmek Nesrin'i heyecanlandırmıştı. Ama kız numarayı yemedi. Şaşırmasına rağmen çabuk toparlandı. Ayhan'ın bir türlü hatırlayamamış gibi yaptı ğı ad ı bulmasına yardımcı olmad ı.

Ayhan hâlâ oyununa devam ediyordu.

"Alpay mıydı yoksa?"

"Bo şuna arama, çünkü bilmiyorsun!"

"Peki, ya sen? Sen biliyor musun?"

K ız yeniden sıırıttı. Ayhan'ın gözlerinin içine baktı.

"İşitti ğime göre televizyonlarda çok para dönüyormuş, do ğru mu?"

"Anlayamad ım, nasıl yani?"

"Programlar ın yapım maliyeti çok yüksekmiş."

Ayhan garipseyerek k ızı süzdü.

"Do ğrudur" diye mırıldandı.

"Siz de kaliteli ve gerçek bir program yapmak için çok ödüyor musunuz?"

"Zaman zaman."

48

"Öyleyse kesin in a ęzını aç ın."

"Yani sen şimdi konuşmak için para mı istiyorsun?"

"Hele şükür! Nihayet çakoziadin be!"

Ayhan içinden, vay kaltak, dedi. S ıcaktan alnında biriken terleri sildi.

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu.

K ız önceden fiyatını tesbit etmi ş gibi duraksamadan, "K ırk milyon" dedi.

Ayhan bir ıslık çaldı.

"Yoksa dolar olarak mı ödeme yapmam ı istiyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Tabii ya! Sen bizim televizyonu ne sand ın yahu? Karun'un hazinesi mi? Bir adı ö ęrenmek için kırk milyon lira ödenir mi hiç?"

"Pa şa gönlün bilir arkadaş. Adamın ve haberin peşinde olan sensin. Parayı bast ıran düdüğü çalar."

Ayhan bir an duraladı.

"Ne yapacaks ın o parayı? Esrara mı yat ıracaksın."

"Sana ne? Oras ı seni hiç ilgilendirmez. Konuşmam ı istiyorsan parayı ödersin. Sana fiyat ı söyledim, i şine gelirse!"

"Bana do ęruyu söylediğini nereden bileceğim. Ya rastgele bir ad uydurursan?"

"O senin sorunun. Ama ben harbi k ızımdır. Yalan konuşmam."

Nesrin, Ayhan' ın yerinde tereddütle kıpırdandığını görünce, kalkmaya davrand ı.

"Dur, otuz biraz. Bunu dü şünmem gerekir. Bu miktarı patronumun onaylamas ı gerek. O onaylamad ıkça sana ödeme yapamam."

"Bo ş versene sen! Bana k ıyak çekmeye kalkma. Sen bu programın hazırlayıcısı de ęil misin?"

Boğuntuya mı getiriyorsun şimdi? Ağzımdan bedava bilgi kapmaya hazırlanıyorsan, hava alırsın."

At Kuyruklu Adam—F.4

Ayhan derin bir soluk verdi.

"Dü şünmeliyim" diye mırıldandı.

"Sen bilirsin."

K ız ayağa kalktı. Gidiyordu.

"Seni nerede bulabilirim?"

"Bo şuna zahmet etme. Beni artık bulamazsın."

"Ya televizyon istedi ğin parayı ödemeyi kabul ederse?"

K ız bir an Ayhan'a baktı. Gözlerinde kuşkulu bir ifade vardı.

"O zaman ben sizi arar ım."

"Televizyonun numaras ını biliyor musun?"

"ABC de ğil mi? Bulmak çok kolay."

"Öyle olsun. Belki ben her saat orada olmayabilirim. O zaman asistan ım Sibel Candan'ı ara. Onunla da görüşebilirsin."

K ız ilerdeki bankta oturan Sibel'e baktı.

" Şu karıyı m ı?"

Ayhan ba şını salladı. "Evet onu. Ne zaman ararsın?"

"Yar ın öğleden sonra. Para konusunda yarına kadar bir karara varır mısınız?"

"Herhalde" dedi Ayhan.

K ız başka bir şey demeden dönüp uzaklaştı.

Genç kameraman arkas ından bakakaldı.

Yan ına gelen Sibel, "Şaşkın ördeklere dönmüşsün. Ne söyledi bu kız?" diye sordu.

"Konu şmak için para istiyor."

"Deme yahu? Ne anlatacak ki?"

Ayhan yüzünü ek şiterek söylendi: "Sanırım bizim Karındeşen Jak'ı tan ıyor."

* * *

Program Dairesi Müdürü Enver Alpay, Sibel'in isteğini hiç itiraz etmeden kabul etti. Sibel, muhasebeye yardımcılarından

ORHAN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

50

birini gönderip vezneden parayı çekti. Nesrin denen kızı hiç gözü tutmamıştı ama bu riske değirdi.

Osabah çekim için bir ekibi Tuzla'ya gönderdi. Programın ayrı bir haberini oluşturacak çekimleri onlar yapacaktı. Saat dokuzda stüdyoya inerek bazı bölümlerin çekimine bizzat iştirak etti. Çeşitli provalar ile çekim on bire kadar sürdü.

Ayhan görünürlerde yoktu. Sibel'in bütün aklını fikri Nesrin'den gelecek telefonda idi ama çekimin heyecanına kendini kaptırınca esrarengiz kızı unuttu. Odasına çıktığında Ayhan'ı kendisini beklerken buldu.

Birlikte montaj odasına inip Ayhan'ın Jale Kunter'in öldürülmesi ile ilgili çektiği filmi birlikte yeniden seyrettiler. Ayhan'ın direnmesine rağmen Sibel, bazı görüntülerin fazla etkileyici ve sarsıcı olduğu gerekçesiyle çıkarılmasını istedi. Bazı yakın plan çekimler de genel ahlâka aykırı olacak kadar açık saçık. Ayhan o sahnelerin bandajlanarak ya da görüntü bozularak oynatılmasında ısrar ettiyse de Sibel reddetti. Ayhan'ın suratı asılmıştı.

Sibel'in odasına dönerlerken, "Filmi kuşa çevirdin" diye serzenişte bulundu ama genç kız hiç oralı olmadı.

Saat 12 olmuştu.

Nesrin'den telefon yoktu henüz. Beklemeye devam ettiler.

Her telefon çalıştığında heyecanla reseptöre atılıyorlardı. Saat 14'ü geçince Sibel'de ilk ümitsizlik belirtileri başladı. Kaşları çatıldı, birbiri ardına sigara yakmaya başladı.

Ayhan hâlâ ümitliydi. Mutlaka arar, diye homurdanıyordu. 17.30 olduğunda ikisi de ümidi kesmişlerdi. Ve kız telefon etmedi...

* * *

Saat 18'de Sibel toparlanmaya başladı. Masasının üzerini düzeltti, dosyaları kaldırdı, çantasını aldı.

Ayhan, "Gidiyor musun?" diye sordu. "Henüz erken değil mi?"

"Geç bile kald ım."

"Hayrola?"

"Buak şam biraz alış veri ş yapacakt ım."

"Ne al ışı veri Şi?"

"Bu pazar arkada Őlarla Çırağan Oteli'nin havuzuna yŕzmeye gideceğiz. Doğru dŕrŕst mayom yok. Kendime bir iki mayo alacağım."

"Ooo, Allah versin. Paradan çıkacaksın desene. Kim bu Şanslı arkada Şlar, tanıyor muyum?"

"Eski kolej arkada Őlarım. Tanımazsın."

"Hadi, hadi iyisin yine. Biz pazar gŕnŕ burada, Allah ın sıcağında çalışarak ter dŕkerken Majesteleri havuzda serinleyip, keyif atacak."

Sibel tatlı tatlı gŕlŕmsedi.

"Eee, kolay mı? Şef olmanın o kadar avantajı olsun artık." Sonra hızlı adımlarla uzaklaŐıp gitti.

Ayhan o gider gitmez, ayaklarını masaya dayayıp dŕŐŕnmeye başladı.

Bu Kar ındeşen jak olayına kendisini fena kaptırmıŐtı. Nesrin'in telefon etmemesi kŕtŕ olmuştu. Anlaşılan kız da ŕrkmiŐti. Belki konuşmak için para istemesi bile, onları ba Şından savmak için dŕŐŕnlmŕŐ bahane olabilirdi.

Sibel'in erken gitmesine biraz da memnun olmuştu.

DŕŐŕnmeyi sŕrdŕrdŕ. Aklına gelen fikri uygulamak istiyordu. Gerçi bu fikri Sibel'in onaylamayacağını biliyordu ama denemeye değerdi. Nasılsa Hilmi denen ŕęrencide iş yoktu, Nesrin kaçmaya ba Şlamıştı, gerçi fakŕltede yeni bir araştırma yapıp kızın izini, adresini belki bulabilirdi, fakat Şimdi aklı Şu tele-kıza takılmıştı.

Sonunda Şansını denemeye karar verdi. Telefonun ba Şına oturdu, santraldan "Yarın" gazetesinin Dış Haberler Servisi Şefi Erman Karagŕl'ŕ bağlamasını rica etti. İnşallah yerinde bulurum, diye sabırsızlanıyordu.

52

Şansı yaver gitti, servis Şefi henŕz çıkmamıştı.

"Buyrun" diyen kal ın sesini işitti.

"Ağabey, ben Ayhan Berkman."

"Vay, koca oğlan, nerelerdesin? Őzledik yahu. Epeydir sesin soluğun çıkmıyor. Eskiden arada sırada ziyaret ederdin, son zamanlarda ise yŕzŕnŕ gŕremez olduk. İŞin mi çok, yoksa unutulduk mu?"

"Estağfurullah ağabey, hiç unutulur musunuz? Ama Şu sıralar cidden iŐlerimiz çok fazlaydı."

"Söyle bakal ım, nedir derdin? Bir çıkarın olmasa kolay kolay aramazsın sen."

Ayhan k ısa bir an tereddüt etti.

Erman Karagül'ün Şişli'de bir garsoniyeri vardı. Kendi kullanmadığı zamanlar baz ı yak ın arkadaşlarına

anahtar verdiğini biliyordu.

Utanarak, "A ğabey bir ricam olacak" dedi. "Mümkünse şu Şişli'deki evin anahtarını bu gecelik bana verebilir misin?"

Servis şefi gevrek bir kahkaha attı. "Ulan sende mi ortak oldun bizim eve?" diye takıldı. Şonra içten bir sesle "On dakika sonra çıkıyorum, gel odama da anahtarı vereyim."

"Sa ğol ağabey" diyerek telefonu kapattı. Ardından hemen ajansın numarasını çevirdi. Suzan P ınar'ı sordu. Kadın bugece müsaitti. Ardından biraz çekinerek ödeyeceği ücreti de öğrenmek istedi. Rakamı ö ğrenince dudağı uçukladı. Bu parayı asla ödeyemezdi Televizyon Program Müdürü'nden de isteyemezdi. Gerekçesini açıklamak çok ayıp kaçacaktı. Telefonu kapadı.

Anahtar ı alması nın gereği kalmamıştı. Suratını asarak oturdu...

53

(5)

j lerleyen saatlere ra ğmen Rumeli Caddesi hâlâ kalabalıktı. Si-I bel birkaç dükkâna girerek mayo aradı. Sonunda İtalyan mayoları satan büyük bir ma ğazada zevkini okşayan birkaç parça mayo bulabildi. Fakat fiyatları ate ş pahas ıydı. Yine de almaya karar verdi. Tek parçadan oluşan turkuaz renklisini hemen seçip ayırdı. Ancak bikini olanında bir türlü karar veremiyordu. İki model arasında tercih yapamadı. Eline alıp kararsızca bakındı, ikisi de desenliydi; biri sarı zemin üzerine rengarenk çiçekli, di ğeri mavi üzerine çizgili.

Sibel zor be ğenen biriydi; karar verirken kılı k ırk yarardı.

Yan ı ba şında biri, "Yerinizde olsam, şu çiçekliyi seçerdim" dedi. "Size çok yakışacağına eminim."

Sibel ba şını çevirip fikrini söyleyen yabancıya baktı.

Adam ı tan ımıyordu. Uzun boylu, yakışıklı biriydi. Bir an göz göze geldiler.

Sibel sesini ç ıkarmadı ama ka şları çat ıldı. Kararına yardımcı olarak kendisine yakla şmak isteyen çapkının biri olduğunu düşündü. Böyle yılışık erkeklerden nefret ederdi.

54

Adam ın yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Affedersiniz" dedi. "Belki düşüncemi söylemekle saygısızlık ediyorum ama sizin gibi güzel bir hanımefendiye şu çiçekli mayonun çok yakışacağını dü şündüm bir an. Şayet bu davranışımı bir densizlik say ıyorsanız tekrar özür dilerim." Sibel üzerinde durmamayı dü şündü. Soğuk bir şekilde gülümsedi. Cevap vermemek en iyisiydi. Adamın hâlâ ısrarla kendisine baktığını hissediyordu. Göz göze geldikleri kısa süre içinde hatırlayabildiği kadarıyla yakışıklı, hoş bir adama benziyordu. Yanılmıyorsa, iri yeşil gözleri, uzun sarı saçları vardı.

Konuşmasından, kibar ve görgülü birine benziyordu. Asıl dikkatini çeken şey ise, ses tonunun mükemmelliğıydi. Adama bir daha bakmaktan kendini alamadı. Sırtındaki, iyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan tir şe rengi keten takım elbisesi tiril tirildi. Yüzünde aristokratlara has soğuk, kibirli fakat o oranda da ölçülü bir hava vardı. Türkçe konuştuğunu duymasa onu bir yabancı sanabilirdi.

Sibel tezgahıtar k ıza dönerek, "Bunu da alıyorum" dedi. Yakışıklı adam hâlâ yan ında duruyordu. Yumuşacık bir sesle, "Seçimimin size bir faydası olduysa, ne mutlu bana" diye f ısıldadı.

Sibel yine zoraki gülümsedi.

Adam ın artık yanından uzaklaşacağını sanm ıştı. Oysa hâlâ duruyordu.

Hafifçe başını yana eğerek, "Adım Turgut. Turgut Atamer" dedi.

Sibel sıkılarak adamın yüzüne baktı. Anlaşılan askıntı olmaya kararl ıydı.

"Yüzünüz bana hiç yabancı gelmiyor. Başlayın, hafızam oldukça zayıftır ama yüzünüz öylesine güzel ve unutulmaz ki, daha evvel görmüş olsam mutlaka hat ırlamam gerekirdi."

Genç kız bir şeyler söylemek zorunluğunu hissetti. Ne de olsa sık sık televizyonda görülen, halkın tanıdığı biriydi.

55

"Mümkündür" diye m ırıldandı. "Beni görmüş olabilirsiniz."

"Durun bir dakika. Söylemeyin lütfen. Hat ırlamaya çalışacağım."

Turgut Atamer bir adım geri çekildi, zihnini zorluyormuş gibi bir tav ır takındı, kaşlarını çatt ı, düşündü.

"Nuri beyin kokteylinde tan ışımış olabilir miyiz? Eğer öyleyse kendimi hiç affetmeyeceğim."

"Daha evvel tan ıştığımızı hiç sanm ıyorum."

"Bu da doğru ya, tanışsak unutmamam gerekirdi. Şu halde siz meşhur bir manken olabilirsiniz. Fiziğinize en uygun yakıştırmam bu."

"Yan ıldınız. Manken değilim."

"Öyleyse bir film artisti?"

"Hay ır. Artist de değilim."

Turgut Atamer iki elini yana açarak:

"Ama bu güzelli ği bir yerden gözüm ısıırıyor. Mutlaka görmüş olmakl ığım lâzım" diye şaşkınlığını abart ılı bir şekilde belirtti.

Sibel kendini tutamayarak güldü. Adam ın benzetmelerinden hoşlanmış, bunların bir tür iltifat olduğunu anlamıştı.

"Bak ın bu mümkün işte. Beni seyretmiş olabilirsiniz."

"Seyir mi?.. Evet, i Őte sihirli anahtar kelime bu! Acaba sizi nerede seyretmiş olabilirim? Tiyatro? Yoo değil, sanatçı olmad ığınızı söylemi Ştiniz. O halde?"

Sibel usulca f ısıldadı.

"Televizyon."

"Tabii ya! Nedense bunu dü şünemedim. Konuşmanız, diksiyonunuz harika. Siz haber spikeri olmalısınız, ama korkarım devamlı takip etti ğim kanallardan birinde çalışmıyorsunuz."

"ABC televizyonunday ım. Olayların içinde programının hazırlayıcısı ve sunucusuyum. Ad ım Sibel Candan. Hatırladınız mı şimdi?"

Genç adam ba şını önüne e ğdi.

56

"Hiç bu kadar utand ı ğımı hat ırlamıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki programınızı maalesef seyretme imkân ım olmadı."

"Neyse, artık öğrendiniz. Umarım böylece programım bir seyirci daha kazanmış oldu."

"Bundan hiç ku şkunuz olmasın."

Sibel, genç adama son bir kez daha gülümsedi ve kasaya do ğru hesabını ödemek üzere yürüdü.

"Durun bir dakika... Yoksa gidiyor musunuz?"

Sibel surat ını asarak Turgut Atamer'e bakt ı.

"Ne yapaca ğımı dü şünüyorsunuz ki?"

"Belki benimle bir içki içer ya da romantik bir ortamdaak şam yeme ği yersiniz diye düşünüyordum."

"Yani iki dakika önce tan ıştı ğım bir yabancı ile mi?"

"Neden olmas ın? Artık tanışmış say ılıрыз. Ayrıca bana bu imkânı vererseniz size kendimi daha iyi tanı tırma şansına da kavuşmuş olurum."

Garip bir teklifti bu. Sibel ka şlarını çatarak adama bakt ı. Önüne çıkan tanımadı ğı bir .trkekle yeme ğe çıkabilece ğini nasıl düşünebiliyordu?

Sibel'in akl ına birden Ayhan'ın söyledikleri geldi. Sen etrafında pervane olan erkekleri kaçıyorsun demişti kameramanı. Kendi yalnızlı ğını kendin yarat ıyorsun, hayatında eksik olan da bu, diye yüzüne vurmuştu.

Bir an dü şündü Sibel.

Hiç tanımadı ğı biriyle yeme ğe çıkmak garip bir fikirdi. Onu yeterince tanımıyordu. Konuşacak, tartışacak müşterek bir konuları yoktu. Belli ki adam sadece onun güzelli ğinden hoşlanmış-tı. Hepsi

buydu. Arkasından ne tür bir teklifle karşılaşacağını tahmin edebiliyordu.

Kendini tartmaya al ıştı.

Korkuyor, adamdan çekiniyor muydu? Hay ır. Fazla konuşkan ama kibar biri olduğu belliydi. Ondan çekinmiyordu. Ayrıca,

genç adamda ona çekici gelen bir yan da sezinlemi şti. İtiraf etmeliydi ki, çok da yakışıklıydı. Ne cevap vereceğini kestiremedi.

Sanki adam, kararsızlığını anlamış gibi yüzüne bakıyordu. Çevresine bir göz attı.

Ona hizmet eden tezgahtar kız, konuşmaları işittiğinden gülümseyen bir yüzle vereceği cevabı bekler gibiydi.

Sibel utandığını hissetti. Bu teklife "evet" dese ne kaybederdi ki? Dayanamadı, gülümsedi. Turgut Atamer de. Hayret, gülümsemek adama çok yakışıyordu. Dişleri inci gibiydi.

"Bu gülümsemeniz teklifimi kabul anlamına mı geliyor?"

"Galiba. Biliyor musunuz, çok inatçı birisiniz siz. Yine de davetinizi kabul ediyorum. Yarın akşam birlikte bir yemek yiyebiliriz."

"Yarın akşam mı? Ama saat daha dokuz olmadı, ben uzun yaz gecelerinde saat ondan önce sofraya oturmam. Davetimi kabul etmekle beni çok mutlu ettiniz, size teşekkür borçluyum. Fakat beni kırmayın, sizinle tanıştığım bu geceyi, evet bu harika geceyi gelin, kutlayalım. Bunun unutulmaz birgece olacağına inanıyorum. Belki de hayatımızın gidişatını değiştirecek bir gece."

Sibel işaret parmağını uzatıp iki yana salladı.

"Bakın, yine ısrara başladınız. Bugece olmaz. Saat ilerledi. Eve gidip duş almam, kızıafetimi değiştirmem, makyaj yapıp hazırlanmam lazım. Fakat yarın akşam..."

Turgut Atamer genç kızın lafını kesti.

"Ben sizin hazırlanmanızı memnuniyetle beklerim. Gerekirsegece yarısına kadar. Lütfen bu gecenin kutsallığını bozmayın."

Kız ne yapacağını bilemedi.

Turgut Atamer ise Sibel'in hiç beklemediği bir jest yaptı. Uzanıp kızın elini tuttu, ince, zarif ve yumuşak bir şekilde dudaklarına götürdü, hafifçe öptü.

Sibel şaşırmıştı.

Bunun son derece medeni bir davranış olduğunu biliyordu. Bu Avrupalılara özgü bir davranıştı; yaşlılarının arasında pek ya-

p ılmıyordu bu jest. Biraz mübalağalı, hatta teatral bir davranış say ılabilirdi ama doğrusu hoşlanmıştı. Onurlandığını, daha bir kadın oluverdiğini hissetti.

"Pekâlâ" dedi. "Bir saat sonra gelin beni evimden al ın. Ama biraz gecikirsem yakınmak yok."

Sonra genç adama adresini verdi ve veda edip mağazayı terketti.

Turgut Atamer'in yeşil gözleri mutluluktan uçuyordu.

Sibel'in aklına Ayhan geldi birden. Keşke burada olsaydı da, yalnızlık çemberini nasıl kırdığını görseydi. Elinde olmadan gülümsedi ve arabasının gazını kökledi.

* * *

Evine gelince elindeki paketleri bir köşeye fırlatıp soyunmaya başladı. Doğru duşa koştu, bonesini başına takarak vücudunu sıcak suyun rahatlatıcı ve dinlendirici etkisine bıraktı. Yorucu bir gün geçirmiş olmasına rağmen kendini dinç ve daha şimdiden dinlenmiş hissediyordu. Sanırdı bir erkek arkadaşıyla ilk defa yemeğe çıkıyormuşçasına da heyecanlıydı.

Elbise seçiminde bayağı zorlandı. Neye elini atsa beğenmiyordu. Sonunda ince askılı, oldukça dekolte, ipek bir elbisede karar kıldı. Beyaz, uzun topuklu ayakkabılarını giydi. Makyajını yaptı, ufakgece çantasını hazırladı, ojelerini yeniledi, pırlanta taşlıgece saatini bileğine taktıktan sonra aynadaki görünümüne baktı.

Çok çarpıcı ve harika olmuştu.

Bir an kuşkuya düştü. Turgut Atamer'in onu yemeğe nereye götüreceğini henüz bilmiyordu. Sıradan bir yere giderlerse giyiminin bir hayli göze batacağını düşündü. Hatta bir an daha sade ve basit bir şeyler giymeyi bile aklından geçirdi. Zamanın nasıl hızlı geçtiğini neden sonra farkettiler. Turgut Atamer her an gelebilirdi. Tam bunları düşünürken de kapının zili çaldı.

59

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Koşarak gidip kapıyı açtı. Sapsarı, diri ve canlı Hoover güllerinden yapılmış kocaman bir buketle karşılaşıyordu Turgut Atamer.

Yüzünde ölçülü ve saygılı bir tebessüm vardı. Bakışları yumuşacıktı. Nazik birkaç kelime fısıldayarak çiçekleri kıza uzattı.

Sibel, "Arzu ederseniz biraz içeriye buyrun" demek zorunda kaldı. Turgut Atamer içeriye girmeyi reddetti. Sibel aceleyle gülleri boş bir vazoya koyup adamın yanına döndü. Vazoya su koyacak zamanı bile bulamamıştı, nasıl olsa dönünceye kadar bozulmazlar, diye düşündü.

Sokağa çıktıklarında Sibel, kapının önünde duran Lincoln'ü görünce şaşırırmaktan kendini alamadı. Arabanın piyasa değerinin on beş milyardan fazla olduğunu biliyordu. Onun varlıklı biri olduğunu tahmin etmişti zaten; Lincoln de tam Turgut Atamer'e yakışan bir arabaydı doğrusu.

Genç adam arabanın kapısını açıp kızın oturmasına yardımcı oldu. Şimdilik Sibel'den tam puan

almıştı; çiçek getirmesi, şıklığı ve zarafeti konusunda laf etmesi çok olumluydu.

Araba yaylanarak hareket ederken, "Beni ba ğışlayacağınızı umar ım, size sormadan Swissotefin terasında bir masa ayırttım. Sizce bir mahzuru yok, değil mi?" diye sordu.

Genç k ız gülümseyerek, "Ne mahzuru olabilir?" diye karşılık verdi, "itiraf edeyim ki o terasta hiç yemek yememiştim."

Sibel'in içi içine sığmıyordu.

Çok mutluydu...

* * *

Kameraman Ayhan, PTT'den emekli babası ve yine ilkokul öğretmenliğinden emekli annesiyle Kadıköy'ünde mütevazı bir evde oturlardı. Ogece canı eve erken dönmek istememişti. Daha doğru bir ifadeyle, bugece kendi kendini görevlendirmişti.

60

Aylak aylak istiklâl Caddesi'nde tur attı. Hava çoktan kararmıştı fakat daha en az iki saat kadar oyalanması gerekiyordu. Konu şacak, vakit öldürecek birine ihtiyaç duydu. Taksim'le Galatasaray arasında iki defa gelip gitti. Tanıdık bir yüzle karşılaşmak için bakınıp durdu. Kimseye rastlayamadı.

Borsa'nın fast food'una girdi, en üst kata çıkıp sosis ve bira istedi. Köpüklü birasını yudumlarken aklısı yine Sibel'e takıldı. Zaten son zamanlarda kızısı aklısından hiç çıkaramıyor, bir türlü silip atamıyordu. Yarın ona iyi bir sürpriz hazırlayacaktı. Şayet şansı buakşam biraz yaver giderse...

Gerçekte Taksim'e gelişi sebebi de buydu. Kafasına koymuştu; bugece saat biraz daha ilerleyince niyeti Kumru Bar'a gitmekti. Beyazıt'ta konuştuğu öğrenci Hilmi'den oranın bir tür "esrar tekkesi" olduğunu öğrenmişti. Belki işe yarar bir şeyler öğrenebilir, Nesrin'le karşılaşabilirdi.

Saat on'a kadar oyalandı, sonra Cihangir'in yolunu tuttu. Kumru Bar'ı bulmak kolay olmuştu. Kapıda fedai olduğunu tahmin ettiği iri yarı iki adam duruyordu. Onu dikkatle süzdüler ama içeriye girmesine de engel olmadılar. Ayhan bardan içeriye çekine çekine girdi. Çok loş yerdirdi. Her taraf yoğun sigara dumanıyla kaplıydı. İçerde terle karışık ağır bir koku vardı. Sol tarafta ufak bir bar-amerikan ve içiçe geçmiş çok sayıda masa vardı. Etrafına şöyle bir göz attı. İçerdekilerin hemen hepsi öğrenci sayılacak yaştaydı.

Bar-Amerikan'a geçip çipil gözlü barmenden bir bira istedi. Birasından henüz bir yudum almıştı ki, barmen tezgahın arkasından onu süzmeye başladı. Göz göze geldiler.

"Buraya ilk gelişin mi ağabey. Seni tanımıyorum" dedi.

Ayhan başını salladı.

"Birini bekliyordum."

Barmen sesini çıkarmadı. Elindeki bezle bardakları kurula-

61

maya devam etti. Üniversite öğrencisi kılıklı iki genç gelip bira istediler. Anlaşılan burada en

tutulan içki, ucuzluğu nedeniyle bira olmalıydı. Gençler uzaklaşınca Ayhan, çaktırmadan kendini dikizleyen barmene sordu.

"Buak şam Jale buraya uğradı mı?"

"Jale mi? Hangi Jale? Mustafa'n ın dalgası mı?"

"Jale Kunter."

Çipil gözlü adam s ırıtmaya başladı.

"Sen onu mu bekliyorsun? Daha çok beklersin a ğabey... Ağaç olursun."

"Ne demek istiyorsun?"

Barmen nezle olmu ş gibi ikide bir burnunu çekiyordu.

"Onun yak ını mı ısın?"

"Yoo."

"Hiç gazete okumaz mıydın sen a ğabey?"

"Elime geçerse... Neden sordun?"

"Televizyonda mı seyretmezsin?"

"İıhh!"

"Belli.. O k ızı öldürdüler a ğabey."

Ayhan çok şaşırmış gibi yaparak, "Yok yahu? Ne zaman?" diye sordu.

"Bir iki gün evvel. Evinde b ıçaklanmış olarak bulundu. Duymayan kalmadı."

"Tuh Allah kahretsın."

Barmen dikkatle Ayhan'a bakt ı.

"Ne o a ğabey? Bir alıp veremedi ğin mi vardı o k ızla?"

Ayhan başını salladı.

"Yok be!. Beni bir arkada şıyla tanıştıracaktı. O da buraya sık sık gelen biriymiş. Okul arkadaşlarıymışlar galiba."

"Hele bir ad ını söyle, belki tan ırım."

Ayhan çaresizmi ş gibi yüzüne bakt ı.

"Ad ı Nesrin. Tan ıyor musun?"

Çipil gözlü barmen pis pis s ırıttı.

"Tan ırım tabii. Sidikli Nesrin olmalı. Buraya çok sık düşer."

"Sidikli mi? Niye öyle diyorlar?"

"Bilmem, hep öyle derler. Galiba kafayı bulunca altına kaçınıyor muş."

Barmen espri yapmış gibi sırıtıyordu. Sonra tezgahın üzerine biraz daha eğilerek Ayhan'a fısıldadı.

"Ağabey, karı kız arıyorsan sana Sidikli'den daha iyisini bulabilirim, anlıyorsun ya. Her cinsini."

Adam Ayhan'ı süzmeye devam etti. Yüzündeki o iğrenç gülümseme kaybolmamıştı.

"Elimde her yaştan olanı var. Körpesi kartı, tecrübelisi tecrübesizi. Hepsi bana köpek gibi bağlıdırlar. Bak, şu sana yakın masada oturan esmer kıızı görüyor musun? Orta sonda daha. Tam bir fıstık. Henüz el değmemiştir. İstersen ayarlarım."

Ayhan başını bile çevirip bakmadı. Heriften tiksinemeye başlamıştı.

"Ben Nesin'i istiyorum" dedi.

Barmen omuzlarını silueti, sesini çıkarmadı. Sonra dayanamayıp:

"Nesini istersin onun be ağabey? Biraz mürekkep yalamışlığı vardır, ağzı laf yapar ama sustur et, cümle alem yatmıştır onunla. Hem kafası dumanlıdır, her bir boku kullanır."

c

"Beni ırgalamaz" diye homurdandı Ayhan.

Bu cevap barmenin tuhafına gitmişti.

Merakı arttı. Çipil gözlerini kuşkuyla Ayhan'a çevirdi. İlk defa Ayhan'dan şüphe etmeye başlamıştı.

"Peki, niye ısrarla onu istiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Barmen suratını astı.

"Haklısın, ama o her zaman para için yatmaz. Bunu biliniyordun galiba?"

"Az evvel herkesle yattığını söylemiştin."

"Do ğru fakat canı çekerse. Ya da esrara yat ıracak parası kalmam ışsa."

"Ben de şansımı denerim. Belki benden ho şlanır."

Barmen konu şmayı kesti. Bu yabancıdan hoşlanmamıştı. Tipi bile buraya pek uygun düşmüyordu.

Ayhan'ın gözleri bu ufak loş yere yeni yeni al ışmıştı. Etrafa yeniden bir göz attı. Şimdi oturanları daha iyi seçebiliyordu. Hepsi çok gençtiler. Yüreği burkuldu. Düpedüz uyuşturucu ve fuhuş yuvasıydı burası. Masalarda sigara içen gençlere baktı, çoğunun normal sigara değil sarıma içtiğini anlamıştı. Suratlar sararmış, gözler süzülerek baygınlaşmıştı.

"Lanet olsun" diye söylendi içinden. Gömleğinin üst iki düğmesini açtı. Cebinden çıkardığı mendille boynunda ve göğsünde biriken terleri sildi. Soğuk bira kurtarıcı gibi geliyordu içinin hararetine. Barmene dönerek boşalan bardağını doldurmasını istedi. Çipil gözlü adam bu kez sanki isteksizcesine gelip bardağı aldı. Köpüklü birayı doldurup uzatırken Ayhan sordu:

"Nesrin düğünce burada mıydı?"

Barmen başını olumsuzca iki yana salladı.

"Ya ondan önceki gece?"

"Ağabey, ne çok soru soruyorsun? Yoksa aynasız mısın?"

Ayhan adamın pirelendiğini sezinlemişti.

"Öyle bir halim mi var? Polise benziyor muyum?" diye sordu.

Barmen yeniden sırıttı.

"Bilmem! Toz istemiyorsun, karı kız seçiminde bir tuhafısın, buranın devamlı müşterisi değilsin, davranışların da bir garip, ne yalan söyleyeyim insanın aklına polis olabileceğin geliyor valla. Ama sen polis değilsin, biliyorum. Ben onları havalarından, kokularından anlar, daha kapıdan içeriye girdikleri an çakozlarım. Fakat senin neyin peşinde olduğunu çıkaramadım. Burada senin aradığın o Sidikli'yi kimse tutmaz. Zaten son zamanlarda eskisi kadar sık takılmaz oldu. Niye ısrarla onu istiyorsun?"

64

"Jale Kunter onu çok methetmişti bana."

"Boş versene, Jale artık yok. Çoktan cızlamı çekti. Sen ya şayanların tavsiyesine kulak ver. Unut şu sidikliyi de sana başkasını bulayım."

Ayhan saatine baktı. On biri geçiyordu.

Anlaşılan Nesrin Kumru Bar'a bu gece de gelmeyecekti. Kameraman gergin geçen günün yorgunluğunu bedeninde hissetmeye başlamıştı.

Oturdu ğu tabureden kalkarken Barmene sırttı.

"Belki ba şka gece," dedi.

Biralar ın parasını ödedikten sonra "Eyvallah," diye m ırıldandı.

Çipil gözlü merakla sordu:

"Nesrin gelirse ona kimin arad ıgını söyleyeyim?"

Ayhan bir an dü şündü, sonra gülerek, "Karındaşen Jak dersin" diye mırıldandı.

Barmen ne demek istedi ğini anlamamış, garip garip onun suratına bakıyordu.

"Kim?" diye sorusunu-yineledi.

Ayhan duymazdan gelerek, arkas ına bakmadan kendisini esrar dumanına boğulmuş daracak yerden dışarıya attı. Sokağın nem yüklü sıcak ı limonata gibi serin ve ferahlat ıcı geldi genç ad-ma...

At Kuyruklu Adam—F.5 65

(6)

E ertesisabah Ayhan Berkman, Sibel'in televizyon dairesindeki odas ına girerken mahmur gözlerini oğuşturup esnedi. Berbat birgece geçirmişti. Baş ı a ğrıyor, bütün vücudu kırılıyordu.

Sibel'in odas ı kalabal ıktı. Asistanları ko şuşturuyor, öteki kameraman arkadaş genç k ızın direktiflerini dinliyordu. Ayhan bir iskemle çekip oturdu. Busabah işe gelmekte gecikmişti. Can ı konu şmak bile istemiyordu. İnşallah, kamerayı yükleyip bir yere göndermez beni, diye geçirdi içinden.

Odadakiler şimdiden onun bu haline bakıp, düngece feneri nerede söndürdün diye, şaka yapmaya başlamışlardı bile.

Ayhan k ıza bir göz attı.

Sibel'in bütün güzelli ği üzerindeydi bugün. Sıradan penye bir bluz, poplin etek giymiş olmas ına rağmen son derece diri ve canlı görünüyordu, tabii o çekici ve güzel. Ekibine bu gün yapacaklar ı ı şleri anlatırken sanki her zamankinden daha farklı bir co şkusu ve tazeli ği vardı.

66

Merak etti Ayhan. K ıza sihirli bir değnek değmiş gibiydi. Haks ızlık etmemeliydi; o her zaman hoş, çekici ve kusursuzdu, ama bu sabahki canlılığının, tazeliğinin sanki özel bir nedeni vardı.

Sibel onun varl ığının farkında değilmiş gibi yüzüne bile bakm ıyordu. Herhalde yine gecikti ği için takaza edecekti. Ekip odadan ayrılıp, ikisi yalnız kalınca:

"Nihayet te şrif edebildiniz demek?" diye laf attı. Ayhan homurdandı:

"Sak ın üstüme varma. Berbat haldeyim."

"Alkol mahmurlu ğu mu? Yoksa Don Juan düngece fazla mesai mi yaptı?"

"B ırak Allahını seversen bu modas ı geçmi ş esprileri. Hiç havamda de ğ ilim bu sabah."

"Hayrola, neden?"

"Gece hiç uyuyamad ım."

"S ıcaktandır."

Genç k ızın sesinde hafif alaycı bir hava sezinledi Ayhan.

"Hay ır, sıcaktan değil. Düngece Kumru Bar'daydım."

Sibel irkilerek sordu:

"Bir şey bulabildin mi?"

"Nesrin'i orada görebilece ğimi sanmıştım ama gelmedi kız. Oyss Cray? çok sık uğrarmış, /ani oranın devamlı mü şterisi. Öldürülen arkadaşı Jale gibi. Hakk ında ilginç şeyler öğrendim."

"Ne gibi?"

"O da bir fahi şe."

"Pek şaşırmadım."

"Uyu şturucuya ihtiyacı oldu ğu zamanlar ya onu satanlarla yatarmış ya da para kazanmak için."

"Farkeder mi?"

"Etmez tabii."

"Ba şka, başka ne öğrendin?"

"Ba şka bir şey yok."

67

"Hepsi bu mu?"

"Yetmez mi? Ayr ıca oradakiler Jale Kunter'i iyi tanıyorlar.

"İyi ya, biraz ara ştırsaydın."

Ayhan homurdandı.

"Bu i ş i o kadar kolay mı sand ın? Orası batakhane gibi bir yer. Yabancıları kötü gözle süzüyorlar. Daha içeriye girer girmez kendilerinden biri olmadığını hemen anlıyorlar. Kapıda iki fedai var, içerdi de meraklı bir barmen. Adeta uyuşturucu müdavimlerinin oluşturduğu özel bir kulüp. Benden şüphelendiler, hatta bir ara polis sandılar."

"Yok yahu?"

"Sonra barmen bana kar ı k ız satmaya kalktı."

"Sen ne yapt ın, geri mi çevirdin?"

Ayhan zoraki s ırıttı.

"Aman ne komik! Bak ıyorum bugün keyfin yerinde, dalganı geçiyorsun."

"Evet, bugün ne şeliyim."

"Allah versin. Belli oluyor zaten."

Sibel k ısa bir tereddüt geçirerek kameramana baktı. Odada yalnızdılar. Genç kız koltuğuna oturdu. Bir sigara yaktı. Sonra berrak ve akıcı sesiyle:

"Dün bana verdi ğin nasihati düşündüm" dedi.

"Hangi nasihati?"

"Hani şu, yalnızlığım, kabuğumu kırıp dış dünyaya aç ılmaklı-ğım ve hayatımı renklendirecek prens hikâyesi vardı ya."

"Evet?"

"Galiba o prensi buldum. Ben dostlar ımın önerilerini hafife almam, düşünürüm, akla yakınsa değerlendiririm."

Ayhan birden heyecanlanm ıştı.

Ürkerek Sibel'in gözlerinin içine bakt ı. Başındaki ağrının şiddetlendiğini hissetti.

Elinde olmadan yüzü gerildi.

"Birini mi buldun yani?"

68

"Evet, hem de mükemmel birini."

"Yok can ım? Şaşırtıyorsun beni."

"Niye şaşıırıyorsun ki? Bu öneriyi bana sen yapmadın mı?"

Ayhan cevap vermedi.

K ızın açıklamasını bekledi.

Sibel ise onun yüzündeki meraklı ve şaşkın ifadeyi inceliyordu.

"Sevinmedin mi yoksa?"

Ayhan genzini temizledi. "Bilmiyorum, bu senin seçimine ba ğlı" diyebildi.

"Dedim ya, çok ho ş ve yak ışıkl ı bir genç. Kan ım kaynadı. Karun kadar da zengin."

"Ahh, siz kad ınlar! Tek ölçünüz bu, değil mi? Para, daima para."

"Lütfen kad ınların günahını alma. Zenginlik benim için sadece bir art ı faktör."

"Hadi can ım sende!"

"Tan ıştığım genç kibar, Ince, kültürlü ve kadın ruhundan çok iyi anlayan biri. Kadınlara nasıl davranılacağını gönüllerinin nas ıl hoş tutulacağını iyi biliyor."

"Saçma! Bunlar ın hepsi seni yatağa atıncaya kadardır."

"Ayhan! Kabala şma lütfen. Bu ne biçim söz."

Genç adam kendini toparlamaya çal ıştı. Söylediği lafın densizliğini kavradı birden. Omuzlar ını silkti.

"Senin bilece ğin şey. Umarım acele karar verip sonradan pişman olmazsın."

Sibel sigaras ını önündeki kül tablas ına bastırırken.: "Seni hiç anlamıyorum" diye söylendi.

"Yalnızlığımı terke-dip, hayatımı bir erkekle payla şmamı öneren sen de ğil miydin?"

"Evet ama böyle birdenbire, Önüne ç ıkan ilk erkekle demedim. Bu adamla daha evvelden tanışmışlığın var mıydı? Neyin nesi, kimin fesi biliyor musun?"

Sibel ka şlarını çat ıp homurdandı.

69

"Kuzum, ne oluyor sana? Sanki babamın ışı gibi konu şuyorsun. Bir an bana onu hatırlattın. Yahu, bu adamla yarın evleniyorum demedim; sadece hoşlandığım, yakışıklı biriyle kar şılaştığımı söyledim. Hepsi bu."

"Tamam majesteleri tamam, sinirlenme, bir şey dediğimiz yok. Allah mutlu etsin, daha ne diyeyim?"

Ayhan surat ını asarak konuyu kapatmak istercesine sustu.

Ama Sibel'in konuyu kapatmaya pek niyeti yoktu. Ayr ıca Ayhan'ın olaya gösterdiği titizliği de anlar gibi oluyordu. Onun suratındaki değişikliği farketmemesi olanaksızdı.

Gülümseyerek, "Merak etmiyor musun?" diye sordu birden.

"Neyi?"

"Tan ıştığım adamı."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Ammma tuhafı ın Ayhan! Nereye gitti bana o tavsiyelerde bulunan, arkadaş canl ısı dostum?"

Ayhan ba şını salladı. "Buradayım canım, bir yere gittiğim yok. Hem rahatlatacaksa seni, anlat tabii, dinlerim."

Sibel duygular ını çözümlemekten acizdi. Ayhan' ın davranışı baz ı şeyleri açığa çıkarmıştı. Bu gerçeği bugüne kadar anlayamamış olmas ına şaşıtı. Ayhan kendisine aşıkı. Bunu hiç düşünmemiş ve farketmemişti. Ayhan'ın da bunu hareket ve davranışlarıyla belli etmediği bir gerçektir. Ama şimdi, kadın önsezileriyle rahatlıkla anlayabiliyordu.

As ıl anlayamadığı, bu gerçeği kavrayınca benliğinde hissettiği heyecandı. Hoşlanmış, bundan zevk mi almıştı acaba? Ayhan ho ş bir gençti, bunu inkâr edemezdi, gazetede ve televizyonda çal ışan kızların, onun peşinde nasıl pervane gibi dolandıklarını iyi biliyordu.

Benli ğini kaplayan sevinç ve gururla gülümsedi. Nedenini bilemiyordu fakat nedense Ayhan'ı incitmek, damarına basmak,

70

gururuyla oynamak istiyordu. Hatta akl ından geçenlerin ruhsal bir sapaklık olduğunu bile düşündü, fakat duygularına gem vuramadı.

"Ondan çok ho şlandığım doğru. Müthiş yak ışıkl ı. Dün akşam alış veri ş s ırasında tanıştım onunla. Mayo seçiminde bana yardımcı oldu. Be ğendiğim iki bikini arasında tercih yapamıyor-dum. Anladı hemen, hangisinin bana daha yakışacağını söyledi." Göz ucuyla kameramana bakt ı. Kıskançlıktan kıpkırmızı kesilmişti Ayhan. "Sonra yemeğe çıkmamızı teklif etti." "Ve sen de daha ilk defa gördü ğün bu adamın teklifini kabul ettin, öyle mi?"

"Neden olmas ın? Yerimde hangi kız olsa kabul ederdi. Yakışıklılığ ına dayanamadım. Ayrıca senin söylediklerin de aklıma geldi. Hayatımın prensini bulduğumu düşündüm. Harika güllerle gelip beni evimden aldı. Lincoln'ü olağanüstüydü. Çok lüks bir araba. Swisotel'de bir masa ayırtmış. İstakoz yiyip, şampanya içtik." Ayhan'ın yüzü şekilden şaj<ile giriyordu. Farketmemiş gibi davranan Sibel:

"Hayat ında İstakoz yedin mi hiç Ayhan?" diye sordu. "Doğrusu ben yememiştim. Bizim gibi gariban takımının yiyeceği şey değil. Eti çok lezzetliydi. Heon bana nasıl yenileceğini, makasla kabuklarının nasıl kırılacağını gösterdi. Konu ştuk, gülüştük. Yanındaki kadını oyalamas ını çok iyi biliyordu, bana müthiş fıkralar anlattı, ama öyle seninkiler gibi açık saçık olanlardan değil. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım bile. Sonra gerçek bir centilmen gibi beni evime getirdi." "Hepsi bu kadar mı?" Sibel hınzırca Ayhan'ın yüzüne baktı. "Daha ne olsun ki? Ne bekliyordun?" "Böyle romantik bir geceden sonra seni dans edeceğiniz bir yere götürmedi mi? Sarılıp seni öpmedi mi?"

71

Sibel, Ayhan' ın neyi kastettiğini anlamamış gibi davranmaya devam etti.

"Ne kadar fesats ın?" dedi. "Aklın fikrin hep öyle şeylerde."

"Bunun fesatlı ık neresinde? Öyle zamparalardan bu tür davranış beklemek çok normaldir."

Sibel i ğnelemeye devam etti.

"Hani seni tan ımasam, kıskandığını dü şüneceğim Ayhan, insaf yahu!"

Genç adam ba şını önüne e ğdi. Dudaklarının ucuna kadar gelen kelimeleri söylememek için kendini zor tutuyordu. Sibel'e açılıp, duygularını ifade edemezdi. Hele böyle bir ortamda. Hislerini içine gömmek yapabileceği en uygun davranıştı. Kalkıp uzaklaşmak, odayı terketmek istiyordu. Ama ayaklan kur şun

gibi ağırlaşmıştı. Yerinden kalkamadı.

"Turgut, in saat mühendisi ama mesleğini yapmıyor. Ailesinden kalma muazzam bir serveti varmış. Bunu açıkça söylemedi ama ima etmesinden sezinledim. Sürdürdüğü hayattan da belli zaten."

Ayhan boğulacak gibi oluyordu. Boğazına bir şeyin tıkanıp kaldığını hissetti.

"Biliyor musun Ayhan, şu renkli cam, beni eni konu ünlü yaptı. Halk, ekranda yüzünü göre göre seni hemen tanıyor. Sokakta yürürken birbirlerini dürterek göstermeler, üstüne çevrilen meraklı bakışlar, gülümseyen gözler. Önceleri hoşuma gidiyordu ama şimdi sıkılmaya başladım. Turgut da beni görür görmez hemen tanıdı."

Sibel bu ufak yalanı kasten söylemişti.

"Benim programımı ilgiyle izliyormuş. Önümüzdeki pazartesi gecesini ipe çekeceğini söyledi. Yine de iyi bir televizyon izleyicisi değilmiş. Eski filmlere meraklıymış, hani şu 1950'lerden kalma müzikallerle western'lere."

Ayhan nihayet biraz gülümsemeyi başardı.

72

"İyi, desene senin program bir seyirci daha kazandı."

"Program değil, ben kazandım."

Ayhan tam ağızını açacakken Sibel'in asistanları pür telaş odaya daldılar. Biri dosyayı masaya bırakırken, diğeri programla ilgili bir tersliği anlatmaya başlamıştı.

Konu şmaları böylece kesilmişti. Ayhan güçlkle ayağa kalktı ve fırsattan istifade ederek sessizce odayı terketti.

Sibel onun odadan çıkışını göz ucuyla görmüştü. Odada yeniden yalnız kalınca Ayhan boş iskemlesine bakakaldı. içinde garip bir eziklik vardı.

Kendisine aşık bir erkeğe niye böyle davrandığını anlayamıyordu. Elinde olmadan Ayhan'la Turgut'un hayali aynı anda gözlerinin önünde canlandı.

Ayhan haklıydı; sevince hayat bir farklı görünüyor, ya şam değişiyordu. Yüreği çılgınca atıyordu. Koltuğa yaslanıp duyduğu zevki yudumlamaya başladı.

fc* *

O haftayı müthiş bir çalışma temposu içinde geçirdiler. Program yayına hazırdı. Karınları deşilerek öldürülen iki kadının, muhtemelen aynı katil tarafından cinayete kurban gittiklerini açıklayan

bölüm Sibel'e göre yeterince iyi hazırlanamamıştı. Genç kız huzursuzdu. Seyircilerin beyninde böyle bir şüpheyi uyandıracak bir film ve bir iki fotoğraftan başka bir şey yoktu ellerinde. Çalışmaları yetersiz kalm ışı, hatta son anda Sibel o bölümü programdan çıkarmayı bile dü şünmüştü. Fakat bitmiş halini seyreden müdür Enver Alpay ısrar edince, sesini çıkarmadı.

Bütün ekip pazartesi gecesini iple çektiler.

Görüntüler harikaydı. Program çok başarılı olmuş ve ses getirmişti. O gecedan itibaren ABC televizyonuna fakslar, telefonlar yağmaya başladı. Halk, polisin gözünden kaçan bu benzer-

73

lige müthiş bir ilgi göstermişti. Sibel'i her gittiği yerde tebrik ediyorlar, olayın üstüne gitmesi için destek veriyorlardı.

Sibel mesleki bir gurur içindeydi. Fakat barışardaki gerçek payın Ayhan'a ait olduğunu itiraf edecek kadar da alçak gönüllüydü. Yazık ki, bunu Ayhan'la paylaşacak imkanı olmamıştı.

Ayhan' ı iki gündür göremiyordu...

İKİNCİ BÖLÜM

(")

Adam, uzun sar ı saçlar ını at kuyru ğu yapıp ensesine bağlamıştı. Yüzünde yine iki güncük sakal vardı. Adeleli omzuna astığı branda bezinden yapılmış çantas ı ad ım atarken hafif hafif kalçasına değiyordu.

Ay şegül alkolden kızarmış gözleriyle adama bakt ı sonra gülerek onun koluna girdi.

"Madem ki beni otele götürecekt paran yok, yürü, en iyisi bizim eve gidelim."

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

Kız fındırdı:

"Annemle."

"Eee, nasıl olur? Annen beni kabul eder mi? Bir şey demez mi?"

"Boş ver, takma kafana. Al ışıktır o."

"Nasıl yani?"

Kız umursamazca:

"Zaman zaman bazı erkek arkadaşlarımı eve götürürüm ta-

75

bii." Sonra dişlerini göstererek sırtıp ekledi, "Senin gibi yersiz yurtsuz olurlarsa ya da bir otele götürecekt paraları yoksa... Anlad ın mı?"

Erkek k ızın elini okşadı.

"Çok anlay ırlısın hayatım ama annen evdeyken biz bitişik odada bu işi yapamayız."

"Yahu, dedim ya, sen onu dert etme. Çoktan uyumu ştur. Ruhu bile duymaz. Sahi, söylemeyi unuttum.
O

sağırdır."

"Sa ğır mı dedin?"

"Evet, öyle!"

"Hiç mi duymaz?"

"Odada bomba patlasa bile duymaz."

"Do ğuştan mı sa ğır?"

"Hay ır. Ben ilkokuldayken oldu. Şimdi nedenini bile hatırlamıyorum. Babam hayatta iken doktor doktor dolaşmışlardı. Çocuktum o zamanlar, on beş sene kadar önce. Sonra kad ınca ğız bu durumu kabullendi, ben de alıştım. Kim bilir, paramız olsaydı belki bir çaresi olurdu. Ho ş şimdi şikayetçi de değilim, sa ğırlı ğının bazen böyle faydası da oluyor."

Adam ın gözlerinde sinsi bir parıldama oldu.

Ama Ay şegül'ün bunu görmesi olanaksızdı. Gecenin bu saatinde bile Ray-Ban gözlüklerini çıkarmamıştı adam.

"Nerede oturuyorsun?" diye sordu.

"Üsküdar'da... Do ğancılar'da."

Adam semti pek be ğenmemiş gibi burnunu k ıvırdı. Oraya gitmeleri epey zaman alacaktı. Bir taksiye binerek Taksim'den Beşiktaş'a indiler. El ele tutuşup motor iskelesine do ğru yürüdüler. Kadın zaman zaman aldığı içkinin tesirinden tökezliyordu.

Motor bo ş denecek kadar tenhaydı. Beton iskelenin üzerindeki on beş, on altı ya şlarındaki çı ğırtkan, avaz avaz ba ğırarak müşteri çekmeye çalışıyordu.

At kuyruklu adam saatine bir göz attı. Geceyarısını hayli geçmi şti zaman.

76

S ıca ğa ra ğmen kapalı yere geçtiler. Yanyana oturdular. Ay şegül esneyerek başını adam ın omzuna dayadı. Şarabı fazla kaç ırmıştı bugece. Ba şı dönüyordu. Yana ğını adam ın omzuna bir kedinin kaşınması gibi sürdürdü. Adamın teninden pis bir koku yayılıyordu, tıpkı ter kokusu gibi. Ama bunun ter kokusu olmadığına emindi. Bunu ona söyleyemezdi de. İsmi neydi acaba? Başı o kadar dumanlıydı ki, hatırlayamıyordu bir türlü adamın adını. Kendini fazla sıkmadı. Ne farkedirdi ki?..

Motor ba ğlı oldu ğu iskelede denizin çalkantısıyla sallanıp duruyordu. Ayşegül bu sallantının midesini daha da kötü etkilediğini hissetti. Bulantısı artm ıştı.

Birer iki Şer gelen müşteriler ise, temmuz sıcağında daha çok açık ve havadar olan üst güverteyi tercih ediyorlardı. Kapalı alt bölüme kimsenin geldi ği yoktu.

Ay Őegöl bulantısını bastırabilmek için temiz havaya ihtiyacım var, diye düşündü.

Adama dönüp, "Biz de aç ık havaya ç ıkalım" dedi.

"Otur oturdu ğ un yerde" dedi adam sert bir sesle.

Ses çok mu sertti yoxsa ona m ı öyle gelmi ş ti, kestiremedi Ayşegül.

Boş olan alt kamaran ın merdivenlerinde bir çift göründü. Orta yaşlarda bir adam, uykuya dalmış ufak bir çocuk kucağ ında oldu ğ u halde basamakları indi. Yan ındaki kadın temmuz sıcağ ına rağmen pardesü giymiş baş ını s ık s ıkıya örtmüştü. Adam, onları görünce kamaran ın uzak bir yerine gidip oturdu. Örtülü kadın, göz ucuyla ve tiksinti dolu bakışlarla onları süzüyordu.

Ay şegül, onlara şöyle bir baktı, ilgilenmedi.

At kuyruklu adam ın elini kavrad ı, parmaklarını s ıkt ı. Mide bulantısı ve bast ıran uykusuna rağmen az sonra yaşayaca ğ ı sevi ş me anlarının hayal ve ihtirasıyla uykusunu dağıtmaya çalıştı. Eve gidince birlikte bir duş yapıp aç ılırlardı.

"Hay aksi şeytan, neydi bu adamın adı yahu?" diye dü şündü yeniden.

77

An ımsayamıyordu..

Bu yak ışıkl ının yıkanmaya ihtiyacı vardı. Ter kokusu sırtındaki blucin yele ğ e de sinmişti. Hayret, bu kokuyu barda içki içerlerken hiç duymamıştı.

Umursamad ı; adamın elini yakalay ıp sırtındaki penye bluzun içinden memelerine götürdü. Okşayıp, sıkmasını bekledi. Heyecandan kudurmak üzereydi art ık.

Adam umdu ğ undan daha tedbirliydi.

Ay şegül'ün bu hareketi karş ısında baş ını kald ırıp, çocuklu ç ifte baktı. Çocu ğ unu kucağ ında taşıyan adam oralı de ğ ildi ama başörtülü kad ının bakışları hâlâ üzerlerindeydi. Kocas ı herhalde bakma demi ş olmalıyd ı ki, kadın içinden bir şeyler söylenerek baş ını ba şka tarafa çevirdi.

At kuyruklu adam usulca elini Ay şegül'ün memelerinden çekmek istedi fakat kız sık ı s ıkıya kavrad ı ğ ı bile ğ ini bırakmad ı. Adam kızın kulağ ına eğ ilip, "Biraz daha sabret" dedi. "Evine gidince unutamayaca ğ ın anlar yaşayacaks ın."

Ama k ızın beklemeye pek tahammülü yoktu, adamın elini çekmesine müsaade etmedi. Tatlı bir ürperti bütün benliğ ine yayılıyordu. İçindeki kıpırdanışlar arttı, elini at kuyruklu adamın pantolonunun önüne uzattı, sertliğini duyumsadı. Dünya umurunda değ ildi.

Az sonra motora binenler ço ğ almaya başladı. Sivilceli yüzlü bir lise öğrencisiyle, bir bahriye eri karş ılarına oturdu.

Ay şegül istemeye istemeye elini adamın pantolonunun ağından çekti. Boş kalan memelerinin uçlar ı sızlıyordu.

Motor hareket etti...

Ay şegül başını tekrar Ray-Ban'ı adam ın omuzuna dayadı. Yolculuk beş alt ı dakika sürecekti ama cinsel oynaşmanın verdiği heyecan azalınca göz kapaklarına inen uykunun ağırlığını yeniden hissetti. Üsküdar'a kadar iki üç dakika kestirebilirdi. Gözlerini kapadı, içi geçti. Uykusunun niye böyle şiddetle bastırdığını

78

anlayam ıyordu. Şaraba alışıktı ama nedense buak şam içkiyi kaldıramamıştı..

Adam ın dürtmesiyle uyandı. Güçlkle göz kapaklarını aralad ı, motor Üsküdar rıhtımına yanaşıyordu. Yeniden gözlerini yumup derin uykuya devam etmek istedi. Buna uyumak değil, ancak sızmak denebilirdi. Yanındaki adam bu kez omzunu acıtarak sarstı. Fazla sert bir dürtmeydi bu. Kaşını çat ıp, adını hatırlayamadığı adama bakt ı.

"Hadi, uyan art ık, geldik" diye homurdanıyordu.

Ay şegül sersem sersem etrafına bakında. Motor boşalıyordu.

Ba ş ı dönüyordu. Midesindeki bulant ı daha da artm ıştı. Ağzına ekşi ekşi sular gelmeye başlamıştı. Her an kusabilirdi.

Adam ın sert dürtüsüyle acıyan omzuna elini götürdü. "Deli mi bu herif?" diye söylendi içinden. Bu ne biçim uyandınıştı böyle?

Adam elinden tutup çeki ştırmeye başlamıştı.

"Yava ş ol! Ba ş ım dönüyor" diye itiraz etti.

Adam ın hiç taktığı yoktu. Güçlkle motordan karaya ç ıktılar.

İlk pişmanlığı o zaman hissetti...

İçindeki seks yapma, doyasıya sevişme arzusu kaybolmuştu. Sarhoşluk, bulantı ve derin uyku ihtiyac ı arzularını silip götürmü ştü. Bir an evvel yumuşak yatağına uzanmak, her şeyden uzak, gözlerini kapayıp, dinlenmek istiyordu. Mümkün olsa hemen oracıkta sızabilirdi.

Mahmur ve yar ı aral ık gözlerle adama baktı.

Kocaman gözüküyordu gözüne. Sanki hiç içki içmemi ş gibi de diri, canl ı ve uyan ıktı.

Kendini toparlamaya çal ıştı.

Olaylar ı, adamla nasıl tanıştığını an ımsamaya gayret etti. Film kopmuştu. Hiçbir şey anımsamıyordu. Adamın adını bile...

Selim'di galiba... Salih de olabilirdi. Ya da herhangi bir isim...

79

Beyni durmu Ŗtu adeta.

Dü Ŗmemek için adama tutundu. Burnuna yine o yoğun ter kokusu çarptı. Bu kokuyu biraz daha alırsa

mutlaka kusacaktı.

"Neredeyiz?" diye sormak istedi. Dili sanki kütük olmuştı. Ağzının içinde döndüğünü fakat sesinin çıkmadığını zannetti.

Oysa duymuştu adam.

"Üsküdar'dayız. Evine gidiyoruz" diye cevap verdi.

Söylenenleri rahat algılayamıyordu.

Bu herifle evinde ne işi vardı?

"Eve mi?" diye sordu. "Ne yapacağız orada?"

Sesini duymuş muydu acaba adam?

"Yatacağız. Sana sahip olacağım. Bunu istemiyor muydun?"

Yalnız mı işitiyordu yoksa?

Yoo, Ayşegül bunu istemiyordu. Bu halde sevişmek istemiyordu. Uykuya ihtiyacı vardı onun. Sadece uyumak istiyordu.

Adam sık sık belinden kavramasa düşecekti. Yalpalıyor, düzgün hatta yürüyemiyordu. Şu kusma hissi mahvediyordu onu. Bir içini boşaltsa belki rahat edecekti. "Biraz daha dayan!" diyen adamın sesini işitti.

Bir taksiye bindiklerini zar zor farkettti.

Şöföre, "Doğancılar'a çek" demişti adam.

Yoksa adresi de biliyor muydu?

Ayşegül'ün başı yine düştü. Bu kez kesin sızmak, hiç uyanmamak istiyordu.

Arabadan indiklerini hatırlayamadı. Fakat temmuz sıcağının nemli esintisi yüzüne çarpınca daha fazla kendini tutamadı ve rastgele bir duvar dibine içini boşalttı. Öğüre öğüre kustı. Düşmemesi için kendini tutan iri yarı adamın yaydığı ter kokusunu duydukça daha şiddetli kusuyordu. Üstü başı, bacakları, ayakkabıları kusmuk içinde kalmıştı. Başındaki şiddetli zonklamaya karşın biraz açılabilirdi.

Şimdi olayları az buçuk hatırlayabiliyordu. Adamla tanışmalarını da, içtikleri yeri de ve adamı nasıl tahrik ettiğini de...

Adam ın günahı yoktu.

Kendisi ba ştan çıkarmıştı onu. Gerçekten de çok yak ışıkl ı bulmu ştu, ismini hâlâ hatırlamıyordu ama önemli değildi.

"Kusura bakma" dedi. "Bu durumu görmeni istemezdim. San ırım şarabı fazla kaç ırdım."

"Ald ırma, olur böyle şeyler. Herkesin başına gelebilir. Şimdi senin dinlenmeye ihtiyacın var. Bir de sade kahveye. Sonra iyi bir uyku çektin mi, yarına bir şeyciğin kalmaz. Turp gibi kalkarsın."

Ay şegül biraz rahatlar gibi oldu.

Anlaşılan bu durumdan sonra adam kendisiyle yatmak istemiyordu. Bu da çok doğaldı. Bütün heyecanını kaçırmış olmalıydı.

"Evin nerede?" diye sordu. "Doğancılar'a geldik ama kaldığın yeri bilmiyorum. Bana göster de seni oraya kadar götüreyim."

Ay şegül sallanarak dikleşti. Etrafına bakındı. Başını hâlâ dönüyordu fakat bulundukları yeri tanıyordu. Evi iki sokak ötedeydi.

Berbat olmuş üstüne eğilerek bakarken, "Saat kaç?" diye sordu.

"İkiye geliyor."

"Çok geç olmuş. Sana çok teşekkür ederim. Bundan sonrasını kendim de gidebilirim. Bugece için beni bağışlayacağını umarım. Artık o işi yapacak halde değilim. Halimi görüyorsun. Adresini ya da telefonunu ver, seni ararım."

At kuyruklu adam gülümsedi.

"Seni bu halde bırakamam. Tutmazsam düşecek haldesin. Evine kadar götüreyim, sonra çeker giderim."

Ay şegül'ün fazla itiraz edecek hali yoktu. Başını salladı. At kuyruklu adam sıkıca belinden kavradı, yokuş aşağı yürümeye başladı.

Caddeden hızla geçen arabalardan başka, sokaklarda kimsecikler yoktu...

* # *

At Kuyruklu Adam—F.6

81

Adam onu yatağına yatırdı.

Ay şegül'ün ne itiraz edecek ne de adama git diyecek hali vardı. Uyumak istiyordu. Gözleri kurşun gibi ağırlaşmıştı yine.

Zihni bulanıktı ve gözlerini her açta yatak odasının fıldır fıldır döndüğünü hissediyordu. Gözlerini kapadı, kendini bıraktı ve hiçbir şeye aldırılmaz oldu.

At kuyruklu adam kendi evindeymi Ő gibi rahatt ı. Onu göre-miyordu ama ayak seslerinden banyoya girip  ıktıĒını anl ıyor, akan suyun sesini duyuyordu. SaĒır olan annesi aynı zamanda tansiyon hastasıydı. AldıĒı ilaçlar nedeniyle geceleri sık sık tuvalete kalkardı. İnşallah uyanıp da bu rezilane manzarayı görmez, diye düşündü.

Adam ın yatak odasının kapısını kapatt ıgını duydu. Ba ş ucundaki komodinin üstündeki gece lambasının solgun ışığı odada gölgeli bir aydınlık yaratıyordu. Adamın ne yaptığını görebilmek için göz kapaklarını hafifçe araladı. Sarhoşluğuna, muhakeme yetisini kaybetmesine rağmen içinde garip bir huzursuzluk başlamıştı.

Adam elinde ıslak bir havlu tutuyordu. İyi sıkılmamış havludan sıızan damlalar "şıp, şıp" diye yerdeki muşambaya düşüyordu.

Anlaşılan adamın henüz gitmeye niyeti yoktu. Ne yapmayı tasarlıyordu acaba?

Karyolaya yaklaştığını gördü. Gözlerini kapadı tekrar...

Adam önce hasır topuklu ayakkabılarını çıkardı, yere koydu. Sonra hafifçe omuzlarından tutarak kusmuk içindeki penye bluzunu başından çekti. Bluza yapışmış bir kaç kusmuk parçasını saçlarına bulaştı. Onu usulca yeniden yatırdı. Etekliğin yanındaki fermuarı aşıya çekerek dikkatle etekliğini de çıkardı.

Hareketsiz ve çaresizdi Ayşegül.

Sutyen ve külotuyla öylece yatıyordu. Kımıldayamadan...

Zihni niye bu kadar bulanık, adaleleri niye beyninin emirlerine bu kadar itaatsizdi?

Sarhoşluktan, aşırı içtiği şaraptan mı?

82

Hayır, diye düşündü. Bu kadarını muhakeme edebiliyordu. Vücudundaki bu uyuşukluk ve hareketsizlik şaraptan olamazdı. Bu ilk sarhoş oluşu değildi ki! Yoksa bu adam içkisine bilmediği, göremediği bir ilaç mı katmıştı?

Adam, bedenini yana çevirip sutyeninin klipsini açtı. Sutyenden kurtulan dolgun göğüsleri iki yana sarktı. Ardından da ufak külotunu sıyrıp aldı bacaklarından.

Bir erkek karşısında ilk çırılçıplak kalışı değildi. Ama nedense utandı birden. Elleriyle çıplak uzvunu örtmek istedi ama elleri beyninin bu komutunu yerine getiremiyordu, iki yana sarkmış kolları kımıldamadı.

Zorlukla göz kapaklarını araladı tekrar.

Yabancı, külotunu sırtındaki blucin yeleğinin cebine yerleştiriyordu. Nedendi acaba? Külotu koyacak başka yer mi bulamamıştı? Külotunu saklamasının ne anlamı olabilirdi? Bunu yapmamasını söylemek istedi. Ağzını açtı, ama sesi çıkmadı.

Birden vücudunda ıslak havlunun serinletici ferahlığını duydum. Adam itina ile onu temizliyor,

vücuduna bulaşan kusmuklardan kurtarıyordu. Uzun uzun pislikleri temizledi adam. Bir iki defa banyoya giderek havluyu yeniden ıslattı.

Ay şegül rahatladığını hissetti.

Acaba bu dostane bir yardım mıydı? Az sonra üstüne pikeyi çekip gidecek miydi? Hiç de'öyle olmayacağını sezinledi birden... Bu adam normal biri de ğildi.

Feti şist, belki de bir sapıktı.

Külotunu saklamaya kalk ışımişti. Belki de bu gecenin bir anısı olarak al ıyordu.

Temizli ğini bitirince kendisiyle ilişkiye girecekti. Hiç şüphesi kalmamıştı art ık.

Temizledi ği bacaklarını ok şamaya başlamasından anlamıştı bunu. Niye içini bir ürperti kaplad ığını anlayamıyordu. Az öncesine kadar onunla sevişmek için yanıp tutuşmuştu. Oysa şimdi ondan uzak durmak, ona dokunmak bile istemiyordu. Elleri yu-

83

mu şak bacaklarından yukarıya doğru çıkıyordu. Nefesi kesilir gibi oldu Ayşegül'ün.

Kar şı koymak, ili şkide bulunmak istemediğini bağırarak, haykırarak anlatmak istedi. Ama taş kesilmi şti. Ağzından tek kelime çıkmıyordu...

Adam şimdi cinsel organını ok şamaya, göbeğini, karnını öpmeye ba şlamıştı. Kusma ihtiyacını yeniden duydu. Yabancıнын ıslak havluyla bedenine yaptığı masaj dü şünme gücünü biraz daha açmıştı. Kusarsa boğulabileceğini bile anladı. Çünkü vücudu tam bir atalet ve hareketsizlik içindeydi. Başını yana çevirecek gücü yoktu.

At kuyruklu yabanc ı pantolonunun fermuar ını indirdi. Yüzünde vah şı ve doyumsuz bir gülümseme belirmişti.

Neden bu kadar ürküyorum, diye dü şündü. Sık sık böyle kaçamaklar yapardı. Ama bu adamda anlayamadığı bir şeyler vardı. Sanki o yakışıklı görüntüsü alt ında, şiddete baş vuracak, can ını yakacak sinyaller alıyor gibiydi.

Neredeyse kalbi duracakt ı.

Gözlerini yumdu. Olay, bulan ık beyninde gitgide bir kabusa dönüşmek üzereydi.

Karyolan ın yayları g ıcırdadı.

Misafiri yata ğa girmiş, buz gibi soğuk elleriyle bacaklarını aral ıyordu. Çılgılık atmak istedi. Sesinin çıkmayacağı adeta içine do ğmuştu. Var gücüyle bağırdı. Ama kulağına hiçbir ses aksetmedi. Yalnız ağzı açık kalmıştı...

Adam ın pençe gibi elleri memelerini kavradı. Okşamaktan çok sıkarak canını ac ıtıyordu. Yüzüne yaklaşan ılık bir nefes hissetti.

Ve de o pis ter kokusunu...

Bay ılmak üzereydi.

Kas ıkları aras ında müthiş bir ac ı duydu. Gözleri iri iri aç ıldı. Adam emeline ulaşmış, hoyratça kendisine sahip oluyordu. Artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Bu sıkıntının bitmesini bekleyecekti...

Ay şegül sonrasını pek hat ırlayamadı. Bu korkunç azabın ne kadar sürdüğünü de. İçinde bir boşluk ve üzerindeki ezici ağırlığın kalktığını hissetti. K ımıldayacak hali yoktu.

Adam i şini bitirmişti.

Ay şegül kusmamıştı ama yüzü gözya şlarından sırılsıklamdı. Yattığı yerde inlemeye ba şladı. Kesik kesik ve derin soluklarla inliyordu.

Karabasan ın bittiğini sandı...

Oysa yan ılıyordu.

Yatakta do ğrulmaya çalıştı, beceremedi. Gözlerini kırptırdı. Nemli kirpikleri birbirine yapışmıştı. Önce adamı göremedi. Bu i ş i yinelenmeyecekse giyiniyor olmalıydı. Neden sonra koyu gölgelerin oynadığı duvara akseden gölgesini farkettiler.

H ıçkırıklarını duyabiliyordu artık. Bu, hayra alametti. Alkolün, şayet adam şaraba ilaç kattıysa ilacın etkisi azalıyordu galiba. Dirseklerini yatağa dayayıp başını kald ırmaya çalıştı. Başardı da.

At kuyru ğu saçlı adam ı görebiliyordu şimdi.

Yere diz çökmüş, dua eder gibi ellerini bitştirmiş, duyamadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Şaşırarak adama bakakaldı. Yanıl-mıyordu; dua ediyordu adam...

Olacak şey değildi; böyle hoyrat ve vahşice saldıran, zorla ırzına geçen adam şimdi bu eyleminden dolayı Tanrı'ya sığınıp bağışlanmasını m ı istiyordu yoksa?

Ah, bir konu şabilse, bir bağırabilseydi! Bacaklarını karn ına doğru çekmek istedi. Kasıklarının arası feci şekilde zonkuyor, acı veriyordu. Yüzü gerildi.

Adam Ay şegül'deki hareketi, kımıldamaları görmüş tti. Diz çöktüğü yerden kalktı. Ağır ağır yatağa yaklaştı. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Ayşegül'e iğrenerek bakıyordu. Yatağın kenarına oturdu.

Bir eliyle de yere b ıraktığı branda bezinden yapı lmış çantas ını kar ıştırıyordu.

K ısık ve yumuşak bir sesle:

85

"Nas ıl, hoşuna gitti mi? Memmun musun?" diye sordu.

K ızdan bir cevap alamayacağını biliyordu. Yine de onun peri şan yüzüne, kan çanağına dönmüş gözlerine bakmaya devam etti.

Ay Őegöl adamın sorusunu duymuŐtı.

Can ac ısına ve katılaŐan vücuduna rağmen dudaklarını k ıpırdattı. Fakat ağzından ses çıkmadı.

"Seni duyam ıyorum" dedi adam. Kulağını Ay Őegöl'ün dudaklarına yaklaŐtırdı. "Ne diyorsun?"

Bütün gayretleri bo Şunaydı Ay Őegöl'ün.

"Bir orospu mu oldu ğunu söylüyorsun bana? Yoksa yeniden mi istiyorsun? Yoo, tekrarı yok bunun, idam mahkumunun son arzusu sadece bir kere yerine getirilir. İkincisi olmaz."

Adam ın fısıltılarını gayet net duyuyordu kız.

Vücudu buz kesti. Neler saçmal ıyordu bu adam? Deli miydi? Yoksa niyeti başka bir şey miydi? Aklına gelen ihtimalle dona kaldı. Gözlerini kapattı.

Adam ın arslan pençesi gibi güçlü sol eli sıkı sıkıya ağzını örtmeseydi belki gözlerini bile açmayacakt ı. Ama parmakların yanaklarına yaptığı kuvvetli tazyikle ne oldu ğunu anlamak için gözlerini açtı.

Her şeyi bir anda anladı.

Adam ın yukarı kalkan sağ elinde kocaman bir avcı bıçağı vardı. Bıçak hızla karnına doğru yaklaşırken en ufak bir tepki gösteremedi. Metalin sivri ucunun karnının yumuşak etlerine gömülmesi bir anda oldu. Ayşegül'ün gözleri birden karardı ve bo ğazından kısık bir çığlık yükseldi. Avcı bıçağı karn ını yararken artık hiç acı duymuyordu.

At kuyruklu adam, büyük bir so ğukkanlılıkla etrafta bıraktığı parmak izlerini silip yok etmek için her zamanki gibi harekete geçmişti...

86

(2)

Telefonun zili çald ığında Sibel evden çıkmaya hazırlanıyordu. Giyinmiş, ayna karşısında hafıfsabah makyajını tamamlamakla me şguldü. Dudağına sürdüğü rujun kapağını kapatıp çantasına attı ve acele ile telefcAa koştu.

Sabah ın bu saatinde kim arayabilirdi? izmir'de oturan anne ve babasıyla üç gündür telefon görüşmesi yapmamıştı; telaşa kapıldı, babası kalp hastasıydı ve şu günlerde sağlığı pek iyi de ğildi. Kötü bir haber alacağı endişesiyle almacı kald ırdı.

Arayan Ayhan'd ı.

Hem de sabah ın köründe. Genç kız irkildi; bu saatte aradığına göre önemli bir şey olmalıydı. Üstelik Ayhan'la aralarında geçen o konuşmadan sonra, kameraman mümkün olduğu kadar kendisinden uzak durmaya çalışmış, mecbur olmadıkça odasına girmemiş, yemekhanede, çalıştıkları katta kar şılaştıklarında hep görmezlikten gelmişti.

"Hayrola Ayhan, önemli bir şey mi var?"

"Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim Sibel, ama düngece yeni bir cinayet daha işlendi, ilgi duyacağımı san ıyorum."

Kameraman ın sesi yine soğuk, kırık ve ilgisiz gibiydi.

"Yine karn ı de şilmiş bir kad ın mı?"

"Evet, aynı tarz ve aynı yöntem;"

"Neredesin sen?"

"Olay yerinde. Üsküdar, Doğancılar'da."

"Ceset hâlâ duruyor mu?"

"Evet, duruyor. Savcı bekleniyor. Belki görmek istersin diye düşündüm."

Sibel bir an düşündü.

"İyi etmişsin. Hemen geliyorum. Bana tam adresi ver."

Ayhan'ın verdiği adresi defterine not etti. Sonra televizyonu arayarak gecikeceğini bildirdi. Az sonra arabasına atlayan Sibel olay yerine doğru hızla yol alıyordu.

* * *

Sokağı kolay buldu. Dört katlı apartmanın önü kalabalıktı. Kapının önünde polis arabaları duruyordu. Meraklı çevre sakinleri olay yerini ana baba gününe çevirmişlerdi. Üniformalı iki memur giriş kapısını tutmuşlar içeriye görevlilerden başkasını sokmuyorlardı. Etraftaki bütün apartman pencerelerinden ve balkonlardan sarkan meraklı komşular çeşitli yorumlar yaparak olayı tartışıyorlardı. Millete meşgale çıkmıştı. Kapı önünde çeşitli gazetelerin polis muhabirleri, fotoğrafçıları ve televizyon kanallarının kameraları toplanmıştı. Kimi içeriye girmeye çalışıyor, kimi işini bitirmiş dışarıya çıkıyordu.

Ayhan sokağın başında Sibel'i bekliyordu. Genç kız boş bulduğu bir yere arabasını park ederken yanına yaklaştı. Arabadan fırlayan Sibel:

"Film çekebildin mi?" diye sordu.

Ayhan asık bir yüzle, "Görevim bu" diye mırıldandı.

"İşimize yarar mı?"

"Şüpheli mi var?"

88

"Yine bizim Karındeşen Jak'ın marifeti mi dersin?" "Sanırım öyle. En iyisi sen bunu polise sor." Sibel homurdandı:

"Bugün yine aksiliğin üzerinde. Surtından düşen bin parça. Şu senin dedektif Oğuz ağabeyin yukarıda mı?"

Ayhan so ğuk bir sesle, "Evet" dedi. |*

"Hadi içeriye girelim bakal ım."

Bas ın kartlarını kap ıdaki nöbetçi polise gösterip apartmana girdiler. Cinayet en üst kattaki dairede işlenmişti. Merdivenleri tırmandılar. Binanın içi sivil ve resmi giysili polislerle kaynıyordu. Dairelerin kapıları

açık, çoluk çocuk bekleşerek, meraklı gözlerle inen ç ıkan polislerden, gazetecilerden yeni bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı.

İkinci katın merdivenlerini tırmanırlarken Sibel sordu: "Bu da bir fahişe mi?"

"Tescilli olmad ığı kesin. Ama oldukça serbest ya şarmış. Komşularının ağzını arad ım. Zaman zaman eve erkek getirdiği olurmuş." ^

"Yalnız mı ya şıyormuş?" "Annesiyle."

"Güzel. Öyleyse kad ın katili görmüş olmal ı." "Ne yazık ki görmemiş. Kadın erken yatmış. Kızının eve kaçta döndüğünü bilmiyor. Haa, söylemeyi unuttum; yaşlı kad ın ayrıca sağır." "Sağır mı?"

"Evet, düngece olup bitenleri hiç duymam ış.Sabah kalktığında kızının cesedini yatak odasında bulmuş." "Nasıl bir ifade vermiş?"

"Bitik halde. Konu şamıyor. Tansiyon hastasıymış da." Bir kat daha t ırmanırlarken Sibel sormaya devam etti. "Öldürülen kadın bir yerde çalışıyor muymuş?" "Pak-Ten Ltd. diye güzellik malzemeleri imal eden bir şirkette."

89

"Neredeymiş bu şirket?"

"Sirkeci'de."

"Polisten mi öğrendin?"

"Yok can ım, komşularından."

"İşçi miymiş?"

"Pazarlamada çalışıyormuş."

"Bunu da mı kom şular söyledi?"

"Hi hi."

En üst kata vard ılar. Dairenin kapısı ard ına kadar açıktı. İçerde Cinayet Masasına mensup bir yığın asık suratlı sivil memur vard ı. Kapıdakiler Ayhan'ı içeriye sokmak istemediler. Onun, daha önce gelip film çektiğini hatırlamışlardı. Sibel içeriye girerken Ayhan'la memurun ağız dalaşı devam ediyordu.

İçerden bir ses, "Bırak girsin" diye bağırdı.

Ba ğıran orta boylu, kırk beş ya şlarında tıknaz biriydi.

Ayhan, "Sa ğol, Oğuz ağabey" diye mırıldandı.

Sibel do ğru cesedin bulunduğu yatak odasına doğru yöneldi. Başkomisere şöyle bir baktı. Onunla resmen tanışmamışlardı. Adamın gülümsediğini gördü.

Manzara korkunçtu.

Kad ın kan gölüne dönmüş yata ğın içinde çırılçıplak yatıyordu. Savcı henüz gelmedi ği için kadının üstüne bir örtü bile çekmemişlerdi.

Yaz s ıcağında iğrenç ve ağır bir koku etrafa yayılıyordu.

Sibel görüntüye daha fazla bakamad ı, midesi bulanır gibi oldu. Odanın içi parmak izi almaya çalışan memurlar, adli tabip ve daha bir yığın görevliyle doluydu. O kadar erkeğin içinde kadının çıplak görüntüsü, genç televizyoncuğu biraz da utandırmıştı. Hemen koridora çıktı.

Ayhan, Ba şkomiser Oğuz'la konuşuyordu. Sibel sapsarı bir suratla yanlar ına gitti.

"Sizi tan ıştırayım" dedi Ayhan. "Cinayet Masasından Oğuz Tamer, bu da ABC televizyonundan..."

90

Komiser gülümseyerek Ayhan' ın sözünü kesti.

"Han ımefendiyi tanıtmana hiç gerek yok. Kendilerini bütün Türkiye tanıyor zaten. Hele bu haftaki programından sonra."

Sibel tokala şırken zoraki gülümsedi.

Ba şkomiser sitemkâr bir ses tonuyla:

"Sibel Han ım programında verdiği görüntüler ve yarattığı Kar ındeşen Jak vurgulamasıyla başımıza adeta problem oldu. Üst yetkililerimiz ortaya attığınız iddianın doğruluğu ve geçerliliği hakkında epey başımızı ağrıttılar. Yani yayınınızdan epey sıkıntı çektik."

Sibel ka şları çat ık, "Öyleyse bu bizim için başarı say ılır komiser bey" dedi. "Katilin kimliği konusunda yeni bir ipucu bulabildiniz mi bari?"

"Üzgünüm ama şimdilik hayır."

"Peki, bu cinayetin daha evvel i şlenen cinayatlarla bir bağlantısı oldu ğunu kabul ediyor musunuz artık?"

"Bu bir olas ılık. Mümkündür. Fakat şimdiden kesin bir şey söylememiz imkânsız."

"Resmi bir aç ıklama yaptınız mı bas ına?"

"Henüz yapmad ık. Tahkikatın tamamlanmasını bekliyoruz. Savc ı gelmedi, adli tabip raporunu henüz hazırlamadı."

"Adli tabip ne diyor?"

"Bunu da sonra aç ıklayacağız."

"Tam polis a ğzıyla konuşuyorsunuz Oğuz Bey. Hani son yıllarda moda olan deyimle, şimdilik yorum yok, değil mi?"

"Do ğru. Asıl ben sizin yorumunuzu bekliyorum Sibel Hanım. Şu meşhur katiliniz Karındeşen acaba kim olabilir?"

"Ne bileyim? Polis olan sizsiniz, ben de ğil. Onu bulmak sizin göreviniz."

"Do ğru. Ancak katilin hep aynı ki şi olduğu sonucuna nasıl vardınız?"

"San ırım bu gerçekçi bir saptamaydı. Üç tane hafıfmeşrep kadın öldürüldü. Anladığım kadarıyla aynı yöntem ve muhteme-

91

len ayn ı silahla. Sizin laboratuvar incelemelerinizin de ayn ı sonucu verdi ğine eminim. Ama katilin kimliğı konusunda henüz elinizde yeterli veriler olmadığı için suskun kalmay ı ye ğliyorsunuz. Bizim programımız sizi şimdi biraz zora ve telaşa soktu; bu sıkıntınızı anlayabiliyorum. Bence ve kuvvetli bir olas ılıkla sapık, dengesiz ve ruh hastası bir katille kar şı kar şıyayız. Polisin ne düşündüğünü merak ediyorum doğrusu."

O ğuz Tamer gülümsedi.

" Şimdilik yorum yok."

"Öyleyse bizim gerçekçi yorumumuzu da haftaya dinlersiniz."

"Vakit bulabilirsem sizi ekranda seyretmekten büyük keyif alaca ğım. Yalnız size küçük bir tavsiyem olacak."

Sibel, komiserin yüzüne bakarak söylendi:

"Polisin i şine fazla burnunuzu sokmayın diyeceksiniz, değil mi?"

O ğuz Tamer başını salladı.

"Evet ama sizin üslubunuz kadar sert ve k ırıcı değil."

Sibel, Ayhan' ı kolundan tutarak çekti.

"Hadi yürü, gidelim buradan. Görece ğimizi gördük. Daha fazla durmamızın bir yararı yok. Baksana, polis dostların bize ne kadar da yardımcı oluyorlar?"

Sibel kap ıya doğru yönelirken, Ayhan komiserin yanına gidip, sen ona aldırma, boş ver gibisine bir iki laf etti. Ayhan'ın komisere her zaman ihtiyacı olacakt ı. Onlarla her gün karşı kar şıya gelen Sibel değil, kendisiydi.

Genç k ız sinirli bir şekilde merdivenlerden inerken, arkasından yetişen kameramana söyleniyordu:

"Ne o? Benim yerime O ğuz ağabeyinden özür mü diledin yoksa?"

"Diledim ya! Ne san ıyorsun sen? Onlar benim adamım ve onlara ihtiyacım var. Surat asıp, hava basmaya gelmez Patron."

Sinirleri gergin olan Sibel, bu defa da Ayhan'a çatt ı:

"Sana kaç kere bana Patron diye hitap etme, demedim mi?" "Kusura bakma, a ğzımdan kaçtı. Alışkanlık işte! Bir daha

tekrarlamam."

Önden giden Sibel a ğzının içinde bir şeyler geveleyip duruyordu. Onu iyi anlayamayan Ayhan söylendi:

"Bu durum O ğuz ağabeye anlayışsız davranman için bir sebep değil. Ne yani, adam katilin kimliğini saptamaya yarayacak bir şeyler bulmuşsa, bunu bizimle paylaşacak değil ya?" "Neden paylaşmayacakmış?" "Hiç böyle şey olur mu yahu?"

"Bal gibi de olur! Biz de kamu görevi yap ıyoruz. Halkı ayd ınlattık işimiz."

Ayhan omuzlar ını silkti, "Saçmal ıyorsun," diye mırıldandı. Dışarı ç ıkınca, kalabalığı yararak Sibel'in arabasının yanına kadar geldiler. Genç kız kapıyı açarken, "Atla" dedi. "Ben gelmeyece ğim." Sibel irkilerek, "Neden?" diye sordu. "Burada biraz daha kalmak istiyorum." "Ne gere ği var ki? Öğrenece ğimizi öğrendik." "Kızın yaşamı hakkında bazı kom şularıyla görüşmemde yarar var. Belki gelecek program için dişe dokunur, işe yarar bilgiler toplayabilirim."

Sibel, Ayhan' ın yüzüne baktı.

Ayhan bilgi toplamaktan çok, kendisiyle birlikte olmak istemiyordu. En iyisi üstüne varmamak, onu yalnız bırakmaktı. Fakat Sibel bunun aksini yaptı.

"Sana ihtiyaç var. Yeni görev taksimi yapacağım. Benimle gelmeni istiyorum."

"Yapma Sibel! Başka bir arkadaşı görevlendir. Bu olay ı s ıcağı s ıcağına takip edeyim. Sokak dedikodulardan geçilmiyor. Polisler çekilince kimse konuşmak istemez, bırak burada kalayım." "Olmaz. Benimle geleceksin. Dedim ya, sana yeni bir iş verece ğim."

Ayhan niçin Sibel'in böyle ısrar ettiğini anlayamadı.

"Nereye göndereceksin beni?"

Sibel'in surat ı iyice as ıldı.

"Bunu şimdi söylemek zorunda değilim. Dedi ğimi yap ve arabaya bin."

"Yine patron ayaklan, değil mi? Yoksa bu idari bir emir mi?"

K ız bu sefer bağırdı:

"Yoksa benimle al ışmak istemiyor musun? İstemiyorsan açıkça söyle. Seni başka bir servise postalayabilirim."

"Duruma trajik bir boyut kazandı ırma Sibel. Tamam, tamam anladık! Geliyorum işte!"

Ayhan arabaya bindi. Surat ı bir kar ışı as ılmıştı. Genç kız sinir içinde motoru çalıştırıp, gaza bastı. İkisi de barut fıçısı gibiydiler ve duygular ını tahlil edemiyorlard ı.

Bo ğaziçi köprüsüne gelinceye kadar hiç konuşmadılar. Genç kız üzerindeki gerginliği hâlâ atamamıştı. Birden sesinin tonunu sertleştirerek sordu:

"Kuzum, senin neyin var? Birkaç gündür sanki benden kaçar gibisin. Bahaneler bulup i şten kaytarıyorsun, başka çekimlere gidiyorsun. Benim programımda görevli olduğunu unutmuş gibisin."

Ayhan homurdand ı.

"Sibel Han ım, unutuyorsunuz, ben yalnız sizin programınızın elemanı de ğilim. Benim ABC'de başka görevlerim de var. Onları da yapmak zorunday ım."

"Bak, şu konuşmaya bak şimdi! Resmiyet vermek için adımın sonuna bir de hanım sıfatını kat ıyorsun. Numara yapma Ayhan, yemiyorum. Sen bana bozüksun! Yalan mı?"

"Allah Allah! Bozuklu ğum filan yok. Bu sizin hüsnü kuruntunuz şef. Hem siz benim amirimsiniz, bozulsam ne yazar?"

"Herhangi bir şeye bozulmuş ve k ırılmışsın, inkâr etme... Ortada bir sorun varsa, söyle tartışalım. Konuyu kapatmak çözüm de ğil... Biz amir-memur de ğil birer dostuz. Haydi konuş."

94

"Ben ne k ırgınım ne de bozuk! Anladın mı?" Sibel yeniden gözlerini yoldan ayırıp genç adamın asık suratına çevirdi. Onu dikkatle süzdü. Gerçekten kızların peşinde koşacakları kadar yak ışıkl ı bir gençti. Televizyonda çalışan kızların ondan bahsederken neden iç geçirdiklerini gayet iyi anlıyordu. Ayhan konuşmak istemedi ğine göre meseleyi kapatması gerekirdi. Ama o inad ına üstüne gitti. Zira onun gerginliğine sebep olan olayı gayet iyi tahmin edebiliyordu. "Yoksa sebep Turgut Atamer mi?" Kameraman kızarmıştı.

"Turgut mu? Şu senin yakışıklı arkada şını m ı kastediyorsun?"

"Onu tabii! Ba şka müşterek tanıdığımız Turgut var mı? Anlamazlığa gelmesene!"

Ayhan sinirli bir şekilde mırıldandı.

"Yoo! Ona niye bozulay ım ki? Bu senin seçimin. Beni ilgilendirmez."

"Do ğru... Fakat nedensfe, sana ondan bahsettikten sonra bana olan tutumun ve yaklaşımın de ğişt i. Sanki kırılıp gücenmiş gibisin. Aram ızdaki gerçek ve samimi arkadaşlığı bilmesem, bana a şık olduğunu düşünece ğim."

Ayhan' ın yüzü allak bullak oldu, hiç sesini çıkarmadı. Sibel içinden, Allahım bunu niye yapıyorum,

diye hayıflandı. Niye bu çocuğun üstüne gittiğini, neden hisleriyle oynayıp incittiğini bilemiyordu. Bildiği tek şey, kendisine aşık olduğuna inandığı Ayhan' ı üzmekti. Hiç de normal bir davranış değildi bu. Hatta ruhsal bir rahatsızlık da olabilirdi. Bazı aşıkların sevgililerini üzmekten zevk aldıklarını bir yerlerde okumuştun. Yoksa o da Ayhan'a aşık mıydı?

Hadi can ım, dedi içinden. Ayhan'a aşık filan değildi. İyi, hoş, şakacı bir çocuktı. Çal ışkan ve güvenilir biriydi de. O sadece bir arkadaştı...

95

Ayhan' ın cevap vermediğini görünce o da sustu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Genç adam ın fena halde bozulduğunu görebiliyordu. İçinden kıs kıs güldü...

* # *

Sibel ak şama kadar yoğun bir tempoyla çalıştı. Gelecek programın ana bölümlerini tesbit ederek Program Müdürü Enver Alpay'a sundu. Rutin bir işlemdi bu. Enver Bey, genellikle Sibel'in seçtiğı konulara karışmazdı. Bu hafta öldürülen kadınlarla ilgili bölüm, işlenen son cinayet nedeniyle biraz daha ağırlıklı olacakt ı. Halk bu konuya büyük ilgi duymaya başlamıştı. Sibel, Ayhan'ın daha hızlı çal ışacağına ve yeni bilgiler toplayacağına emindi. Genç kameraman adeta kendini bu işe adanmıştı ve bir polis hafiyesi gibi titizlikle çalışıyordu.

İşe döndüklerinden beri Ayhan odasına gelmemişti. Telefonu açtı, Ayhan'ı arad ı. Yerinde yoktu. Kameramanlardan biri Yarın gazetesinin arşivine indiğini söyledi. Dönünce odama gelsin, diye haber bırakıp telefonu kapadı.

Kimbilir hangi i şin peşindeydi yine.

Yoksa ar şivdeki o aptal yüzlü kızla kırıştırmaya mı inmi şti? Onun yaptıkları kendisini hiç ilgilendirmezdi, ama niye sinirlenmişti anlayamadı. Bir sigara yaktı ve Ayhan' ı akl ından çıkarmaya çalıştı.

Kap ı vuruluyordu.

Belki de gelmi şti işte. Elinde olmadan kaşları çat ıldı. Yine onun damarına basmaya karar verdi fakat sonra birden anımsadı, o asla odasına kapıyı vurarak girmezdi.

"Girin" diye seslendi. Servisteki getir götür i şlerine bakan office-boy elinde büyük bir kutu ile içeriye girdi. "Bunu size yollamışlar Sibel Hanım" diye masaya yaklaştı.

Son derece şık ambalajlanmış bir kutuydu. Merakla aç tı. Sapı, su dolu ince bir tüpün içinde, mor renkli harika bir gardenia...

96

Kutuya ili ştirilmiş kartvizite bakmas ına hiç gerek yoktu. Turgut Atamer'in incelik ve zarafetinin göstergesiydi bu çiçek. Yine de yüreği çarparak kartı okudu. Kad ın ruhunu okşayacak bir iki iltifat dolu sözcükten sonra neden kendisini aramadığını ve bilmeyerek bir kusur istediye aff ını dileyen sat ırla son buluyordu yazı.

Çal ıştırğı yere çiçek göndermesi büyük bir incelikti do ğrusu.

Keyifle koltu ğuna yaslandı Sibel. Bir an gözlerinin önünde Turgut Atamer'in yak ışıklı yüzü canlandı. Mutluluğı dalga dalga ruhuna sindi. Bir kadın olarak böyle ilgi görmek ve beğenildiğini hissetmek gururlandırıyordu onu.

Çantas ına uzandı. Turgut Atamer'in verdiği kartviziti aradı. Telefon numarasını yan ından hiç ayırmadığı

ajandasına henüz kaydetmemişti. Önce o işi yaptı sonra direkt telefonundan numarayı çevirdi.

Karşı tarafta zil çalarken elinde tuttuğu kartvizite bakıyordu. Değişik baskısı olan fakat son derece sade bir kartvizitti. Üzerinde yalnızca isim ve telefon numarası vardı. İş ya da mesleği ile ilgili hiçbir şey yazılmamıştı.

Telefonda yabancı bir ses duydu. Muhtemelen bir hizmetkârı. Kendisini tanıtarak Turgut Bey'le görüşmek istediğini söyledi. Kısa bir beklemeden sonra Turgut'un sesini duyunca içini dalga dalga bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Turgut arandığından dolayı çok mutluydu. Sibel gönderdiği çiçek için ona teşekkür etti. Genç adam yeniden yemeğe çıkmak için randevu istiyordu. Hem de bir an evvel, mümkünse bu gece.

Sibel'in bu akşam için herhangi programı veya birisine verilmiş sözü yoktu. Fakat nedense bu gece olamayacağını ancak yarının gece müsait olduğunu söyledi. Niçin böyle davrandığını bilmiyordu. İçinden bir ses, teklifi hemen kabul etmesinin kolay ve çabuk bir teslimiyet doğuracağını, erkekleri biraz bekletmek ve oyalamanın daha doğru bir strateji olduğunu söylüyordu.

Telefonu kapadığı zaman içinde buruk bir keyif vardı. Bu-

At Kuyruklu Adam—F.7

97

nun nedenini de çözemedi. Fakat kapı açılıp Ayhan içeriye girince, nedeni keşfettiğini sezinler gibi oldu. Sebep galiba Ayhan'dı...

* * *

Güneş batmış bir buçuk saat oluyordu. Şehre karanlığın çoktan çökmesine rağmen aşırı nem ve sıcak hava insanı canından bezdiriyordu. Derisinden su gibi ter fışkırıyordu Ayhan'ın.

Onu Taksim'e çeken bir şey vardı.

Ne olduğunu kestiremiyordu. Bir ümit, bir ipucu, her an karşılaşacağı bir yüz ya da olaylar konusunda yeni gelişmeler yaratacak herhangi bir şey. Böyle bir şey olacaksa, bunun Tak-sim'de olacağı hissi vardı içinde.

Önce avare avare dolaştı kalabalık caddede. Sonra yeniden Kumru Bar'a gitmeye karar verdi. Belki bu akşam Nesrin'e rastlayabilirdi. Cihangir'in yolunu tuttu.

Ufakık bar yine tıklım tıklım doluydu. Yoğun sigara dumanı vardı içerdi. Esrarın kendine özgü kokusu etrafı kaplamıştı.

Amerikan bara doğru yürüdü. Çipil gözlü barmen onu hemen hatırlamıştı. Yüzüne sırtıtarak baktı:

"Merhaba" dedi Ayhan. "Nesrin burada mı?"

"Sidikli dün gece buradaydı. Henüz gelmedi, belki bu akşam da düşer."

"Ona aradığımı söyledin mi?"

Barmen ba şını salladı. Yüzündeki gülümseme artmıştı.

"Bir şey söyledi mi?"

"Söyledi abi."

Ayhan meraklanm ı ştı.

"Ne dedi?"

"Ay ıp olur abi! Boş ver."

"Sen yine de söyle."

"S...tirsin pezevenk" dedi.

98

Ayhan hiç oral ı olmad ı. Böyle bir şey söylemesini doğal karşılamıştı.

Barmen tepkisini ölçmek ister gibi yüzüne bak ıyordu.

"Bozulmad ın mı abi? Ama sana demi ştim, o karı be ş para etmez. A ğzı bozuk kar ının tekidir. Muamelesinde de iş yoktur."

Ayhan s ırıttı.

"Denedin mi?"

"Evelallah abi! Hiç elimizden kaçarm ı? Hepsinin eli bana mahkumdur."

Ayhan pek inanmad ı ama bozuntuya da vermedi. Şaşırmış gibi:

"Deme yahu?" dedi.

"O kadar da olsun artık!"

Ayhan çipil gözlü barmenden bir bira istedi.

Adam doldurdu ğu bardağı uzat ırken yeniden sırıttı.

"Sen televizyoncuymu şsun abi."

Ayhan güldü. "Senin Sidikli mi söyledi?"

"H ı h ıh, o dedi."

"Do ğru, öyleyim." i

Barmenin merak ı kabarm ıştı.

"Abi, sorabilir miyim, ne yapacaks ın o sidikliyle?"

"Ne için arad ığı m ı sana söylemedi mi?"

"Hay ır."

Ayhan dikkatle barmenin gözlerine bakt ı. Adamın doğru söylediği yüzünün ifadesinden belli oluyordu. Nesrin'e gösterdiği bu ilgiyi bir türlü anlayamamıştı.

"O kaltak bana laz ım."

Barmen bu kez pi şkin pişkin sırıttı.

" Şimdi anlıyorum. Onu yatmak için aramıyorsun. Belli zaten, pehlivan gibi delikanlısın, onun gibi birini niye arayacaksın ki? Burada elini sallasan ellisi var. Toz da kullanmıyorsun, başka bir nedeni olmalı. İyi hoş da, niye ararsın onu?"

"Özel bir i ş için. Bir iki kere Jale Kunter'le çal ışımtım. O bana Nesrin'i tavsiye etmişti. Fakat senin Sidikli pek yanaşmıyor."

99

Barmenin ilgisi art ıyordu. Gözlerini kısarak sordu:

"Ne tür bir i ş bu abi?"

"Bo ş ver, oras ını kurcalama."

Adam daha da meraklanm ıştı.

"Öyle deme abi, belki benim de bir yard ımım dokunur. Ne de olsa bu piyasayı iyi tan ırım. Buraya çok karı k ız düşer. Yeter ki sen ne istediğini söyle bana."

Ayhan birden irkildi.

Acaba gerçekten bu heriften istifade edebilir miydi? Beyni bir makine gibi çal ışımaya başlamıştı. Elinde fazla bir koz yoktu. Bildiği tek şey ölen Jale ile Nesrin'in bu barla irtibatları vard ı ve ikisi de buran ın müdavimleri idi.

Akl ına çılgın bir fikir gelmişti ama bunu uygulamaya çekiniyordu. Kısa bir tereddüt geçirdi. Sonra adam sen de, diye omuz silkti. Her şey olacağına varırdı. Barmene eğilerek fısıldadı, "Ben gerçekte bir kameramanım."

Barmen bu aç ıklamadan pek bir şey anlamamış gibi yüzüne bakt ı.

"Yani televizyon filmi mi çekersin abi?"

"Evet öyle. Resmi i şim bu ama... boş zamanlar ımda başka filmler de çekirim. Anlıyor musun?"

"Porno filmler mi?"

"Susss, biraz yavaş konu ş. Doğru bildin."

"Yani bizim Sidikli'yi bunun için mi arars ın?"

"Evet."

" İlahi abi! Ben de bu işin içinde başka bir bit yeniği var sanırdım. Şunu daha evvel söyleseydin ya yahu. Tam adamını buldun i şte! Sana istediğinden âlâsını bulurum ben. Yeter ki sen bana tipini söyle. Sar ışın mı istersin esmer mi, yoksa kıızıl saçlı m ı? Söyle, gerisine karışma sen. Benim elimde hepsinden mevcut. Hem de sana karıları uygun bir fiyatla tedarik ederim. Yüzde yirmi de komisyonumu al ırım. Nasıl, uygun mu?"

Ayhan biras ından bir yudum içti.

ORHAN KEMAL 100

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Plan ımı beyninde geli ştirmeye çalışıyordu.

"Fiyatta anla şırız, orası kolay. Ama..."

"Eee, ba şka ne mesele var?"

"Bu i ş tahmin etti ğin kadar kolay değil."

"Neden?"

"Bizim patron çok titiz bir adamd ır."

"Senin patron mu? Yani sen bu i şin patronu değil misin?"

"Dalga m ı geçiyorsun? Biz kim patronluk kim? Bu i ş adeta endüstri olmu ş aslan ım, biz sadece gariban kameramanız, filmi çeker ücretimizi alırız. Onlar sermaye koyar, pazarlar, dağıtım işini yüklenirler. Tabii parayı havutu ile de onlar götürürler."

Barmen biraz keyfi kaçm ış gibi homurdand ı.

"Evet, hakl ı olabilirsiniz. Peki sorun nedir?"

"Oynayacak oyuncular."

"Anlayamad ım, nasıl yani?"

"Kar ıları da erkekleri de patrona be ğendirmemiz lazım."

"Erkekleri de mi biz bulaca ğız?"

"Gayet tabii." 1

"Ama sen az önce, ben sadece filmi çekirim demi ştin."

"Oras ı öyle. Fakat benim patron bazen isim verir ve onlar ı bana getir der."

"Bu biraz ya ş i ş. Ya senin patron bizim seçtiklerimizi beğenmezse?"

"O zaman i ş yatar."

"Vay be!.."

Barmen bir süre ensesini ka ş ıdı. Sonra:

"O kadar da ya ş de ğ il galiba" dedi. "Senin patron Sidikli Nes-rin'i beğendiğine göre, ondan çok daha iyilerini bulabilirim ben."

Ayhan ikinci bir hamle yapman ın sırası geldi ğ ini anlamıştı.

"Zaten Nesrin'den ümidi kestim. Hele anlatt ıklarından sonra."

"Gerçi onun sa ğ ı solu belli olmaz abi. Bakars ın malı kalmay ınca köpek gibi gelir, sürünür, ayaklarıma kapanır."

101

Ayhan acaba at ıyor mu, diye herifin yüzüne baktı. Belki doğru söylüyordu. Ne var ki Ayhan, artık Nesrin'i bulmanın fazla bir yarar sağlamayacağını dü ş ünüyordu.

" Ş imdilik o kalsın. Sana patronun istediği ikinci ismi vereyim. Belki onu da tanırsın," dedi.

"Söyle bakal ım abi, tanıyabiliriz."

"Suzan P ınar. Tanıyor musun?"

Barmen yeniden ensesini ka ş ıdı. Dudakları sarkt ı.

"Hat ırlayamadım... Buraya takılıyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Peki, sende resmi filan var m ı?"

"Yok."

Adam ş aşırmıştı.

"Öyleyse onu nas ıl bulacaksın?"

"Telek ızmış. Hani şu telefonla çağrılan orospulardan."

"Haa, akozlad ım Şimdi. Öyleyse kolay buluruz. Nerede alıŐıyor."

"Onu da bilmiyorum. Elimde sadece bir telefon numaras ı var."

"Eee, aramad ın mı?"

"Böyle teklifler telefonda olur mu yahu? Yüz yüze konu şmalıyım. Hatta filminden önce birkaç çıplak pozunu çekip patrona göstermek zorundayım."

"Anl ıyorum" diye mırıldandı barmen.

Biraz dü şündü sonra, "Bu iş kolay, şu telefon numarasını ver ve biraz bekle beni."

Ayhan' ın kuvvetli bir hafızası vardı. Başkomiser Oğuz Tamer'den aldığı numarayı ezberinde tutmuştu. Barmene söyledi. Çipil gözlü, kâğıt peçete üzerine numarayı yazdı, eliyle beklemesini işaret ederek, tezgahın arkasından dar bir kapıyı açıp gözden kayboldu.

Ayhan' ın heyecanı iyice artmıştı.

102

Boyundan büyük işlere kalkıştığının da farkındaydı. İnşallah başım belaya girmez diye düşünmeye başladı.

Aradan on dakika kadar zaman geçti.

Ayhan yavaş yavaş kalk ışıttığı bu oyundan pi şman olmaya başlamıştı. İşin sonunun nereye varacağını kestiremiyordu. Hatta bir an, barmen dönmeden tüymeyi bile düşündü. Ne yazık ki geç kalmıştı. Barmen'in sırtıarak döndüğünü gördü.

"Bu iş tamam abi. Kar ıyı ayarlad ık. Yarın sabah on birde buraya gelecek."

Ayhan duydu ğuna inanamadı.

"Nas ıl yani? Filmde oynamayı kabul etti mi?"

"Onu bilmem. Şartları onunla konuşursun. Makineni al, buraya gel."

"Telefon mu ettin ona?"

"Ben de ğil, bizim Sulhi aradı."

"O da kim?"

"Bizde çal ışanlardan biri. Telefonla kar ı ayarlayan evlerin ço ğunu bilir. Senin verdiği numarayı da hemen çıkardı. Madam Eleni'nin eviymiş, bir Rum'un. Sulhi senin Suzan'ı da tan ıyor."

"Güzel," dedi Ayhan. Ama bundan sonra ne yapacağını kara kara düşünmeye başladı. Durum birden tehlikeli ve içinden çıkılmaz bir hale gelmişti.

Ter bo şandı vücudundan.

Ama şikayete hakkı yoktu. Bu belay ı kendi sarm ıştı ba şına.

Suzan P ınar, ilk öldürülen Binnur Kuşakçı'nın yakın arkadaşıydı. Olay hakkında Suzan'ın bilgi sahibi olup

olmadığını dahi bilmiyordu. Belki bütün bu çabalar ıbo şunaydı. Onu burada nasıl sorgular, ağzından nasıl laf alırdı?

Hem kad ın şüphelenirse konuşur muydu hiç? Bir an bütün yaptıklarından pişman oldu. Yarın Kumru Bar'a gelmemeyi de düşündü. Sonra merakı ve vazife aşkı galip geldi. Barmene, "Peki, yar ın sabah on birde burası açık mı?" diye sordu.

103

Barmen ciddiyetle, "Kapalıyız abi," dedi.

"Eee, Suzan'la nerede görüşeceğiz."

"Yukarıda bir oda var. Benim kaldığım yer."

"Fotoğraf çekmeye uygun mu?"

"Onu anlamam. O senin işin. istersen sana bir göstereyim."

"Oldu," dedi Ayhan.

Barmen garsonlardan birine işaret etti. "Yukarıya çıkıyorum, ben yokken bara göz kulak ol," dedi. Garson cin gibi, gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönen bir oğlandı.

"Tamam, merak etme Enver abi," diye seslendi.

Bar ın ön kapısından dışarıya çıktılar. Köşeyi dönerek arka sokağa saptılar. Terkedilmiş hissini veren bir yapının önünde durdular. Barmen cebinden çıkardığı eski ve kocaman bir anahtarla kapıyı açtı.

Ayhan dikkatle etrafı kolluyordu. İçindeki başını belaya soktuğu hissi daha da artmıştı, içeriye girdiler. Karanlık, küf kokan, izbe bir koridordu burası.

Adının Enver olduğunu öğrendiği barmen sıırıttı.

"Burası bizim bara gider abi. Anlıyorsun ya, aynı binanın arka girişi. Kapalı tutarız, tehlike anında kullanırız, baskın filan gibi numaralar olursa buradan müşteri kaçıırırız."

Kameraman başını salladı.

Enver karanlıkta el yordamıyla bir elektrik düğmesi çevirdi. Çıplık ampulden yayılan yetersiz ışık çevreyi biraz aydınlattı. Yan tarafta üst kata çıkan dik bir merdiven vardı. Her basışta basamaklar gıcırdıyordu.

Çatı gibi bir yere tırmandılar. Üst katta tek bir oda ve tuvalet olduğu sızan leş gibi kokudan belli açık bir kapı vardı. Anlaşılan burası tavana kadar örülerek Kumru Bar'dan ayrılmıştı.

Barmen Enver'in odası berbat bir yerdi. Ayhan, köpeği bağ-lasalar durmaz, diye düşündü. Oda-
nın yan tarafında sıvaları dökülmüş duvara bitişik bir somya duruyordu. Beyaz çarşaf en azından üç
aydır değişmediğinden rengi griye dönüşmüştü. Bir

y ığın çıplak kadın fotoğrafları dergilerden kesilerek kir pas içindeki duvara m ıhlamıştı. Çoğunun üzerinde öldürülmüş sivrisinek kanları duruyordu. Odanın iki duvarı aras ına gerilmiş ipte, kurutulmak üzere as ılmış iki gömleki, birkaç parça iç çamaşırıyla, çoraplar sallanıyordu. Odanın neredeyse tavanına yakın bir yerinde, desenli basma ile kapatılmış ufak bir pencere vardı. Küf ve nem kokuyordu içerisi.

Ayhan' ın suratı as ıldı.

"Be ğenmedin mi abi? İşe yaramaz mı?"

Ayhan, adam ı gücendirmemek ve biraz da i ş i bozmamak için:

"Lo ş, ışık yetersiz olabilir" dedi.

Enver hemen itiraz etti:

"Yok be abi, gün ışığında burası p ırıl pırıl olur. Nah, güneş bu pencereden odaya öyle bir dolar ki," derken eliyle tepedeki ufak camı gösteriyordu.

ilk öldürülen Binnur Ku şakçı'nın Bebek'teki yaşam standardını hat ırlayınca, Ayhan suratı ek şitti. Onun arkadaşı Suzan da herhalde üç a şağı be ş yukarı ayn ı standarda sahip paral ı ve lüks bir fahi şe olmalıydı. O klasta bir fahişenin böyle bir yere gelerek, film çekimi için pazarlık yapması ve fotoğraf çekirtmesi olacak şey değildi. Kadın burayı görür görmez kap ıdan dönerdi.

Ayhan başını salladı.

"Ne o abi? Bir terslik mi var?"

"O kad ın burada bizimle görüşmez."

"Neden?"

"Burayı küçümser yahu! Klas ına yakıştırmaz, anlaşılan."

Çipil gözlü Enver tela şlandı.

"Yapma be abi, sen de bu i şlerin içindesin, bilmen gerekir. Orospu milleti için sadece para geçerlidir, it ahırında da düzü-şürler, lüks otelde de. Onların dini imanı parad ır. Bastırdın mı parayı her şey hallolur. Boş ver sen şimdi bunları, karı gelir."

Komisyonun kokusunu alan barmen, Ayhan' ı ikna etmek

geldi kimler geçti."

Ayhan eni konu rahats ız olmuştu. Bir an önce bu pislik yuv-sından uzaklaşmak istiyordu. "Pekâlâ," dedi. "Yarın on birde burada olurum. Şansımızı bir deneyelim."

"Anla ştık," diye mırıldandı Enver. "Bara gel de biran ı tazeleyeyim. Köpüklü bir bira şimdi iyi gider. Susuzluğunu alır."

Bara döndüklerinde Ayhan mü şteri kalabalığına baktı. Ufak bar tıklım tıklım doluydu. Yeni gelen gençler de vardı. Neyse ki Nesrin görünürlerde yoktu.

Enver'in tazeledi ği soğuk birayı içerken:

"Biraz da erkek oyuncudan bahsedelim," diye m ırıldandı.

"Tamam abi. Ben bu role bedavadan talibim."

Akl ınca espri yaptığını sanarak s ırıttıyordu, fakat Ayhan'ın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce sırtmasını kesti.

"Emret abi, dü şündüğün biri var mı?"

Yeniden can al ıcı noktaya gelmi şlerdi. Ayhan derin bir nefes aldı. Şansını denemeye karar vermi şti.

"Benim için oyuncu hiç farketmez. Lakin patronun istedi ği biri var."

"Kim o? Ben tan ır mıyım?"

"Tan ıman lazım. Herhalde buraya takılıyordun Şu ölen Jale Kunter'le düşüp kalkıyormuş, onun dalgasıymış galiba."

"Sak ın Hırt Mustafa olmasın?"

Ayhan' ın kalbi duracak gibi atmaya başlamıştı. Belki de esaslı bir ipucu yakalamak üzereydi. Kendini kontrole çalışarak

"Biraz tarif et bakay ım" dedi.

"Sen Mustafa'y ı tan ı mıyor musun?"

Barmen şaşırmış gibiydi.

"Tan ımam. Nerden tanıyayım?"

"Ama Jale'yi tan ıdığını söylemi ştin."

"Çok de ğil. Jale ile o adamın filmlerini bizim başka bir arka-

da ş çekmi ş. Şimdi o askere gitti, burada yok. Bizim de herifle irtibatımız koptu."

Barmen ba şını salladı.

"Amma i Ő yahu! Sen de hep tan ımadığın kişilerin peşindesin abi."

"Ne yapars ın? Ekmek parası."

K ısa bir sessizlik oldu.

Ayhan' ın aklı H ırt Mustafa denen kişiye takılmıştı.

Barmen ku şkulu bir şekilde yine kafasını salladı.

"Vay be!" dedi. "Hiç ummazd ım yahu! Demek o sürtük Jale porno film çeviriyordu ha?"

"Tabii ya! Niye şaştın?"

Enver dudakları sarkıttı.

"Tuhaf bir kızdı o. Üniversitede öğrenciydi, mürekkep yala-mışlığı vardı ama pek bir boka benzemezdi. Uyuşturucu kullandığını bilirdim ancak porno film çevirdiğini hiç işitmemiştim... Parasız kalmıştı bir kere, benden esrar istedi, yatarsan veririm dedim fakat kaltak beni küçümseyerek reddetmişti. Ölmüş insan ın ardından konuşulmaz ama bak orospu ne dümenler çeviriyormuş meğer?"

" Şu Hırt Mustafa'yı anlatsana bana biraz."

Enver güldü.

" Şayet aradığın adam o ise çok şaşarım abi!"

"Neden?"

"Sünepenin biridir o be! Çamçak ağızlı, süt çocuğu. Sıska, tıpsız biri. O da öğrenci, Jale'ye aşıktı. Uyuşturucu, içkiyi bir yana bırak, sigara bile içmezdi. Hep kızın peşinde dolaşır dururdu. Tek isteği onu bu çirkef yaşamdan çekip çıkarmaktı. Hiç bu bok çukuruna düşen insan bir daha çıkabilir mi abi?"

"Kız yüz vermez miydi ona?"

"Vermezdi."

"Gözlük kullanırmıydı? Kara güneş gözlüğü? İşittiğime göre geceleri bile takarmış hatırıyor musun?"

107

"Mustafa'n ın hiç gözlük taktığını görmedim."

"Peki, Jale'nin gözlüklü bir sevgilisi var mıydı?"

"Hatırlamıyorum. Buraya genellikle Jale, Sidikli ile gelir giderdi. Ama dışarda ne dolaplar çevirirlerdi onu bilemem."

Ayhan dü şünmeye başladı. Barmen'in Hırt Mustafa diye tanımladığı genç, beyninde yaratt ığı ve Beyaz ıt'ta görüştüğü Hilmi'nin verdiği sapık katil tipine hiç benzemiyordu. Onu bir kalemde silmek gerekiyordu. Yine de sordu:

" Şu Mustafa dediğin öğrenci hâlâ buraya geliyor mu?"

"Jale'nin ölümünden sonra bir daha u ğramadı. Niye gelsin ki? Burası ona göre bir yer de ğil."

"Burada onu tanıyan kimse var mı?"

"Abi, bırak Allahımı seversen, dedim ya, o film filan çevire-mez."

"Olsun, yine de onunla görüşüp emin olmalıyım."

Enver çipil gözlerini kısarak loş salona şöyle bir göz attı. Sonra sesinin tonunu kısarak, "Şu arkamada oturan kırmızı tişörtlü çocuk onu tanır. İstersen çağırayım."

"İyi olur" dedi Ayhan.

Tezgahın arkasından çıkan barmen duvar dibindeki bir masaya gitti. Kızlı erkekli bir gruptu. Bir süre çocukla konuştu. Delikanlı oturduğu yerden Ayhan'a bakıyordu. Sonra istemeye istemeye yerinden kalkarak Amerikan-bara geldi. Bir tabureye ilişirken:

"Benimle görüşmek istiyormuşsunuz?" dedi.

Elinde kabaca sarılmış esrarlı bir sigara vardı. Gözleri uyuşturucudan ufalmış ve dalgındı. Ayhan sertçe:

"Hırt Mustafa'yı bulmak istiyorum" dedi. "Onu tanıyormuş-sun."

Delikanlı ancak yirmi bir, yirmi iki yaşlarında gösteriyordu.

"Evet, tanıyırım. Ne için arıyorsunuz onu?"

"Özel bir mesele."

108

Delikanlı kuşkuyla bir şekilde Ayhan'ı süzdü, işkillenmiş benziyordu.

"Buraya pek uğramaz."

"Bunu biliyorum. Onu nerede bulabilirim?"

Oğlan Ayhan'dan şüphelenmeye başlamıştı. Konuşmaktan çekinir gibiydi.

Barmen müdahale etti.

"Korkma, abi bizdendir. Ona açılabilirsin."

Oğlan biraz rahatlar gibi oldu. Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Onun hali berbat" dedi. "Jale'nin ölümü onu pek sarstı. Evinden dışarı çıkmıyor."

"Evini biliyor musun?"

Çocuk yine barmen Enver'e baktı.

"Biliyorsan söyle," dedi Enver.

"Be ŐiktaŐ' ta oturur."

Ayhan biras ına uzandı. "Tam adresini ver."

Çocuk adresi yazd ırırken belli belirsiz titriyordu. Sokağı, kapı numaras ını verdi. Fakat alt ıncı daire mi yoksa beŐinci daire mi olduğunu tam hatırlayamıyordu.

"Ad ın ne senin?" diye sordu Ayhan.

"Sinan efendim" diyen o ğlanın sesi titremeye başlamıştı. Ayhan çocuğun korktuğunu hissetti. Sert bir tonla, "Unutma; bu sadece üçümüzün arasında kalacak" diye ihtar etti. Çocuk başını sallamakla yetindi.

Enver adeta imdada yeti Őircesine, "Sidikli de bilmeyecek, anladın mı bizi Sinan?" diye ç ıkıŐtı.

"Oldu Enver a ğabey, kimseye bir Şey söylemem."

O ğlan apar topar yerine dönerken barmenle Ayhan göz kırpıŐtılar.

Ayhan biras ını dikip bitirdi. Elini cebine at ıp parasını ödemek istedi. Enver:

109

"Ay ıp ediyorsun abi, olur mu hiç?" diye mırıldandı, "ikramım."

"Sa ğol, yarın on birde görüşürüz" dedi ve kapıya doğru yürüdü. Barmen alacağı komisyonun heyecan ı ile el salladı...

* * *

Aç ık havaya çıkan Ayhan derin derin nefes alıyordu. Kumru Bar denen yerden nefret ediyordu. Ilık rüzėâr sanki vücuduna bulaşmış pislikleri temizliyormu Ő gibi ho Ő geldi ona. Saatine bakt ı. 23'dü.

Bu saatte hiç tan ımadığı birisini ziyarete gidemezdi. Zaten Barmen Enver'in aç ıklamasından sonra Hırt Mustafa'nın katil olamayacağına inanmıştı. Kadınların karnına bıçak darbeleri vuran ve sonra baştan başa yaran bir adamın, güçlü ve iri yarı olmas ı gerekirdi. Enver'in tarifine göre Mustafa sünepe ve çelimsizin tekiydi. Güneş gözlü ğü de kullanmıyordu. Geceleyin bile güneş gözlü ğü takan birinin, onu gündüz kullanmaması akla yak ın değildi.

H ırt Mustafa'yı ziyaret etmesinin bir yarar ı olmayacakt ı: Sonra bu Hırt yakıŐtırtmasının çocuğun tarifine pek uygun düşmediğini düşündü. Acaba ona neden Hırt diyorlardı?

Verilen adrese gitmeyi dü Şündü. Başka Şansı da yoktu. Topu topu Jale'nin iki arkada Şını bulabilmi Şti. Hilmi ve Nesrin. Hilmi'nin Jale'ye zaafi olabilirdi ama onunla ç ıkmadığı kesindi. Ayr ıca Hilmi'nin Mustafa'dan haberi yoktu. Olsa mutlaka bahsederdi. Nesrin'den ise istifade edememişti. Kız

bir Şeyden ũrkmüŐ kaç ıyordu. Artık onun ağızından bir Şey alamayacağına emindi. Belki ilerde parasız kalınca, konuşabilirdi ama Ayhan'ın beklemeye tahammũlũ yoktu. Programın ilerlemesi için yeni bilgilere gereksinimi vardı.

Yeni buldu ğu adrese gitmeye karar verdi. Saatin geç oluŐunu iplemiyordu artık. Belki çocuktan yarın için bir randevu alırdı. Bunu Mustafa'nın tutumu tayin edecekti.

Bir taksi çevirip atladı. Yaptığım masrafları yarın Sibel'e fatura ederim diye düşündü.

Sibel'i hatırlamak birden keyfini kaçırdı.

Bugün onun odasına girdiğinde Turgut Atamer denen herifin gönderdiği gardenia'yı görmüştü. Elinde olmadan içini sıkıntı bastı. Herif kıza fena askıntı oluyordu. Adamı bulsa bir kaşık suda boğabilirdi. Merak da ediyordu doğrusu. Sibel'in ifadesine göre çok yakışıklı biri olmalıydı.

Sibel'in davranışları da tuhaflaşmıştı.

Adeta damarına basıyor, gururuyla oynuyordu. O heriften bahsederken yüzünün aldığı hal, iğneli lafları ve adamı göklere çıkaran özellikle seçilmiş kelimeler kullanması ne anlamsızdı. Sanki bunları kasten söylüyor gibiydi.

Yoksa ona duyduğu sevgiyi anlamış mıydı?

Sinirinden dudaklarını ısırırdı. Şu hayat ne garipti? Bir de kendisine çapkın, Don Juan derlerdi, oysa o sevdiği kıza hislerini açıklamaktan bile acizdi.

Taksi Molla Hüsrev sokağının ortasında durdu. Arabadan inen Ayhan, başını kaldırarak apartmanı inceledi, ışıkların sönük olup olmadığına baktı. Habersiz bir ziyaret için vaktin geç olduğunu biliyordu.

Tüm katların elektrikleri yanıyor.

Hangi dairede oturduğunu öğrenememişti Hırt Mustafa'nın. Rastgele zillerden birine uzanırken, içeriinin otomatığı yandı. Bekledi. Az sonra on beş on altı yaşlarında bir gencin basamakları iki şer üçer atlayarak aşağıya indiğini gördü. Ayağında kets, başında siperi geriye dönük beyzbol kepi vardı. Çocuğu durdurup Mustafa'nın hangi katta oturduğunu sordu.

Üçüncü kat, altı numaralı daireydi.

Ağır ağır merdivenleri çıktı. Zile bastı.

Gözetleme deliğinden ışık görünmemesine rağmen evde çıt yoktu. Dikkatle, içeriyi dinledi. Şıpıtık bir terliğin sürtünme sesini duydu. Biri kapıyı açmaya geliyordu. Kapı aralandı. Orta yaşlı,

III

başını tülband gibi ince bir örtü ile sarmış, yorgun yüzlü bir kadın merakla Ayhan'a bakıyordu.

"Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Acaba Mustafa evde mi?" diye sordu. Az kalsın Hırt Mustafa diyecekti. Kendini hemen toparladı.

Kad ın yadırgayarak Ayhan'a bakıyordu.

içerden bir erkek sesi geldi. "Kim o, han ım?" diye sesleniyordu.

Yemenili kad ın, kapının aralık durumunu bozmadan, "Bir bey Mustafa'yı ar ıyor," diye cevap verdi.

Ayhan kap ı aral ığından içeri yi süzerken kad ının arkasında kısa boylu bir adam belirdi. Altında mavi çizgili bir pijama, üstünde atlet vardı. elimsiz ve kel kafalıydı. ırpı gibi kollar ına rağmen göğsünden fırça misali sert kıllar fışkırıyordu. Ayakları ise  ıplaktı.

Ayhan, adam ın Mustafa'nın babası oldu Ėunu anladı. Kendisine izilen Mustafa'nın portresinin yaşlı bir kopyasıydı.

Adam dik dik ve nedenini anlayamad ığı bir sertlikle Ayhan'a bak ıyordu. Herhalde böyle geç bir saatte kendilerini rahatsız ettiği için bozulmuş olmal ı, diye düşündü.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

Ayhan sesine mümkün oldu Ėunca nazık ifade vermeye çalışarak:

"Beyefendi" dedi. "Mustafa ile görü şmek istemiştim."

"Bunu anlad ık da, niçin onu görmek istiyorsunuz? Polis misiniz?"

İşte bu garipti!

Evlerine gelen bir yabanc ının hemen polis olduğunu neden düşünmüşlerdi acaba? Ayhan işkillendi. Bu soruda bir bit yeniği vardı. Polisi hafife almakta da galiba acele etmişlerdi. Anlaşılan OĞuz Tamer ve ekibi onlardan çok daha ilerdeydiler. Aslında bunu da olağan karşılamak gerekirdi. Belli ki Mustafa'yı sorgula-mışlardı.

112

Kameraman s ırıtarak:

"Hay ır. Ben televizyon muhabiriyim ABC'den" dedi.

"Televizyon mu? Mustafa'y ı niçin ar ıyorsunuz?"

"Kendisiyle bir röportaj yapmak istemi ştik."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Hakl ısınız, vakit bir hayli geç oldu ama bizim işte vakit kavramı hep yitirilir, anlars ınız ya?"

"Hem ne hakk ında röportaj yapacaksınız?"

Zamanlama yanl ıştı anla şılan. Ayhan hata yapt ığını anlad ı. Geriye dönüş olmazd ı art ık. "Birkaç gün önce öldürülen Jale Kunter hakkında. ÖĞrendiğimize göre Mustafa'nın kız arkadaşıy-mış. Kızla ilgili bir program hazırlıyoruz da."

"Mustafa'n ın size anlatacak bir şeyi yok. Ben onun babasıyım. Oğlum o kızın arkadaşı de ğildi. Hem sizin polis olmadığınız ne malum? Bana kimliğinizi gösterin."

Ayhan cebinden bas ın kartını ç ıkardı.

"Buyrun" dedi. "Tetkik edebilirsiniz."

Adam karta, eline almada| ı şöyle bir baktı.

"Görüyorsunuz ya, polis de ğilim. Hem biz oğlunuzun masum olduğuna inanıyoruz. Amacımız onu bu işlere bulaştırıp zor duruma sokmak değil, tersine onu korumak."

Bu noktada ustaca bir yalan k ıvrıabilirdi. "Hatta polis onu şüpheliler arasında düşünse bile" diye mırıldandı.

Adam rahatlam ı şa benzemiyordu.

"O ğlumun bu meseleyle bir ilişkisi yok. Hem sizin kanaldaki o programı seyrettim. Berbat bir şeydi. Halkı galeyana getirmekten başka ne işe yaradı? Boşu boşuna insanları tela şa ve korkuya düşürüyorsunuz."

"Yan ılıyorsunuz efendim. Biz görevimizi yapıp halkı uyar ıyoruz. Tedbirli olmalarını sa ğlamaya gayret ediyoruz. Aramızda eli kanlı bir sap ık başıboş dola şıyor. Dün gece yeni bir cinayet daha işlendi. Üsküdar'da bir kadın daha öldürüldü."

At Kuyruklu Adam—F.8

113

Adam ba şını önüne e ğdi.

"Biliyorum," diye homurdandı.

" İşte ben de bu yüzden geldim. Oğlunuzun ifadesi işimize yarayabilir."

"Bu polisin i ş i, size ne?"

"Biz çal ışmamızla polise de yardımcı oluyoruz."

Adam k ısa bir duraksama yaşadı. Sonra:

"O ğlum burada yok. Onu memlekete gönderdim," dedi.

"Nereye?"

"Mu ğla'ya. Biz aslen oralıyız."

Ayhan' ın omuzları çöktü. Ku ş uçmu ştu. Jale'yi tanıyan bir kişiyi daha kaybettiğini anladı. Adam oğlunu bu ortamdan uzaklaştırmak istemişti. Ama neden? Oğlu suçsuzsa buna neden gerek duymuştu?

Yoksa o ğlunun konuşmaması için yalan m ı söylüyordu?

Adam ın doğru söyleyip söylemediğini anlamak için kadının yüzüne baktı. Mustafa'nın annesi olmalıydı. Gözlerinden iki damla yaş sicim gibi yanaklar ına kayıverdi. Adam birden, "Kes zırlamayı han ım" diye çıkıştı. "Lanet olsun böyle evlada. Onu bu hale sen getirdin. Şımartıp başımıza çıkmasına sebebiyet verdin. Onu okutmak için elimden geleni yaptım, bir dediğini iki etmedim. Yemedim, içmedim, çalışıp çabaladım. O ise ne yaptı? Gitti esrarkeş bir orospuya tutuldu. Yalan mı? Şimdi de kahrından ge-beriyor!"

Kad ın ilk defa lafa karıştı:

"Öyle deme efendi, gençtir, tecrübesizdir. Onun ya şındaki her gencin başına gelebilir. Oldu bir kere, sevdi işte o şırfıntıyı."

Kad ın başındaki yemeninin sarkan ucunu gözlerine bastırdı fakat h ıçkırıklarını kontrol edemiyordu. Anlaşılan, ana yüreği bu mecburi uzaklaştırmayı kald ıramıyordu.

"Ne zaman gitti Mu ğla'ya?"

"Dört gün önce. Otobüse ben bindirdim."

114

Ayhan, "Üzgünüm" diye m ırıldandı. Keşke bunları hiç ya şamamış olsayd ınız."

Kad ın dayanamadı.

"Benim o ğlum tavuk bile kesemez. Ondan nasıl şüphelendiler, anlayamıyorum" diye inledi.

Ayhan kad ına moral vermek için:

"Ondan şüphem yok efendim. Öyle olsa polis onu mutlaka gözaltına alırdı" diye mırıldandı.

Mustafa'n ın babası öfke ile soludu.

"Ald ılar zaten, iki gün aralıksız sorguladılar."

"Sonra?"

"Ne olacak? Sonra sal ıverdiler. Oğlum o orospunun öldürüldüğü gece nerede olduğunu kanıtladı."

"Bu iyi i şte! Neredeymiş?"

Adam sinirlenerek Ayhan'a bakt ı.

"Size ne? Size de hesap verecek de ğiliz ya!.."

Buradan bir i ş ç ıkmayacağı belli olmu ştu. Ayhan, "Haklısınız" demeye çalışırken adam kürdiye kapıyı yüzüne kapatıverdi. Homurdanarak merdivenleri inip sokağa çıktı. Anladığı tek şey Hırt Mustafa'nın katil olamayacağıydı...

* * *

«

Ayhan evine dönerken oldukça ümitsizdi. Boyundan büyük bir işi kalkıştığının farkındaydı. Polisin beceremediğini tek başına yapacak değildi ya? İşgüzarlıktı bu yaptığı. Beşiktaş vapur iskelesine geldi. Vapurun hareketine kırk dakika vardı. Motorla Üsküdar'a oradan da bir taksiyle Kadıköy'e geçmeyi düşündü. Motora atlayıp oturdu. Tabii ki bindiği motorun, Ayşegül'le katilini karşıya geçiren aynı araç

olduğunu bilemezdi...

115

(3)

Ji^ ğle güneşi adeta kavuruyordu insanı. Kapının önündeki \mS gölge bile terden sırılsıklam kesilmiş Ayhan'ı rahatlatamad ı. Saatine baktı, on bire on vardı. Askılı çantas ını omzundan indirip soluklandı. Çantanın deri kayışı s ıcak ve terden derisini tahriş etmi şti. Eliyle omzunu oğuşturdu.

Barmen Enver ortal ıkta yoktu.

Demir kap ıyı çalacak zil, çan, dü ğme gibi bir şeyler aradı, bulamadı. Çaresiz eski demir kapıyı yumrukladı. İçerden gelen sesleri duydu. Çipil gözlü barmen merdivenleri iniyor olmalıydı. Kapı araland ı ve Enver'in uyku sersemi yüzü görüldü. "Kusura bakma abi, uyuya kalmışım, dün gece çok geç yattım da," diyordu. Enver, kameramanı kolundan tutup içeriye çekti. "Gel gel, gir içeri. Güne şte kalma, çok sıcak dışarısı."

Ayhan isteksizce merdivenlere yürüdü. Bu ç ılgın ve tehlikeli teşebbüsün nasıl bir sonuç doğuracağını hâlâ kestiremiyor ve huzursuzluk duyuyordu. Ne var ki, ok yaydan çıkmıştı bir kere, artık dönüş olamazdı.

116

Yukardan gelen le ş gibi sidik kokusu alt kata kadar yay ılıyordu. Havanın sıcaklığı kokuyu daha da yoğunlaştırmıştı. Gıcırtilı basamaklar ı t ırmanarak yatak odasının kadar çıktılar. Ayhan etrafa biraz çeki düzen verildiğini gördü. Asılı çama şırlar toplanmış, gerili ip kaldırılmıştı. Enver, yatağı toplam ış, üzerine temiz bir pike yaymıştı. Ama odanın genel görüntüsü yine de berbatı.

Barmen, "Bizim Sulhi birazdan kar ıyı getirecek abi. Sen rahat ına bak. Otur şu iskemleye, hele bir soluklan," dedi. Ufak ve nemli gözleri zevkle parıldıyordu.

"Emin misin, Suzan gelecek mi?" diye tekrar sordu Ayhan.

"Tabii abi. Sen gittikten sonra Sulhi ile tekrar konuşum dün gece. Karıyı tan ıyor. Çok sıkıdır ha, dedi. Müthiş sosyetikmi ş fakat onu k ırmazmış. Yalnız, ona da bir avanta çıkarmaklığımız mümkün mü abi? Ne de olsa dün gecedan beri koşuşturuyor."

Ayhan başını salladı.

"Kad ınla anlaşırsak, olur tabii. Neye olmasın?"

"Sa ğol abi. Malum ya, emeğin karşılığı ödenmeli. Çocu ğun hakkını pas geçmeyelim."

Ayhan, ito ğlu it diye dişündü içinden. Sulhi'ye vereceğim diye istediği parayı belki de avanta diye

cebine atacaktı. Suhli diye biri olmayabilirdi de. Kumru Bar'da yaptığı tek iş barmenlik de ğildi ki, esrar dağıtıyor ve karı kız satıyordu. Adama iğrenerek baktı fakat belli etmemeye çalıştı.

"Abi, onlar gelinceye kadar sana bir tav şan kanı hazırlayayım mı?"

"Sa ğol, bu sıcakta içmem."

"Abi, çay hararet keser, iyi gider."

"Kals ın istemem."

"Sen bilirsin."

Enver keyifle ellerini o ğuşturuyordu. Dilinin altında bir bakla var gibiydi. Ayhan yanılmadığını anladı.

"Abi, kar ının cıvıl resimlerini çekeceksin, değil mi?"

"Dur bakal ım; anlaşılabirsek!"

117

"Şey... resimleri çekerken, ben de yanında durabilir miyim abi? Bedavadan dikizimi geçer havamı bulurum, anlıyorsun ya?"

"Yok daha neler? Olur mu ulan öyle boktan i ş?"

Ayhan ka şlarını çatm ıştı. Suzan denen fahişe ile mutlaka yalnız görüşmeliydi. Aksi halde bütün foyası meydana çıkabilirdi. Zira Suzan ile Bebek'te öldürülen Binnur hakkında konuşacaktı oysa Barmen ili şkinin Jale kanalıyla olmadığını anlay ınca uyanabilirdi. Ayhan:

"Ben çal ıştırken öyle laubalilik istemem. Görev yapacağız burada, eğlence değil." diye gürledi.

Enver bozulmuştu biraz ama sesini çıkarmadı. Ne de olsa işin ucunda para vardı.

"Tamam tamam abi, anlad ım" dedi.

Ayhan ise, hâlâ içinden, in şallah bir aksilik çıkar da kadın gelmez, diye düşünüyordu. Dün gecedен beri aklında bir sürü plan tasarlamıştı ama uygulayabilece ğinden şüpheliydi. Tam o sırada aşağıdaki demir kapıya vurulan yumruk seslerini duydular.

"Hah i şte, geldiler" diye fırladı Enver.

Ayhan' ın heyecandan nutku tutulmuştu. Odanın içinde ne yapacağını bilemeden şaşkın şaşkın duraladı. Nabızı yükselmiş, vücudunu ter basmıştı. Allahtan koparacağı komisyonun tatlı hayallerine kap ılan barmen ona dikkat etmemişti. Yoksa halindeki gariplikten mutlaka şüpheye düşecekti.

Basamaklardaki g ıcirtıyı i şitti. Yukarıya çıkıyorlardı.

Kad ını görmeden önce, onun tiz sesini duydu. Kad ın yakınıyordu.

"Ayol Sulhi, burası ne pis yer! Kenefe mi getirdin beni? Her taraf sidik kokuyor. Ayıp ayol; insan

bir iki kova su döker. Su da mı yok bu mezbeledede? Aaa, bilseydim gelmezdim vallahi."

Sesler iyice yakla şmıştı.

Ayhan nefesini keserek bak ışlarını kap ıya çevirdi. Kalbi duracak gibiydi.

Önce içeriye Enver girdi. Arkas ından Suzan Pınar. En arka-

dan da Sulhi denen fedai. Tam bir çam yarmasıydı. Boyu bir doksandan fazla olmalıydı. Esmer yüzünden güneydoğulu olduğunu tahmin etti. Sol yanağının ortasında derin bir yara izi vardı. Ayhan irkilerek fahişeye baktı.

Şaşılacak kadar alımlı ve güzeldi. Olsa olsa yirmi besindeydi. Belki o kadar bile de ğil. Sırtına oldukça dekolte bir elbise giymişti, biraz kısa boylu olduğundan ayaklarında dolgu topuklu ayakkabılar vardı. Ayhan'ı görünce birden sesini kesmi ş, dikkatle onu süzmeye başlamıştı.

Enver hemen taraflar ı birbirine tan ıştırdı. "Suzan hanımefendi ve kameraman Ayhan bey," dedi. Kadın elini uzatmadı, başıyla selam verip anlamlı bir şekilde tebessüm etti. Ayhan bütün heyecanına rağmen, yakışıklılığının bir kere daha işe yaradığını farkettil. Suzan bayg ın baygın kendisine bakıyordu.

Ayhan' ın ağzından tek kelime çıkmamıştı. Utanmasa bir yerini çimdikleyecekti.

Kameraman ın suskun kalışını görünce kad ın söze girdi. "Evet, teklifinizi dinleyebim-im," dedi.

C ırtlak, basit ve kenar mahalle tarzı bir ses tonu vardı. Sırtındaki şık ve pahalı elbise basitli ğini gizleyemiyordu. Bir yandan da ağır kokudan ve sıcaktan bunaldığını belli etmek istercesine eliyle yelpazeleniyordu.

Ayhan g ırtlağını temizleyip, "Çekece ğimiz bir filmde rol almanızı istiyoruz," dedi nihayet. Kendi sesini tanıyamamıştı adeta.

"Ne tür bir film bu?"

Genç adam içinden ya sab ır çekti. Sanki kadın bir sanat filminde rol bekliyormuş gibi sormuştu soruyu. Utanmasa senaryoyu inceleyeyim diyecekti. "Size söylemediler mi?" "Yoo." "Şey..." diyebilirdi Ayhan. "Porno film tabii."

Sonra şaşıırarak kadını getiren adamlara bakt ı.

"Suzan han ıma anlatmadınız mı ne istedi ğimi?"

Çam yarması fedai ile Enver birbirlerine bakt ılar. Fedai Sul-hi kekeleyerek:

"Ama Suzan abla..." diye lafa giri şecek oldu. Kadın çam yarmasını hemen susturdu.

"Ben öyle filmde oynamam. Yanl ış kap ı çald ınız."

Odada garip bir sessizlik oldu. Ayhan afallamas ına rağmen adeta memnun olmuştu. İçinden

ıkamayacağı bir belaya bulaştığının çoktan farkındaydı.

Kimseden ses  ıkmadı.

ilk konu şan yine kadın oldu.

"Hem benim bu konuda hiç tecrübem yok. Hiç böyle bir teklif de almad ım şimdiye kadar."

Enver rahatladı. Kadının kendini ağırdan satmaya çalıştığını anlam ıştı. Ayak oyunu yapıyordu. İçinden, orospunun dölü, fiyatını art ırmaya çalışıyor, diye düşündü. Ayhan'a bir nazar attı. Kameraman put gibiydi. Tek kelime söylemiyordu. Niye böyle sessiz kaldığını anlayamadı. Durumun nazikleştiğini görünce araya girdi.

"Suzan han ım, sizi Ayhan abinin patronu istemiş. Onu bul, mutlaka onunla film yapmak istiyorum demiş."

"Ya, öyle mi?" dedi kad ın kasılarak. "Kim bu sizin patronunuz?"

Ayhan böyle bir sualle kar şılaşıcağını hiç dü şünmemişti. Aslında hazırlıklı olmas ı gerekirdi. Beyni durmuş gibiydi, aklına uydurabileceği rastgele bir isim bile gelmiyordu. Alt tarafı bir isim uyduracak tı, var olmayan, hayali bir isim. Ağzından tek kelime çıkmıyordu. Böyle bir tertip için ne kadar deneyimsiz olduğunu acı ac ı anladı. Hatta bir an odadakileri yarıp, bu pislik yuvasından kaçmayı bile akl ından geçirdi. Odadakiler neden konuşmadığını anlamak istercesine surat ına bakıyorlardı. Neden sonra biraz

120

toparlanır gibi oldu. Çok geçti artık, bu oyuna devam etmek zorundaydı. Nihayet:

"Baylar, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" dedi.

Fedai ile Enver d ışıarı ç ıkarlarken, Ayhan barmenin kulağına, "Bara gidin, beni orada bekleyin," diye fısıldadı. Derin bir nefes aldı. Adamların gitmesi onu rahatlatmıştı.

Bu kad ınla tek başına mücadele etmesi daha kolay olacaktı.

Genç fahi şe merakla Ayhan'ı süzmeye devam ediyordu. Böylesine berbat ve pis bir odada, tanımadığı bir adamla başba-şa kalmaktan hiç de tedirgin olmuş hali yoktu. Aksine gözlerindeki ifade daha da baygınlaşmış ve bundan hoşlanmış gibi bir tav ır takınmıştı.

Ayhan odadaki tek iskemleyi göstererek, "Oturmaz m ısınız Suzan Hanım?" dedi. Kadın salınarak yürüdü, bacak bacak üstüne atarak otururken kısacık eteğini daha yukarıya çekti. Ayhan elinde olmadan, kadının düzgün bacaklarına bakmaktan kendini alamadı.

Kad ın deneyimiyle karaşındaki erkeği heyecanlandırıldığının farkına varmıştı.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

En kritik ana gelmişlerdi. Ayhan kuruyan dudaklarını ıslattı. Planını uygulamaya çalışacaktı, içinden inşallah başarırım diye geçirdi. Sonra:

"Benim patron sizi tan ımaz Suzan Hanım," dedi. "Sizi ona arkadaşınız Binnur Hanım tavsiye etmiş."

Suzan şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.

"Binnur mu? Hangi Binnur?"

"Binnur Ku şakçı."

Fahi Şe birden irkildi.

"Ayol, o k ızcağız öldü."

Ayhan ba Şını salladı.

"Sorun da o ya! Binnur Ku Şakçı bizim star' ımızdı. Onunla çok iyi filmler yaptık."

121

" İnanamıyorum! Ay, Binnur sizinle porno film mi yaptı?"

Kad ın çok ŐaşırmıŐa benziyordu.

"Bilmiyor muydunuz?"

"Hiç i Őitmedim, ilk defa sizden duyuyorum. Sakın bir yanlışlığınız olmasın?"

Ayhan nihayet biraz gülümsemeyi becerdi.

"Hay ır, hiçbir yanlışlığımız yok. Bu yolla bizden epey para kazandı. Bir keresinde patrona sizin adınızı da vermiş."

"Vay can ına... Hiç haberim yoktu ayol! Bana kesinlikle bahsetmedi."

"Oras ını bilemem. Ücrette anla Őırsak siz kârlı ç ıkarsınız."

Kad ın kısa bir duraksama geçirdi.

"Madam Eleni'nin haberi var mıydı?" diye sordu.

Heyecandan Madam Eleni'nin kim oldu ğunu toparlayama-yan Ayhan, neden sonra ba ğlı oldukları ajans ın sahibi oldu ğunu anımsadı.

"Oras ını bilemem" diye m ırıldandı.

Suzan eliyle yelpazelenmeyi b ırakmıŐtı. Akıllı kar ışmış gibi ydi.

"Çok ilginç" dedi.

"Nedir ilginç olan?"

"Binnur'un bu i Şi yaptı ğını bilmemi Ő olmam."

"Neden?"

"Biz çok yakın arkadaştık da... İçtiğimiz su ayrı gitmezdi."

"Öyle mi? Size başınız sağ olsun demek isterim. Rahmetli iyi bir insandı. Çalışkan, uysal ve insancıl."

Suzan Pınar tuhaf tuhaf Ayhan'a baktı.

"Acaba aynı Binnur'dan mı bahsediyoruz?"

Ayhan da şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

"Şu Bebek'te oturan Binnur'u kastediyorum ben" dedi. "Siz de aynı kişiden söz etmiyor musunuz?"

Kızın hayreti daha da artıyordu.

"Evet, ondan. Ama o, sizin bahsettiğiniz gibi hiç de uysal ve

122

insancıl biri olarak tanınmazdı. Seveni de çok azdı. Hatta benim onunla canığır olmamıza pek çok kişi hayret ederdi."

Ayhan gereğinden fazla konuştuğunu çabuk anladı. Durumu düzeltmek için:

"Fazla özelliğini bilemem fakat bizde uyandırdığı kanaat öyleydi. Ben şahsen çok severdim, iş disiplini iyiydi. Bir gün sete geç kalmamıştı. Randevularına sadıktı. Verilen her rolü başarıyla oynardı. Her neyse, şimdi biz işimize bakalım. Ne diyorsunuz?"

Fahişe hâlâ şaşkıındı. Kendi kendine, "Allah Allah," diye söylendi. İşittiklerine bir türlü inanamıyordu.

Ayhan bu ana kadar durumu fena idare etmemişti. Daha ilk görüşmelerinde, kadını ürkütmemek için Binnur'un at kuyruğu saçlı sevgilisi hakkında soru sormak istemiyordu.

Fahişenin güzel yüzüne baktı.

Kadının hem şaşkın hem de kararsız görünüyordu. Birden sordu:

"Bu nasıl bir film olacak? Açık saçık mı yoksa tam bir porno

mu?" :

"Porno." •*-..

"Ücret nedir? Ne ödeyeceksiniz bana?"

"Orası kolay, anlaşılır."

Ayhan rahat bir nefes aldı. Ücreti sorduğuna göre kadın teklifi kabul edecekti.

"Bunu şimdi bilmek isterim."

"Bu konuyu patronumla konuşursunuz. Şayet sizi beğenip onaylarsa mesele yok demektir. Ben

beğeneceğine eminim. Çok güzel bir kadınsınız."

Suzan inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ama anlayamadığım bir nokta var. Patron onaylarsa ne demek? Beni zaten

patronunuz istememiş mi?"

Ayhan heyecandan az evvel dikkatsiz konu ştuğunu sezinledi.

123

"Evet ama Binnur Han ımın tavsiyesiyle. O sizi görmüş de ğil

ki!"

"Eee?"

"izin verirsiniz bugün burada, birkaç foto ğrafınızı çekip patrona götürece ğim, beğenirse problem kalmaz. O zaman ücret işini onunla görüşürsünüz." Fahişenin kaşları çat ıldı.

"Çok anlams ız. Beni görmek istiyorsa kendi gelseydi." Ayhan sıırıttı.

"Ayr ıca fotojenik olmanız gerekir. Bunu ancak fotoğraf çekerek anlayabiliriz. Nice güzel kadınlar iyi fotoğraf veremez." Suzan Pınar pek ikna olmuş görünmüyordu. "Ayol, bu gazetelerin tertipledi ği güzellik müsabakası mı? Fotoğrafa ne lüzum var? Elalem yüzüme değil vücuduma bakacak, o işi becerip beceremediğimi değerlendirecek. Bunun foto-jeniklikle ne ilgisi var?"

Ayhan kad ımın basitleşen ifadesi karşısında başını salladı. "Yoo, bu işi hafife almayın. Biz ciddi çalışırız Suzan Hanım. Geniş bir pazar ımız vardır. Çektiğimiz filmlerin çoğunu yurt dışına satarız. Gerçi adı pornodur ama sanatsal ağırlıklı, sıra dışı filmlerdir. Her karesinin mükemmel olmasına çalışırız."

Ayhan söylediklerine şaşıırıyordu. Suzan önce sustu; bir süre düşündü. Rahatlamış gibiydi. Sonra, "Bu deneme fotoğraflarını nerede çekeceksiniz? Bu pislik yuvas ında mı? Doğru dürüst stüdyonuz yok mu sizin?" diye sordu.

"Var tabii. Ancak, sizinle kesin anla şmaya varmadan oraya götüremem sizi. Malum ya, bu işte gizlilik çok önemlidir." Kadın kafayı olmayan patrona takm ıştı. "Bunu anlayabilirim de, patronunuz acaba niye tenezzül edip buraya gelmediler?"

"Ayn ı gerekçeyle. Gizlilik... Siz o yönden hiç endişe etmeyin. Patron hem iyi, hem de eli açık bir insandır. Sizden memnun kalırsa, parasal olarak tatmin edecektir. Ona kefilim."

124

"Bu deneme foto ğrafları için ödeme yapacak m ısınız?"

"Hay ır..."

"Ya fotojenik bulunmazsam?"

"O zaman foto ğrafları negatifleriyle beraber size iade ederiz."

"Bundan emin olmak isterim. Ç ıplak resimlerimin piyasada elden ele dolaşmasını istemem de."

"Hiç ku şkunuz olmasın. Size garanti veririm."

"Pekâlâ öyleyse. Size güveniyorum. Başlayabiliriz."

Ayhan derin bir soluk daha aldı.

Plan 1 şimdilik yürüyordu, ancak yaptığı işten büyük bir pişmanlık duymaya başlamıştı. Ahlâksızca bir eyleme giriştiğinin farkındaydı.

Çantasını açarak fotoğraflar makinesini çıkardı. Yeterince yedek filmi de vardı. Ama bunca yıllık meslek yaşamında böyle bir olayı ilk kez yaşıyordu. Kadının oturduğu iskemleye yaklaştı. Yakından yüzünün bir iki poz resmini çekti. Bir iki poz da profilden aldı. Sanki deklanşöre bastıkça daha rahatlıyordu. Yalanlarla dolu konuşmaları bırakmış; normal işine dönmüş gibi hissetmeye başladı kendini.

Bir yandan da asıl öğrenmek istediklerini kadını şüphelendirmeden nasıl soracağını düşünüyordu. Fahişenin bu oyuna biraz daha ısınması gerekirdi*.

Suzan Pınar, rahatlamıştı. Kâh oturarak, kâh ayakta rahatlıkla poz veriyordu, hatta zaman zaman vereceği pozların açısını kendi ayarlıyordu. On beş, yirmi resim çektiler.

"Bu kadar yeterli mi? Soyunayım mı şimdi?" diye sordu kadın.

"Evet, soyunabilirsiniz."

Kadın büyük bir rahatlıkla sırtındaki pembe keten elbiseyi çıkarmaya başladı. Ayhan'a sırtını bile dönmeyi gerekli bulmamıştı. Sergilediği çıplaklığını sanki fotoğrafcının doya doya seyretmesini istercesine ağırdan alıyor, elbisesinin düğmelerini ya-

125

ve şıvıya şıvı iliklerinden çıkartıyor, çarpıcılığını bir striptizci edasıyla sergiliyordu.

Ayhan gözlerini kaçırırdı, mesafeyi ve ışığı ayarlamak istercesine dikkatini elindeki makineye çevirdi. Suzan Pınar sırtındakilerini itina ile katlayıp iskemlenin arkasına yerleştirdi. Çırılçıplak kalmıştı. Pervasızca:

"Nasılım? Beğendin mi?" diye sordu.

Ayhan yutkunarak, "Harikasınız, Suzan Hanım" dedi.

"Ayol, boş ver artık şu hanım lafını. Bana Suzan de. Kuzum, senin adın neydi? Demin söylemişlerdi ama unuttum."

"Ayhan."

"Sahi ya, Ayhan'dır. Söyle bakalım şimdi nasıl poz vermemi istersin. Ben hazırım."

" Şu somyaya uzansanız iyi olur."

Kad ın sereserpe yatağa uzandı.

Bir dizini k ırarak poz verdi. Yüzünde yapmacık bir ifade oluştu. Yapay olarak, tahrik edici, baştan çıkarıcı havalara bürünmeye gayret ediyordu.

Ayhan mümkün oldu ğunca resim çekme işini kısa kesmeye çalıştı. Bu işten müthiş sıkılmıştı. Nihayet, "Bu kadarı yeterli" dedi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu kadın. Bu çalışmadan keyiflenmiş gibi süzüyordu genç adamı.

Kadın giyinmek için isteksizce iç çamaşırlarına doğru uzanırken Ayhan derin derin soludu. Ter içindeydi.

Suzan külotunu aya ğına geçirip sutyenini giyerken işveli bir şekilde:

"Şunun klipsini takmama yardım eder misin?" dedi.

Eyvah, diye mırıldandı içinden Ayhan. Yardım iste ği numaraydı; bu kadının niyeti askıntı olma ktı. Odaya ilk girdi ği andan beri süzgün ve baygın bakışlarından sezinliyordu bunu. Bana kancayı takacak galiba, diye düşündü.

"Ayyy, takam ıyorum bir türlü" diye ba ğırdı. Eli hâlâ sıyrılmıyordu.

126

Ayhan zoraki yakla ştı. Kadın belli ki yaklaşmasını, kendisine dokunmasını istiyordu. Kadının niyetini iyice sezinlemişti artık. Elini özellikle tenine değdirmemeye gayret ederek sutyenin klipsini yerine taktı.

Kadın tam önünde duruyordu. Uzun saçlarını iki yana salladı. Saçları genç erke ğin yüzüne değerken, koltuk altlarından yükselen hoş ve kalite bir parfüm kokusu da burnuna çarptı.

Suzan dönerek foto ğrafçısına baktı. Hâlâ elbisesini giymemişti ve gözlerinin içi gülüyordu. "Nasıl, Binnur'dan daha güzel miyim?"

Binnur ad ı Ayhan' ı birden irkiltti.

Kekeleyerek, "Evet, daha güzelsiniz," diyebildi.

"Ayol, hâlâ sizli bizli konu şuyorsun. Sen desene artık, aramızda gizlilik mi kaldı? Siz demek komik kaçmıyor mu?"

"Haklısın Suzan."

Kıss istek dolu delici bakışlarını Ayhan' ın üzerinden alamıyordu.

"Ellerin titriyor. Etkilendin mi çıplaklığımdan?"

Genç adam ne diyece ğini kestiremedi. Önce inkâr etmeyi düşündü, sonra:

"Etkilenilmeyecek gibi de ğilsin" diye fısıldadı. "Çok tatlısın."

"Sen de öyle. Sana kesildim ayol. Biliyor musun, ben herkese böyle yüz vermem. Senin patron ak ıllı adammış, ayağıma kimi göndereceğini iyi biliyormuş. Fotoğrafçı senin gibi yak ışıkl ı olmasaydı, belki de çoktan sepet havası çalard ım."

Ayhan gülümsemeye çal ıştı.

Suzan, "Ç ıktığın biri var mı? Senden hoşlandım."

" Şu sıralar yok."

"Hadi hadi, palavra atma! Senin gibi yak ışıkl ıyı bo ş b ırak ırlar mı ayol?"

"İnan, şu sıralar kimseyle çıkmıyorum."

Suzan birden elini Ayhan' ın omzuna atarak sordu.

"Söyle bakay ım, Binnur'la yatt ın mı?"

127

"Hay ır. Ben profesyonelim. İşle oynaşı birbirine kar ıştır mam."

Suzan inanmam ış gibi ba ş ını iki yana salladı. Bakışları davetkâr d ı.

"Ö ğ leden sonra iş in var mı?"

İşte, korktu ğ u baş ına geliyordu.

"Henüz bilmiyorum. Niye sordun?"

"Bir yerde yemek yeriz. Sonra bizim eve gideriz. Teklif benden! Sana rü ş vet veriyorum, anlamıyor musun? Ne dersin? ister misin?"

Ayhan dü ş ünmeye başladı.

Ş ayet bu kad ını konu ş turmak istiyorsa bazı riskleri göze alması gerekiyordu. Daha a ğ zından en ufak bir bilgi alamamış tı.

"Yemek yiyebiliriz, ama sonras ını bilmiyorum" dedi.

"Neden? Yoksa benden korkuyor musun?"

"Yoo, neden korkacağ ım iş im ki?"

Suzan biraz daha yakla ş ıp bedenini Ayhan'ın vücuduna yasladı. Kadın zaten yarı ç ıplaktı. Teninin bütün sıcaklığını bedeninde hissetti. Nefesi yüzünü yaladı. Dolgun dudaklarını aralam ış ö pül-meyi bekliyordu. Genç adamın kararsızlığını görünce:

"Hadi, durma ö p beni" diye inledi.

Ayhan neredeyse dudaklar ını uzatacakt ı. Son bir gayretle kendini tuttu.

"Burda olmaz" diye m ırıldandı. "Belki öğleden sonra."

Suzan' ın sesi çıkmadı ama uzun t ırnaklarını Ayhan' ın omuzlarına gömdü.

* * *

Kar şılıklı biralar ını yudumlad ılar.

Suzan kalabal ık yerlerde daha kontrollü ve ağır başlı görünmeye çal ışıyordu fakat frapan giyimi, şuhluğu ve arada sırada unutup attığı kahkahalar çevredeki masalar ın dikkatini çekiyor-

128

du. Gerçi Ayhan bu kadar ına çoktan razıydı. Nedense sesinin tonu biraz fazlaca kalın ve boğuktu. Ayrıca konuşmaya başlayınca, dış görünümündeki cilaya ra ğmen seviyesi düşüyor, gerçek değeri anlaşılıyordu.

Ayhan onu rastgele bir kebabç ıya sokmuştu; cebindeki para kısıtlıydı ama daha da önemlisi galiba kaliteli bir yerde onunla görülmek endişesiydi. İçinde bir eziklik duydu. Aslında ona haksızlık yaptığının farkındaydı. Her ne olursa olsun, kendi çıkarı için Suzan' ı kullan ıyor, gerektiği yerde dil döküyor, yaklaşıyor sonra da görülmekten utanıyordu. Bu dürüst bir erkeğin davranışı de ğildi. Suzan da girdikleri kebabçıya burun kıvırmış gibi bunu foto ğrafçısına belli etmemeye çalışmıştı.

Ayhan' ın gözleri bir tanıdıĝa rastlarım endişesiyle hep etraftaydı. Birden kadının konuşmasıyla irkildi, dikkatini yeniden Su-zan'a çevirdi:

"Vallahi şaştım kaldım," diyordu genç fahişe.

"Nedir o şaşırdığın?"

"Binnur'un porno film çevirmesine."

Kal ın sesi yine yüksek çiKmıştı. Kameraman etrafındakilerin duyacağı endi şesi ile yan taraftaki masalara baktı. Zaten duymamış olsalar bile bütün gözler Suzan' ın üzerindeydi. Erkekler saldıracak aç kurtlar gibi bakıyorlardı.

"Yava ş konu ş, lütfen," diye uyarmak zorunda kaldı.

Ald ırmayan Suzan, "Kaç film çektim demiştin Binnur'la?" diye sordu.

"San ırım dört tane."

"Yok yahu?"

"Fazla say ılmaz. Ama hepsi iyi para getirdi."

"Acaba niye bana hiç bahsetmedi?"

"Belli olmaz; her insan ın kendine sakladığı baz ı s ırları vard ır."

"Onun yoktu... Daha do ğrusu olmadığını san ırdım, demek yanılmışım."

Tam s ırasıydı.

Ayhan, artık yavaş yavaş asıl konuya girmesi gerektiğini düşündü.

"Belki o sevgilisi anlatmamasını istemiştir."

Suzan gözlerini iri iri açarak ayranını yudumlayan Ayhan'a baktı.

"Sevgilisi mi? Ay, benim bilmediğim bir de sevgilisi mi vardı. Bak işte buna inanmam. Onun sevgilisi yoktu."

"Nasıl olur? Haberin yok mu? Hani şu uzun boylu, at kuyruğu saçlı, her zaman güneş gözlüğü takan bir adam var ya? Hippi kılıklı, hep blucinle dolaşan."

"At kuyruklu mu dedin?"

"Evet... Belki o söylememesini istemiştir."

Suzan irkildi, gözlerini kıstı. Tuhaf tuhaf kameramana baktı.

"Sen onu tanıyor musun?"

Sesi endişeli ve titrek çıkmıştı.

İşte, nazik noktaya gelmişlerdi sonunda. Ayhan heyecanını bastırmak için ayranından bir yudum daha aldı. Meselenin üzerine çok dikkatli gitmeliydi.

"Son film çekimi sırasında birkaç kez sete gelmişti" dedi.

"Emin misin?"

"Tabii... Başka nereden tanıyabilirim ki?"

Suzan'da belirgin bir şaşkınlık olmuştu.

"Çok garip" diye fısıldadı sessizce.

"Nesi garip bunun?"

"O adamın Binnur'un sevgilisi olması." Suzan omuzlarını silkti, konuyu kapatmak istercesine, "Her neyse, boş ver. Kızcağz öldü gitti" dedi.

Konunun kapanma tehlikesini gören Ayhan üsteledi:

"Anladığım kadarıyla o adamdan sen de hoşlanmamışsın. Benim de gözüm hiç tutmamıştı. Ters ve tuhaf biriydi. Kabaydı da. Kıza çok karışıyordu."

"Gerçekten mi?"

"Öyle ya! Sen neden hoşlanmadın?"

Suzan' ın yüz hatları k ırıştı.

" Şayet aynı ki şiden bahsediyorsak, itin tekiydi o!"

"Gördün mü? Sözüme geldin."

Ayhan k ızın konuşmaya devam etmesini bekledi. Fakat Suzan nedense bu konuda konuşmaya pek istekli görünmüyordu.

Ayhan de şeledi, "Yoksa sana da mı suland ı?"

"Evet... Hem de tan ıştığımız ilk gece, Binnur'un yanında!"

"Yok yahu? Desene h ızlı herifmi ş!"

K ızın aklı kar ışmış gibiydi. Gözlerinde garip par ılıtlar oluştu. Şaşkın bir durumda:

"Onun Binnur'un sevgilisi oldu ğuna emin misin?" diye sordu tekrar.

"Ad ım kadar."

"Bu i şte bir terslik var. Allah Allah, nasıl olur yahu? Onlar o gece... Yani Binnur'un öldürüldüğü gece tanıştılar. Hatta bir ara... Onun katil olmasından bile şüphelendim."

Ayhan az kals ın içtiği ayranı üstüne döküyordu.

"Ciddi mi söylüyorsun?-Polise söyledin mi bu şüpheni?"

"Dalga m ı geçiyorsun?"

"Niye?"

"Saçmalama Ayhan! Ne tür bir i şte çalıştığımızı biliyorsun, polise asla gidemezdin."

Ayhan üstelemedi, haz ır kız konuşurken devam etmesini bekledi.

"O da do ğru ya," diye mırıldandı.

"Fakat bana ters gelen, Binnur'un o herifi daha önce tan ıdığını benden gizlemesi. Niye yapt ı acaba bunu?"

"O herifle nas ıl tanıştın?"

Suzan' ın gözleri daldı. O geceyi hatırlamak istercesine düşünmeye başladı.

"Ajansa telefon gelmi şti. Binnur'la beni istiyorlardı Tarab-ya'dan. İşten çıktığımızda epey

alkollüydük. Binnur işkembe çor-

131

bas ı içmek istedi. Arnavutköy'de bir i şkembeciye girdik. O herife orada rastladık. Önce bizi göz hapsine

aldı sonra masam ıza geldi. Allah için, yakışıklı bir adamd ı do ğrusu. Uzun sarı saçlar ını at kuyru ğu yapmış, alına kırmızı bir band takm ıştı. Vakit gece yarısını geçmi ş olmas ına rağmen dükkânın içinde bile güneş gözlüğü kullanıyordu, hani şu pilotların taktığı cinsten. Nedense Binnur adamdan çok hoşlanmış gibi davranıyordu. Devamlı aç ık saçık fıkralar anlatıyordu. Binnur zevkten dört köşeydi. Ben ise yakışıklılığına rağmen adamdan hoşlanmamıştım, nedense bana itici bir yanı varm ı ş gibi geldi. İkimize de sulanıyordu. Binnur'a çaktırmadan masanın altından dizlerimi okşamaya başladı. Elini ittim, benden yüz bulamayınca Binnur'a iyice askıntı olmaya ba şladı. Hem yorgundum hem de sıkılmıştım. Ben kalktım, gidiyorum dedim."

"Ya olar?"

"Kald ılar. Hatta Binnur oyun bozanlık yapıyorsun diye bana bozuldu. Ama ben dinlemedim ve evime döndüm."

"Ve bir daha Binnur'u göremedin, de ğil mi?"

"Ne yaz ık ki öyle."

"Adam ın adını hat ırlıyor musun?"

"Hay ır. Söyleyip söylemediğine de emin değilim."

"Siz sormad ınız mı?"

"An ımsamıyorum. Epey sarhoştuk. Belki sormuşuzdur."

Suzan birden akl ına gelmiş gibi:

"Sen bilmiyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum. Ben de hoşlanmadığım için sette hep yanından uzak kalmışımdır."

Ayhan bir fırtınayı daha kolayca geçi ştirdiğini hissetti.

S ıcağı s ıcağına soruyu yapıştırdı.

"Sence de Binnur'u o gece o herif öldürdü, de ğil mi?"

"Ne yalan söyleyeyim, akl ıma geldi doğrusu. Belli ki gecenin o saatinde işkembeciden çıkıp doğru Binnur'un evine gitmiş olmal ılar. İşin garibi senin şimdi ortaya çıkıp ikisinin daha evvel ta-

Ayhan k ızın anlattıklarının gerçeği aksettirdiğini biliyordu, önceden tanışma hikâyesi kendisinin uydurduğu bir palavraydı. Bozuntuya vermedi.

"Sana bir tür şaka yapmaya kalkışmış olmas ınlar?"

"Olacak şey değil! Binnur'u sen de biraz tanımışsın. O öyle davranacak biri değildi. Buna çok şaşırdım."

"Adam size kendini nasıl tanıttı? Ne iş yaparmış, nerede otururmuş, hiç bunlardan bahsetti mi?"

"Yok canım, sadece sulandı. Kopuğun tekiydi. Şayet aynı adamdan bahsediyorsak, sen de görmüşsündür, o kılığıyla olsa olsa başı bozuk, rock'cı filan olabilir."

"Neci dedin?"

"Canım şu kıtıpiyoz orkestralarda çalışan baterist filan gibi bir şey!"

"Haa, anladım." 1

"Bir de hatırladığım herifin feci kokuşuydu."

"Ne kokusu? Ter mi?"

"Bilmem. Bütün vücudundan garip bir koku yayılıyordu etrafa. Ter olmalı.. Çok pis kokuyordu."

Suzan merakla Ayhan'a baktı.

"Senin bildiğin benden fazla olmalı." dedi. "Ne de olsa onu birkaç defa görmüşsün. Sen anlat şimdi."

Ayhan olumsuzca başını salladı.

"Ne yazık ki, senin bildiğinden fazlasını ben de bilmiyorum. İki üç defa sete geldi, hepsi o. Onunla hiç konuşmadım."

Suzan içini çekti, arkada şının üzüntüsünü yüreğinde hissederek kebabını yemeğe devam etti. Bu konuda artık konuşmak istemiyor gibiydi.

Kızın işe yarar daha fazla bir şey bilmediğini anlamıştı Ayhan. Yine de ümitleri boş çıkmamıştı. Suzan katili teşhise yara-

133

yacak mükemmel bir tanıktı. Şimdi kızı başından savmanın çarelerini aramalıydı.

* * *

Suzan'ı başından savması pek kolay olmadı. Kız bütün gün boşum diye başına epey askıntı oldu. Evine götürmek istiyordu. Ayhan, adresini ve telefonunu alarak ilk uygun zamanda arayacağını vaad ederek başından savdı.

Taksim'deki telefon kulübelerinden televizyon şirketini aradı. Sibel'i odasında bulamadı. Sekreter

kıza, gecikeceğini, yeni bir haber peşinde koştuğunu Sibel'e iletmesini söyledi.

S ıcağın altında buram buram terliyordu. Üsküdar'a geçerek son öldürülen kız Ayşegül'ün komşularıyla konuşmayı düşünüyordu. Bu haftaki "Olayların içinde" programının en canlı bölümü olacaktı. Yoğun çalışma temposundan eni konu yorgun düşmüştü. Sonra da eve giderim diye düşündü. Taksim'den dolmuşa atlayarak Karaköy'e inerken önce Suzan'a sonra da Sibel'e aklı takıldı. Vapurda bir ara uyku bastırdı,

hafif bir şekerleme yaptı.

Kadıköy'e gelince de Üsküdar'a gitmekten vazgeçti. Evindeki özel karanlık odasında Suzan'ın filmlerini banyo etmeye karar verdi.

Üsküdar'daki araştırmaları yarına da kalabilirdi...

1

(4)

Bu defa Sibel'i Çırağan Oteli'ne götürmüştü Turgut Atamer. Gerekçe olarak da otele yemeklerinin daha lezzetli, servis kalitesinin daha iyi olduğunu söylemişti. Gerçek payı olabilirdi, ama Sibel, asıl nedenin Turgut Atamer'in bu tarz bir yaşamdan zevk aldığını, lükse ve gösterişe meraklı olduğunu, halkın beğenisini kazanan daha sade fakat mütevazı yerlerden kaçındığını sezinledi. Bu yaşam biçimi bir tür beğeniydi; etikete, görgü kurallarına çok uyuyor, inceliği hiç elden bırakmıyordu. Arabaya binerken asla Sibel'in kapıyı açmasına izin vermiyor, inerken de nazik bir şekilde hatırlatma ile kapıyı açmasına izin vermesini rica ediyordu. Sibel bu davranışlara pek alışık olmadığı için önce şaşırmış, hatta biraz rahatsız olmuştu ama artık alıştığı gibi hoşuna da gidiyordu. Sibel'in çiçekten hoşlandığını bildiği için bu gece onu almaya gelmeden önce yine nefis bir orkide göndermişti.

Sibel şarap kadehi ile oynarken onun masum ve durgun yüzüne baktı.

İri kirpikli yeşil gözleri bu gece nedense mahzun ve ateşli

135

parıltılardan yoksundu. Çekingen ve ürkek bir hali vardı. Yemek seçiminde Sibel'e yardımcı olmuştu. Başlangıç olarak soğan turşusu, yeşil mercimek sirketi ve turp ile hazırlanan kaz ciğeri, ana yemek olarak da rokfor peynirli ızgara bonfile ve yumurtalı erişte tava ile servis edilen fırınlanmış ördek göğsü istemişti. Yemeklerin lezzeti tek kelime ile harikaydı. Tabii içki olarak da yine Kaliforniya şarabını seçmişlerdi.

Nedense bu akşam Turgut Atamer'in durgunluğu pek belirgindi.

Sibel dayanamadı, "Durgun görünüyorsunuz. Merak ettim, bir sıkıntınız mı var?" diye sordu.

Turgut kaçamak bir nazar attı Sibel'e.

"Affedersiniz, sizin de neşenizi kaçırdım anlaşılan. Bu nefis geceyi berbat ettim."

"Yoo, hayır. Durgun haliniz dikkatimi çekti de."

"Haklısınız.. Bilemiyorum..."

Kız ne demek istediğini anlamamıştı.

"Neyi bilemiyorsunuz?"

"Söze nasıl gireceğimi, size nasıl evlenme teklif edeceğimi. Bu konuda hiç tecrübem yok. Bu teklif acaba en uygun şekilde nasıl söylenir?"

Sibel'in gözleri irileşti. İyi işitip işitmediğini anlayamadı.

"Pardon?" dedi.

"Bak ın, şaşırdınız! Hemen tepki göstermeye hazır bir haliniz var. işte bundan çekmiyordum."

"Galiba sizi iyi duymad ım. Affedersiniz, ne dediniz?"

"Size nas ıl evlenme teklif edeceğimi bilemediğimi söyledim."

Sibel büyük bir şaşkınlıkla sırtını iskemleye dayad ı.

Turgut Atamer'in ciddi konu şup konuşmadığını anlamak istercesine yüzüne bakt ı. Inanamıyordu bir türlü. Bu daha ikinci buluşmalarıydı. Olacak şey değildi, ama yanlış i şitmemişti, bu düpedüz bir evlenme teklifiydi. Şaka olup olmadığını anlayamam ıştı he-

136

nüz. Bu bir şaka ise hazırlıklı olmal ıydı. Fakat Turgut Atamer'in yüzünde hiç de şaka yapan bir ifade yoktu. Şarap kadehini ağzına götürerek kuruyan dudaklarını ald ığı tek bir yudumla ıslattı.

"Siz hep böyle aceleci misinizdir?"

Ba şka söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Turgut Atamer hayretle ona bak ıyordu.

"Aceleci mi dediniz?"

"Evet, öyle dedim?"

"Ama sizi tan ıyalı bir hafta oldu."

Sibel gülümsedi.

"Do ğru! Bu da çıktığımız ikinci yemek. Evlenme teklifi için yeterli bir süre mi?"

Turgut Atamer omuzlar ını silkti:

"Sizi seviyorum."

Hafifçe k ızaran Sibel, bu itiraftan hoşlandığını, gurur duyduğunu hissediverdi. Yüreği çarpmaya başlamıştı.

"Hakk ımda beslediğiniz hislere ve teklifinize teşekkür ederim. Fakat kanımca evlilik \Şi kadar aceleye getirilerek verilecek bir karar değil. Birbirimizi yeterince tanımıyoruz."

"Ben sizi çok iyi tanıyorum."

"Buna inanamam."

Turgut bir suç işlemiş gibi başını önüne eğdi.

"Sizin hakk ınızda geniş bir soru Őturma yapt ırdım."

Sibel ŐaŐk ınlıkla genç adama bakt ı. "SoruŐturma mı?"

"Avukat ımla, adamlarımla. Bütün özgeçmişinizi öğrendim. Ankara'daki ailenizi araŐtırdım, tahsilinizi, işinizi, kısaca akla gelebilecek her türlü ayrınt ıyı."

"İnanam ıyorum, ciddi misiniz?"

"Elbette. Siz söylediniz, evlilik ciddi bir müessesedir. Dikkatli karar vermek gerekir."

Sibel'in ŐaŐk ınlığı daha da artm ıştı.

"Anlayam ıyorum bu aceleciliğiniz niye? Daha benim duygularımı, düşüncelerimi bile sormadınız."

137

"Bana verilen istihbarattan hayat ınızda bir erkek olmadığını öğrendim, yanılıyor muyum?"

Turgut Atamer'in ba Şı hâlâ utangaç bir çocuk gibi önüne e ğikti.

"Ya size olan hislerim? Ya size a Şık de ğilsem? O zaman ne olacak?"

Genç adam ba Şını a ğır ağır kald ırd ı, yeşil gözlerini genç kıza çevirdi. Yüzündeki masumiyet Şimdi kararlı bir ifadeye dönüşmüştü.

"Ben evlilik kurumunda a Şka pek itibar etmem. Aslolan tarafların birbirine karşı olan sayg ı, sevgi ve anlay ıŐıdır. AŞk denen Şey gelip geçici bir illettir. Bir tür ruh hastalığı, bir kriz. Nasıl olsa, zaman içinde gelip geçer, ondan kurtulursunuz. Ama tarafların karşı cinse olan sayg ı ve ba ğlılığı ebedidir, ya Şam boyu sü-rer.

"Ya ben öyle dü Őünmüyorsam, evlilikte aşka inanıyor, ona özel bir de ğer ve yer veriyorsam, o zaman ne olacak?"

"O zaman bekleyece ğim. Sizi kendime aşık edinceye kadar bekleyece ğim. Bunu yapabilirim."

Turgut'un kararlı ve ısrarlı konu Şması Sibel'i biraz rahats ız etmişti. Kaşlarını çatarak bakt ı.

"Kendinizden emin görünüyorsunuz."

"Pek de o kadar de ğil, Sibel Hanım. Beni korkutuyorsunuz."

Genç k ız gerginliğine rağmen gülümsemeyi başardı.

"De ğişik bir insansınız Turgut bey."

"Ne bak ımdan."

"Aceleci ve sab ırsız. Daha benimle ilk karşılaştığınız akşam ısrarla yemeğe götürmek istediniz. Şimdi de evlenme teklif ediyorsunuz. Benim duygularımı, size olan hislerimi hiç dikkate almadan."

"Haklısınız. Biraz acele ettiğimi kabul etmek zorundayım. Belki de yanıldım."

"Hangi konuda?"

138

"Sizin de bana ilgi duyduğunuzu, beğendiğinizi sanmakla."

Sibel bu kadar karıştı koymakla pek yerinde davranmadığını sezinler gibi oldu.

Turgut Atamer'i yeterince tanımadığı doğrudu. Fakat genç adam çevredeki pek çok kızın rüyalarını renklendirecek kadar cazip bir koca adayıydı. Yakışıklı ve gençti. Çok da zengin. Her iki buluşmalarında da kibar ve ölçülü davranmıştı.

Ona haksızlık ettiğini anladı.

Ama evliliğe hazır değildi henüz. Nedenini kendine bile tam olarak açıklayamıyordu. Bu tekliften gururlandığını, duygulandığını itiraf edebilirdi fakat fikren ve ruhen hazır olmadığını hissediyordu evliliğe.

"Size ilgi duyuyorum ve beğeniyorum da..." diyebilirdi.

"Ama aşık değilsiniz henüz, öyle mi?"

"Böyle de diyebilirsiniz."

"Bu evliliğin gerçekleşmesi için önce bana aşık olmanız gerekiyor. Yanlış mı anlıyorum acaba?"

Sibel, "Evet," demek istercesine başını salladı.

"Yoksa hayatınızda bir erkek mi var? Birine aşık mısınız?"

Genç kız gülümsedi.

"Bir insanın his dünyasını, polis soruşturması gibi başkalarına araştırtmak çok garibime gitti. Bunu niye bizzat siz öğrenmek istemediniz? Çok da kofaydı. Basit bir soru. Siz de sorabilirdiniz."

"Bu konuda haklısınız. Hata ettim. Belki de, çekinip korktum. Beni atak, cüretkâr biri gibi tanıdınız, aslında çekingen ve ürkeğimdir. Gözlerimin içine bakarak, evet birini seviyorum, ona aşığım dersanız, bunun yıkımına dayanamayacağımı düşündüm."

"Çok romantik bir ifade. Biraz abartıyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır. Ama şimdi zor da olsa bu cesareti göstermek zorundayım, işte, şimdi soruyorum, hayatınızda aşık olduğunuz biri var mı?"

Böyle biri var mıydı? Yoktu herhalde. Niye gözlerinin önüne birden Ayhan'ın neşeli, sürekli şakacı, sevimli, içten ve cana yakın hayalinin geldiğini anlayamadı.

Ayhan'a a şık mıydı?

Bunun cevap ını bilemiyordu. Ona eziyet etti ğinin farkındaydı sadece. Ve bundan sadistçe keyif ald ığının da...

Ya Ayhan?

Onun kendisine a şık olduğunu biliyordu. Yüzde yüz emindi. Bunu özellikle Turgut Atamer ortaya çıktıktan sonra anlamıştı. Ayhan'ın nasıl bozulup sinirlendiğini, davranışlarının değiştiğini, kıskandığını onu tanıyan herkes rahatlıkla anlardı.

Elinde olmadan gözleri par ıldadı, benliğini bir mutluluk seli kapladı.

"Çok dü şündünüz" dedi Turgut. "Aşık olup olmadığınızı bilmiyor musunuz?"

Yerinde bir soruydu bu. Ne yaz ık ki cevabını Sibel de tam bilmiyordu.

Dudaklar ı k ımıldadı.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum" diye f ısıldadı.

Turgut Atamer'in yüzü allak bullak olmuştu. Hatları gerildi, ye şil gözlerinde derin bir üzüntünün gölgeleri belirdi.

"Emin olmad ığınıza göre bir rakibim var demektir."

"Olamaz mı ı?"

Genç adam sustu. Şarap kadehini eline aldı. Birkaç saniye dalgın dalgın düşündü.

"Olmamas ına şaşardım zaten. Olabilir kuşkusuz, neden olmasın?" diye mırıldandı. "Aksini düşünmek bir yanılgıydı. Ve bu hatayı, gafleti yaptım. Sizin aşık olmadığınızı dü şledim."

Sibel ba şını salladı.

"A şığım demedim."

140

"Ama bunu ima ettiniz. Henüz karars ızsınız. O kişiyi gerçekten sevip sevmediğinizi kendinize bir sorun. Hislerinizden emin değilsiniz."

Sibel h ınzırca gülümsedi yeniden.

"Bunu da nereden ıkardınız şimdi? Böyle bir şey demedim."

Turgut Atamer elindeki şarap kadehini Sibel'inkine uzatıp dokundurdu.

"Öyleyse bu meçhul sevgiliye ve rakibime içelim."

Sibel hiç ses çıkarmadan kadehi dudaklarına götürdü. Böyle bir gecede Ayhan'ın şerefine kadeh kaldıracığını düşünmesi hiç düşünmemişti.

Turgut kadehini masaya bırakırken, "Biliyor musunuz?" dedi. "Bu andan itibaren müthiş bir mücadele başlıyor."

Sibel anlamamış gibi, "Ne mücadelesi?" diye sordu.

"Aşk... Sizin gönlünüzü çalmak için elimden geleni yapacağım. Çok inatçı ve mücadeleci bir insanımdır."

Sibel, "Ve de aceleci," diye gülümsedi...

* * *

Ertesi sabah Ayhan, evinden çıkmadan önce çektiği filmlerin banyosunu yaptığı karanlık odaya girdi. Fotoğrafları kurutmak için astığı yerden topladı. Suzan Pınar'ın resimleri nefis çıkmıştı. Kadın gerçekten fotojenikti. Aslından bile güzel görünüyordu. Negatifleri dahil hepsini sarı bir zarfa yerleştirdi. Bunları ona geri verecekti.

İçinde bir sıkıntı hissetti.

Fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Alt tarafı o bir kameramandı. Başarıya ulaşamayacağı kesindi. Oysa bir tür polisçilik oynamaya kalkışmıştı. Aptalca bir davranıştı. Devletin gücü katili yakalamakta aciz kalırken o tek başına ne yapabilirdi ki? Koca bir hiç...

141

Bugün Üsküdar'a da gidip yine bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Ama ABC'ye dönünce Sibel'i bulacak ve bu araştırma işinden kendisini almasını söyleyecekti. Onun işi değildi bu yaptığı. Şu birkaç gündür eni konu sinirleri yıpranmıştı.

Şimdiye kadar ne yapabilmişti ki? Yalnız katilin giyim kuşamı ve kişiliği hakkında ufak tefek bilgiler. At kuyruğu yaptığı uzun sarı saçları, geceleri bile çıkarmadığı güneş gözlüğü, blucinin elbiseleri, kocaman avcı bıçağı ve vücudunun ne şıktığı pis ter kokusu...

Yani komik bulgular. Belki polis için bir şey ifade edebilirdi ama kendisi için hiçbir değeri yoktu. Gerçi başka şeyler de biliyordu; örneğin katilin ruh hastası bir manyak olduğunu gibi. Cinsel bir psikopat. Kendine av olarak, fahişeleri, kötü yola düşmüş uyuşturucu müptelası kızları seçmesi, önce onlarla cinsel ilişki kurup sonra feci bir şekilde katletmesi gibi. Ama bu bulguların hiçbir katili tesbit için önemli değildi. Yine de bütün bunları Sibel'e söyleyip, programa bir ruh doktorunu çağırmaları da genişik bir boyut kazandırabilirdi. Soru-cevap yöntemiyle katilin kişiliği hakkında aydınlatıcı bir görüş yapmak mümkün olabilirdi. Bunu unutmayım da, Sibel'e anlatayım, diye

söylendi. Böyle kimselerin çoğu zaman hastalıklarının bilincinde olmadığını ö ğrenmişti bir yerlerden...

Evden ç ıktı Üsküdar'a, Do ğancılar'a yollandı. Parkın önünde dolmuştan indi. Ağır ağır cinayetin işlendiği sokağın yolunu tuttu. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen güneş tepesinde kayn ıyordu. Kameranın ağırlığı da bütün bunlara tuz biber ekiyordu.

Sokakta oynayan çocuklar televizyon kamerası ta şıyan birini görünce hemen etrafını sardı ılar. Kısa bir süre önce yaşadıkları olay, polis arabaları, ambulans, televizyon ekipleri, gazeteciler, fotoğrafçılar belli ki körpe beyinlerinden henüz silinmemişti. Yeni bir olayın olup olmadığını anlamak için hemen sormaya başladılar.

Ayhan çocukları ba şından savmak için epey dil döktü. Cad-

142

deye yak ın olmasına rağmen fazla işlek bir sokak değildi. Ona rağmen kameralı birini görünce meraklı insanlar, soru soran gençler, pencereden dikkatle kendisini izleyen kadınların başlarını farkettiler. Anlaşılan sokağın sakinleri hâlâ olayın dehşetini üzerlerinden atamamışlardı.

Yanına yaklaşanlara program için, öldürülen kadın hakkında biraz bilgi toplayacağını söyledi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Ama onun dikkatini on, on iki yaşlarında bir çocuğun bağırarak söylediği bir cümle çekti.

"Abi, abi, Rasim Amca katili görmüş," diyordu.

Kalabalık arasında o cümleyi söyleyen çocuğu aradı. Kısa pantolonlu, esmer tenli, cin gibi bir veletti. Gözleri çok şey bilen biri gibi heyecanla parıldıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Anam avrad ım olsun doğru söylüyorum."

Çocuk daha anlam ını bile bilmedi ği bir yeminle söylediklerinin doğru olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Arkadaşları onu susturmaya gayret ediyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. Çocuk ise ısrarla kalabalığın arasından ileriye çıkmak gayretindeydi. Ayhan bu karışıklık içinde bir şey öğrenemeyeceğini sezinledi. Çocuklar, abi film çekeceksen bizi de görüntüle, demeye şimdiden başlamışlardı. Ayhan zar zor afacanı bir köşeye çekmeyi başardı.

"Kim bu Rasim amca?" diye sordu.

Çocuk önemini anlam ışı gibi kas ılarak:

"Annemin amcas ı," dedi.

"Nerede oturur?"

"Nah, şu evde."

Çocuk eliyle cinayetin işlendiği evden iki ev uzaktaki bir apartmanı işaret ediyordu. Çocuklar yine etraflarını sarmışlardı. Bazıları, "inanma ona ağabey, o yalancının tekidir, palavra atıyor" diye takılıyorlardı. Ayhan çocuğa döndü.

"Rasım amcan şimdi evinde midir?" diye sordu.

"Hay ır. Dükkâna gitti."

"Ne dükkân ı bu?"

"Saatçi."

"Yaa! Nerede bulabilirim bu dükkân ı."

Çocuk kendini be ğenmiş bir ifadeyle konu ştu.

"Ahmediye'de. Yoku şun hemen altında. Kime sorsan gösterir."

"Sa ğol delikanlı" dedi çocu ğa göz kırparak Ayhan. "Senin adın nedir bakayım?"

"Altan."

Ayhan a ğır ağır geriye dönüp caddeye doğru yürüdü. Çocuklar soka ğın başına kadar konvoy halinde ona eşlik ettiler. Ayhan, Ahmediye'ye kadar yürüdü.

S ıcaktan sıırılsıklam terlemişti. Atleti sırtına yapışmış, bo ğazı kurumu ştu. Çocu ğun tarif etti ği dükkânı eliyle koymuş gibi buldu.

Yoku şun bitiminde sa ğa sapar sapmaz ikinci dükkândı. Ufacık bir yerdi. Dar vitrinin önünde durup içeriye baktı. Sonra iki ki şinin güç sı ğabilece ği dükkâna daldı.

Vitrinde ve cam tezgah ın üzerinde satılık yeni saatler varsa da, burada daha çok saat tamirinin yapıldı ğı belliydi. Duvar da bakım ve onarımı yapılmış bir y ı ğın eski saat asılıydı. Ayhan omu-
zundaki kamerayı indirip, "Günaydın" dedi. "Rasim beyle mi görüşüyorum."

Uzun boylu, as ık yüzlü adam altmış ya şın üzerinde olmalıydı. Tezgahın arkasında oturdu ğu ufak tabureden kalktı.

"Buyru, benim" dedi.

Dükkân ufak oldu ğu için aralarındaki mesafe çok kısaydı. Adam konuşunca kesif bir koku burnuna çarptı Ayhan' ın. Önce bunu a ğız kokusu sandı. Oysa le ş gibi alkol koku şuydu. Adam içkili olmalıydı. Hem de bu sıcakta ve sabahın bu saatinde. Gözü adamın kalktı ğı taburenin yan ına kaydı. Yarısı içilmi ş bir votka şişesi duruyordu. İki de ufak sigara tablası. Biri a ğzına kadar izmarit doluydu, di ğerinde ise sarı leblebi vardı.

144

Ayhan bak ışı larını adama çevirdi.

Gözleri ald ı ğı alkolden k ızarmıştı. Yaşına göre bir hayli gür olan saçları k ısa kesilmiş ve kirpi gibi dik duruyordu. Adamın dudaklarının kenarında birikmiş tükürüklerini silmek için a ğzına götürdü ğü ellerine gözü takıldı. Parmakları titriyordu.

O zaman bu s ıcakta yokuşu boşu boşuna indiğini anlayıver-di.

Bu adam alkolikti. Soru sormaya ba şlarsa pek çok alkolik gibi yalan söyleyeceğini, görmediği, yaşamadığı olaylar ı bine bin katarak uyduraca ğını, muhtemelen hayalinde yeni senaryolar üreteceğini

düşündü. Keyfi kaçtı. Bu tür dengesizlikleri, tanıdığı bütün alkoliklerde görmüştü. Hatta bir an, konuya hiç değinmeden dükkândan çıkmayı bile düşündü.

Onun sessiz ve çekingen halini gören saatçi:

"Siz mü şteri değilsiniz," dedi. Derisi büzüşmüş sert yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti. "Gazeteci olmalısınız. Şu bizim sokakta öldürülen kız için geldiniz."

Ok yaydan çıkmıştı. Ayhan:

"Televizyoncuym, " dldi. "Beni size küçük Altan yolladı."

"Vay kerata! Röportaj mı yapmak istiyorsunuz? Gördüklerimi anlatırım. Ama ismimi kullanmamanız ve resim çekmemeniz kayıt ve şartıyla."

Ayhan irkildi.

"Neden? Herkes televizyonda görünmeye bayılır; siz neden istemiyorsunuz?"

"Nedenini boş ver delikanlı. Film çekmek yok. Adımı yazmak da. Bana inanırsan sana gördüklerimi anlatabilirim. Yine de sen bilirsin... çünkü... herkes bana pek kulak asmaz... zira ben biraz içerim. Birazdan da fazla galiba."

Ayhan gülümsedi. "Ne kadar?"

"Gece gündüz sürekli."

Anlıyorum dercesine başını salladı Ayhan. Bu adamdan iş çıkmayacağı belliydi. Düşündü; nasıl olsa buraya kadar gelmişti

At Kuyruklu Adam—F. 10 145

bir kere, palavra sıksa da dinlemekte sakınca yoktu. Attığını anlarsa, çekip giderdi.

"Tamam. Ne gördünüz, anlatın bakalım," dedi.

Adam önce içini çekti, sonra Ayhan'a ikram etmeden paketinden bir sigara çekip yaktı. Dumanı burnundan çıkarken konuşmaya başladı.

"O gece iki arkadaşı Üsküdar'da iyice kafayı bulmuştuk. Emin değilim ama saat iki filan olmalıydı.. O Kuzguncuk'a doğru gitti. Ben de evin yolunu tuttum. Kafam iyice kıyaktı, anlıyorsun ya? Doğancılar yokuşunu tırmanıp tiyatro binasının önüne gelmiştim ki az ilerimde bir taksi durdu. Gecenin o saatinde pek trafik yoktu. Arabadan inen kıızı tanıdım. Bizim komşu Ayşegül'dü, iki kapı ilerimizde otururdu. Sağır bir anası vardı."

"Evet, bunu biliyorum."

Buraya kadar her şey normal gözüküyordu. Yalnız bir şey Ayhan'ın dikkatini çekmişti. Adama sordu:

"Niye acaba oturduklar 1 soka ğa girip de evinin önünde inmediler? Tiyatro binasıyla kızın evi arasında 150-200 metre mesafe var."

"Hakl ısın, bunu ben de düşündüm. İlk aklıma gelen, yanındaki adam yüzünden evin önünde inmek istemediği oldu. Malum ya, burası biraz tutucu muhittir, kız ise bekar. İri yarı bir herif vardı yanımda. Üstelik kız sarhoştı. Adamdan orada ayrılacağını sandım."

Adam sigarasından bir nefes daha çekti.

"Sonra?"

"Ay şegül'e kendimi göstermek istemedim. Ne de olsa komşuyuz. Çekinir, utanır, üzülür diye düşündüm. Durumu hiç de hoş görünmüyordu. Ayakta duracak hali yoktu. Bir apartmanın girişine sığındım, kendimi gizledim."

"Onlar ı görebiliyor muydun?"

"Hem de gayet rahat."

"Yürüyerek eve mi gittiler?"

146

Adam başını salladı.

"Hayır, öyle yapsalardı dikkat etmez, onlar ı gözlemezdim zaten."

"Peki, ya yaptılarsa?"

"Dedim ya kızın hali berbattı. Adam, düşmesin diye sık sık ona sarılmıştı. Sonra kızın sendeleyerek duvar dibine gittiğini gördüm. Orada kustu. Hem de uzun süre."

"Senden başka gören oldu mu?"

"Bilmem. Etrafta pek insan yoktu. Arada sırada caddeden otomobiller geçiyordu tabii, ama o saatte kim durur da kusan biriyle ilgilenir ki?"

"Sen ne yaptın?"

"Hiç. Durup olacakları bekledim."

"Sonra?"

"Kız kusunca biraz açıldı sanırım. Konuştuklarını görüyordum ama duymakla benim imkânsızdı. Arkalarından eve kadar gidişlerini seyrettim. Kasten biraz arkada kaldım. Evin önüne gelince adam kızın çantasından anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Kıza destek vererek içeriye soktu. Sonra gözden kayboldular. İşte hepsi bu kadar, tüm gördüklerimi anlattım."

Ayhan adam ın yüzüne baktı. Bu bir alkolik senaryosu değildi. Mübalağa, abartma, sansasyon, ilave yoktu. Aslında adamın gördüğü sadece bir kuma sahnesiydi. Yalan olamazdı, adamcağız son derece sıradan bir olayın görgü tanığıydı. Yine de söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için bir şansı vardı.

" Şu adamı bana biraz tarif etsene."

Rasim dudaklar ını büktü, kekeledi.

"Vallaha" diye m ırıldandı, "Geceydi, karanlıktı etraf. Çok iyi gördü ğümü pek söyleyemem."

"Olsun, gördü ğün kadarını söyle."

Rasim yine sigaraya sar ıldı. Parmaklarının titremesi daha da artmıştı.

"iri yar ı ve uzundu. En az bir seksen be ş boyunda vard ı."

147

"Ba şka?"

" Şu zibidi gençler var ya, işte onlar gibi giyinmişti."

Ayhan' ı bir heyecan ald ı. Adamın zibidi diye neyi kastettiğini anlamıştı.

"Nas ıl yani?" diye sordu.

"Üstünde kovboy elbiseleri vard ı. Hani ne diyorlardı onlara..."

"Blucin mi?"

"Hah! Onlardan i şte. Daha da garibi saçları kar ı gibiydi. Hatta o iri yar ı vücudu olmasa onu kad ın sanabilirdim."

"Saçlar ını ensesinde toplay ıp bir bant m ı takm ıştı?"

"Hay ceddine rahmet! Aynen öyle..."

"Peki, ba şka garibine giden bir şey oldu mu?"

"Ne gibi?"

"Bilmem, sen söyle?"

Adam ın birden kanlı gözleri k ısıldı, tuhaf tuhaf Ayhan'a baktı.

"Bunu niye soruyorsun evlat?"

"Hiç! Onu biraz daha iyi te şhis edebilmek için."

"Hay ır... Sen onu tanıyorsun evlat. Ya da görmüşlüğün var."

"Bunu da nereden çıkardın Şimdi?"

"Sordu ğun son sorudan. Yoksa sen benim aĝzımı aramaya mı geldin?"

"Hangi soruyu kastediyorsun?"

"Bana başka garibine giden bir şey var mıydı diye sordun. Bunu biliyordun, çünkü adam gecenin o saatinde güneş gözlüğü takıyordu. Öğrenmek istediğin buydu, değil mi?"

Ayhan "evet" anlamında başını salladı.

Bu adam kesinlikle alkolik olamazdı. Muhakemesi, beyin gücü, tanıma yeteneği, hatırlaması mükemmeldi. Güldü.

"Senin söylediklerine neden kulak asmıyorlar, anlayamadım" dedi. "Bana çok yardımcı oldun, sağol."

Saatçi Rasim zevklenerek sırıttı.

"Adımız çıkmış bir kere evlat, alkolik diyorlar. Bana pek

148

inanmazlar. Hep düşün gördüğüümü sanırlar, boş ver, öyle sansınlar, beni ırgalamıyor artık. Bak, sen inandın. Akıllı bir gence ben-ziyorsun."

Gülüştüler. Aralarında sıcak bir ilişki kurulmuştu sanki.

Saatçi, tezgahın arkasından ufak bir tabure çekip Ayhan'a uzattı.

"Al şunu, biraz otur. Yorulmuşu benziyorsun."

"Sağol Rasim usta" diyen Ayhan, tabureyi alıp üstüne çöktü.

Küçük dükkânın içinde boğucu bir sıcaklık vardı. Ayhan buram buram terlemeye devam ediyordu. "Bir kadeh votka atar mısın?" diye sordu saatçi.

Ayhan teşekkür etti; "Bu saatte içmem, çarpar beni. Daha çok taban tepeceğim."

Adam ısrar etmedi. Yere bıraktığı votka bardağını alarak kocaman bir yudum aldı. İki leblebi tanesini ağzına attı.

"Peki, bu anlattıklarını polise de söyledin mi?"

"Yoo."

"Neden? Katili görmüşsün; ifadenin polise çok yardımı olur."

Adam omuzlarını silketti.

"Bo ŗ ver. Gece gündüz sarho ŗum diye bana inanmazlar. Ayrıca ben polislerden pek hoŗlanmam. Gemiŗte ufak bir vukuatım vardı, senin anlayacağın sabıkalıyım. Böyle iŗlere burnumu sokmam artık."

"Anlıyorum," dedi Ayhan. "Ya ŗu öldürülen kız hakkında ne dŗnyorsun? Pek sağlam ayakkabı deėilmiŗ galiba?"

Saatçi votkas ından bir yudum daha aldı. "Kimsenin günahını almak istemem. Hakk ında çeşitli söylentiler vardı. Serbest bir kız, onunla bununla düşüp kalkıyor derlerdi ama o geceye kadar ben bir şeyini görmemiştim."

Ayhan aya ğa kalktı. Öğreneceğini öğrenmişti. Rasim ustaya veda etti. Televizyon şirketinin yolunu tutabilirdi artık...

149

(5)

Ayhan kap ıyı aç ıp içeriye süzülürken Sibel'in alay dolu sesi kulaklarında çınladı.

"Ooo, beyefendi tenezzül edip te şrif edebilmişler. Demek hayattasınız. Sayın Ayhan Berkman. Oysa biz, bütün program çalışanları olarak, sizin bizi terketti ğinizi, ya da başka bir televizyon kanalıyla anlaştıĝınızı veya tatile çıkıp Akdeniz'in serin sularında nazik bedeninizi serinlettiĝinizi düşünmeye başlamıştık. Acaba avdetinizin sebebini, bu yoğun ve kahredici çalışma ortamına dönüşünüzün nedenini öğrenebilir miyiz? Yoksa cebinizde-ki istifa dilekçesini takdime mi geldiniz?"

Ayhan surat ını asarak, "Çok komik!" diye homurdandı.

"Öyle mi? Halbuki biz zat- ı şahanelerinden ümidi kesmiştik."

Genç adam burnundan soludu.

"Yapma Sibel, günah ımı alma. İki gündür öylesine yorgunum ki, popomdan ter damlıyor."

Sibel'in sinirli sesi k ısılmadı.

. ORHAN XfV Af li-HALK KÛTÛPhV^sİ «so

"Kiminkinden damlam ıyor ki? Nerelerdeydin yahu? Öldün mü, kaldın mı, insan bir haber verir. Telefon diye bir aletin mevcudiyetinden haberin yok mu? Meraktan öldük."

"Büyütme lütfen, hem merak etsen evime bir telefon açard ın. Ayrıca dün buraya telefon ettim; sana haber vermediler

mi?"

"Yoo, kimse bana bir şey söylemedi. Çocuklara sordum, onlar da bilmiyorlardı. Allah bilir, yine bir yerlerde film çeviriyordun, değil mi?"

Bu kinayeye kendini tutamayarak güldü Ayhan.

"Az kald ı bir film çevirecektim ama olmad ı."

Sibel sinirli bir şekilde söylenmeye devam etti.

"Kad ın artist mi yüz vermedi yoksa?"

"Tam tersi. Harika bir artist buldum ama ne yaz ık ki erkek oyuncuyu bulamadım."

"Yok can ım. O rol senin değil miydi?"

"Hakl ısın, kadın teklif etti zaten ama ben kabul etmedim."

Sibel dik dik Ayhan'a bakt ı.

" Şamatayı b ırak artık. Sima bu kadar ihtiyacımız varken kay-boldun ortadan. Bir sürü çekime gönderecek adam bulamadım. Hangi cehennemdeydin?"

"Dedim ya, bir film çekimiyle me şguldüm."

"Ne filmi?"

Ayhan odaya girdi ğinden beri ilk defa sırıttı.

"Bir porno şahaseri."

K ız sinirli bir şekilde saçlarını geriye savurdu.

"Evet, anl ıyorum. Başrolde de kıymetli jönümüz Sayın Ayhan Berkman, öyle mi?"

"Yan ılıyorsun, jeneriklerde adım fotoğraf direktörü olarak geçecekti ama ne yazık ki olmadı."

Sibel ilk defa Ayhan' ın bu şakacı konu şması alt ında ciddi bir şeyin gizli olduğunu sezinler gibi oldu.

"Aç ıkça anlatsana şunu. Neler geveliyorsun?"

ISI

Ayhan s ırtından çantasını indirdi, sar ı zarf ı ç ıkarmadan parmaklarının ucuyla Suzan Pınar'ın fotoğraflarından birini çekip çıkardı. Sırıtarak kıza uzattı.

Ka şlarını çatan Sibel sordu:

"Ne bu?"

"Filmin ba ş oyuncusu!"

Ayhan utand ığından Suzan Pınar'ın çıplak değil de, yakın poz çekilmiş, suratının bütün güzelliğini aksettiren bir resmini göstermişti.

Sibel resme dikkatle bakt ı. Yüzünün hatları hemen geriliver-di.

"Kim bu?"

"Öldürülen Binnur Ku şakçı'nın arkadaşı Suzan."

"Resmi nereden buldun?"

"Ben çektim."

"Yaa? Nerede çektin?"

"Oras ını kurcalama."

"Neden?"

Ayhan anlatmaya ü şeniyormuş gibi omuz silkti.

"Uzun hikâye!"

"Bu fahi şenin başka resmi var mı?"

"Yok."

"Yalan söylüyorsun!"

"Onu da nereden ç ıkardın?"

"Seni tan ırım Ayhan. Yalan söylediğin yüzünden belli."

" Şey... olabilir. Ama onları görmesen daha iyi olur. Biraz fazla aç ık saçık şeyler. Anlarsın ya, epey erotik."

"Ç ıkar resimleri. Bakmak istiyorum."

Ayhan k ızın sinirlendiğini anlamıştı. Hınzırca gülümsedi.

"Olmaz. Görmesen daha iyi olur."

"Göster diyorum. Yoksa çantandan zorla al ırım."

"Ama Sibel, onlar özel foto ğraflar. Kendim için çektim. Hem kıza iade edeceğime söz verdim."

152

"Palavra. Bu resimleri şirketin makinesi ile çektin. Hepsi ABC'nin malı. Senin değil."

"Yemin ederim kendi makinemle çektim."

"Olsun, görmek istiyorum."

"Hay ır, buna izin veremem."

Sibel h ışımla yerinden fırladı, Ayhan'ın üzerine doğru yürüdü. Çantayı elinden kapmak istedi, genç adam ise çantaya sıkı s ıkkı sar ılmıştı. Bir süre itişip kakıştılar. Sibel uzun tırnaklarını Ayhan' ın eline batırıyordu. Genç adam kendini korumak isteyerek kıza sarıldı. Birbirlerine değen vücutları aralar

ında şiddetli bir elektriklenmeye yol açmıştı. Göz göze geldiler. Sibel titriyordu. Bu anlamsız şiddet gösterisinin altında bir kıskançlık gösterisinin yattığı belli olmuştu. Neden sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Ellerini çekti. Ayhan da ona sarılan kollarını gevşetti. O an odaya biri girse, açıklaması güç bir durumda kalmışlardı. Suçlular gibi bakıştılar. Kızın diri, canlı vücudunu kollarının arasında hissetmek, teninden

yayılan parfüm kokusunu duymak Ayhan'ı sersemletmişti. Sibel de ateş gibi yanan bedeninin, erkeğin kaya gibi sert göğsünde sıkışmasından duyduğu heyecanı üzerinden atamamıştı.

Bir süre ne diyeceklerini bilemeden bakıştılar.

Sibel, "Affedersin. Böyle bir tepki göstermemeliydim" diye fısıldadı. Başını önüne eğdi, utanarak masasına döndü. Başka ne diyeceğini kestirememişti.

Ayhan'ın içinde garip bir mutluluk vardı. Kıskanıldığını anlamıştı. Çantayı açıp sarı zarfı çıkardı, masanın üzerine koydu. Gözlerini kızdan kaçırarak

"Resimleri inceleyebilirsin. Ama seni temin ederim ki, o kızı elimi bile sürmedim."

Ayhan bu teminatı neye verdiğini anlayamadı. Fakat kendisini buna mecbur hissediyordu adeta. Yorgun bir şekilde masanın yanındaki iskemlelerden birine oturdu. Göz ucuyla Sibel'e baktı.

Kızın yaşadığı olaydan duyduğu heyecan kaybolmamıştı. Si-

153

gara yakmaya çal ışan elleri titriyordu ve yüzü al al olmuştu. Ama zarfa uzanmadı.

"İstersen olayları özetleyeyim" dedi Ayhan. "Evet, iyi olur" diyen Sibel'in sesi boşluk ve mahcuptu. Ayhan iki gündür yaşadığı olayları mümkün olduğunca yalın ve yorumdan uzak bir ifadeyle Sibel'e anlattı. Fakat Suzan'la yediği yemeği ve kızın davetini pas geçti. Ayhan hikâyesini anlatırken odaya giren asistanları ve birkaç iş arkadaşı sert ve otoriter bir sesle "Şimdi meşgulüz, sonra gelin lütfen" diye adeta tersledi Sibel.

Ayhan'ın anlattıkları bittiğinde, meraktan çatlamasına rağmen hâlâ sarı zarfa uzanamamıştı. Gururuna yediremiyordu. Durumu sezinleyen kameraman yerinden kalktı, niyeti Sibel'i yalnız bırakmak, resimleri tek başına incelemesine olanak sağlamaktı. "Lütfen otur" dedi Sibel.

Sonra tedirgin bir şekilde sarı zarfa uzandı. İçinden rastgele bir fotoğraf çekerek göz attı. Kıpırmızı kesildi ve acele ile fotoğrafı zarfa tıktı.

Ayhan, Suzan'ın çıtırçıtlak resimlerinden birini gördüğünü hemen anlamıştı. Sibel'den ses çıkmadı önce. Sarardı sonra da mosmor oldu. İnce uzun parmaklarıyla, dalgın bir şekilde masaya vurarak oyalandı. Genç adam, onun konuşmasını, olaya bir yorum getirmesini istiyordu. Sessizlik bir süre devam etti. Sibel konuşmaya başladığında sesi boru gibi çatlak ve sinirden titrer haldeydi.

"Onunla yattın, değil mi? Bana doğruyu söyle!" Bu soruyla gururunu ayaklar altına aldığını ve kışkandığını açıkça itiraf ettiğini biliyordu, lakin gerçeği öğrenmeden rahat edemeyecekti.

"Hayır, inan bana, onunla sevişmedim." "Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum. Fakat..." Uzun zamandır bunalımda olan Ayhan isyan ederek kızın sözünü kesti.

"Evet, sormaya hakk ın yok. Ben sana özel yaşamın hakkında soru soruyor muyum. Gelen çiçekler hakkında ağzımdan tek kelime çıktı m ı? O zengin züppe ile ne haltlar karıştırdığınızı merak ediyormuyum?"

"Ama Ayhan..."

"Lütfen Sibel, bu işi uzatma. İkimiz de birbirimize karışama-yız. Biz ne sevgiliyiz ne de birbirine sözü olan iki insanız. Sadece iş arkadaşıyız. Gerçek bu."

Sibel sustu. Ayhan haklıydı.

Fakat bütün direncine rağmen gözünden iki damla yaşın akmasına engel olamadı...

Bu olayı takip eden günler Sibel için çok zor geçti. Kendini nedense küçülmüş ve alçalmış hissediyordu. O resimleri görmek için Ayhan'la yaptığı boşuşma nedeniyle kendini bir türlü affedemiyordu.

Ertesi gün Ayhan'ı aramadı. Fakat onu takip eden gün programdaki çekimler için bir araya gelmek zorundaydılar. Asistanlarıyla birlikte çalıştı. Mümkün olduğunca yalnız kalmamaya özen gösterdiler.

Program son derece başarılı oldu.

Pazartesi akşamı yayına girdiğinde halk İstanbul sokaklarında başı boş dolaşan bir caninin varlığından tedirgin olmuştu. Karındaşen Jak yakıştırmaları dilden dile dolaşmaya başlamıştı. Televizyon kanalı, gelen telefon ve fakslerden geçilmiyordu..

155

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(O

|-^ idem Ersoy, kırk iki yaşında esmer güzeli, havalı ve çekici L^ bir kadındı.

Göz altındaki hafif torbalanmaya rağmen yüz hatları güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Yiyeceklerine dikkat etmesi, düzenli spor yapması nedeniyle vücudu bir genç kız kadar diri ve tazeydi. Gerçek yaşını bilmeyenler, taş çatlasa otuz civarında derlerdi.

Varlıklı bir kadındı ve çiçekçilikle uğraşırdı. Teşvikiye, Etiler ve Ataköy'de üç büyük dükkânı vardı. Yedi sene önce kocasından boşanınca, ilk olarak Teşvikiye'deki dükkânı açmış, sonra işlerini ilerleterek iki dükkân sahibi daha olmuştu.

On altı yaşında genç irisi bir oğlu vardı. Oğluyla birlikte yaşıyordu. Lisenin ikinci sınıfına geçen oğlu, yaz tatili nedeniyle temmuz ayını, her sene olduğu gibi ünlü bir sanayici olan babasının Bodrum'daki villasında geçirmek üzere gittiğinden on beş gündür Ulus'taki dairesinde yalnızdı. Saat yirmi elliydi.

156

Son model Buick Skylark' ını bahçeye parketmi ş h ızla asansöre doğru yürümeye başlamıştı. Bu akşam bir arkadaş grubuyla Rumelihisar' ındaki konsere davetliydi. Gecikmişti ve çok az vakti vardı. Ancak kıyafetini değiştirecek kadar...

Anahtar ıyla kapısını aç ıp dairesine girdi.

I şıkları yakt ı. Elindeki katalogu, dükkândan getirdiği klasörü masanın üzerine koydu, hızlı ad ımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Saatine bir göz attı. Bir duş alacak kadar bile vakti yoktu. Bileti arkada şlarında

olduğundan, onları bekletmek istemiyordu.

"Hay aksi hay, çok geciktim," diye söylendi. Elbisesini ç ıkarıp yatağın üzerine fırlattı. Gardrobunu açarak kot pantolon ile ona uygun bir bluz çıkardı. Bir de yün hırka aldı. Hisar geceleri oldukça esintili olurdu.

Kap ının çalındığını da o anda farkettiler.

Kim acaba, diye merak etti. Kap ıcı bu saatte u ğramazdı.

Pantolonunu aya ğına çekerek çıplak ayakla kapıya yürüdü.

Ç ıplaklığını örtmek için alelacele dü ğmelerini iliklemeye çalıştı. Kapıyı araladı.

Tan ımadığı bir yabana duruyordu kar şısında. Hippi kılıklı, at kuyruklu ve koyu güneş gözlüklü bir adam. Didem Ersoy biraz ürkerek baktı adama.

"Evet?" dedi. "Kimi aram ıştınız?"

"Didem Han ımla görüşmek istiyordum."

"Evet, benim."

Adam gülümsedi. "Ben Mete'nin arkada şıyım."

Didem Ersoy biraz yad ırgayarak yabancıyı süzdü. Adam ın pejmürde bir giyimi vardı. Özellikle yaşı, oğlu Mete'nin arkadaşı olamayacak kadar fazlaydı.

Kap ı hâlâ yar ı aralıktı.

"Arkada şıyım mı dediniz?"

Adam tekrar gülümsedi.

"Arkada şıyım demek tabii lafın gelişi. Mete amatör orkestramızın yeni elemanı. Sizi gündüz aradım ama evde bulamadım."

157

"Dükkâdayd ım."

"Evet, Mete söylemi şti."

"Bana o ğlumdan bir mesajınız mı var?"

"Aaa evet, Mete gitar ını istemi şti. Dönerken getirmemi söylemişti de."

"Gitar ını mı ı?"

"Evet, orada amatör bir grup kurduk, geceleri e ğleniyoruz."

Kad ın, telaşla kolundaki saate baktı. Çok geç kalmıştı.

"Acaba," diye mırıldandı. "Yarın sabah uğramanız mümkün mü? Bu gece bir konsere davetliyim de, çok geciktim."

Yabancı başını salladı.

"Üzgünüm hanımefendi ama yarın sabah uğramam imkânsız. İstanbul'da daha yapacağım bir sürü iş var."

Didem Ersoy bir an kararsız kaldı.

Konsere geç kalması bir yana, bu yabancıyı gözü hiç tutmamıştı. Her ne kadar kibar ve ölçülü konuşuyorsa da, Mete'nin bunun gibi bir adamla arkadaşlık kuracağını hiç aklını kesmemişti. Oğlu biraz sıkılgan ve içine kapanık bir çocuktü. Babasının yazlığına bile zorlanarak giderdi. Orada yabancılarla hemen kaynaşarak bir gruba dahil olması tuhaftı. Üstelik amatörcce de olsa bir grupta yer alacak kadar gitar çalamazdı. Onunki sadece gel geç bir hevesti. Son zamanlarda eline gitar aldığını bile hatırlamıyordu. Aylardır duvarda asılı duruyordu gitar.

"Garip," diye mırıldandı. "Daha iki gün önce telefonla görüştüm. Bana bu isteğinden hiç bahsetmedi."

"Mümkündür hanımefendi. Oğlunuz çekingen bir çocuk fakat oldukça yetenekli. Bir haftadır onunla devamlı çalıyoruz. Bana da bu başarıım annem için tam bir sürpriz olacak, dedi."

Didem Ersoy kapıyı biraz daha açtı.

"Bir dakika bekleyin lütfen. Odasından getireyim," dedi.

At kuyruklu adam içeriye süzüldü ve usulca kapıyı kapadı. Didem Ersoy eve henüz geldiğinden bütün pencereler kapalıydı ve havalandırma henüz çalışmıyordu. Burnunu tırma-

158

layan pis bir koku hissetti. Herhalde yabancıdan gelen ter kokusu olmalıydı, iğrenç ve tiksindirici...

Bluzunun aceleyle alt düğmelerini iliklemeye fırsat bulamadığından belinin ve göbeğinin bir kısmı hâlâ açıktaydı ve görünüyordu. Adamın gözlerinin göbeğine ve çıplak ayaklarına takıldığını farkettil.

Rahatsız olmuştu.

Tanımadığı bir yabancı ile koca evde yalnız olmanın tedirginliğini hissetti birden. Adam, oğlunuzun arkadaşımı diyordu ama deneyimli bir kadın olarak bu bakışlardan hiç hoşlanmamıştı. Yabancınn gözlerindeki arzu ve ihtirası hemen anlayıvermişti.

Tedirginliği arttı.

"Siz burada bekleyin, ben Şimdi getiririm" dedi.

Yürürken de, ke Şke adamı içeriye almay ıp kapının önünde bekletseydim, diye düşünmeye başlamıştı. Yalınayak hızla oğlunun odasına ilerledi. Odaya girip duvara asılı gitara yakla ştı. Adamın antrede beklediğini sanıyordu. Ama o iğrenç kokuyu oğlunun odasında da duyunca ürperdi. Acaba koku burnuna mı sinmi şti yoksa adam peşindin mi geliyordu? Arkasında ayak sesi duymamıştı. Huylanarak geri döndü.

Adam tam arkas ındaydı.

Didem Ersoy'un nefesi kesilir gibi oldu. Bir şeylerin ters gittiğini sezinlemişti. Bu adam iyi niyetli değildi. Ve asla oğlunun arkadaşı da olamazdı. Bunu daha önce anlaması gerekirdi. Ürperti, korkuya dönüşmüştü...

"Burada ne işiniz var? Size antrede beklemenizi söylemiştim" diye bağırdı.

Çıkan sesini bile tanımaktan acizdi. Bağırıldığını sanmıştı, oysa çıkan boğuk bir hırıltıydı.

Yabancı bu uyarıdan hiç etkilenmemiş gibi sırıtıyordu.

"Biliyor musunuz?" dedi. "Çok güzel ve çekicisiniz. Her erkeğin şiddetle arzulayacağı bir tip. Bastan çıkarıcı ve seksi. Toplum için zararlı."

159

Didem güç bela, "Ne biçim konu şuyorsunuz siz?" diye kekeledi. Beti benzi atmıştı. "Ben arkadaşınızın annesiyim."

Adam sırıtarak:

"Arkadaşım mı? Ben o piçi birkaç kere kışın elinde gitarıyla yanınızda görmüştüm. Hepsi o kadar," diye cevaplandırdı.

Didem'in başı döner gibi oldu. Artık içinde bulunduğu tehlikeyi kesinlikle anlamıştı. Çaresiz ve de yalnızdı. Adama dehşetle baktı. İri yarı ve mücadele edemeyeceği kadar güçlü görünüyordu. Kanının donduğunu, nefesinin kesildiğini duyumsadı. Diğer yandan da içgüdüleri mücadele etmesini, karşı koymasını söylüyordu. Son bir gayretle bağırdı:

"Çık dışarı serseri! Defol git evimden!"

Adam hiç oralı olmamıştı, ihtiraslı bakışları kadının gözlerine çevrilmişti.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı.

"Hemen şimdi çekip gitmezsen bağıracam. Bunu bilmiş ol."

Yabancı birden hayretle kollarını çattı. Şaşırmış gibi:

"Yoksa beni arzulamıyor musun?" diye sordu.

"Deli misin sen? Seni niye arzulayacağımı şım ki?"

Adam bir adım geri çekildi. Gözlerindeki şaşkın ifade kaybolmamıştı.

"Ama sen bir orospusun ve bütün orospular benimle yatmaya can atarlar..."

Şaşıрма sırası Didem Ersoy'a gelmi şti.

Bu herif sadece tecavüze yeltenen birisi de ğil, aynı zamanda bir manyak, tehlikeli bir ruh hastasıydı galiba.

Bu ihtimal Didem'i büsbütün korkuttu.

"İstiyorsan bağır..." dedi yabancı. "Yardıma kimse gelmeyecektir."

"Buna nasıl emin olabilirsin? Alt katta da, üst katta da oturan komşularım var... Kapıcı da duyabilir. Yakayı ele verirsin, hem de muradına eremedin."

160

At kuyruklu adam sırıttı. Dişleri inci gibiydi.

"Yanılarıyorsun güzelim. Seni duyabilecek komşuların evde yoklar. Kapıcıya gelince, köşedeki eczanenin kalfasıyla koyu bir sohbette. Ayrıca bağırmana ne gerek var? Yoksa yanlış bir kelime mi seçtin? Bağıрма yerine, zevkten inleme mi demek istemiştin?"

Didem adım adım geri çekildi.

Anlaşılan yabancı her şeyi inceleyerek, planlayarak harekete geçmişti.

"Bana bak!.. Sakın bana elini süreyim deme... Seni son kez uyarıyorum. Yoksa dünyayı sana zindan ederim. Doğduğuna pişman olursun."

"Yok canım? Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?"

"Uyarıyorum. Aklını başına topla. Poliste tanıdıklarım var. Bana dokunmaya kalkarsan anında seni yakalarlar. Hayatın ka-

11

yar.

Yabancı başını salladı.

"Hiç sanmıyorum. Beni kimse ele geçiremez. Ben kutsal bir görevin temsilciyim. İlahi koruma altındayım."

Didem bön bön yabancıya yüzüne bakakaldı.

Söylediklerine bir anlam verememişti. Neler zırlıyordu bu adam? Kanısı daha da pekişti. Bir seks manyağı, ruh hastası olmalıydı. Son bir gayretle,;

"Zenginim. Sana para verebilirim. Yeter ki dokunma bana. Anlıyor musun? Ne kadar istersen vermeye hazırım," diyebildi.

Adamın yüz hatları birden gerildi.

Kulland ığı güne ş gözlü ğünün camları çok koyuydu. Gözlerinin içini göremiyordu ama surat ının ifadesi değışmiş, dudakları gerilmi ş, çenesine doğru hafif bir seyirme başlamıştı.

"Aptal kar ı," diye homurdandı. "Bu görevin parayla ne ilgisi var? Hayatın için bana rüşvet mi teklif ediyorsun?"

Korkudan do ğru dürüst düşünme yetisini kaybeden Didem Ersoy birden dehşetle gerçeği kavradı. Bu adamın niyeti yalnızca

At Kuyruklu Adam—F. 11

161

tecavüz de ğildi; canına kastedecekti. Söylediklerinden bu anlam çıkıyordu.

Dizleri titredi. Dü şecek gibiydi.

Allah ım tam bir karabasan, diye inledi... Ne yapabilirdi ki?

Kendini korumaya kalk ışmanın anlamı yoktu. Adam şiddet kullanmaya kalkarsa onunla baş edemeyeceğini biliyordu. Karşı koyma şiddeti davet edecekti. Belki adamın söylediklerini yanlış anlam ıştı. Deli saçması şeyler zırvalıyordu. Hem söylediği, işini kolaylaştırmak, karşı koymamas ı için yap ılmış bir blöf de olabilirdi.

Belki de ğil, kesinlikle öyleydi.

Bu adam kap ıya dayanmış rastgele bir sald ırgan olamazdı. Yaşamını, aile bireylerini daha önceden bilen biriymi. Oğlunun şu sıra Bodrum'da olduğunu, gitar çaldığını bilecek kadar onlar ı tan ıyordu. Kendisini daha önce mimlemiş olmal ıydı. Üzerinde gözü vardı. şiddet tehdidi sadece bir blöf olmalıydı; amacına rahatça ulaşabilmek için uçurulmuş bir balon...

Yine de bundan emin olamazdı.

Ve can ı ırzından daha tatlıydı...

Önce can ını dü şünmek zorundaydı. Belki bu tecavüze katlanabilirdi de. Ölüm yoktu ya ucunda. Yarım saatlik bir ıstırap. Sonra her şey biter giderdi. Kırkını geçmi ř bir kad ındı. Bu olayın ruhunda, psikolojik dünyasında fırtınalar yaratmayacağı kesindi. Kapat ır, gizler, kimse duymadan olayı geçi ştirebilirdi.

Kendini toparlamas ı, en uygun, en az zarar verici çözümü bulması gerekiyordu.

Yabanc ıya dikkatle baktı.

Ba şka şartlar altında olsa, belki bu adamla yatağa girmekten zevk bile alabilirdi. İri yarı, güçlü ve de eni konu yakışıklıydı. Adeleli vücuduna, altın sarısı uzun saçlar ına baktı.

Evet, katlanmas ı gerekli olan şey sadece yarım saatlik bir acıydı. Ayrıca acı de ğil belki de büyük bir zevk olacaktı. Daha ondan bile emin değildi.

162

Akl ı yeniden kar ıştı. Doğru düşünüp düşünmediğini bilemiyordu. Ya bu adam cesaret bulup ziyaretlerini tekrarlamaya kalkışırsa, o zaman ne yapardı? Ama önemli olan bu geceki tehlikeyi savuşturmaktı. Nasıl olsa sonra bir çaresini bulurdu.

Evet, sonra hepsi unutulup gidecekti, hem de beyninde iz b ırakmadan. Hatırlanmak istenilmeyen bir anı olarak kalacaktı belle ğinde. Yaşamın gerçeklerinden kaçmamak daha doğruydu. Mühendis Fahir'le olan

ilişkisini hatırladı. Üç kere yatmıştı onunla; hem de hiç zevk almadan, asla tatmin olmadan.

O da bir rü şvetti. Etiler'deki dükkânın satış i şini ayarlamak için herifçioğlu düpedüz yatmayı önermi ş ve o da kabul etmişti. Avukat Rıza'yı an ımsadı ard ından. Bunlar normal ilişkiler miydi? Belki böyle bedensel zor ve şiddete dayanmıyordu ama hepsinin altında başka baskı unsurlar ı ve ç ıkar ilişkileri vardı ve bu ilişkilerin hiçbirine gönül rızasıyla girmemişti. İşin özü hep aynıydı. Şimdi de baskı alt ında çıkarını düşünmek zorundaydı ve bu kez ç ıkarı kendi can ı olabilirdi.

Didem Ersoy bluzunun üst dü ğmesini çözdü.

Parmaklar ı a ğır ağır, bir robot gibi ruhsuz hareket ediyordu. Korkuyu yenmiş, kendini olacıklara hazırlamış say ılırdı. Ve bu kadarına tahammül edebilirdi.

Bluz parmaklar ının arasından yere kaydı.

İtiraz ı yoktu art ık.

Beynini bu i şe hazırlamıştı. Fakat kısa sürede çeşitli düşünceler altında ezilen ruhu böyle kolay bir teslimiyeti zor kabulleniyordu. Bütün bedeninin titrediğini duyumsadı.

Gözlerini at kuyruklu adama çevirdi.

Yabanc ı hareketsiz fakat durumdan memnun soyunmas ını seyrediyordu.

"Sutyenini ç ıkar," dedi.

Emir olamayacak kadar yumu şacıktı sesi şimdi.

Didem istenileni yaptı. Dolgun göğüsleri ortaya çıktı. Yüzünü dalga dalga bir sıcaklık kapladı. Solukları hızlanmaya başladı.

163

Elinde olmadan gözlerini kapadı.

O kokuyu duydu yine. İğrenç ve pis ter kokusunu. Gözleri kapalı olmas ına rağmen adamın ta yan ı başına kadar yaklaştığını hissetti. Vücudunun zang ır zangır titremesine engel olamıyordu. Tekrar adamın sesini işitti.

"Korkuyor musun?"

İşte buna kesinlikle evet dememeliydi. Kendini zorladı:

"Hay ır," diye mırıldandı.

Vücudunun kramp girmi Ő gibi kas ıldığını farkettti; adam memelerine el atm ıŖtı. Usul usul dairesel hareketlerle göğüslerini okşuyordu. Bir an kaçıp uzaklaşmak, kabus gibi gelen bu zaman diliminden sıyrılmak istedi. Ancak yerinden kımıldıayamadı.

Islak bir dil meme uçlar ında dolaşıyordu Ŗimdi...

Başı arkaya gitti Didem'in, inledi.

Allah kahretsin diye söylendi içinden, iğrenç bir duyguydu bu, fakat kendisini kandıramazdı, zevk almaya, adamın okşamalarından haz duymaya, kendini engin bir heyecanın girdaplarında bulmaya başlamıştı. Tabiidir ki zaman zaman hayatına giren erkekler oluyordu, fakat son zamanlarda kimsenin kendisine bu kadar cinsel heyecan verdiği olmamıştı. Vücudu yeniden kasıldı.

"Kendini bana bırak, gevşe, rahatla," diyordu adam.

Bu isteğe karşı koymadı Didem Ersoy.

Yabancı'nın dudakları şimdi boynunda dolaşıyordu.

Farkında olmadan kolları uzandı, adamın geniş omuzlarını kavradı. Artık kendini kontrol edemiyordu. Nerdeyse yuvarla-nacaktı. Birden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. At kuyruklu adam onu kucaklamış, oğlunun yatağına taşıyordu. Kulağında onun fısıltısını işitti. "Hazır mısın?"

Kadından ses çıkmadı. Ne evet, ne hayır...

Hazırdı tabii ve yabancı bunu gayet iyi biliyordu artık.

Onu yatağa yatırdı.

"Şu pantolonu da çıkar."

Komut yine yumuşaktı. Tarzı emredici olsa bile!..

164

Didem yandaki fermuarı çekip, pantolonu fırlattı. Yabancı şimdi külotuna bakıyordu. Açık mavi renkli, dantel, avuç içi kadar bikinisine.

"Onu da çıkar."

Adamın her emrini yerine getiriyordu Didem. Kendi nefesine isyan eden bir aşağılık duygusu benliğini sarmak üzereydi fakat ruhunun derinliklerinden fişkıran hayvani çiftleşme arzusunun esiri olmuştu sanki. Tüm benliği bu şiddetli arzuyla yanıyordu ve bununla mücadele edemeyeceği açıktı.

Kalçalarını hafifçe kaldırarak külotunu sıyırdı ve yere halının üzerine fırlattı.

Adam her hareketini seyrediyordu.

Sırıtarak başını salladı.

Eliyle halının üzerindeki dantel külotu işaret ederek:

"Kalk o külotu bana ver," dedi.

Didem hiç tereddüt etmeden ve nedenini d  Ő nmeden yataktan kalktı, ayak parmaklarının ucuna basarak ilerledi, eğilip yerdeki külotu aldı ve bunu yaparken adama seksi görünmek için vücuduna ve hareketlerine  zen gösterdiğini hayretle farketti.

Külotu adama uzatt ı ve niçin istedi ğini sormadı. Zaten konuşacak hali de yoktu. Adamın külotu avucunda katlayıp arka cebine soktuğunu gördü. Hiç umursamadı...

"Hadi bakal ım, şimdi de beni soy," dedi at kuyruklu adam. Tam önünde duruyordu.

Didem, adam ın sırtındaki blucin yeleği çıkardı önce, sonra da ti şörtünü. Yabancıнын iri ve kaslı gö ğsü ter içindeydi. Uzun sarı k ıllarının uçlarında ter taneleri parıldıyordu. Kadın ince uzun parmaklarını adam ın gö ğsü üzerinde dolaştırmaya başladı. Dudaklarını usulca gö ğsüne değdirdi, öptü. Arzudan alev alev yanıyordu Didem. Adamın kemerini çözerken o da ayaklarında-ki tenis papuçlarını ç ıkartıp attı.

Sonra gözündeki güneş gözlüklerini çıkarıp yatağın baş

165

ucundaki komodinin üzerine b ıraktı. Didem onu gerçek yüzünü ancak şimdi görebiliyordu, iri kıvrık kirpikli, düzgün kaşlı, yakışıklı bir erkek surat ıydı, bu.

Didem, "Hadi kucakla, sahip ol bana," diye inledi.

Birlikte yata ğa yuvarlandılar.

Adam ın vücudundan yayılan o garip koku bile arzularını engellemiyordu artık. Dünya umurunda değildi. Ne az evvel yaşadığı ölüm korkusu, ne bu olay ın yaratabileceği ruhsal bunalım, ne de kendisini Hisar'da bekleyen arkadaşları. Sadece çılgın gibi sevişmeyi ve çiftleşmeyi düşünüyordu...

Öyle de yaptı.

Bir süre sonra bitkin bir şekilde yatağ a uzanmışlardı.

At kuyruklu adam, "Mükemmeldin," dedi.

"Sen de."

Soluklar ını ayarlayan Didem Ersoy bir sigara arandı. Oğlunun odasında seviştiklerinden sigara paketi kendi yatak odasına bıraktığı çantas ının içinde kalmıştı.

"Bir sigaran var mı?" diye adama sordu.

"Ben sigara kullanmam."

Adam ın o garip kokusu devam ediyordu. Belki düşün altına girmek isteyebilirdi.

"Bir banyo yapmak ister misin?"

"Daha i Şim bitmedi. Sonra yaparım."

Didem Ersoy iliklerine kadar doymu Ştu. Bütün vücudu sızlıyordu. Yeniden sevişmeye hazır değildi. Ayrıca bedenindeki doymuŐluęa rağmen beyninde huzursuzluk hissediyordu. Tatmine ulaŐtıktan sonra yaptığının doğru olup olmadığını dü Şünmeye başlamıştı. Az önceki o çılgın arzusunun etkisinden kurtulmuştu artık.

Düpedüz ç ılgınlıktı bu yapt ığı.

Ne idi ğü belirsiz, hasta tipli bir zorba ile isteyerek sevişmişti. Üstelik müthiş de keyif alm ıştı. Bulduğu mazeretlerin hepsi de palavraydı. İçinde eziklik ve suçluluk duydu.

166

Bu adamdan derhal kurtulmal ı ve ya şadığı dakikalar ı sonsuza dek unutm al ıydı.

Tam o esnada koridordaki telefonun zili çalmaya ba şladı.

Didem telefonu açmak için yataktan kalkmak istedi. Ama yabanc ı çoktan bile ğini kavramıştı bile.

"B ırak çalsın."

"Önemli olabilir. Arkada şlarımdır. Bu gece onlarla bir konsere gidecektim. Gelmediğimi görünce arıyorlardır."

"Bo ş ver, b ırak arasınlar."

Didem Ersoy yüzünü ast ı, sustu.

Telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Dayanamadı:

"Belki o ğlum arıyordur."

"S...tir et, piçi."

Karabasan o zaman yeniden geri geldi.

Didem donakalm ıştı. Dehşetle yabancının yüzüne baktı...

Gerçekler bütün aç ıklığıyla karşısındaydı şimdi. Adını bile bilmedi ği bir serseri ile yatağa girmiş, arzularına esir düşerek, sonucunu düşünmeden sevişmişti. İçini müthiş bir pi şmanlık kapladı. Aman Allahım, diye inledi içinden. Ne yapmıştı? Bu beladan nasıl kurtulacağını dü şünmeye başladı. Yaptığı hatan ın bilincindeydi, ama sorun şimdi bundan nasıl kurtulacağındaydı.

Birden adam ın kendisine sarıldığını hissetti. Üstüne ç ıkıyordu yeniden. Hem de kabaca, canını ac ıtarak...

Çalan telefonun zili hiç umurunda de ğildi.

"Dur, yeter art ık, istemiyorum," diye bağırdı.

Adam ın hiç aldır dığı yoktu. Ona yeniden hoyratça sahip olmak iste ğindeydi. Birden durdu, Didem'in isteksiz yüzüne baktı. Şaşır mış gibi:

"Ne var? Ne oluyor? i şine devam etsene!"

"Hay ır, istemiyorum artık, in üstümden, bırak beni."

Yabancı ı parmaklarıyla çenesinden tutarak, gözlerinin içine baktı.

"Yavrum, bu senin görevin! istemiyorum da ne demek?"

167

Didem isyan etti.

"Hadi ordan, sen beni fahi şe mi sandın?"

"Ya nesen peki? Yoksa burada ne i şim var? Hadi, durma sen de kendine düşeni yap. Sakın şikayet de etme. Bak, sana bir ayrıcalık tanıyorum."

Didem Ersoy bir şey anlamadan at kuyruklu adamın yüzüne baktı garip garip.

"Ne ayrıcalığı?"

"Ben asla bir fahi şeye iki defa sahip olmam. Fakat sen mükemmeldin. Mesleğinin zirvesindesin. Erkeğe müthiş zevk veriyorsun. Bu nedenle sana bir ayrıcalık yapacağım."

"Neler saçmal ıyorsun sen? Ne mesleği?"

Yabancı ı, kadının anlayışsızlığı kar şısında başını salladı.

"Hâlâ anlamamana şaşıyorum. Sen bir orospusun, ben de senin ölüm meleğininim."

Didem iliklerine kadar ürperdi.

Dili dama ğı kurudu. F ısıltı halinde sordu:

"Yani beni öldürecek misin?"

At kuyruklu adam s ırıttı.

"Ruhunu huzura kavu şturacağım. Bu kokuşmuş bedenini yaraca ğım, ruhunu çıkarıp sonsuzluk ve huzur âlemine göndereceğim. Gerçek huzuru bulacağın ilahi âleme. Buna kavuşacağın için ne kadar şanslı olduğunu anlayabiliyor musun?"

Didem haykırdı:

"Sen bir manyaks ın!"

"Lütfen sus! A ğzını bozma. Ruhunu teslim etmeden önceki son dakikalarını nazik, kibar ve terbiyeli bir kadın gibi geçirmeye çalış.

Didem deh şet içinde adamın terli yüzüne bakarken:

"Ama Şimdi bir orospu olduğumu söylüyordun," diye mırıldandı.

"Aptal kad ın, anlaşana, ben ruhundan bahsediyorum, bu pis

ye koku şmuş bedeninden de ğil. Senin ruhunu kurtarmaya geldim."

Didem Ersoy, yabanc ının ciddi ve söylediklerine inanmış bir hasta oldu ğunu kavrayıverdi. Hiç yolu yoktu, adam onu öldürmeye şartlanmıştı.

Bir an şaşkın ve kararsız kaldı. Bir şeyler yapmalı, bu kötü duruma bir çare bulmalıydı.

Beyni bir ç ıkış yolu bulmak için çal ışıyordu artık. Damarlarında akan kanın donmasına engel olmalıydı. Eli ayağı buz kesmi şti, içgüdülerini, her şeyden önce üstündeki adamın ezici ağırlığından kurtulması gerekti ğini söylüyordu.

Bir yolunu bulup kurtulmalıydı. Ama nasıl?

Adam ın kendisini nasıl öldüreceğini düşünmeye başladı. Acaba boğacak mıydı? Çok güçlüydü, bunu rahatlıkla yapabilirdi. Onunla fiziki olarak mücadele şansı hiç yoktu. Belki başka bir yol dener, bir araç kullanırdı.

Önce şu yataktan kalkmalıydı...

"Beni öldürmekte kesin kararlı m ıydın?" diye sordu.

"Anlam ıyorsun, öldürmekte değil kurtarmakta kararlıyım."

"Öyleyse kalk ıp bir apdest alabilir miyim?"

At kuyruklu adam s ırıttı.

"Bak hele şuna! Dini duyguların mı depre şti?"

"Ama bu hakk ım değil mi? Öbür dünyaya apdestsiz gitmemi istemezsin herhalde?"

"Buna hiç gerek yok. Bedenin önemli değil. O kirliliği temizleyemezsin zaten."

"Bedenim için değil, ruhum için istiyorum."

"Ne kadar ku ş kafalıydın. Hiçbir şey anlamıyorsun. Ben varım ya! Ruhunu ben kurtaracağım. Zaten benim görevim bu. Öbür dünyaya tertemiz göçeceksin, mutlak bir huzur ve rahatlık içinde. Her türlü pislik ve kirliliğini burada bırakarak. Daha ne istiyorsun?"

Bu adam deliydi!

Kesin deli. Tam bir hasta! Kendini ne san ıyordu.

İtiraz etmek istedi, sonra bunun anlamsızlığını hemen anladı. Ne söylese boştu. Bu tür bir insanı nasıl ikna edebilirdi? Öldürme onda bir saplantıydı. Başka bir yol bulmalıydı. Düşünmeye başladı.

"Beni nasıl öldüreceksin?"

At kuyruklu adam gülümseyerek yüzüne baktı.

"Merak mı ettin?"

"Evet. Acı çekmek istemiyorum."

"Endi şelenme, acı duymayacaksın. Canını bir anda alacağım."

Didem Ersoy vakit kazanmak istiyordu.

"Beni boğacak mısın?"

Adam başını iki yana salladı.

"Hayır, boğmayacağım. Dedim ya, karnını deşeceğim."

Didem ürpermesine engel olamadı.

"Nasıl?"

"Özel bir bıçakla. Korkma, hiç acı duymayacaksın. Diğerleri de acı duymadılar. Hiç hissetmeyeceksin. Bir anda her şey olup bitecek."

Didem kekeleyerek:

"Diğerleri gibi mi?" diye sordu.

Yabancı küçümseyerek kadına baktı.

"Yoksa hâlâ benim kim olduğumu anlamadın mı?"

"Hayır... Anlamam mı gerekiyor?"

Yabancı suratını ekşitti.

"Sen hiç gazete okumaz mısın? Televizyon seyretmez misin?"

Didem yutkundu.

"Pek vaktim olmuyor. Anlıyorsun ya, işten güçten."

Yabancı sinirlenerek köpürdü.

"Demek olmuyor? Bu kadar önemli bir konu gözünden kaçıyor ha?"

"Kusura bakma. Gazetelerde cinayet haberlerini pek okumam."

"Televizyonda m ı seyretmiyorsun? ABC kanal ı her hafta özel olarak benden bahsediyor. Halk ı uyarıyor,

aranızda bir canı dolaşıyor, diye yayın yapıyor. Onlardan nefret ediyorum. Ahmak, kafasız, bir yığın insan."

Didem Ersoy yabancı ıyı oyalamaya devam etti.

Belki hiç ummad ıgı anda bir kurtulu ş yolu bulabilirdi.

"Niye onlara bozuluyorsun?"

"Bunu anlayamaz ın. Zira sen de pisliğin tekisin. Kokuşmuş bir parazit. Bir mikrop. Toplumun yüz karası, adi bir orospu. Benim gibi mücadele veren, yaşadığımız ortamı sizin gibi pisliklerden temizlemeye çalışsan, yüce bir amaç için çırpınan bir adama, canı, ruh hastası diyebiliyorlar. Ama sonra ona da gelecek. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Onun da ruhunu temizleyeceğim."

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Sibel Candan denen o fahi şeden."

"Şu televizyon yapımcısından mı?"

"Evet, ondan."

"Haklısın. Onu da öldürmen lazım."

Didem'in tasdiki karışısında, at kuyruklu adam silkinerek ir-kildi.

"Yeter artık," dedi. "Çok konuştuk. Zevkimi de kaçırdın." Sonra biraz hayretle Didem'in gözlerinin içine baktı.

"Biliyor musun?" dedi. "Senin gibisine hiç rastlamad ım."

"Nasıl yani?"

"Günahların kefaretni ödemeye bu kadar hazır olanına. Kimisi yalvarır, ayaklanma kapanır tövbe istiğfar eder, acındırmak için dil döker. Bazılarının konuşacak halleri yoktur, ödleri patlar. Kimilerinin ruhunu ise sızmışken alırım. Ama sen bir tuhafısın, sanki şimdiden sonsuzluğa geçmeye ve ruhunun sessizliğine hazır gibisin. Beni şaşırtıyorsun."

171

"Sen Azrail misin?"

At kuyruklu adam, ciddi mi yoksa alay mı ediyor diye Didem'e baktı. Yüzünde yer alan ifadeyi yorumlayamadı. Sesini yükselterek, "Kes artık şamatayı" diye bağırdı. Sonra üstünden kalkıp yataktan fırladı.

Üzerindeki a ğırlıktan kurtulan Didem derin derin soludu.

Do ğrulup yatağın ucuna oturdu. Sızlayan vücudu adeta uyuşmuştu. Bundan sonra ne olacağını düşündükçe ürperiyordu. Aslında bir şey yapacaksa tam zamanıydı. Bundan sonra pek şanslı olacağını sanmıyordu. Belki de böyle bir şans hiç yoktu...

"Haz ır mısın?" dedi adam.

"Evet, haz ırım."

"Öyleyse s irtüstü uzan yatağa."

"Neden?"

"Fazla konu şma."

"Neden? Bilmek istiyorum. Bana yeniden sahip mi olacaks ın?"

"Hay ır. O fasıl bitti, anlamıyor musun? Hazırsan, karnını de şeceğim."

Didem Ersoy kulaklar ına inanamıyordu. Bir insanın bu kadar soğukkanlı davranabilece ğine ihtimal veremezdi. Ama o normal bir insan değildi ki, akıl hastanesine kapatılması gereken hastaydı.

Titremelerine engel olam ıyordu. Bütün vücudunu soğuk bir ter kaplamıştı. Etrafına bakındı, kendini savunacak, silah yerine geçecek, yabancıya savuracak ya da vuracak herhangi bir şey aradı.

Yoktu.

Lanet olas ı odada hiç böyle bir şey yoktu...

"Hadi uzan art ık," diyordu adam.

Ç ırılçıplaktı ve ereksiyon halindeydi. Didem bunun hâlâ tatmin olmam ışı cinsel arzular ından mı yoksa tamamlamaya çalıştığı i şin verdiği duyumsuzluktan mı oldu ğunu kestiremedi.

172

Fakat hücum edece ği noktayı saptam ıştı art ık.

Evet, tek bir şansı vard ı. Kısa bir an, çok kısa bir zaman süresi karşısındaki bu manyağı devirmek için yeterliydi. Aklına başka bir yol da gelmiyordu zaten.

Sab ırlı olmalıydı. Zamanın daraldığını çok iyi biliyordu ama ne olursa olsun, adam ın gafletinden istifade edip o kısa saldırı an ını de ğerlendirebilirdi.

Didem, o zamana kadar farketmedi ği çadır bezinden yapılmış çantaya do ğru eğildiğini gördü adamın. Haki renkli, omuza asılan bir çantaydı. At kuyruklu adam içinden kocaman bir avcı b ıçağı ç ıkardı. Sırılarak elinde tuttuğu çeliğin ışık altındaki parıltısına baktı.

Didem ne korktu, ne de ürperdi.

Bu duygular ı a şmıştı art ık. Sadece ölüme karşı bir direnç içindeydi.

Ya şama içgüdüğü her şeyin üstündeydi şimdi. Vücudunu yay gibi germeye çalıştı. Sağ dizini yukarıya çekti, bekledi. Yabancı yaklaştı.

Yüzünde, gerçektenV ıandığı kutsal görevi yerine getirecek insan ın rahat ve huzuru belirmişti. Bakışları daha masum bir hal almış, merhamet ve içtenlik kazanmıştı.

"Hadi uzan art ık, yavrum," diye fısıldadı kad ına yumuşacık bir sesle.

Didem nefesini tuttu. Bu son şansı olabilirdi...

Gerdi ği bacağına olanca h ızıyla yabancının kasıkları aras ına doğru salladı. Can havliyle atılmış sert ve acıtıcı bir tekmediydi bu. Gerçi ç ıplak ayaktı ama hedefini bulursa o haldeki bir adam ı duman edebilirdi.

Tekme tam yerini bulmuştu.

Kurban ından böyle bir direniş beklemeyen adam gafil avlanm ış ve tekmeden kaçamam ıştı. Gözleri karardı, bıçak elinden fırladı, iki büküm oldu ve acıyla inledi. Elleriyle kasıklarının arasını tutmuş, duyduğu acıyla kıvranıyordu.

173

Didem ok gibi yerinden fırladı. Bir an ne yapacağını bilemeden odanın içinde dört döndü. Eline kendini koruyacak bir silah geçirmeliydi. Şaşkın ve şuursuzdu. Oğlunun yatak odasında kendini savunacak ne bulabilirdi ki? Duvarda asılı gitar ı gördü, yerinden al ıp, teşbih böceği gibi kıvrılmış adam ın kafasına geçirsem mi, diye düşündü. İşe yaramazdı. Bakışları başka eşyaların üzerine doğru kaydı, Allah kahretsin diye homurdandı, uygun bir şey bulamıyordu. Mutfığa koşmalıydı, orada işine yarar bir şeyler bulabilirdi. Kalın oklava, tezgahın üzerinde sıralanmış bıçaklar vardı.

Birden yabanc ının elinden fırlayan kocaman bıçağı hat ırladı. Kendini koruyacak başka bir silah aramasına ne gerek vardı.

Ürpererek adama bakt ı. Hâlâ iki büküm vaziyette inliyordu.

Kendisine kar şı koyamazdı.

H ızla atılıp halının üzerindeki Rambo bıçağını kavrad ı.

Derin bir nefes ald ı. Artık silahlıydı ve sald ırganı kendi silah ıyla bile öldürebilirdi. Didem'in bundan hiç kuşkusu yoktu. Rahatlıkla bu kocaman bıçağı o manyak herife saplayabilirim, diye düşündü. Kendini güvenceye almanın huzuru yavaş yavaş tatlı bir rahatlık vererek tüm benliğini kaplamaya başlamıştı. Yüreğinin sevinçle attığını duyumsadı. Kozlar değişmiş, güçlü ve silahlı kendisi oluvermişti birden...

Adam dizlerini hal ıya dayamış, alnı yerde olduğu halde durumunu bozmamıştı hâlâ. Kesik kesik soluk alıyordu.

Didem Ersoy elinde bıçakla yabancıya doğru yürüdü.

Adama duydu ğu hırs ve nefret gittikçe artıyordu. Çektiğı acı dolu dakikalar ın bedelini ödetmek için bir adım daha attı. Bu pisliğı öldürmeli, cezasını kendi eliyle vermeliydi. Gözü kararm ıştı. Sonucu umursadığı yoktu. Gerekirse kendimi korudum derdi.

B ıçağı tutan eli terden s ırılısıklamdı.

Karars ızlığın beyinde yarattığı ilk sinyalleri de o anda almaya ba şladı. Adam katil, bir ruh hastası ya da

şu anda ne olduğunu

174

tain edemeyece ği bir sapık olabilirdi. Fakat onunla az evvel, ş u yatağ ın içinde büyük bir zevk duyarak uzun uzun seviş miş ve çoktand ır unuttuğ u orgazmın doruklarına çıkmış tı. Ondan iğ renip, nefret etse bile az önce kendi isteğ i ile koynuna girmiş ti. Ş ayet karnını de şmeye kalkmasaydı, acaba ş u andaki hisleri ne durumda olurdu?

Eli titremeye ba şladı...

Bu adam ı gerçekten öldürmek istiyor muydu acaba?

Adam ın arkasına doğ ru yürüdü. Yabancı hâlâ tesbihböce ği gibi kımıldamadan duruyordu. Sırt kasları gerilmiş, boncuk boncuk terlemiş, güçlü adelerinden damlacıklar süzölmeye baş lamış tı.

Ona b ıçağ ı saplaman ın tam zamanıydı...

Kolunu kald ırdı, derin bir soluk aldı Didem. Yapaca ğı tek şey, bıçağ ı h ızla indirerek geniş terli s ırtta gömmektir.

Son hamleyi yapam ıyordu bir türlü. Eli havada öylece kald ı. Nefretiyle mantığ ı mücadeleye ba şladı. Düpedüz cinayet olacaktı bu. Hay ır, diye mırıldandı kendi kendine, cinayet de ğ il, nefsi-i müdafaa. Hukuk dilinde b;fcyle diyorlardı galiba. Kaç ınılmazlık halinde, başka yol kalmamış sa, canını kurtarmak için saldırganı vurma hakk ı.

İçinden bir ses, "Hadi durma, indir ş u bıçağ ı sap ığ ın sırtına" diye uyarıyordu. ,

Tek kurtulu ş yolu buydu. Kulaklar ı u ğ uldamaya başladı...

Ama yapamad ı. Bir türlü saplayamadı...

Adam yerde k ıvranıyordu ve ş imdi korumasız kalan oydu. Yapamayacağını, vuramayacağını anlad ı.

Yard ım istemeliydi. Bağ ırabilir, imdat isteyebilir, konu komş uyu çağ ırabilir, polise telefon edebilirdi. Ne de olsa silahlıydı ve elindeki kocaman b ıçağ a güvenebilirdi.

Ş aşkınlığ ını üzerinden atmaya çal ıştı. En iyi ç are 155 polis imdatı aramakt ı. Gezici ekipler anında olay yerine yetişirler, duruma el koyarlardı. Daire bir anda polislerle dolardı.

175

Ç ıplaklığ ını hat ırladı birden.

Utanarak etraf ına bakındı. Örtünmek ihtiyacı duydu. Bluzu ile pantolonu yerde, adam ın yanında

duruyordu. Onları hemen al ıp giymeli, çıplaklığından kurtulmalıydı. Yabancınn müdahale edecek, kendini engelleyecek hali yoktu.

Adam ın alıp sakladığı külotunu an ımsadı. Bu dehşet dolu dakikalar içinde bunu nasıl hatırladığına kendisi de şaştı. Külotunun bu sapık herifte kalmasına izin veremezdi. Külotu hangi cebine tıkmıştı acaba? Olanları an ımsadıkça tüyleri ürperiyordu. Neler yapmış, nasıl böyle bir zayıflık göstermişti? Adam daha

elini vücuduna sürer sürmez gevşemiş, sanki yıllardır buna hasret çeken bir kadın gibi sevişmeye can atmış, adamı kendi elleriyle soymuştu. İnanamıyordu, gösterdiği açlığa lanet etti. Yanılmıyor-sa, adam külotunu pantolonunun arka cebine sokmuştu. Öldürdüğü kadınların külotlarını anı gibi saklama alı ışıkanlığı olmalıydı. Tam bir psikopata yakışacak fetişizmdi...

Ve hayat ının en büyük hatasını yaptı.

Yava şça yaklaşıp eşyalarını yerden almak gafletinde bulundu. Gözleri tesbihböce ği gibi yerde kıvrılmış adamın üzerindeydi. Çıkardığı bo ğuk inilti kulaklarında yansıyor. Oysa ilk şoku ve acıyı atlatan adamın, yeniden saldırıya geçmek için fırsat kolladığını düşünememişti.

Bluzunu almak için yer uzandı.

Ve her şey bir anda oldu.

Sert, çelik gibi bir elin bile ğine yapıştığını ve hızla çektiğini hissetti. Boş bulunmuştu yine de canını kurtarmak için bıçağı indirdi. Hedefi bulamamış, dengesini yitirdiğinden bıçağın sivri ucu ıslık gibi havayı delmişti.

Büyük bir gürültüyle hal ının üstüne düştü.

Belinde ve sırtında korkunç bir ağırlık hissetti. Adam bir kedi çevikliği ile üstüne atlamıştı. Canı yanıyordu, var gücüyle bağırarak istedi. Ne çıplaklığı ne de başka bir şey umurunda değildi artık. Sadece tehlikeye giren canını düşünüyordu. Çığlıkları

176

bo ğazına tıkanı. Saldırgan eliyle ağzını kapatmıştı. Daha da kötüsü yere düşerken avcı bıçağı elinden kayarak gitmişti.

Nefesi kesilecek gibiydi. Saçlarını kökünden yakalayan adam şiddetle yüzünü halıya bastırıyordu. Son bir gayretle yabancı adam ın ağzını örten elini ısırmaya çalıştı; bir ara bunu becerdi de. Fakat aynı anda ense köküne inen sert bir yumruğun etkisiyle önce gözleri sonra etrafı karardı, takati kesildi, vücudu gevşedi ve kendinden geçti.

Didem Ersoy bayılmıştı.

At kuyruklu adam sırtını az önce seviştiği karyolaya dayayarak soluklanmaya çalıştı. Göğsü körük gibi inip kalkıyor ve hâlâ yediği tekmenin acısını duyuyordu.

"Alçak kahpe," diye homurdandı. "Sana inanmıştım. Ruhunu temize çıkarmak için bana gerçekten teslim olduğunu sanmıştım. Yalancı, sürtük."

Kadına baktı.

Karyolan ın dibinde öylece kendinden geçmiş bayg ın yatıyordu. Ense köküne kötü vurduğunu biliyordu, "inşallah ölme-miştir," diye mırıldandı. Y4i.ce görevini yerine getirirken sebebi ne olursa olsun, kadınları bir cani gibi öldürmek istemezdi. O yüce bir görevi yerine getirmek üzere seçilmişti.

Güçlkle aya ğa kalktı. Kadının durumunu merak ediyordu, yaşayıp yaşamadığını anlamak için üzerine eğildi.

Çok şükür nefes alıyordu kadın...

Vurdu ğu yumrukla pisi pisine katil olmamıştı...

Kad ını kollar ının arasına alıp sevecen bir şekilde yatağa yatırdı. Didem Ersoy hareketsizdi. Uzun süre baygın kalacağına emindi. Gözleri yere düşen bıçağını aradı.

Tam o sırada telefonun zili tekrar çalmaya başladı.

Belki yine aynı şahıs arıyordu. Kadın, yalan söylemediyse, arkadaşlarıyla bir konsere gideceğinden bahsetmişti; acaba onu merak ederek evine uğramaya kalkışır mıydı? Zayıf olasılıktı, telefona cevap vermediğine göre evde olmadığını düşüneneceklerdi.

At Kuyruklu Adam—F. 12

177

Ama daha fazla oyalanmasının anlamı yoktu. Kutsal görevini bir an önce yerine getirip burdan uzaklaşmalıydı. Baygın vücudu yatakta çevirdi. Kadının yaşına göre pürüzsüz ve gergin karnına baktı. Az sonra bunu yaracak ve bütün günahlarından onu arındıracaktı.

Görev heyecanı ile dudaklarını yaladı.

Müthiş susamıştı. Boğazı yanıyor, dudakları kuruyordu.

Yerden bıçağını aldı tek ve sert bir darbeyele Didem Er-soy'un karnına sapladı. Ona verdiği sözü tutmuş, acı duymamasını sağlamıştı. Her zaman yaptığı gibi bıçağı kan ırtarak karnını yadı.

Oluk gibi kan akmaya başlamıştı. Bir adım geri çekildi. Üstüne sıçrayan fahişe kanlarından nefret ederdi. Bekledi. Kadının öldüğünden emin olmak istiyordu. Çok nadir de olsa bazıları bir süre daha inatla yaşamaya devam ederlerdi. Ama sonra müdahale edilmediğinden kan kaybından kesin ölürlerdi.

Kadının yüzünü inceledi.

Suratı bembeyaz kesilmişti. Gözleri kapalı, ağzı çarpıktı. Yüzünde nurlu bir ifadenin oluştuğunu gördü. İşte bu iyiye alametti; inancına göre ruhun temizlendiğinin, artık öteki dünyaya huzur ve güven içinde gidebileceğinin göstergesiydi.

Didem Ersoy ölmüştü...

At kuyruklu adamın omuzları sarsıldı, ağlamak ihtiyacı duydu. Kan bulaşmış dizlerini yere dayadı, halının üzerine çöktü. Kendini tutamadı, iki damla gözyaşı yanaklarından süzülüyordu. Hıçkırmaya başladı. Dudaklarından, "Anne... Anne niye yaptın bana bunu?" sözcükleri döküldü.

Bir iki dakika daha oturdu ğu yerde ağladı.

Sonra h ışımla ayağa fırladı. Kanlı gözlerle etrafa bak ındı. Avını parçalayan ma ğrur ve tatmin olmuş vah şi bir hayvan gibi dolaşmaya başladı. Şuursuzca bir şeyler arıyordu. Aradığını odada bulamad ı, çıplak ayak mutfağa koştı. Çekmeceleri karıştırdı, tahta bir kaşık buldu sonunda...

178

Cesedin yan ına döndü. Nefret duygusu yine bütün benliğini kaplamıştı. Tahta kaşığın sapını kad ının açık ve hâlâ kanayan yarasının içine daldırdı. Duvarın yanına koştu, kaşığın ucundaki taze kanla "Sıra sana da gelecek kaltak!" diye yazdı. Bazı kelimelerin ucundan henüz p ıhtılaşmamış kan s ızarak duvardan akmaya başladı.

At kuyruklu adam, duvardaki yaz ının karşısına geçip sırtıtarak baktı. Evet, bu sözünü mutlaka tutacak, Sibel Candan denilen o kadını da öldürecekti.

i şini bitirmiş, kutsal görevini bu kez de başarıyla tamamlamıştı.

Art ık içinde büyük bir huzur duyuyordu.

Üstüne s ıçramış kan p ıhtılarıyla çırılçıplak banyoya gitti. Terli tenine sıçrayan kanlar kurumuştı. Duşun altına girip suyu açtı. Sabunlandı, Didem Ersoy'un fırçası ile vücudunu ovaladı. Ilık su bedenine bulaşan kanı temizliyor, pisliklerden ar ındırıyordu at kuyruklu adamı.

Küvet k ıpıkızıl olmuştu.

Sonra arkas ında bıraktığı tüm parmak izlerini titizlikle silerek yok etti. Tahta ka şığı, vücudunu ovaladığı fırçayı, kurulandığı havluyu, mutfakta buldu ğu bir poşete tıkarak, branda bezinden yapılmış çantas ına tıktı. Geride kimliğini tesbite yarayabilecek hiçbir iz bırakmak istemiyordu...

179

(2)

Cinayet haberi ABC televizyonuna geldi ğinde Sibel odasında dosyalarla boğuşuyordu. Yardımcılarından biri odaya dalarak haberi genç programcıya iletti. Sibel'in ilk sözü, "Ayhan nerede?" oldu.

Asistan k ız, "Bir saat kadar önce onu kafeteryada gördüm"

dedi.

"Lütfen, onu bul ve hemen yan ıma gelmesini söyle," diye

m ırıldandı.

Bir yandan da dü şünmeye başladı. Aynı çat ı alt ında çalışmalarına rağmen artık Ayhan'ı s ık göremiyordu. Kameraman elinden geldiğince kendisinden uzak durmaya gayret ediyordu. Farkındaydı bunun.

Aceleyle yerinden fırladı, çantasını kapt ı, tam odasından çıkmak üzereyken kapıda Ayhan belirdi.

Haberi aldığı yüzünden belliydi. As ık bir suratla:

"Beni a ęırtmıssın," dedi.

Sesi her zamanki sevecenli ğinden çok uzaktı.

"Haberı herhalde duydun?"

"Evet, az önce gazetenin polis muhabirlerinden i şittim."

"Eee, ne duruyorsun öyleyse? Kameran ı kap, do ğru cinayet yerine gidiyoruz."

Garip bir isteksizlik içindeydi genç adam. Sibel hayretle yüzüne bakt ı. Onu hiç böyle gördüğünü hatırlamıyordu. İşini seven, görevden asla kaçmayan biri olarak tanıyordu.

"Hasta m ıydın?" diye sordu.

"Hay ır, bir şeyim yok."

"Ne bekliyorsun? Niye k ımıldamıyorsun öyleyse?"

" Şef, mümkünse bu kez başka bir kameraman arkadaş al yan ına."

"Neden?"

"Ben, bu Kar ındeşen Jak işinden sıkıldım artık Kendimi bir kameraman gibi değil, polis hafıyesi gibi hissetmeye başladım. Benim görevim olayları filme almak, foto ğraflarını çekmek. Oysa ben polis gibi tahkikat yapıyorum, iz sürüyorum, görgü tanıklarıyla görüşüyorum, soruşturmaya gidiyorum. Bıktım bu işten. Birgün başıma iş aç ılacak, blşım belaya girecek."

Sibel omuz silkerek, "Her mesle ğin bir riski vardır," diye söylendi. "Ama senin neden kaçtığını anlayamadım."

" Şef, yoksa yeteri kadar açık konuşamadım mı?"

"Konu şmasına konuştun ama ben senden polisçilik oynamanı istemedim. Gerekirse bilgi toplama i şini başkasına da verebilirim. Fakat film ve fotoğraf işini sen yapmalısın. Bu konuda kimse eline su dökemez."

"Bu seferlik beni ba ğışla. Çok yorgunum, inan, bir tatile ihtiyacım var."

"Olmaz."

Ayhan dik dik k ıza baktı.

"Yar ın sana izin veririm. Oldu mu? Bir gün istirahat edersin."

"Lütfen Sibel, Mehmet Ali ve Cavit a sağdılar. Onları al.."

"Olmaz dedim Ayhan. Bu bir emir. Beraber gidece ğiz. Mazeret istemiyorum."

Göz göze geldiler. İkisinin de gözlerinden ateş f ışıkrıyordu.

Ayhan, "Emredersiniz patron," dedi.

Sibel'in "patron" kelimesine çok bozuldu ğunu biliyordu. Kız kötü kötü yüzüne baktı, "Hadi gidiyoruz,"

diye homurdandı.

* * *

Cinayet mahalli her zamanki gibi ana baba günüydü. Dairenin içi Cinayet Masası memurları tarafından doldurulmuştu. Sibel açık kapıdan içeriye bir göz attı. Kapı önünde toplanan gazetecilerle polis arasında sürtüşme vardı. Polis, bu kez kalabalık gazeteci ordusunu içeriye sokmamakta kararlıydı. Basın mensuplarıysa görevlerine engel olunduğu iddiasıyla bağırıp çağırıyorlardı.

İki genç, içerde asık suratla dolaşan başkomiser Oğuz Tamer'i gördüler. Adamın suratından düşen bin parçaydı. Sinirli sinirli sigarasını içiyordu.

Yanlarına "Yarın" gazetesinin polis muhabiri Oktay yaklaştı. Merhabalaştılar. Sibel hemen sordu. "Öldürülen yine bir fahişe mi?"

"Yok canım! Bu sefer zengin bir çiçekçi kadın."

"Çiçek mi?"

"Şu ünlü Mimosza'nın sahibi. Sosyete çiçekçisi. Üç tane dükkânı varmış. Meşhur müteahhit Orhan Ersel'in de eski karısı."

"Yok yahu? Adamın adını işitmişliğim var. O dükkânı da bilirim. Yalnız mı yaşıyormuş kadın?"

Gazeteci Oktay başını salladı.

"Oğluyla. On altı yaşında bir çocuğu varmış ama oğlan şu sıralar Bodrum'da babasının yanındaymış."

"Yine karını deşilerek öldürülmüş, değil mi?"

182

"Aynen öyle. Diğerleri gibi."

Ayhan lafa karıştı. "Kadının hafif meşrepliği var mıymış?"

"Henüz bir şey öğrenemedik o konuda."

"Cesedi kim bulmuş?"

"Kapıcı. Her sabah kapının önüne bıraktığı gazeteler üç gün birikince şüphelenmiş. Önce aldırılmamış, yaz aylarındayız ya, belki haber bırakmadan tatile çıkmıştır filan diye önemsememiş ama bu sabah kadının dükkânından bir adam gelince merakla kapılmış. Gelen adam, hanımefendi üç gündür dükkânlara uğramıyorduydu deyince, birlikte dairenin kapısına dayanmışlar, zili çalmışlar açan

yok. Adam uyanık, içerden leş gibi bir koku geliyor diye direktmi ş. Kapıcıyla beraber polise gitmişler. Çilingir çağrılıp kapı aç ılmış, sonrası malum."

Ayhan sordu, "Uyu şturucu kullanıyor muymuş?"

"Bilmiyorum. Polis nedense bu kez hâlâ bir aç ıklama yapmadı. Bu defa işi çok sıkı tutuyorlar. Baksana, bizi bile içeriye almıyorlar daha. Tek bir fotoğraf çekemedik henüz. Anlaşılan yukardan esaslı bir z ılgıt

yemişler."

"Mümkündür. Bu, bizim bildi ğimiz dördüncü olay. Medya üstlerine çok gidiyor. Bizim programlar da etkisini gösterdi. Tuz biber ektik."

şimdiye kadar öldürölen bütün kadınlar, uyuşturuu müptelası ya da fahi çelik yaparı kadınları. Didem Ersoy istisna oluyordu.

Sibel'i bir dü şünce aldı.

Katili hep fahi şelere saldıran bir ruh hastası, akli dengesi bozuk, saplantıları olan bir psikopat olarak düşünmüştü. Oysa adam bu kez alışılmışın dışına çıkıyor, kimliğıne uymayan bir cinayet işliyordu. Sonra bu gözlemindeki gerçek payının ilmi ve tıbbi geçerliliğini düşündü. Uzman bir doktorla konuşmalı, katilin gerçek hastalığı konusunda kesin bir kan ıya varmalıydı. Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu. Doktor bile hastayı muayene etmeden kesin bir sonuca varamazdı. Yine de hiç

183

yoktan iyiydi. Bir doktorun ekranda görünmesi, programa renk katardı.

Kap ının önünde kaynaşma başlayınca düşüncelerinden sıyrılıp, içerdeki kalabalıkla ilgilendi. Savcı olay yerini terk ediyordu. Gazeteciler ağzından bir açıklama alabilmek için soru yağmuruna tuttular. Zayıf, kalın gözlüklü, sert bakışlı savcı hiçbir açıklamada bulunmadan gazeteci ordusunu yarıp çıktı. Bazıları ısrarla peşinden gitti.

Sibel kap ı aralı ğından, içerde dolaşan başkomiserle bir an göz göze geldi. Oğuz Tamer, Sibel'i görünce içeriye girmesi için işaret etti. Bu davranışı gazeteciler arasında homurdanmalara, itirazlara yol açtı. Bazı basın mensuplarına farklı davran ılıyor, diye söylenmeye başladılar.

Kap ıdaki polis Sibel'le Ayhan'a yol verdi. İki de koşar adım içeriye daldılar. Ayhan kamerasını ayarlarken, Sibel komiserin yanına gitti.

Bu defa bir ola ğanüstülük sezinlemişti kız.

"Evet, komiser bey?" diye sordu.

Oğuz Tamer nazik bir tavırla kızı kolundan tuttu. "Sizinle biraz görüşmem lazım" dedi. "Daha doğrusu size bir şey göstermek istiyorum."

Beraberce cinayetin işlendiğı odaya doğru ilerlediler. Ayhan onlardan uzak bir yerde çoktan film çekimine başlamıştı bile. Sibel, komiserin kendisine neden özel muamele yaparak diğer gazetecilerden önce içeriye aldığını anlayamadı. Komiserin konuşmasını bekledi. Yatak odasına girdiler. Sibel yatağına bir göz attı. Görüntü yine tüyler ürperticiydi. Kapısı cam ı üç gün kapalı kalmış odada ceset, temmuz sıcaklığının da etkisiyle kokmuştu. Sibel öğürmemek için mendiliyle burnunu

tıkadı. Memurların bu kokudan nasıl rahatsız olmadan çalıştıklarına şaşıtı. Herhalde zaman içinde her şeye alışılıyordu. Dönüp komisere baktı yeniden. Adam ın niyetinin sadece cesedi göstermek olmadığını anlam ıştı.

184

O ğuz Tamer, kokudan midesi kalkmış, beti benzi sararmış k ıza parmağıyla duvarı i şaret etti. Sibel şaşırarak duvardaki yazıyı okudu. Kan p ıhtılaşp kurumuş, rengi solmuştu. Ama yine de gayet net

okunabiliyordu.

Sıra sana da gelecek kaltak.

Önce bir anlam veremedi.

Mendilini burnundan çekmeden,

"Katil yazm ışı, değil mi?" diye sordu.

Başkomiser başını salladı. "Evet, öyle anlaşılıyor."

"Bu başka bir cinayet daha işleyeceği anlamına gelmiyor mu?"

"Haklısınız. Biz de öyle bir anlam çıkardık."

"Acaba ne zaman ve nerede?"

"Bunu şimdilik bilmemiz imkânsız."

Sibel neden sonra uyandı. Başkomiser özel bir muamele yapmış, duvardaki yazıyı diğer gazetecilerden önce kendisine göstermişti. Acaba bu ayrıcalığın sebebi neydi? Katil için özel bir program hazırlayıp, haltotuyardığı için miydi?

Gözü Ayhan'a takıldı. Çekim işini çoktan bitirmişti bile. Kameramanın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. O, cesetlerden pek etkilenmezdi, herhalde feci koku onu da sarsmış olmalıydı. Yeniden komisere döndü.

Adamın yüzünde anlamlı bir ifade vardı. Tedirgin ve ürkek.

"Neler oluyor?" diye sordu Sibel.

Sesinde olayları kavrayamamaktan doğan bir sıkıntı vardı.

Komisere onu odadan çıkartırken, memurlardan birine, duvardaki yazıyı silin, diye emir verdi. Şişman bir memur ıslak bez bulmak için mutfığa gitti. Başkomiser, Sibel'i kapıda bekleyen gazetecilerin göremeyeceği bir köşeye çekti.

"Sibel Hanım," dedi. "Katilin yazdığı o yazıdan nasıl bir anlam çıkardınız?"

Sibel omuzlarını silkti. "Ne olabilir ki? Manyak, aklıncı bu işlere devam etmek niyetinde olduğunu anlatmaya kalkmış."

"Olabilir ama anlamad ım. Siz anladınız mı?"

"Galiba bir şeyler sezinledik. Size bir mesaj gönderdiğini düşünüyoruz."

Sibel'in gözleri irileşti. "Bana mı?"

"Lütfen telaşlanmayın. Bizim meslekte bu tür hastalarla sık sık karşılaşırız. Tabii hepsinin davranışı hastalıklarının şiddetine göre farklılıklar gösterir. Bazıları cinselliği kafalarına takmışlardır. Bir seks psikozu içindedirler ve çoğu zaman da saldırgandırlar. Kanımca bu adam eni konu hasta ve son derece tehlikeli. Mutlaka yakalanıp bir yere kapatılması gerekli. Ne var ki bunlar ı normal ak ıl hastalarından ayırmak lazım. Sanırım bunlarda öldürme dürtüsü arada bir geliyor ve işte o zaman toplum için son derece tehlikeli oluyorlar. Belki de kriz dışında onunla normal, sıradan bir insan gibi karşılaşılıyor, aramıza giriyor ve normal ilişkilerimizi sürdürüyoruz."

"Komiserim, bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Sanırım duvardaki yazıyı yeterince dikkatli incelemediniz? Manyağın kastettiği hedefin kim olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Yani katilin hedefi ben miyim?"

"Büyük bir ihtimalle. Sizin onu affı etmenizi bir tür kendine meydan okuma saymış olabilir, işi iyice rayından çıkırtı art ık. Bir kere onu kamuoyuna bir ruh hastası olarak tanıttınız. Öyle olduğundan hiç kuşku yok ama onlar kendilerini asla bir hasta olarak görmezler, daha doğrusu bu gerçeği kabul edemezler. Ayrıca onun şekli ve giyim kuşamı hakkında ayrıntılı bilgi verdiniz. Uzun sar ı saçları at kuyru ğu yapması, gece gündüz güneş gözlü ğü kullanması, blucin giymesi falan gibi."

"Ama bunlar benim görevim. Bunu işimin gereği olduğu için yapıyorum. Halkı ayd ınlamak zorundayım."

"Bunu, onun anlayabilece ğine ihtimal veriyor musunuz? O bir hasta. Hem de tehlikeli bir hasta."

186

Sibel sustu.

Başkomiser haklıydı. Kendini birden tehlike içinde hissetmeye başlamıştı. Yalnız yaşıyordu, ailesi Ankara'daydı ve kald ığı dairede Minno ş adlı kedi yavrusundan başka tek can yoldaşı yoktu. S ırtında soğuk terlerin oluştuğunu hissetti.

"Ama..." diye itiraza kalk ışı. "O sapık daha ziyade uyuşturucu kullanan, geçimini fahişelikle sağlayan kadınlara saldırıyor. Benimle ne zoru olabilir?"

"Bu bulgulara pek güvenmeyin. Didem Ersoy çevresinde namuslu bir kadın olarak tanınıyordu. Uyuşturucu kullanmadığını da tesbit ettik. Fakat öldürüldü. Ayrıca katil ilk defa mesaj bırakıyor, adeta bundan sonraki hedefini meydan okurcasına açıklıyor. Siz onun için mükemmel bir hedefsiniz. Onu açığa çıkardınız, güvenini sarstınız, sırrını çözdünüz."

"Komiser bey, ABC kanal ının bütün söylediklerini polisin de bildiğine eminim. Bizim polisten fazla

bilgimiz yok."

O ğuz Tamer gülümsedi.

"Bu do ğru ve do ğcu. Ama biz öğrendiklerimizi katili yakalayıncaya kadar kamuya açıklamayız, siz ise göreviniz gereğı bunu yapıyorsunuz."

Sibel dü şünmeye başladı, sonra komiserin endişeli yüzüne bakarak:

"Beni uyard ıgınız için teşekkür ederim. Fakat sakın bana bu yayından vazgeçmemi söylemeyin."

"Ke şke böyle bir şansım olsaydı. Yayından vazgeçmeyeceğinizi biliyorum. Bize zararı dokunuyor ama sizden bunu isteye-mem."

" Şu halde."

"Size bir koruma verece ğim. Gece gündüz takip edecek, güvenliğinizi sağlayacak. Deneyimli biridir, yakın döğüş ustasıdır ve rahatlıkla sizi korur."

Sibel itiraza yeltendi. "Sa ğolun ama buna hiç gerek yok."

187

Ben korkmuyorum. Ayr ıca hareketlerimin kısıtlandığını hissedece ğim, rahatım kaçacak."

Başkomiser sert bir tonla:

"Bunu sizinle tartışacak değilim," dedi. "Sapıĝın tehditinden sonra sizi korumasız bırakamayız."

Sibel sesini çıkarmadı. Anlaşılan itirazın bir yararı olmayacaktı.

Başkomiser birden kulağına eğilip yavaşça, "Tabii bundan kimsenin haberi olmamalı. Umarım programınızda bunu dile getirip, ben de koruma altındayım artık diye ilan etmezsiniz. Bizim kocaoğlana bile bunu söylemek yok."

"Kocaoğlan mı? O da kim?"

"Kim olacak, Ayhan tabii. Zehir gibi bir genç!"

Başkomiser sırıttıyordu.

"Size olan ilgi ve hayranlığının farkındayım. Bu tehlikeyi sezinlerse koruma görevine gönüllü olarak talip olabilir. Onu da tehlikeye atmayalım lütfen."

Sibel kızarıverdi.

Utanarak Oğuz Tamer'e baktı. Allah Allah, dedi içinden. Demek komiser bile Ayhan'ın kendisine olan zaafını anlamıştı. Bunu en geç anlayan kişi kendisiydi demek. Bir de kadınların bu konuda çok duyarlı olduğu söylenir, diye düşündü. Oysa Ayhan'ın tutkusunu aylardır anlamamıştı. Şu Turgut Atamer olayı patlak vermese hâlâ da farketmeyecekti.

Komisere dönerek uygun bir cevap vermeyi düşünüyordu ki, Ayhan'ın yanlarına yaklaştığını gördü.

Susmayı ye ğledi. Ayhan'ın geldiğini Oğuz Tamer de görmüştü.

"Söylediklerimi unutmay ın," diye fısıldadı ve yan ından uzaklaştı. Sibel korkularıyla baş ba şa kalmıştı.

* * * Sibel k ızartılmış ince patates dilimini a ğzına atarken:

"Çevrede niye araştırma yapmadın? Bu kez ne komşularla ne de kapıcıyla görüşmedin. Hele kapıcıyla. O çok işimize yarayabilirdi. Ağzından çok şey alabilirdin."

Ayhan bezgin bir şekilde hamburgerini ısırdı.

"Sana söyledim, polisçilik oyunu bitti. Görevimi yapar film, fotoğraf çekerim. Ama sadece o kadar. Fazlasını isteme..."

"Saçmalama Ayhan. Beni yalnız bırakamazsın. Program tam başarı kazanırken, reytingi yükselirken, hatta katil hakkında bazı ciddi ipuçları bulurken, ben yokum da ne demek? Olur mu öyle

iş!"

"Yerime başkasını bul."

"Onlarla senin gibi anlaşıp çalışamam. Biz tam anlaşılan bir ikiliyiz."

Ayhan sırıttı. "Ne de anlaşırız ya?"

Sibel somurtarak kameramana baktı.

"Yoksa başaramıyorsun musun?"

"Hadi ordan sen de! Neyini kışkanacaktım ki?"

"İnsanoğlu bu, belli olmaz. Hak da verebilirim. Programın hazırlayıcısı da sunucusu da benim. Seyirci hep beni görüyor, dinliyor, beni tanıyor. Teknik ekibin sadece bitimdeki jeneriklerde adını okurlar, hoşçakal okumaz da başarıyı ekranda sürekli gördükleri kadına mal ederler. Yalan mı? Halbuki bu işin ortaya çıkmasında senin büyük katkın oldu. İtiraf edeyim ki, benden çok fazla. Buna bozulmuş olabilirsin."

"Yanılıyorsun. Ben haddimi bilirim."

Sibel gülümsedi.

"Ben başaramıyordum. Bu programa katkı çok oldu."

"İyi ya, bu gerçeği sen de kabul ediyorsun demektir. Benden bu kadar. Daha fazlasını bekleme."

"Kuzum Ayhan sana ne oluyor? Bu çekilmez halin nedir? Bir sıkıntın mı var? Bir derdin varsa, söyle. Dinlerim."

"Yoo, hiçbir derdim yok."

"Hay ır, var. Bunu bilmek istiyorum."

"Neden? Benim s ıkıntım seni ilgilendirir mi?"

Sibel önündeki Coca-Cola bardağından bir yudum aldı. Anlamlı bir şekilde genç adamı süzdü.

"Tabii ilgilendirir. Bunca zamandır arkadaş değıl miyiz?"

Arkadaş kelimesini özellikle vurgulayarak söylemişti.

Ayhan kaşlarını çatmıştı.

"Bazen insanın arkadaşlarına da söyleyemeyeceğı sıkıntıları olabilir." dedi.

"Demek yanlışlamışım. Bir sıkıntının olduğunu kabul ediyorsun."

"Olabilir."

Sibel gözlerini süzdü.

"Kadının meselesi mi?" diye sordu. "Yoksa üzüntüne sebep şu resimlerini çektiğın fahişe mi?"

"Lütfen yine bağışlamayalım Sibel!.."

"Bozulma canım... ilk aklıma gelen o oldu da."

Ayhan sinirden başını sallayıp dudaklarını kemirdi.

"Damarıma basmayı çok iyi beceriyorsun."

Sibel'in de suratı asıldı. Kararlı bir şekilde:

"Programdan ayrılmama izin vermeyeceğım," diye homurdandı.

"Ayrılmacağımı söylemedim; sadece polisçilik oynamayacağım, dedim."

"Sen bilirsin. Gerekirse kendim de bilgi toplayabilirim."

"Tabii, neden olmasın? Zaten az önce olay yerinde başko-miserle nasıl fısıldaştığını gördüm. Maşallah, kısa zamanda kü-çümsediğın adamla hemen samimi oluverdin, kutlarım."

Sibel kendini tutamayarak güldü.

"Ne o? Şimdi de onu mu kıskanmaya başladın?"

"Ne demek istiyorsun? Şimdiye kadar birini mi kıskandım ki, bir de komiseri kıskanayım?"

Sibel kısa bir duraksama geçirdi. Sonra gözlerindeki kadınsı gururla:

"Bana yalan söyleme," dedi. "Turgut Atamer'i k ıskandığını biliyorum."

Ayhan sapsar ı oldu.

"Kuru iftira!" diye kekeledi. "Senin erkek arda şların veya flörtlerin beni hiç ilgilendirmez. Dilediğinle görüşebilirsin."

"Palavra. K ıskanıyorsun... itiraf et, doğruyu söyle! Rahatlar-

b»

s in...

"Hay ır, kıskanmıyorum. Kıskanabilmem için seni sevmem lazım. Oysa benim sana karşı en küçük bir ilgim yok. Bunu kafana koy. Anlıyor musun?"

Genç adam öylesine konu şuyordu ki, onu duyan herkes, gerçek duygularının aksini söylediğini rahatlıkla anlayabilirdi. Sesi titremiş, duygularını saklamak için renkten renge girmişti.

Sibel onun gözlerinin içine bakarak:

"Beni sevdiğini söylemek o kadar zor mu?" dedi.

Ayhan' ın nefesi kesilmiş gibiydi. A ğızından tek kelime çıkmadı, j.

Sibel ise daha fazla s ıkıştırmanın anlamsızlığını anlam ışı gibi:

"Kusura bakma, yanlışılmışım," dedi. "Son zamanlarda aramızda cereyan eden bazı olaylar, kurulan kontaklar, sürtüşmeler, imalı laflar demek be/ ıde böyle yanlış bir anlamın doğmasına yol açmış. Seni üzdüysem bağışla."

Ayhan önüne bakt ı.

Duygular ını tahlilden bile acizdi o an. K ızın haklı tahlil ve te şhisine en ufak bir karşılıklıta bulunamadığı gibi korkak ve kendinden emin olmayan bir erkek gibi sırf gururunu tatmin için, abuk subuk bir inkâr yoluna gitmiş, durumu daha da zorlaştırmıştı. Hamburgerini ısırarak yutmaya çalıştı. Lokma ağzında bü-yüyordu. Konuyu değiştirmek için, "Komiserle ne konuştunuz?" dedi.

Ayhan' ın hisleri konusunda kendinden emin olan genç kız

191

bu soru kar şısında birden bocaladı. Oğuz Tamer'in söyledikleri aklına geldi. Komisere durumu Ayhan'a bile açmayacağına söz vermişti. Bunu gizlemek Ayhan'a haksızlık olacaktı. Adamın endişesini kendisini seven bu gence söylemeliydi. Fakat karar veremedi, geçiştirmeye çalıştı.

"Havadan sudan, i şte," dedi.

"Nas ıl yani? Olay yerinde sadece sohbet mi ettiniz?"

"Yok can ım, programın başarılı oldu ğunu, polise de yardımcı oldu ğumuzu söyledi."

"Tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?"

"Genellikle gazetecilerden pek hoşlanmaz da."

"Biz de polislerden hoşlanmayız."

"Fakat dikkat ettin mi, bugün bize özel davrandı. Dışarda yığınla basın mensubu, televizyoncu, fotoğrafçı varken içeriye önce bizi aldı. İlginç değil mi?"

"Eh, o kadar ayrıcalığımız olacak. Karındaşen konusunu medyada ilk alevlendiren biziz. Cinayetler arasındaki benzerliği bulan da biziz. Yetmez mi?"

"Dikkatini çeken başka bir şey daha yok mu?"

"Yoo, ne var ki?"

"Duvardaki o yazı!"

Sibel ağızındaki patatesi zor yuttu.

"Ne olmuş o yazıya?"

"Komiser gazetecileri içeriye almadan önce o yazıyı sildir-di."

Sibel bilmiyormuş gibi:

"Yok canım!" dedi. "Ne yazıyordu duvarda? Ben görmedim."

Sibel yalan söylüyordu!

Ayhan, Sibel'le komiserin o yazıya bakarak konuştuklarını bizzat görmüştü. İşte, Ayhan'ı da uyandıran bu yalan oldu. Sibel acaba neden kendisini atlatmak, yalan söylemek gereğini duy-

192

muştum? ikisi de aynı taraftılar. Atlatma işi farklı gazeteciler arasında sık sık baş vurulan bir hileydi. Fakat ABC'nin iki elemanı, buna ne gerek duyabilirdi ki?

Kızın kızardığını da gördü.

Üstelik Sibel gibi işinde titiz ve en ufak detayı bile bilmek isteyen biri, yazıya pek ilgi göstermiyor, üzerinde durmuyordu. Sanki önemli değilmiş gibi...

Oysa o yazı, ilk gördüğü andan itibaren Ayhan'ı ürpertmiş-ti. Sırası gelen Kaltağın kim olduğunu, katilin kimi kastettiğini hemen anlamıştı. Aslında tek istediği Sibel'in de paniğe, kendisinin yaşadığı korkuya kapılmamasıydı. Halbuki kızın halinde hiç de endişeye kapılmış bir hal yoktu. Gayet sakindi. Ama duvardaki yazıdan bu anlamı çıkarmaması olacak şey değildi.

Ve Şimdi karşısına geçmiş yalan Őöylüyordu. Buna inanamazd ı.

"Sen o yaz ıyı gördün," diye homurdand ı.

Sibel'in yüzündeki kızarıklık biraz daha arttı, inkâra kalkıştı.

"Evet, duvarda yazılı bir şeyler gördüm, rengi solmuştu, pek okunmuyordu. Ayrıca odadaki koku dayanılır gibi değildi. Kendimi dışarıya zor attım. Yazının sildirildiğini de farketmedim. Neden, önemli mi?"

"Bana yine numara yapma Sibel! Orada ne yazdığını merak etmiyor musun?"

Kız omuzlarını silkti.

"Ne olabilir ki? Bir manyağın saçmalıkları işte. Belki biraz da utanacağım açık saçık şeyler yazmıştır, diye bakmadım doğrusu. Zaten o kadar erkeğin arasında çıtırçıtlak yatan bir kadının cesedinin yanında rahatsız oluyorum. Elimde değil, utanıyorum."

Ayhan hayretle sevdiği kıza baktı. İnanılır gibi değildi. Sibel'in bu konuya bu kadar kayıtsız kalmasına şaşmıştı, için için de sevindi. Böylesi işine geliyordu, kızın kendisini tehdit altında hissetmesini istemiyordu. Konuyu kapatmaya, başka şeylerden bahsetmeye karar verdi.

At Kuyruklu Adam—F. 13

193

Sibel de biraz şaşırmıştı. Ayhan gibi zeki ve uyanık bir genç, katilin mesajının kendisine yönelik olabileceğini düşünür sanmıştı. Oysa onun aklına bile gelmemişti bu ihtimal. Hatta biraz bozuldu bile, seven bir erkeğin hassasiyetini gösteremiyordu. Ondan daha farklı bir anlayış ve algılama beklerdi.

Bir an ikisi de susup düşünceye daldılar.

Ayhan laf olsun diye, "Sırtındaki elbise yeni mi?" diye sordu.

Şu meşhur deyimın tam yeri idi, "Dam üstünde saksığan, vur beline kazmayı."

Hayati bir konuyu tartışırken sorulacak soru muydu bu? Dikkatsizliğe de şaşıtı. Sırtındaki elbiseyi geçen yaz almış ve kim-bilir kaç kez giymişti. Sonra birden uyandı. Galiba Ayhan da konuyu değiştirmek istiyordu.

"Geçen yaz almıştım, yeni değil," dedi.

"Majestelerine çok yakışmış."

Aralarındaki konuşmalar geçmemiş gibi, normale dönmüş, iltifat ediyordu. Eskisi gibi. Yüzünde görmeye alışık olduğu o sevimli, cana yakın ifadesiyle. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Sibel.

Bunun taktik olduğu günün sezinledi. Ayhan bir şeylerin peşindeydi ama ne? Henüz anlayamamıştı. Uzun

zamandır onun yüzünü böyle neşeli görmüyordu. Sanki sihirli bir değnek değmiş, Ayhan'ı birden değiştirmişti. Nasıl olsa anlarım, şimdi kokusu çıkar diye düşündü. O da sahte bir gülücükle sırıttı.

Genç adam ın beyni, yüzüne taktığı maske alt ında makine gibi çalışıyordu. Sevdığı kızın ölüm tehditi altında olması onu ç ılgına çevirmişti. Onu mutlaka bu tehlikeden korumalı bir şeyler yapmalıydı. Manyak bir katile onu yem edemezdi. Düşündükçe ter basıyordu. Aklına gelen ilk düşünce onun body-guard'lığına soyunmak oldu. Evet, bunu becerebilirdi. Gizlice ve ona hiç hissettirmeden. Bu göreve gönüllü olduğunu Sibel'e söyleyemezdi. Güçlü, kuvvetli ve sağlam biriydi. Teke tek herkesle boğuşabilir-

di. Böyle bir karara varmak onu biraz daha rahatlattı. Gerçi bu iş için deneyimsizdi ama konu Sibel olunca hiç önemi yoktu, elinden geleni ardına komazdı.

Düşündü; katil hep geceleri ava çıkan biriydi. Bütün cinayetleri geceleri işliyordu. Bu durumda Sibel'in özellikle geceleri korunması gerekecekti. Buna bir çözüm bulmalıydı.

Birden genç kıza sordu, "Dayımdan sana hiç bahsetmiş miydim?"

"Dayımdan mı? Yoo..."

"Annemin büyük ağabeyi. Eskişehir'de oturur." Sibel merakla yüzüne baktı. Şimdi durup dururken dayısından neden bahsettiğini anlamamıştı. "Çok hasta." "Vah vah. Nesi var?" "Böbrek yetmezliği. Bir hayli de ağır." "Yaşlı mı?"

"Seksene yakın, işler bu kadar yoğun olmasa son bir defa yanına gitmek isterdim. Bana çok emeği geçmiştir. Belki bu günlerdeki sinirliliğimin bir nedeki de o."

"Çok üzüldüm Ayhan. Bana hiç bahsetmemiştin." Ayhan dudağını büktü, yüzüne üzgün bir ifade verdi. Aslında böyle bir dayı yoktu, ama Sibel bu yalanı yutarsa, epey rahatlayacağı muhakkaktı.

"Diyecektim ki, acaba bizim Enver Alpay'a söylesek, bana on gün izin verir mi? Tabii senin de onayın şart."

Sibel'in gözleri ışıldadı. Ayhan'ın bir süre uzaklaşması için harika bir fırsatı. Gerçi ona ihtiyacı vardı ve özleyeceğini biliyordu. Fakat ayağına gelen bu fırsatı tepemezdi. Başkomiserin uyarısını hatırladı yeniden. Ayhan cin gibidir, sizi korumaya aldığımızı o bile bilmesin, demişti.

"Gayet tabii, hastalık bu. Ben Enver Bey'le görüşürüm. Yarından itibaren on gün izinlisin. Merak etme, durumu idare ederim. Zaten henüz yıllık iznini de kullanmadın."

"Sağ olunuz Majesteleri," diye gülümsedi Ayhan. Sibel'in hiç tereddüt etmeden ve de itirazsız teklifini kabul etmesini yadırgamıştı.

Bu kız bir dolaplar çeviriyor, diye düşündü. Onu iyi tanırdı. Az öncesine kadar kendisine ihtiyacı olduğunu söyleyen o değil miydi? Neden fikrini birden değiştirmişti acaba? Sebebi ne olursa olsun, önemsemedi. Onu koruması gerekiyordu ve izin istemesinin tek sebebi, geceleri uykusuz kalacağı için gündüzleri dinlenmesi, uyuması gerektiğindendi.

Öğleyin açlıklarını giderdikleri ufak hamburgerciden birlikte çıktılar. Sibel'in arabasına doğru yürürlerken genç kız ilk defa onun koluna girdi. Yüzünden mutluluk akıyordu. Ayhan, arkadaşça bile olsa, kolunda onun varlığını hissedince her şeyi unuttu bir anda...

* * *

Ayhan o gün, öğleden sonra yakın arkadaşı İlker'i aradı. Nazının geçtiği, güvenilir, ağzı sıkı bir gençti. Telefona İlker çıktı. Ayhan açıklamaya gerek görmeden, "Bir hafta veya on günlüğüne arabamı istiyorum,"

dedi.

"Hayrola, yolculuk mu var?"

"Soru sormay ı b ırak şimdi. Araban bana lazım?"

"Tamam dostum, gel al. Ak şama kadar bürodayım."

"Sa ğol İlker. Birazdan uğrarım."

"Yaln ız anlayalım bakalım, yolculuk nereye?"

" Şimdi olmaz, sonra anlatırım."

Telefonu kapatt ı. Araba işi hallolmuştu. Aslında arabayı geceleri Sibel'in evinin Önüne çekecek, onun içinde kalacaktı.

* * * Sibel televizyon binas ına dönüp odasına girdiğinde ilk defa

196

dü şünceleriyle baş ba şa kaldı. Başkomiserin endişelerini düşündükçe sinirleri geriliyordu. Bir an kendini yatağında, karnı de şilmiş, kanlar içinde yatan bir ceset olarak düşledi. Korkudan titredi. Zihnini başka şeylerle meşgul edip, bu anlamsız ve dondurucu korkudan sıyrılmalıydı.

Önce dosyalar ına eğildi fakat çalışamayacağını anlayarak yerinden kalkt ı, içinden söylenmeye başladı. Karşı kar şıya kaldığı tehditi ve korumaya al ındığını Ayhan'dan saklamas ı çok saçmayd ı. Bu kritik devrede Ayhan'a izin vermesi de saçmaydı. O en yakın dostuydu. Ne akla hizmet edip de izin vermişti sanki? Üstelik programı haz ırlarken her zaman ona yol gösteren fikirlerinden istifade ederdi. Daha şimdiden onu özlemeye başlamıştı. Birden aklına geldi, acaba bugün çektiği filmleri banyo için stüdyoya getirmiş miydi? Telefonu kaldırıp filmlerin banyo edildiği laboratuvarı arad ı.

Ayhan' ı gören yoktu.

Tela şa kapıldı. O görüntülere ihtiyacı vard ı. Ayhan'ın filmleri teslim etmeden izne çjkmasına ihtimal veremiyordu. Belki biriyle stüdyoya gönderirdi. Yine de emin olmak için onu bulmalıydı. Acaba bu saatte evine dönmüş olabilir miydi? Masas ına çöktü, not defterinden Ayhan'ın evinin telefon numarasını aramaya başladı. Bir yere yazdığından emindi. Telaşla önce bulamadı, parmağını alfabetik defterin A hanesinde tutup birer birer inceledi, yine rastlayamadı. Homurdanmaya başladı, nihayet soyadı Berkman'dan buldu.

Numaray ı çevirdi.

Ya şlı bir kad ın sesi cevap verdi. Kendini tanıtan Sibel, Ayhan'ın evde olup olmadığını sordu. Konu şan ince sesli, nazik ve kibar bir kadındı. Herhalde Ayhan'ın annesiydi. Ayhan'ın henüz gelmediğini

öğrenince, mutlaka kendisini aramasını rica etti.

Tam telefonu kapatacakken içinden gelen bir hisle konu ştu:

"Han ımefendi," dedi. "Ayhan'dan işittim, galiba ağabeyiniz rahatsızmış. Acil şifalar dilerim, efendim."

"Yan ılıyorsunuz yavrum. Bir yanlışlık olmalı. Benim kardeşim yoktur."

Sibel afalladı.

"Öyle mi? Kusura bakmayın, yorgunluk işte. Galiba sizi başka bir arkadaşın annesi ile karıştırdım. Affedersiniz."

"Esta ğfurullah kızım, ne demek? Yanlış bile olsa, inceli ğiniz için teşekkür ederim."

Telefon kapandı.

Sibel dü şüncelere daldı. Ayhan'ın şimdiye kadar işten kaçtığını hiç görmemi şti. Neyin peşindeydi bu adam? Böyle bir yalana neden gerek duymuştu acaba?..

198

(3)

Sibel, per şembe akşamı ancak yedi buçukta işinden ayrılabil-di. Yoğun bir gün geçirmişti. Zihni de bedeni de yorgundu. Bir an önce evine dönmek, kendini düşün altına atmak istiyordu. Trafik rahattı ve araçlar hızla akıyordu. TEM yolunda arabasını gazladı.

Bunca zamandır yalnız yaşamaya alışık olmasına rağmen sapıĝın tehditinden sonra evi ürküntü veriyor, tedirginlik duyuyordu. Komiserin anlattıkları akl ını allak bullak etmi şti. Bir ara, bekar kız arkadaşlarından birini eve çağırmayı dü şünmüştü. Evde can yoldaşı olur, bir iki laf eder, yalnızlığın o ürkütücü kuruntusundan kurtulmamı sağlar diye düşünmüştü. Ancak bu fikrinden hemen caydı. Ya bir saldırıya maruz kalırsa, o zaman haksız yere kızın başını da derde sokar, belki de bir felakete yol açardı.

Levend sapa ğından kıvrılıp Etiler'deki evine doğru yollandı. Biraz alışveriş yapması gerekiyordu. Tek başına yaşamanın bir sıkıntısı da buydu; bazen yorgun arg ın dönüp evde hazır bir kap yemek bulamamanın zorluğu. Ne çare ki, çalışan kadının şikayet-

199

lerinden biriydi bu. İşine ayırdığı zaman yüzünden evini ihmal zorunda kal ıyordu. Allahtan temizlik işlerine bakan bir kadını vardı, eve haftada üç gün gelir, çeki düzen verirdi. Elinden her türlü iş gelen kad ını e ğer kandırabilirse, sonbahardan sonra her gün gelmesini sağlayacak böylece her akşam yemek yapmak derdinden de kurtulacaktı.

Evine yakın bir marketin önünde arabayı durdurdu, ilerleyen saate rağmen market kalabalıktı. Bir servis arabası alarak reyonları dola şmaya başladı. İhtiyaç duyduğu şeyleri birer ikişer arabaya atıyordu.

Bu akşam evde yemeği yoktu. Bu saatten sonra da yorgun argın yemek yapmaya üşendi. Konserve

balıkların yığıldığı reyonun önündeydi. Ton bal ığı almaya karar verdi. Bir de so ğuk bira açardı. Bu gece onlarla idare etmeye karar verdi.

Ve tam konserve bal ıkları raftan al ırken adamı gördü. Dikkatle onu süzüyordu...

Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Adama baktı. Yaklaşık otuz yaşlarında, iri yarı ve sar ı saçlıydı. Yüreğı ağızına geldi. Acaba o olabilir miydi?

Az kals ın konserve kutuları elinden dü şecekti. Gözleri kenetlenmiş gibi adam ın üzerindeydi. Adam bakışlarını hemen ba şka bir yöne çevirdi.

Sibel büsbütün huylandı.

Adam arkas ını döndü, biraz uzakla ştı, reyonun sonuna doğru yürüdü.

Sibel ne yapaca ğını şaşırđı önce. Yerine m ıhlanıp kalmıştı. Bütün vücudunu ter kapladı. Sonra kendi kendine telkinde bulunmaya başladı. İhtimal vermek istemiyordu. Bu sapık katil olamazdı. Bir kere adamın saçları sar ı olmas ına rağmen kısacıktı. Oysa katilin at kuyruğu olacak kadar uzun saçlı oldu ğunu biliyordu. Ayrıca güneş gözlü ğü de yoktu yüzünde. Gerçi bu pek bir şey ifade etmezdi; belki katil avlanmaya çıktığı zaman peruk tak ıyor, kılık kıyafetini de ğiştiriyordu. Sadece tariflere güvenemezdi.

ORHAN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

200

Bir iki ad ım attı, sarı saçlı adam ı yeniden görebilece ği bir yere geldi. Meyve reyonunda, kavun karpuzların önündeydi.

Onun gerçek bir mü şteri olmadığını hemen sezinledi. Servis arabas ı da ta şmıyordu.

Adam arkas ını döndü, tekrar göz göze geldiler. Adam ın rengi attı, utanır gibi oldu.

Sibel'in gözünden kaçmad ı bu de ğişiklik. Rahat bir nefes aldı, biraz gevşedi, hatta bunu niye düşünemedim, diye kendine kızdı. Yaşadığı gerginlik, basit baz ı gerçekleri görmesine engel olmu ştu. Bu, günlük yaşamında sık sık karşılaştığı bir olayd ı. Ne de olsa o ünlü bir kadındı, haftada bir gün en az bir saat ekranlarda görünüyordu.

Onu tanıyan izleyicilerin kendisine merakla bakmaları çok do ğaldı. Ayrıca adam tanımasa bile peşine takılmış bir çapk ın, güzelli ğinden etkilenmiş s ıradan bir erkek de olabilirdi. Her zaman her yerde başına gelen bir olay. Biraz yüz bulsa yanına gelir, konuşmaya da kalkışabilirdi.

Surat ını ast ı, kaşlarını çatt ı, rahatsız olduğunu ima eden pozlar takındı. Gerçekten de huylanmıştı. Alışverişini kısa kesti, kasaların önündeki uzun kuyruklara doğru yöneldi. En kısasını seçip s ıraya girdi.

Adama bakm ıyordu artık.

Yine de içindeki tedirginli ği bütünüyle atamamıştı. Kuyrukta epey bekledi. Kasaların arkasındaki marketin geniş ç ıkış kap ısına baktı. Güneş çoktan batm ış, uzun ve sıcak geçecek bir yaz gecesinin alacakaranlığı kaplam ıştı etraf ı.

Kasan ın önüne geldi. Hesabı ödemek için servis arabas ındaki malları döner band ın üzerine koyarken gözleriyle çevreyi tarayarak sarı saçl ı adam ı arad ı. Göremedi. Gitmiş olmal ıydı, rahatladı. Öteki kuyruklara baktı, onlarda da yoktu. Ya iş ç ıkmayacağını anlam ışı ya da ünlü bir kad ını yeterince yak ından incelemek fırsatını bulmu ştu.

Kuruntusuna güldü. Olay ı büyütmü ştü.

201

Hesab ı ödedi, ald ıkları nı po şetlere doldurup marketten çıktı.

Adam hâlâ oradaydı!..

Az ilerde dikilmi ş bekliyordu. Markete kendisi için girmi ş oldu ğunu hemen anladı; çünkü elleri boştu, hiçbir şey anlamamıştı.

Korku benli ğini yeniden kapladı.

İçinden yükselen bir his yanıldığını, bunun bir çapkınlık olmadığını, adamın kendisinden hoşlandığı için takip etmediğini söylüyordu. Bu, ünlü birine duyulan ilgi de olamazdı. Kuyrukta en az on beş dakika beklemişti.

Elindeki po şetlerle hızlı hızlı arabas ını parketti ği yere doğru yürüdü. Şimdi yüre ği eskisinden daha hızlı atmaya başlamıştı. Korkmam için gerek yok diye söylendi. Marketin önü kalabalıktı. Sapık katil böylesine kalabalık bir ortamda saldırmaya cüret edemezdi. Aptallık olurdu. Ancak bu akli ba şında ve isabetli düşünen bir insanın yargısıydı; o ise akli dengesi bozuk biriydi. Ne yapacağı belli olmazdı. Hele içi intikam ateş i ile yanıyorsa. O zaman her şey beklenebilirdi.

Göz ucuyla adama bakt ı.

Hareket etmi ş, peşine takılmıştı. Neredeyse yanına ulaşacaktı.

Aman Allah ım, ne yapacağım şimdi ben, diye düşündü. Bir an evvel çı ğlık atıp etraftaki insanları olas ı bir saldırıdan evvel harekete mi geçirseydi? Nasıl olsa onu tanıyıp yardıma koşacaklar çıkardı.

Biraz daha bekledi. Arabas ının yanına gelmişti. Poşetleri yere bırakıp çantasından arabanın anahtarlarını çıkarmaya çalıştı. Her an bağ ırmaya hazırdı. Anahtarı tutan elleri korkudan titriyordu. Bedenini olas ı bir saldırıya hazırlamıştı. Adamın arkasından yaklaş an ayak seslerini duyabiliyordu. Hış ımla geri dö ndü. Yırtıcı bir panter gibi kendini savunacaktı. Hırsla adama baktı.

Sarı ış ın adam kibar bir şekilde gülümsedi.

202

"Affedersiniz Sibel Han ım, galiba sizi korkuttum," dedi. "Ben Cinayet Masasından Komiser Muavini Engin Tunca. Sizi korumakla özel olarak görevliyim."

Sibel birden bo ş aldı. Sapır sapır titremeye başladı. Bunu hiç düşünmemişti. Öyle ya, O ğuz Tamer gece gündüz kendisini korumaya alacağını söylemi şti. Bütün endişeleri boşunaydı. Gülümsemeye çalıştı.

"Korkutmak ne kelime, ödümü patlatt ınız!" dedi.

"Ba ğışlayın efendim. Aslında cinayet gününden beri iki arkadaş nöbetle şe peşinizdeyiz. Varlığımızı mümkün olduğunca size hissettirmemeye çalışıyoruz. Başkomiserimin bu konuda kesin emri var. Bu akşam eve dönmekte geciktiniz, markete girince ben de peşinizden gelmek zorunda kaldım. Ne olur ne olmaz diye. Korkuttuysam tekrar özür dilerim."

"Esta ğfurullah, asıl benim özür dilemem gerek. Hayatımı korumak için u ğraşıyorsunuz."

"Rica ederim, vazifemiz."

Muavinin sıkıntılı brr hali vardı. Çekinerek sordu:

"Acaba bu geceki program ınız nedir? Dışarıya çıkacak mısınız?"

"Hayır. Neden sordunuz?"

"Bunu bilmemizde'yarar var. Peki, bekledi ğiniz herhangi bir misafir ya da ziyaretçi var mı?"

" Şimdilik yok. Sonrasını bilemem. Bunu da ö ğrenmekliĝiniz gerekli mi?"

"Bize faydas ı olur efendim."

"Memnuniyetle. Bir arayan olursa ya da ben d ışıarıya çıkmak istersem size bildiririm."

"Biz bütün gece evinizin önünde bir araban ın içinde olacağız. Rahat ve huzurlu olun. Hiçbir tehlike yaşamayacaksınız."

Sibel tekrar te şekkür etti. Arabasına binerken göz ucuyla muavini takip etti. Resmi plakalı siyah bir Renault'nun yanına git-

203

misti. Araban ın içinde sivil giysili, bıyıklı, esmer bir memur oturuyordu.

Sibel arabayı çal ıştırıp huzur içinde evinin yolunu tuttu.

* * *

Önce marketten ald ıklarını mutfak ına yerleştirdi. Sonra soyunup kendini duşun altına attı. Sıcak su gergin sinirlerini gevşetmiş, rahatlatmıştı biraz. S ırtına penye, hafif bir ev elbisesi geçirdi. Mutfak ına gitti, konserve balıĝı açtı, bir dilim ekmek kesti, soğuk birasını da bir tepsiye yerle ştirerek televizyonun karşısına geçti. Eni konu acıkmıştı, atıştırmaya başladı. Köpüklü soğuk birayı bir diki şte yansına kadar içti. Televizyon kanallarında cazip bir program bulamamıştı. Zappinglemeye başladı. Abuk subuk eski filmler vardı.

1950'lerden kalma Doris Day'in müzikalinde karar k ıldı. Hiç yoktan iyiydi, bûş gözlerle seyre dald ı.

Önce Ayhan' ı dü şündü. Hasta dayıma gidiyorum diye yalan söylediĝini biliyordu artık. Acaba nereye gitmişti? Sonra aklına Turgut Atamer takıldı.

Keyifle tebessüm etti, tepsiyi itti masadan kalktı, ağzını kâ ğıt peçeteyle silerek, mütevaz ı evinin en

lüks mobilyası olan Wesley marka kocaman televizyon koltu ğuna oturdu, terliklerini ayağından fırlatıp, koltuğu iyice yatar hale getirerek hayal kurmaya başladı. Turgut Atamer'i kaç gündür aramamıştı.

Yak ışııklı adam ı dü şünürken bedenine tatlı, zevk dolu bir gevşekliğin yayıldığını duyumdas ı. Yaptığı evlenme teklifinin neticesini bekliyor olmalıydı. Ona, bu konuyu düşünmesi gerektiğini, söylemişti. Eli yanı başında duran telefona uzandı. Turgut'u aramaması ay ıp olacaktı.

Ona ne cevap vereceğini düşündü.

Telefonun tuşlarına basamadı. Aslında bu konuyu uzun boylu düşünecek zamanı da olmamıştı. Acı bir gerçektir; fakat evlenme teklifini aldıktan sonra değil bir karar vermek, konuyu düşü-

204

necek imkânı bile şimdi bulabilmişti. Onu beğeniyor, kibar jestleri nazik ve kadın ruhundan anlayan olgun davranışını takdir ediyordu.

Ama seviyor muydu acaba?

Bilmiyordu..

Beğenilerini aşk kavramı içinde de gerlendiremezdi. Hayır, ona aşık değildi. Bunu kendisine de itiraf etmişti. İçini buruk bir duygu kapladı? Boş bakışlarla gözü telefona dikildi. Ona ne söyleyecekti? Telefon ederse Turgut'un yine o konuyu açacağına emindi. Yakışıklı ve çekici bir erkekti. Üstelik de zengin. İdeal bir koca adayı. Şu halde evet dememesi için ne eksikliği vardı? Hiçbir şey! Ama ona evet demek gelmiyordu içinden.

Çocukluğundan beri evlilik müessesesinin aşk üzerine kurulu olduğunu düşünmüştü hep, öyle şartlanmıştı. Ama yine de ona hak vermekten kendini alamadı. Evlilikte aşk hiç de önemli değil diyordu, yeter ki karşılıklı güven ve saygı olsun.

Onunla konuşmalıydı. Düşünmek için biraz daha süre isteyebilirdi. Aramaması bu kibar adama saygısızlık olacaktı.

Birkaç tuşa bastı.İsonra durdu. Geri kalan tuşlara basmaktan vazgeçti.

Ne söyleyeceği hakkında beyninde kesin bir fikir oluşmamıştı. Biraz daha beklemeliyiz ne anlama gelecekti? Geçen süre içinde ona aşık mı olacaktı yani? Hayatında başka biri var mı diye sormuş, o da hayır cevabını vermişti.

Şimdi bundan emin değildi artık.

Telefon elinde öylece kalakaldı. Aramayacaktı. Bu görüşmeye henüz hazır olmadığını sezinledi. Kendine kızdı. Cesaretsiz ve korkağım, diye söylendi. İç hesaplaşmasını halledemiyordu bir türlü. Turgut'a yalan söylediği için üzgündü. Aslında içinde biri vardı, onu beyninden silip atamıyor fakat bu gerçeği inatçı ve mağrur ruhuna kabul ettirmeyi başaramıyordu bir türlü.

Telefonun zili birden çalmaya başlayınca, az kaldı yüreğine iniyordu. Boş bulunmuştu, nerdeyse cihazı elinden fırlatacaktı.

205

İçinden bir his arayanın kim olduğunu hemen ona söyleyiverdi.

Turgut Atamer'di bu. Mutlaka oydu...

Telefonu açtı, ürkek bir sesle. "Alo..." dedi. Yanılmamıştı, genç adamın müşfik ve sıcak sesi kulağına geldi.

"iyi ak şamlar Sibel Hanım."

Arayan ın Turgut olduğu içine doğmasına rağmen kekeledi Sibel.

" İyi akşamlar," diyebildi.

"Kendinizi özlettiniz. Bir telefonu bile bana çok gördünüz."

"Sitem etmekte hakl ısınız. Öyle yoğun bir hafta geçirdim ki, işlerden hiç başımı kald ıracak vaktim olmadı."

"Bunu tahmin edebilirim. Çok h ızlı bir tempo içinde ya şadığınız belli."

K ısa bir sessizlik oldu.

"San ırım henüz bir karara varamadınız," dedi Turgut.

"Evet. İnanın bu konuyu enine boyuna düşünecek zamanım olmadı."

"Hakl ısınız. Acele karar vermemeniz lazım. Ben beklerim. Size anlayış göstermek zorunday ım."

Sibel sevindi. Bu badireyi şimdilik atlatmıştı. Biraz da şaşırdı. Turgut Atamer tanıdığı kadar ıyla acele kararlar veren ve verdiği kararları hemen uygulamak isteyen bir yap ıya sahipti. Bu konuda anlayış göstermesi, beklemeyi bilmesi sık boğaz etmemesi incelikti. Bunu yaparken zorlandığına emindi Sibel.

"Te şekkür ederim."

"Fakat san ırım bir karara varmamamız, görüşmemiz için engel değildi."

"Tabii de ğil."

" Şu halde yarım saat sonra sizi almaya gelebilirim."

"Bu gece mi? Durun durun, ben yanl ış anlad ım galiba... Saat on. Biraz geç değil mi? Ayrıca sabah erken kalkmalıyım. Yarın akşama erteleseک olmaz mı?"

206

"Olmaz. Sizi çok özledim. Ayr ıca beni aramamakla da kabahatlisiniz. Hem yaz gecesi için vakit hiç de geç değil." Sibel bir an düşündü. "Nereye gideceğiz?"

"Henüz dü şünmedim. Serin bir yerde bir kadeh içkiye ne dersiniz?"

Genç k ız, hayır derse ayıp olacağını dü şündü. Turgut'u kırmak istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda.

"Yirmi dakika sonra oraday ım."

"Yukar ıya çıkmanıza hiç gerek yok. Ben kapıya inerim."

Sibel telefonu kapadı.

Turgut'u kapıda karşılamakla aynı zamanda nöbetteki polislere de haber verme olanağını bulacaktı. Aceleyle giyinmeye koştu...

* * *

Ayhan arabanın içinde esnedi...

Bacakları uyuşmuştu. Geceleri, arkadaşının arabası içinde nöbet tutma işinin hiç de sandığı kadar kolay olmadığını daha ilk gecedен anlamıştı. Bu gece tedbirsizdi ama yarın gece için uykusunu kaçırarak bir termos dolusu kahveyi evden getirmeyi şimdiden kafasına koymuştu. Bu akşamlik durumu idare etmek için sokağın köşesindeki bakkaldan birkaç kutu meyve suyu almıştı. Onlar da hararetini gidereceğine büsbütün artırıyor. Keşke onların yerine pet şişelerde su alsaydım, diye hayıflandı. Ama saat ilerlemiş bakkal çoktan kapanmıştı.

Arabanın bütün camlarını açmıştı. Yaprak kıvıldamıyordu. Uyuşan bacaklarını rahatlatmak için mokasenlerini çıkardı, ayaklarını yanındaki koltuğa uzattı. Sokaktan geçenlerin dikkatini çekebilirdi ama pek umursamadı. Gömleğinin üstten üç düğmesini açtı. Ter içinde kalmıştı, ikide bir mendiliyle boynunu, göğsünü, şakaklarından akan terleri siliyordu.

207

Sibel eve gireli bir saati geçmişti. Yorgun görünüyordu ve alışverişten döndüğü elindeki poşetlerden belliydi. Yarın sabaha kadar evden çıkacağına ihtimal vermiyordu.

Apartman kapısında Sibel'i görünce birden irkildi. Yanılıyor muyum, diye dikkat kesildi. Hemen saatine baktı, ona beş vardı. Allah Allah, diye söylendi, bu saatte tek başına nereye gidiyordu acaba? Gerçi yaz gecesi için geç sayılmazdı ya.

Hayret, kapı önünde duran arabasına doğru yürümemişti. Sokağı kolluyordu.

Kıyafeti dikkatini çekti.

Lacivert üzerine kırmızı çiçek desenli şık bir elbise vardı üzerinde. İnce topuklu beyaz açık ayakkabı giymişti.

Ama onu asıl şaşırtan şeyi daha sonra yaşadı.

Sibel kendi arabasına gitmemiş, bir şey aranır gibi etrafına bakınmış sonra kendisiyle kaldırımın aynı tarafında parkeden siyah bir Renault'a doğru yürümüşü. Ayhan bir yandan kendini gizlemeye çalışırken bir yandan da başını uzatarak heyecanla diğer arabaya baktı. Şoför mahallinde iki adam oturuyordu. Sibel'i apartman kapısında görünce arabadaki adamlardan biri hızla yerinden fırladı. Genç kızın yanına koştu ve yarım dakika kadar onunla bir şeyler konuştu. Sibel o arabaya binmeyerek tekrar apartmanın kapısına dönmüştü.

Bu garipti i Őte. Aklına ilk gelen arabanın içindekilerin çevreden tanıdık komşuları oldu ğuydu. Görünce merhaba demek istemiş olabilirdi. Ama Sibel kendi arabas ına da binmemiŐti. Şu halde onu alacak birisi vardı. Bunun kim olduğunu da tahmin etmekte gecikmedi. Turgut Atamer... Sibel'e vurgun ünlü zengin aşık!

Fena halde bozuldu, o sevdi ği kız için kendini sıkıntıya sokarak hatta belki de hayatını olas ı bir tehlikeye atarak, sapık bir caninin saldırısından korumaya çalışırken, Sibel hoşlandığı adamla gezip tozmaya gidiyordu. Yüreği burkulmuştu; ne yazık ki hayatın gerçeğı buydu. Sevgi tek taraflı fedakârlık isterdi.

208

Sonra usulca yana kayarak üç araba önünde parkeden Re-nault'yu dikizledi. Gözü plakas ına ilişti. Resmi plakaydı. "Vay canına," diye homurdandı. Bu ilginçti işte! Bunlar komşu filan değildi. O zaman uyandı; düpedüz polistiler. Kıyafetlerinden ve bu Allanın sıcağında sırtlarından çıkaramadıkları ceketlerinden belliydi. Sibel'in başkomiserle yaptığı fiskosu hat ırladı. Anlaşılan polis Sibel'i korumaya almıştı.

Anlayamad ığı tek şey Sibel'in bunu kendisine niye söylemediğiydi. Bir anlam veremedi. Öğleyn hamburgerlerini atıştırtırlar-ken aralarında geçen konuşmaları hat ırladı. Kızın kendisinden bir şeyler gizlediğini, daha da ötesi, yalan söylediğini sezinlemişti.

Morali bozuldu.

Burada nöbet tutmas ının hiçbir anlamı kalmam ıştı art ık. Onlar profesyoneldiler ve Sibel'i kendisinden çok daha iyi koruyabilirlerdi. Hemen oradan uzaklaşmak geldi içinden. Böylece uzun ve güç bir görevden de kurtulmuş olacakt ı.

Nerdeyse eli konta ğa uzanıyordu.

Durup bekledi. Sibel gitsin, sonra buradan uzakla şırdı. Şimdi hareket ederse belki kız onu görebilirdi. İçini başka bir heyecan da kapladı. Heyecandan çok bir kriz. Bir tür kıskançlık krizi veya merakı. Biraz beklerse, şu parababası herifi görebilecekti. Kendi iradesiyle mücadeleye ba şladı. Herifi görüp de ne olacaktı sanki? Sibel'in gönlü ondan yanayd ı. Kaç kere yüzüne karşı, seni bir arkadaş olarak görüyorum demişti. Duygularını anlamamas ı ola- . naks ızdı. Her kız kendisine aşık olan erkeğı sezinler, anlardı. O da anlamıştı zaten; daha bu gün yemekte, bana a şıksın değil mi, hadi itiraf et, diye üstüne varmıştı. Adeta duygularıyla alay eder gibi...

Boş ver, buradan uzakla şayım, diye söylendi ama gidemedi. Gecikmişti de, çünkü sokağın başında beliren güçlü farlardan adamın geldiğini anladı. Kocaman bir Amerikan arabasıydı. Son model bir Lincoln. En pahalı ve en sükseli Amerikan arabas ı...

Koltukta sinerek kendini farlar ın ışığından korudu. Araba

At Kuyruklu Adam—F. 14

209

tam k ızın kapısının önünde durmuştu. Ayhan biraz daha kaykıl-dı. Nasıl olsa adam onu tanımazdı ama Sibel'e kesinlikle görünmek istemiyordu.

Genç kız kapı önündeki iki basamağı inerken, adam tam bir centilmen edasıyla yerinden fırlamış arabanın kapısını açmaya davranıyordu. Sırtında beyaz bir ceket, ayağında lacivert pantolon vardı. Kızın elini tuttu, sonra yanağına bir öpücük kondurdu. Ayhan, "Pis züppe" diye mırıldandı içinden. Tipik "Playboy" numaralarıydı bunlar. Yemezdi. Ama Sibel'i tavlama için yeterliydi işte!.. Hırsıyla dudaklarını kemirdi.

Sokak lambalarının ışığı altında adamı yeterince görmüştü. Acı da olsa itiraf etti. Adam sadece paralı

değil, çok yakışıklıydı da. Uzun boyu, yap ılı vücutu, uzun sar ı saçlar ı ile çekiciydi do ğrusu.

Sibel'i arabaya yerle ştirdi, kapıyı kapatt ı sonra seri ve çevik adımlarla yerine dönüp arabayı çal ıştırdı. Bu adamla aşık atması imkâns ızdı!

"O ğlum Ayhan, sen vazgeç bu sevdadan" diye homurdandı. Hiçbir şansı yoktu ve at ı alan çoktan Üsküdar'ı geçmi şti. Sibel'i unutulmalıydı artık.

Lincoln hareket etti.

Ayhan rüyadan uyan ırmış gibi oturdu ğu yerde dikleşti. Kendini toparlamaya çalıştı. Artık gidebilirdi. Eli kontak anahtarına uzantı.

Tam o sırada az ilerdeki polis otosunun motoru homurdandı. Memurlardan biri hızla arabadan fırlamıştı. Adam iner inmez resmi plakalı araba Lincoln'ün pe şine takıldı. Ayhan'ı bir dü şünce aldı.

Belli ki arabadaki polis onlar ı yak ın takibe alırken, diğeri evi gözetlemeye devam edecekti. Polisler haklıydı; katilin Sibel evde yokken gizlice içeriye girip onun dönüşünü beklemesi, ansızın tuzağa düşürmesi mümkündü.

Ayhan bu duruma sevindi. Polis elinden geleni yapıyordu.

210

Evine dönmeyi dü şündü bir an. Öyle ya, yapacağı bir şey kalmamıştı. Sibel korunuyordu. Arabayı çalıştırdı. Fakat içindeki kıskançlığın verdiği eziklik hissi galip geldi. Seri bir manevrayla sokağın içinde dönüp Lincoln'le polis arabasının uzaklaştığı yönde gazlad ı. Gittikleri yeri merak ediyordu. Giyim kuşamlarından bir eğlenceye gittikleri kesindi. Pahalı, lüks bir yer olmalıydı. Turgut Atamer'i ondan aşağı bir yer kurtarmazdı.

Sekiz silindirli kocaman Lincoln çoktan gözden uzaklaşmıştı. Ama onu takip eden polis otosunun stop lambalarını hâlâ görebiliyordu. Gaz pedal ına sonuna kadar bastı. Yol تنها ve trafik hız yapmasına uygundu. TRT binasından Ortaköy'e inen Portakal Yokuşu'nda arabalara yetişti. Sibel'in bindiği araba gayet ağır seyrediyordu. Eh, bu da gayet normaldi. Sıcak ve mehtaplı yaz gecesinde a şıkların acele etmesi için hiçbir neden yoktu.

Ayhan gittikçe sinirlendi ğini hissediyordu. Sibel'in yanındaki o züppeyi bir kaşık suda boğabilirdi. Ortaköy'e geldiğinde bu anlamsız takibe son vermek istedi fakat hisleri mantığına üstün gelince takibe devam etti. 1

Bo ğaz sırtlarında lüks' bir kulüptü burası. Bahçe girişinde renkli neonlarla yazan Emos adını daha evvel hiç işitmemişti Ayhan. Kapının önü pahalı marka arabalardan geçilmiyordu. Arkada şı İlker'in eski püskü Şahin'inin bu ortama yakışmadığını sezinledi. Park görevlisi yüzüne 'bile bakmam ışı, eliyle yer yok, diye işaret ederek, otoparka girişini engellemişti. Ayhan şaşkın şaşkın arabayı nereye bırakacağını dü şündü.

Sibel'le Turgut Atamer'i gözden kaç ırmıştı fakat onlar ın peşindeki polis de hâlâ şaşkın şaşkın dolaşıyordu. Sonunda o da gelip, az ilerisine parketti. Dışarda Emos Kulübe giremeyenlerin oluşturduğu ikinci bir otopark daha oluşmuştu.

Ayhan d ışarıya çıkmadı. Durduğu yerden kulüp kapısını görebiliyordu, beklemeye ba şladı. Polis memuru sıcaktan bunalmışa benziyordu. Arabayı parkedince hemen d ışarı f ırladı. Durdu, parmaklarının ucuyla

terden kaba etlerine yapışan pantolonunu

211

çeki ştirerek rahatlamaya çalıştı. Zavallıcık, herhalde beline ya da omuzuna asılı silah ı görünmesin diye ceketini çıkaramıyordu. Kravatını çözüp araban ın içine attı, bir sigara yakıp beklemeye başladı.

Buras ı ilginç bir yerdi. Koru gibi s ık ağaçlarla çevrili kulüp bahçesinin önü, içeriye giremeyen gençlerle doluydu. Demir parmaklıklara çekilen renkli branda, bahçedeki eğlencenin görünmesine engel oluyorsa da, yükselen müzik sesi etrafta bir sürü kızlı erkekli gençlerin toplanmas ına yol açmıştı. Çoğunluğu yanlarında getirdikleri teneke kutulardaki biraları açarak a ğaçların altına tünemiş, bedavadan müzik dinliyor, sohbet edip, şaka-laşıyorlardı. Korunun dışı içeriden daha renkliydi.

Polis de Ayhan da beklemeye ba şladılar. Uzun ve sıkıcı bir beklemeydi bu. Saatler ilerledi. Müzik hiç bitmek bilmiyordu. Polis memurunun eni konu sıkıldığını pe şpeşe yaktığı sigaralardan anl ıyordu Ayhan. Polis onu tanımadığı için pek ilgilenmiyordu kendisiyle. Gözü hep kulübün kap ısında ydı.

Saat bire do ğru memurun birden hareketlendiğini, arabasının motorunu çalıştırdığını farkettil. Kap ıda baktı, Sibel'le Turgut Atamer çıkmışlardı.

Ayhan hiç k ımıldamadı.

İki sevgili kulübün otoparkına do ğru yürüdüler. Sibel halinden gayet memnun görünüyordu. Yüzünde mutlu gülücükler vardı. Ruhunun daraldığını hissetti genç adam. Buraya kadar geldi ğine pişman olmuştu.

Lincoln otoparktan ç ıktı. Polis otosu da hareket etti. Herhalde Turgut Atamer kızı evine b ırakacaktı. Artık onları takip etmesinin bir anlam ı yoktu. Kad ıköy'e, evime döneyim, diye düşündü. Ama içindeki şeytan, takip et, Sibel nasıl olsa emniyette, sen şu herifin peşine takıl, evini gör, bakalım nasıl bir yerde yaşıyormuş diyordu. Bu gecesi rezil olmuştu, yarın da işe gitmeyecekti, nasıl olsa izinliydi, içindeki şeytana uydu. Turgut Atamer'i evine kadar takip etmeye karar verdi.

212

Dönü ş sakin geçti.

Lincoln, Sibel'in evi önünde dururken Ayhan da arabay ı soka ğın başında kenara çekti. Adamın nerede oturduğunu, hangi yöne gideceğini bilmiyordu.

Sevgililerin vedala şması k ısa sürdü. Ayhan, adamın Sibel'in dairesine kadar çıkacağını sanm ıştı; ama öyle olmadı, Turgut Atamer arabadan indi, tam bir salon adamı inceli ği ile kızın elini öperek vedalaştı. Genç adam kanının alevlendiğini hissetti, içinden hafif bir küfür salladı. Arabasına dönen mirasyedi Lincoln'ü gazladı.

Ayhan, Lincoln'ün peşine takıldı yeniden. Polis arabasının yanından süratle geçmesi belki polislerin dikkatini çekecekti ama buna pek aldırmadı. Nasıl olsa kendisini bir daha görmeyeceklerdi.

Lincoln hızlı kaçıyor. Onu takip etmekte zorlandı Ayhan...

* * *

Komiser muavini Engin-Tunca, Sibel'in kapısından az ilerde arabayı parkedecek bir yer buldu.
Motoru

sustururken, karanlık gölgelerin arasından fırlayan ekip arkadaşı arabaya atladı. Ayakta dikilmekten dizlerine karasular inmişti.

Muavin Engin sordu:

"Kayda de ğer bir şey var mı?"

"Bende bir şey yok. Ya sende?"

Muavin güldü.

"Pe şimizde bir araba vardı. Hep bizi takip etti."

"Yok yahu?"

"Biraz önce yan ımızdan hızla bir araba geçti ya, o işte!"

" Şu yeşil Şahin mi?"

"K ızın peşinde mi?"

"Ben de onu anlayamad ım. Şimdi Lincoln'ün peşine takıldı. Kızın peşinde ise birazdan geri dönebilir."

213

"Yoksa adam ı m ı takip ediyor?"

" Şimdilik öyle görünüyor."

"Takip edildi ğini ne zaman farkettin?"

"Bu sokaktan ç ıkar çıkmaz."

"Adam ı te şhis edebildin mi?"

"Gitti ğimiz kulübün önünde neredeyse arabaları yan yana parkettik. İşin garibi adam bizim mevcudiyetimizden haberdar. Benim ilgimi çekmemek için çok gayret etti."

"Araban ın plaka numarasını ald ın, de ğil mi?"

"Tabii ald ım. Tahkik edeceğim."

Salih omuzlar ını silkti.

" İlk gece için hiç yoktan iyidir. Bir iz bulduk," dedi.

"Bundan şüpheliyim. O genç sanırım Sibel hanımın değil, erkek arkadaşının peşinde."

Salih homurdandı:

"Hakkı olabilirsin. Kız, çıktığı adamın çok güvenilir biri olduğunu, endişelenmemize gerek olmadığını"

söylemişti. Gördüğüm kadarıyla adam çok zengin. Şahin'in içindeki onun özel koruması olmas ın?"

"Saçmalama. Ben o adam ın yerinde olsam beni bu kadar uzaktan takip eden bir korumayı hemen kovardım. Dur bakalım, neyin nesi, kimin fesi olduğunu öğreneceğiz.."

* * *

İçinden, "Kalıbımı basar ım, bu herif evine gitmiyor," diye söylendi Ayhan.

Etiler'den Bebek'e inen yol kav sağında hız kesmişti Lincoln. Şimdi gayet ağır gidiyordu, adeta durur gibi.

Yoksa takip edildi ğini anladı m ı, diye düşündü.

Saatine bakt ı, ikiye yirmi vardı. Cadde tenhaydı.

Lincoln yeniden h ızlandı. Boş caddede bir U viraj ı al ıp yıldırım gibi yanından geçti.

214

Ayhan biran duralad ı. Acaba takibe devam etmeli miydi? Adam yanından geçerken kafasını çevirip bir kerecik olsun bakmamıştı bile. İçindeki merak galip geldi, arabanın burnunu çevirip Lincoln'ün peşine takıldı yeniden.

Turgut Atamer şimdi Levend'e doğru gidiyordu. Garipsemişti, gecenin bu saatinde sokaklarda ne dolaşıp duruyordu bu adam? Yoksa gözü uyku tutmayan bir gece kuşu muydu?

Lincoln, Levend'te nas ılsa hâlâ açık kalmış bir pastanenin önünde durdu. Ayhan takip etti ğinin anlaşılmaması için pastaneyi geçti, en yak ın sokağa dalarak arabayı kenara çekti, içinden ç ıkıp hızlı h ızlı yürüdü. Pastanenin bütün ışıkları yan ıyordu. Bulunduğu yerden içerisini rahatlıkla görebiliyordu. Karanlığa gizlenip bakmaya başladı. İçinden taşan bir his az sonra önemli bir olaya şahit olacağını söylüyordu. Dili damağı kurumu ştu. Sezgilerinde pek yanılmazdı.

Turgut Atamer araban ın içinden pastaneyi süzüyordu.

Lincoln'den indi. Beyaz ceketini ve kravatın ı ç ıkardı, arabanın içine attı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Başını sallay ıp uzun sarı saçlar ını omzuna döktü.

Adam ı gözleyen Ayhan' ın tüyleri diken diken oldu...

Bu uzun san saçlar t ıpkı sap ık katil hakkında verilen tarife uyuyordu. Arkadan bir band takılsa at kuyruğu gibi toplanabilirdi!

Yan ılıyorum, diye düşündü. Benimki sadece bir yakıştırma; adamdan nefret ettiğim için onu katil gibi görme arzusu. Olamaz, Turgut Atamer aradığımız adam olamaz. İmkânı yok! Yan ılıyorum, diye

söylendi.

Ama ku şkunun tohumları içine dü şmüştü bir kere...

Beyninde çöreklenen bu şüpheden vazgeçemiyordu şimdi. Karanlık gölgelerin içinde donmuş gibi kald ı...

Lincoln'ün kap ısını kilitleyen adam a ğır ağır pastaneden içeriye girdi. Ayhan şaşkına dönmüştü. Gözlerine inanamıyordu; sanki sihirli bir değnek adama değmiş, onu bütünüyle değiştirmişti. Turgut Atamer'in

yürüyüşü bile farklıydı şimdi.

215

Onu daha yakından izlemeliydi. Bulunduğu karanlıktan sıyrıldı pastaneye biraz daha yaklaştı. Işıl ışıl parıldaayan vitrinden içeriye baktı.

İçerde çoktan temizlik başlamıştı. Gözü uykulu genç bir işçi bol detarjanlı suyla yerlere paspas yapıyordu. Kasanın arkasında gözünden uyku akan orta yaşlı bir adam bekliyordu.

Arka tarafta iki kadının ufak bir masaya oturmuş profiteröl yiyorlardı. Gecenin ikisi olmasına rağmen yanlarında erkek yoktu. Aşırı makyajlı suratlarından, giydikleri dekolte elbiselerden uygunsuz birileri olduğunu anlamak hiç de zor değildi.

Temizlik yapmalarına rağmen içeriye müşteri almakta mahzur görmemişlerdi fakat kasanın arkasındaki uykulu yüzlü tezgahtar arada sırada kadınlara bakarak ne zaman gideceklerini merak eder bir havadaydı. Bu saatte böyle müşterilere alışık olmalıydı.

Kadınlardan yüksek sesli kahkahalar geliyordu.

Ayhan içeri girmeye karar verdi.

Kasanın başındaki tezgahtar, yeni bir müşteri daha görünce yüzünü ekşiterek, "Buyrun" dedi.

Soğuk bir limonata istedi Ayhan.

Ne kadınlarla ne de Turgut Atamer'le ilgilenmiyor pozlardaydı.

Köpürerek soğutulan vişne suyu ve limonata kaplarının olduğu yerin önünde durdu. Karşısında boydan boya uzanan dekoratif aynadan arkasını seyredebiliyordu. Tezgahtar limonata vermek için ayağa kalktı.

Tahmininde yanılmamıştı.

Kadınlardan ikisi de fahişe kılıklıydı. Hem de en pespaye cinsinden. Hatta uzun boylusu travesti de olabilirdi. Kulağına gelen sesi boğuk ve erkeksiydi.

Çaktırmadan aynadan onlara bakmaya devam etti.

Turgut Atamer sanki kırk yıllık tanışıkmiş gibi yanlarına gitmiş, masalarına oturup koyu bir sohbeta dalmıştı. Daha çok es-

216

mer olan çıtıpıtık ızla şakalaşıyordu. Kadınlar seslerini biraz daha kıstılar. Anlaşılan pazarlık

başlamıştı.

Gördüklerinin şaşkınlığı içindeydi Ayhan. Tam bir dü ş k ırıklığı olmu ştu. Daha yarım saat önce Sibel gibi bir kızın yanından ayrıldıktan sonra sokakta kızışmış hayvanlar gibi dola şarak, böyle pespaye iki kadına yaklaşmasını anlayam ıyordu bir türlü. Evet, Turgut Atamer de erkekti, bekardı, arzularını herhangi bir şekilde gidermek ihtiyacına kapılması normaldi ama her şeyin bir yolu yordamı vard ı; bu iş bile dengi dengine olmalıydı. Toplumda onun gibi saygın, kişilikli ve mevki sahibi birinin gece yarısı sokaklarda fahi şe aramasına bir anlam veremiyordu.

Birden yüre ği cız etti. Aklına Sibel geldi.

Sibel büyük bir hatanın eşiğindeydi. Birinin bu gerçekleri kızı anlatması, onu uyarması laz ımdı. Ama nasıl? Toz kondurmadığı sevgilisini, ah bir imkân olsa da şu nda bir görebilseydi...

Ayhan bunu yapamazdı. Sibel ona inanmayacak, kıskançlık bunalımına girerek iftira ettiğini, çamur attığını sanacaktı. "Umarım yanılıyorumdur," di)je homurdandı. Ama bu gördüklerini nasıl açıklayabilirdi. Akla yakın bir açıklaması yoktu. Ya Sibel onu yanlı ışı tan ımış, çok farklı biri olarak anlatmıştı, ya da bu herif hasta, dengesizin biriydi.

Hele o uzun sar ı saçları görünce keyfi büsbütün kaçtı. Olaylarla Turgut Atamer arasında bağlantı kurmaya çalıştı. Aslında doğrudan bir bağlantı kuram ıyordu, adamın saçının uzun olması ve de basit kadınlara duyduğu ilgi hiç şüphesiz onu katil yapmazdı. Ama limonatasını yudumlarken dü şündü. Yoksa katili uzaklarda ararken, adam burunlarının ucunda mıydı?

Gecenin bu saatinde pastanede daha fazla oyalanması dikkat çekebilirdi. Paras ını ödeyip d ışıarı çıktı. Arabasının bulunduğu sokağın başına gelip bekledi, içerdeki pazarlığı merak ediyordu. Bakalım olaylar nasıl gelişecekti?

Anlaşılan pazarlık uzamıştı. Bir türlü dışarıya çıkmıyorlardı.

217

Sab ırsızlanmaya başladı. Yeniden pastaneye dönemezdi, çok yanlış olurdu bu. Herif şüphelenirse, peşinde olduğunu anlardı.

On dakika daha geçti. Turgut Atamer'in çıktığını gördü. Yalnızdı..

İsl ık çalarak Lincoln'e doğru yürüyordu. Demek pazarlıkta uyuşamamışlardı, ya da adam fahişelerden hoşlanmamıştı.

Turgut Atamer arabaya bindi, sertçe kap ıyı kapadı. Sekiz silindirli dev homurdanarak hareket etti ve asfalt üzerinde hızla uzaklaşmaya başladı. Ayhan da arabasına koşup peşine takıldı.

Ç ıldırma işten değildi. Adam hâlâ boş sokaklarda dola şıyordu. Yeni avlar arar gibiydi. Fazla yaklaşmak istemiyordu. Hatta aranın biraz açılmasına izin verdi. Lincoln dördüncü Le-vend'ten sonra Ayazağa yönüne saptı. Herhalde İstinye'den sahile inecekti. Yoksa sabaha kadar böyle dolaşacak mıydı?

Ayhan di şlerinin arasından homurdanarak, "Bu kahrolasıca nerede oturuyor acaba?" diye söylendi. Sibel'in onun hakkında anlattıklarını an ımsamaya çalıştı, galiba oturduğu yer konusunda hiç laf etmemişti, ettiyse de kızgınlık ve içini kemiren kıskançlıktan can kulağı ile dinlememi ş olabilirdi.

İstinye kav şağını geçtiler, Tarabya sapa ğına yaklaştılar. Galiba Hacı Osman Bay ın'ndan Sarıyer istikametine gidecekti. Ayhan şaşkın şaşkın arabayı takibe devam ediyordu. Birden Lincoln'ün sa ğ

sinyalinin yanıp sönmeye başladığı gördü. Anlaşılan Tarabya yönüne sapacaktı. Aralarında kırk metre kadar mesafe vardı. Kavşaktaki kırmızı ışığa yakalanmamak için hızını artırırdı Ayhan ve iki araba da yeşil ışıkta sağa saptı.

Şimdi yokuş aşağı Tarabya'ya doğru hızla iniyorlardı. Birden Lincoln'ün sağ sinyali yeniden yanıp sönmeye başladı. Ayhan takibin bundan sonrasının zor olacağını hemen kavradı. Hızını iyice düşürdü.

Üstelik buraları da pek iyi bilmezdi. Turgut Atamer toprak bir yola sapmıştı. Yol dar, uzun ve ağaçlık arasında içerilere doğru uzanıyordu. Gecenin karanlığında arkasından o yola girerse, farları hemen dikkat çekecekti. Ay-

218

han yol ağzını geçip durdu. Bir an ne yapacağını düşünmeye başladı. Uzun zamandır peşindeydi, belki adam takip edildiğini bile anlamış olabilirdi. Okkalı bir küfür savurdu. Peşinden o yola girmekte kararsızdı. Sıkışmıştı şimdi. Adam takip edildiğinin farkında değilse bile, peşinden giderse uyanacaktı..

Çaresizlikle arabanın uzaklaşmasını bekledi.

Lincoln'ün stop lambaları gözden kaybolunca, arabayı deli gibi geri vitese takıp toprak yolun başına geldi ve fazla düşünmeden yola sapıp sürmeye başladı.

Tarabyas ırtlarında lüks villalara giden bir yol olmalıydı burası. İnşili çıkışlı ve engebeliydi. Arabanın içinde hoplayıp duruyordu. Ağzından sunturlu bir küfür daha çıktı. Bu yolu bilmiyordu ve nereye çıkacağını da..

Koru gibi, sık ağaçlıklı bir yerdeydi ve Lincoln gözden kaybolmuştu.

Yolun sağısında bazı evlerin ışıkları görünüyordu. Site türünden özel villalar olabilirdi. Sağ taraf ise ağaçlarla kaplıydı. Yol ıssız ve sessizdi. Birden karşısına bir villa çıktı.

Ayhan aniden frene bastı. Araba zıncı diye durdu. Merakla eve baktı. Bütün ışıkları sönmüştü. Bahçesinde bir Mercedes duruyordu. Bu ev olamaz diye düşündü. Arabanın farları ilerde birkaç villayı daha gösteriyordu. Bundan sonrasına yürüyerek devam etmeye karar verdi, arabayı yolun kenarına çekti, farlarını söndürdü.

Nerede olduğunu bile doğru dürüst tahmin edemiyordu. Adam izlendiğini hissettiyse çoktan izini kaybettirmiş olmalıydı. Söylenerek arabadan indi.

Çok tenha bir yerdi. Kendini dağ başında gibi hissetmeye başlamıştı. Ürkütücü bir sessizlik vardı etrafta. Biraz da gecenin ilerlemiş saatinin etkisi olmalı, diye düşündü.

Ayhan çocukluğundan beri ilk defa korkuya kapıldığını hissetti.

Ufak bir çakı bile yoktu yanında.

219

Tedbirsizlik yaptığını anladı. Eğer düşündüğü doğruysa sapık bir katilin peşine takılmıştı ve adamın bıçak kullanmakta ne denli usta olduğunu biliyordu.

Karanlık içinde ürpertisi daha da arttı. Her an kalın gövdeli ağaçların arkasından Turgut Atamer'in elinde bıçakla birden karşısına çıkacağını hayal etmeye başladı.

Dikkatle etrafı kolaçan ediyordu. Oysa en ufak bir hareket yoktu ortada. Çıt çıksa duyulacaktı. Poyraz yönünden esen ılık bir rüzgâr terli bedenini yaladı. Ağaçların yaprakları hışırdadı. Ayhan yine irkilerek etrafına bakındı. Nedense içinden saldırıya uğrayacağı hissini silkip atamıyordu. Biraz daha yürüdü.

İlk gördüğü villayı geçmişti. Toprak yolu aydınlatan sokak lambaları çok aralıklıydı. Yolun karanlıkları

içinde bir villayı daha gördü. İlk villa birbirine oldukça uzaktı. Ve o binada ışık vardı.

Heyecandan nefesi kesilir gibi oldu. Sanki damarlar ında güldür güldür akan kanın sesini duyuyordu. Adımlarını s ıklaştırdı.

Lincoln villan ın bahçesinde duruyordu. Turgut Atamer'in villasını bulmu ştu sonunda ama bundan emin olmalıydı. Durdu, bekledi.

Toprak yolun tam ortas ındaydı. Yan taraftaki çalılara doğru yaklaştı. Evin giriş kap ısının üstünde yanan bir lamba vardı. Adamın içeriye girdiğinden emin olmalıydı.

Durdu ğu karanlık ve kuytu köşede biraz daha bekledi. Burnuna kurumuş ot kokular ı geliyordu. Kap ının üstündeki lamba sönmüyordu, belki güvence olarak sabaha kadar açık tutuyorlardı. Ayhan'ın tedbiri elden bırakmaya niyeti yoktu. Bir süre daha bekledi. Genellikle böyle تنها yerde oturanlar köpek beslerlerdi. Dikkat kesildi, havlama, hırıltı, ulama gibi sesler duymaya çalıştı. Köpek sesi gelmiyordu. İçine biraz daha güven geldi. Demir parmaklıklı bahçe duvar ına iyice yaklaştı. Parmaklık-

220

larda o me şhur "dikkat köpek vardır" levhası as ılı de ğildi. Görünürlerde kulübe de yoktu. Ama buna güvenip bahçeye dalamaz-dı. Villa oldukça büyük ve geniş bir bahçenin içinde yer al ıyordu; gecenin karanlığında arka tarafları görebilmek kolay olmuyordu. O taraflarda da köpek kulübesi bulunabilirdi. Sonra düşündü; bahçeye girmenin ne anlamı vard ı? Önemli olan adamın evini tesbit etmektir ve bunu da becermişti. Şayet gerekirse gündüz gözüyle gelir evi daha iyi inceleyebilirdi? Hatta Turgut Atamer'in olmadığı bir saatte, yolunu bulursa içeriye bile girebilirdi.

Uzaklardan bir köpek ulumas ı i şitti.

Dü şüncelerinden ayrıldı, bahçe duvarının yanındaki çalılıkların arasından çıkarken parmaklıklara asılı levhayı gördü.

Üzerinde "Villa Atamer" yaz ıyordu.

istedi ğini öğrenmişti. Koşar adım arabaya döndü. Evinin yolunu tutabilirdi artık.

Bu gece ö ğrendiklerinden sonra aklı karma kar ışık olmuştu. Gördüklerinden sağlıklı bir sonuca varmak zordu. Kendisine mükemmel ve kusursuz diye tanıtılan bir insanın, kişilik ve karakter yetersizliğini gösteren önemli bazı olaylara şahit olmuştu. Bundan sonra Turgut Atamer hakkında kim ne derse desin, babasının sık sık kullandığı bir deyimle, "Mülahazat hanesini" aç ık bırakacaktı.

Ama içi rahatt ı.

Hiç olmazsa bu gece, Sibel güvendeydi artık...

(4)

—j aşkomiser Oğuz Tamer kahve fincanını masas ının üzerine D b ırakırken:

"Evet Engin, o arabay ı incelediniz mi?" diye sordu.

"Gerekli tahkikat ı yapt ık Başkomiserim."

"Sonuç?"

"Sonuç ilginç."

"Nas ıl?"

"Trafik şubesinden aldığımız bilgi üzerine arabanın sahibini ve adresini araştırdık. Şahin marka araba ilker Topuz adlı birinin üstüne kay ıtlı. İthalat ihracat yapan özel bir firmada pazarlama müdürü. Firmaya gittik adamı biraz s ıkıştırdık, sorguladık. Sabıkasız, temiz, sıradan bir vatandaş. Bizi karşısında görünce ödü koptu." . "Eee?"

"Arabas ını sorduk, kem küm etmeye ba şladı. İki gün evvel arabasını bir arkada şına verdiğini söyledi."

"Nas ıl yani? Satmış m ı?"

222

"Hay ır efendim. Arkadaşı bir geziye ç ıkıyormuş, geçici olarak almış, bir hafta, on günlüğüne."

"Arkada şının kimliğini tesbit ettiniz mi?"

" İşte işin ilginç yanı da bu efendim. Adam ABC televizyon kanal ında çalışan bir kameramanmış."

Başkomiser güldü.

"Sak ın Ayhan Berkman olmasın?"

Muavin Engin Tuncer irkilir gibi oldu.

"Tan ıyor musunuz?"

"Tan ırım. Cin gibi oğlandır. Zararsız. Ondan şüphelenenleyiz. Hatta bize bilmeden yardımcı bile oluyor. Bir konuyu kafaya taktı m ı sonuna kadar ısrar eder, direnir, neticeye varmak ister, iyi bir insandır."

Muavin pek memnun olmam ış gibiydi.

Durumu sezinleyen Başkomiser onun yüzüne baktı.

"Ne o? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Pek emin de ğilim efendim ama aklımı kurcalayan bir nokta var. Bu sabah Şahin'in sahibiyle görüştükten sonra ABC televizyonuna gittim. Program Dairesi Müdürü Enver Alpaz ve Sibel

Hanımla görüştüm."

"Ne hakk ında? Aklını kurcalayan sorun nedir?"

"Katil hakk ındaki bilgilerimiz."

"Anlayamad ım?" *

"Biliyorsunuz, elimizde i Şe yarar görgü tanığı yok. Tamam ıyla varsayımlar üzerine çalışıyoruz. Şüphelenip sorguya aldığımız hiç kimse bize katilin eşkali hakkında bilgi veremedi. Zira onu görmemişler. Oysa ABC televizyonu, blucin giyen, saçlarını at kuyru ğu gibi ensesinde toplayan, gece gündüz güneş gözlü ğü takan birinden bahsediyor. Halkın beyninde katille ilgili böyle bir imaj yaratıldı."

"Eee?"

"Sibel Han ıma bu bilgileri kimden topladıklarını sordum. Şayet bir görgü tanığı varsa adresini istedim. Fakat bana vermedi."

223

Bunun bas ın özgürlüğüne müdahale olduğunu söyledi. Hiç olmazsa bu bilgileri kimin topladığını söylemesini istedim."

"Dur, ben sana söyleyeyim. Ayhan Berkman, de ğil mi?"

"Evet efendim."

"Eee, bu neden akl ını kar ıştırıyor ki? Ayhan açıkğöz, uyanık bir gençtir. Yıllarca polis muhabirlerinin yanında fotoğrafçı olarak çal ışımtır. Polise ifade vermekten korkan görgü tanığı bulmas ı çok mümkündür. Belki ellerine biraz para da sıkıştırmışlardır. Nasıl olsa arkalarında zengin bir televizyon kanalı var. Ayr ıca bunlar gazeteci, bire bin katmaya da bayılırlar. Katilin saçları gerçekten at kuyru ğu ise gözlüğü de onlar uydurmuş olabilir."

"Ama Ba şkomiserim katilin tipini onların yarattığını hiç dü şünmüyor musunuz?"

O ğuz Tamer ilk defa şaşırarak baktı.

"Ne demek istiyorsun sen?"

Muavin ba şını salladı.

"Pek kesin bir şey de ğil. Fakat katilin tipi hakkında söylenenler uydurma olabilir."

"Sebep?"

"Olaylar ın İçinde programının daha cazip hale gelmesi, seyirci ve reyting kazanması için. Nas ıl olsa hiçbir yasal sorumlulukları yok. Gerçekte katilin tipi ba şka olsa, onlara ne yazar ki? Bundan dolayı onlar ı suçlayabilir miyiz?"

Ba şkomiser bir an düşünceye daldı.

"Ç ıkar şu baklayı a ğzından," diye homurdandı. "Asıl anlatmak istedi ğin nedir?"

"Benimki sadece bir olas ılık efendim. Emin değilim."

"Söylesene yahu! Emin olmad ığın nedir?"

" Şu Ayhan Berkman! Anladığım kadarıyla Karındeşen diye tanımladıkları katille ilgili bütün haberleri

toplayan ve hayali senaryoyu üreten hep o. Sözde görgü tanıklarıyla görüşen de o. Garip değil mi, işlenen bütün cinayetlerde biz tek görgü tanığı

224

bulam ıyoruz, ama o her defasında birilerini buluyor. İsim vermeden, şahitleri görüntülemekten ifadelerini programa sokuyor."

"Sen ne demek istiyorsun? Ondan şüpheleniyor musun yani?"

"Katil zanlı olarak suçluyor de ğilim tabii ama açıkçası benim için karanlık ve üzerinde durulması gereken biri, efendim."

"Saçmal ıyorsun Engin. Dedim ya, o çocuğu tanırım. Akıllı başında, efendi biridir. Asla katil olamaz. Biz sapık, ruh hastası birini aramak zorunday ız."

"Bu genci ne kadar tan ıyorsunuz efendim? Kanımca katil şu meşhur Dr Jekyll ve Mr. Hyde gibi çift kişilikli. Zaman zaman işinde başarılı, yetenekli ve sevilen biri ama hastalığının krizi tutunca, kimliği değişen, sapık kişiliği ön plana çıkan, öldürmekten zevk alan bir paranoyak. Olamaz mı? Mümkün değil mi, efendim?"

Komiser s ırıttı.

"Anla şılan sen çok polis romanı okuyorsun. Zaten işin bu yahu, bıkmıyor musun böyle kitapları okumaktan? Hayret, bu ne düşgücü zenginliği!" ±

Muavin hiç cevap vermedi.

Yüzü asık ve düşünceliydi. Başkomiser, yardımcısının ciddi olduğunu anlayıverdi. Fakat böyle bir olasılığa inanmak bile istemiyordu. Gözünün önünde Ayhan canlandı. Neşeli, şakacı, girgin haliyle. Olacak şey değildi. Acaba bu kimliğin arkasında hasta bir ruh, saldırgan bir canı yatabilir miydi?

Mesle ği gereği her türlü olasılığı hesaplamak zorundaydı. Böyle bir şüpheyi Ayhan'a yakıştıramıyordu. Ne var ki, hayatta her şey mümkündü ve muavini tecrübeli, işinin ehli biriydi; böyle bir kuşkuya kapıldıysa bu olasılığı de ğerlendirmek gerekirdi, yabana atamazdı.

Ayhan'la bira içti ği gün tele-kızların patronu Madam Ele-ni'nin telefonunu istediği anı hat ırladı. O an bunu çok masum bir istek olarak karşılamıştı ama şimdi aklının karıştığını hissediyordu. Keyfi kaçtı.

At Kuyruklu Adam—F. 15

225

"Bu şüphenden kimseye bahsettin mi?" diye sordu.

"Hay ır efendim. İlk defa size söylüyorum."

"Sibel Han ım veya program müdürü bir şeyden kuşkulandı m ı?"

"Hiç sanm ıyorum efendim."

"iyi... Ben Sibel Han ım'la görüşürüm. Siz şimdilik onu dikkatle korumaya devam edin."

"Hiç endi şeniz olmasın efendim."

"Peki art ık işinin başına dönebilirsin."

Muavin odadan ç ıktı. İçerde yalnız kalan Başkomiserin aklı kar ışımtı. Telefona uzandı ve ABC televizyonunu aradı.

* * *

Ayhan boncuk boncuk terlemi şti...

Temmuz s ıcağı araban ın içini kavuruyordu. Bütün pencereleri açmış olmas ına rağmen en ufak bir esinti yoktu.

Ve Lincoln hâlâ bahçedeydi.

Anla şılan Turgut Atamer henüz uyanmamıştı.

Ayhan dün gecedен yorgun olan bedenini rahatlatmak için, uzun uzun esnedi. Gece üç buçukta eve dönebilmiş ve kendini hemen yata ğa atmıştı. Ancak gördüklerinden sonra gözü bir türlü uyku tutmamış, yatağın içinde dönüp durmuştu. Bu adam tekin değildi ve artık Sibel'in kesin bir tehlike içinde olduğuna inanmaya başlamıştı. Ne yazık ki, şimdilik bu iddiasını kan ıtlama imkânı yoktu ama ne yap ıp edip bunu başarmaya kararlıydı.

Arabay ı Atamer'in villas ından otuz metre kadar ileride durdurmuştu. Bahçeyi rahatlıkla kolaçan edebiliyordu.

Sabah ın sekiz buçuğundan beri buradaydı. Saatine baktı, ona geliyordu. Çok تنها ve ıssız bir yerdi burası. Ne gelen vardı ne geçen. Bekledi ği bir buçuk saat içinde sadece iki araba geçmişti. Onlar da işlerine giden villa sakinlerinin arabasıydı. Bir gözlemde daha bulunmuştu. Burada ne seyyar satıcılar vardı ne

226

de kap ıcılar. Dokuz sularında nerden çıktığını göremedi ği ufak bir çocuk villalara gazete dağıtmak için gelmişti. Hiçbir yayaya rastlayamadı. Sanki hayat durmuş gibiydi. Böyle zengin kesimden insanlar ın burada korkmadan nasıl yaşadıklarına hayret etti.

Araban ın açık penceresinden içeriye bir kuru ot kokusu yayılıyordu. Aynı kokuyu dün gece de duymuştu. Burnunu çekiştirdi.

Sonra kuca ğında duran fotoğraf makinesiyle oynamaya başladı. Makine ayarlanmış, deklanşöre basılmaya hazır durumdaydı. Nasıl olsa, uyanıp dışarıya çıkardı bu herif.

Hiç acelesi yoktu. Rahat rahat bekleyebilirdi.

Arkaya uzan ıp evden getirdiği termosu aldı, plastik bardağa koyu kahveyi koyup yudumlamaya başladı. Kahve gerginliğine iyi geldi. Bir bardak daha içti.

Karşı taraftan gelen bir bisikletli gördü. On dört on beş yaşında bir çocuktü. Ayağında beyaz bir short, sırtına astığı çantada da bir tenis raketi vardı. Arabanın yanından geçerken dikkatle Ayhan'a baktı. Anlaşılan burada yabancılar yadırganıyordu. Eh, bu da çok normaldi; kimsenin dolaşmadığı bir yerde, bir buçuk saattir duran bir araba dikkat çekerdı tabii...

Biraz huylandı; acaba Atamer villasından da kendisini görüp şüphelenen birileri olmuş muydu? Boş ver, diye omuz silkti. Alt tarafı kanunsuz bir iş yapmıyordu. Burası özel mülk de değildi ya, kim karışırđı?

Can sıkılmaya başlamıştı...

Arabayı aldığı arkadaşları İlker'e söylendi; şuna bir radyo bile taktırmamıştı. Arabada bir radyo olsa, hiç olmazsa onunla oyalanırdı. Sıcak da müthişti. Sırtındaki kolsuz gömlek terden sırılsıklam olmuş, arabanın koltuğuna yapışmıştı. Kucağındaki makineyi yan koltuğa bıraktı, uyuşan bacak adalelerini gevşetmeye çalıştı.

İçinden, "Ulan şu zengilik ne güzel şey" diye homurdandı. Herifte ne iş vardı ne güç. Sabahtan akşama kadar yan gelip yatabiliyordu. Geçim derdi yok, aybaşı gelince borçları nasıl öde-

227

yeceği derdi yok, kısaca yok oğlu yoktu. Herifçioğlu bütün zamanını zevk-ü sefa içinde geçirebiliyordu. Gezme tozma, güzel kadınlar, eğlenceler, kulüpler daha ne beklenirdi ki hayattan.

Ayhan işaret parmağını büküp, nazardan korunmak istercesine arabanın paneline vurdu. "Yoo, bunu istemem," dedi. "Gerçi herifin bir eli yağda bir eli balda; ama ne yapayım böyle bir hayatı? Hastaydı adam. Sapık bir ruh hastası. Bir katil, manyağın teki... Şu kadere bak, Tanrı bu kadar zenginliği bir canıye nasip ediyor. Olacak şey değil."

Sonra suratını astı, düşüncelere daldı.

Belki de yan ılıyordu.

Saçı uzun, fahi şelere yakınlık gösteriyor diye adamı suçlamıştı. Bu iki ufak detay adamı katil yapamazdı. Hisleri onu yanıltıyor olabilirdi, özellikle de kıskançlığı. Adama karşı şartlanmıştı. Onu katil olarak görmek istiyordu. Katil olsa dün gece adamın eline mükemmel bir fırsat geçmişti. İstese onu öldürebilirdi. Eve döndüklerinde saat bir buçuktu. Şayet Sibel bir patavatsızlık yapıp polis tarafından korunduğunu söylememişse, bu işi rahatlıkla yapabilirdi. Niyeti bu olsa bir kahve içmek bahanesiyle yukarı çıkarak kızın hesabını görürdü.

Acaba mı, diye düşündü bir an.

Dün gece cinayet işlemek için gerçekten uygun muydu? Hiç de değildi. Birlikte bir kulübe gitmişlerdi. Sibel Candan tanınan, ünlü bir kişiydi. Ekranda görünen sempatik yüzünden, şöhretinden, o kulüpte onu tanıyan bir sürü kişi çıkabilir ve Turgut Atamer'le o gece beraber olduğuna tanıklık

edebilirlerdi. Adam buna cesaret edemezdi. O hasta ruhun diğ er yanında çok berrak ve güçlü bir zekanın olduğu inkâr edilemezdi. Hayır, diye söylendi. Dün gece cinayet için hiç de uygun bir zamanlama olmazdı.

Ayhan daha ba şka şeyler de düşünecekti ama Atamer villasının bahçesindeki hareketi farkedince her şeyi bir anda unutu-verdi.

Ya şlı bir adam bahçede ko şuşturmaya başlamıştı. Sırtındaki

önden dü ğmeli beyaz ceketten adamın evin uşağı oldu ğu kararına vardı. Demir parmaklı bahçe kap ısını açmaya uğraşıyordu.

Ayhan' ın yüreği hızla çarpmaya başladı.

U ğursuz herif nihayet ininden çıkıyor olmalıydı.

Ayhan baca ğını araban ın vites kolu üzerinden aşırarak yan koltuğa sıçradı. Mümkün olduğu kadar eğilip gizlenmeye çalıştı. Başını cam hizas ına kadar kaldırıp gözlerini bahçeye dikti. Ni-kon'un objektifini ayarladı, artık her an o namusszu görür görmez deklanşöre basabilirdi. Heyecanı doru ğa yükselerek bekledi.

U şak demir kapıyı açm ıştı ama Turgut Atamer henüz ortalarda yoktu.

Kayk ıldığı koltukta iki büklüm beklemeye devam etti. Bir buçuk saatten beri bekliyordu, bir iki dakika daha bekleyebilirdi, ne çıkardı? Parmakları terden y ıvışık hale gelmişti. Sağ elini aceleyle çekip pantolonuna sildi.

Ayhan derin bir oh çekti. Sonunda Turgut Atamer bahçeye ç ıkmıştı. Parmağı h ızla deklanşöre basmaya başladı. Birbiri ardına fotoğraf çekiyordu, adamın sırtında desenli ipek bir gömlek vardı. Beyaz keten pantolonu tiril tirildi. Önce Lincoln'e doğru yürüdü. Sonra durup uşağına bir şeyler söyledi. Tabii bulunduğu yerden konuşmaları duymas ı imkân ı yoktu, fakat u şağa doğru birkaç adım attığı anda onu cepheden yakalayabilmişti.

Ayhan zevkten k ıkırdadı. Bunlar harika resimler olacaktı. Bir iki poz daha çekti. Yeterliydi bu kadarı. Toparlandı. Bir an önce korudan uzaklaşmak istedi. Makineyi arkaya bıraktı, arabayı çal ıştırdı, gaza bastı.

İyi bir iş becermenin keyfi içindeydi. Dü şündüğü gibi katil o ise artık bunu kanıtlayabilecekti. Arabayı toprak yolda sürmeye devam etti. İçi içine sıgmıyordu. Bir an önce evine dönmek, karanlık odasına kapanarak filmleri banyo etmek arzusundaydı.

Boş yolda bir an gözü dikiz aynas ına takıldı.

Lincoln pe şinden yaklaşıyordu.

Hafif bir ürperti ald ı Ayhan' ı. Turgut Atamer acaba resimlerinin çekildiğini görmüş müydü? Hiç sanmıyordu. Bu işi gizlice iyi kıvırmıştı.

Tekrar bakt ı aynaya.

Adam h ızla yaklaşıyordu. D n geceden de biliyordu; sürat yapmaktan hoşlanan biriydi. Araba sürmesi bile farklıydı. Mağrur ve hoyratça.

Kendisini görmesini istemedi. O da h ızını art ırdı. Ana yola çıkan sapağ  ondan önce varırsa sorun yoktu; sonra trafik artacak, dikkat  ekmeyecekti. Fazla sürat yapmak da istemedi, adamın dikkatini çekebilirdi;

sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi. Hele alt ındaki Şahin'in orada beklediğini görmüşse bu daha da dikkat çekecekti.

Biraz yava şladı.

"Görürse görsün," diye homurdandı. Nasıl olsa kendisini tanımıyordu. Birden irkildi, acaba dün gece pastanede karşılaştığımızı an ımsar mı, diye düşündü. Kurt gibi bir adamdı, yüzünü hatırlarsa şüphey e düşebilirdi.

Yeniden gaza yüklendi. Ama şans ı yoktu, sekiz silindirli koca Amerikan arabas ından kaçamazdı. Dün gece hep kovalayan durumunda idi, şu anda ise arkasındaki arabadan kurtulmaya çalış ıyordu.

K ısa bir klakson sesi işitti. Turgut Atamer yol istiyordu.

Toprak yolda epey toz kald ırılmıştı. Çaresiz arabayı biraz sa ğa aldı. Lincoln tam arkasındaydı.

Adam h ızlandı ve Ayhan' ı solladı. İki araba yan yana geldiklerinde Turgut Atamer öfkeli nazarlarla Ayhan'a bir göz attı. Sadece kısa bir an. Sonra ok gibi yanından geçip gitti.

Ayhan derin bir nefes aldı.

Adam ın kendisini hatırladığını sanm ıyordu. Bunu bakışlarındaki ilgisiz ifadeden çıkarmıştı...

* * *

230

Annesi, o ğlunun şu son birkaç gündür yaşayışına bir anlam veremiyordu. Gerçi onun bir memur gibi saatle kayıtlı işi yoktu. Eve rastgele saatlerde gelir yine rastgele saatlerde çıkıp giderdi. Ama bu düzen şu sıralar iyice bozulmuştu. Ayhan sanki geceleri çalış ıyor, gündüzleri istirahat ediyordu.

Kad ıncağız uykusuzluktan kızarmış gözlerine bakt ı. Üzüntüyle:

"O ğlum, nedir bu halin?" diye söylendi. "Ne biçim iştir bu? Ne günün belli ne gecen? Baksana, gözünden uyku akıyor."

"Üzülme anneci ğim, ben iyiyim. Turp gibi" diye atlatmaya çalış ıttı kad ıncağız ı. Tam filmlerini banyo yapmak için karanlık odaya dalarken annesinin söyledikleriyle mihlanıp kald ı.

"Dün seni iş yerinden bir hanım aradı, şefinmiş galiba. Ad ını da söyledi ama..."

"Sibel mi?"

"Evet, evet o."

Sibel'in evine telefon etti ğini hiç hatırlamıyordu. Belki bir kere; o da yanılmıyorsa gidecekleri bir işin iptal edildiğini söylemek içindi.

Acaba niye aram ıştı?

"Sana ne dedi, anne?" diye sordu.

"Galiba televizyon kanal ına bırakacağın filmler mi varmış, nedir, onun gibi bir şey işte. En iyisi sen onu bir ara."

Sonra kad ın gülümsemeye başladı.

"Galiba yine bir dolaplar çeviriyorsun Ayhan? Ona hasta bir day ıdan bahsetmişsin, izin almışsın filan. Neler oluyor? Sana bu sabah söyleyecektim ama sabahın köründe çıkıp gitmişsin."

Ayhan tela şla sordu, "Ona ne dedin anne?"

"Ne diyece ğim? Hiç erkek kardeşimin filan olmadığını. Kızcağ ız içten bir üzüntü gösteriyordu; anladığım kadarıyla çok duygulu bir taze."

Ayhan sesini ç ıkarmadı fakat bozuldu. Sibel daha ilk gün yalan ını ortaya ç ıkarmıştı. Hatalı davran d ığını anladı. Hiç olmazsa

231

evdekilere durumu idare etmelerini tembih etmeliydi. Fakat Sibel' in eve telefon edece ğini de hiç düşünmemişti. Demek ona inanmamıştı. Fazla ald ırmadı, söylenerek karanlık odaya daldı. Şu anda aklı fikri filmlerdeydi.

Zoomlu objektifle çekti ği filmleri banyo edip, büyüttü. Tam bir başarıydı. Resimler net ve mükemmel çıkmıştı. Hemen telefonun başına geçti. Heyecanı son haddine varmıştı. Artık elinde katili tanımaya yarayacak resimler vardı ve Turgut Atamer'in katil oldu ğuna bütün kalbiyle inanıyordu. Yanından hiç eksik etmedi ği telefon defterini çıkardı ve Suzan P ınar'ın ev numarasını çevirdi.

Vakit ö ğle sularıydı, inşallah evdedir, diye içinden dua ediyordu.

Zil çalmaya ba şladı. Dört, beş defa çald ı, açılmıyordu bir türlü. "Hay, lanet olası" diye söylendi içinden. Kapatıp bir daha çevirdi.

Açan yoktu...

Suzan P ınar'ı mutlaka bulmal ı, ona erişmeliydi. Katili teşhise gerekli kişi oydu. Arnavutköy'deki işkembecide oturup karşılıklı çorba içmi şlerdi. Suzan'ın anlattıklarını an ımsamaya çalıştı. Katil, Binnur Kuşakçı'nın öldürüldüğü gece iki fahişeye birden sulanmıştı. Tıpkı dün gece Levend'teki pastanede yapt ığı gibi.

Ne şesi kaçmıştı ama fazla önemsemedi; nas ıl olsa Suzan'ı bulurdu. Elinde resimleri gösterebilece ği bir görgü tanığı daha vardı. Resimlerin arasından özellikle iki tanesini seçti. Birinde Turgut Atamer'in yüzü gayet net görünüyordu, diğ erinde ise biraz uzaktan olmasına rağmen, arabasının kapısını açmaya çal ışıırken çekilmiş boy resmiydi. Adam ın boyu poşu hakkında bilgi edinmeye yeterliydi. Öteki resimleri karanlık odada sakladı.

Tela Ŗla evden çıktı. Annesi yine arkasından söylenmeye başladı. Kadıncağızın gönlünü alacak tek kelime söyleyemeden

arkada Ŗından aldığı arabaya atlad ı...

* * *

232

Güneş yine etrafı yakıp kavuruyordu. Ayhan, Ahmediye'de arabayı parkedecek gölge bir yer bulamadı. Saatçi Rasim'in dükkânından iki sokak ilerde zar zor bulduğu ufacık bir yere bıraktı.

Daracık dükkâna girdiğinde, içerde yaşlı bir kadınla torunu olması muhtemel ufak bir çocuk, cicili bicili o yeni Japon kol saatlerinden almak için pazarlığa tutuşmuşlardı. Daha doğrusu yaşlı nine kendi kendine pazarlık ediyor, Rasim usta baygın gözlerle kadına arasına olmaz diyordu.

Ayhan gülümseyerek adama bakta. "Merhaba," dedi.

Saatçi kafayı bulmuştu yine. Gözleri alkolden kan çanağı gibiydi. Nefesinden çıkan alkol kokusu duyuluyordu. "Merhaba," diye karşılık verdi.

Ayhan, müşteri gidinceye kadar hiç sesini çıkarmadan, sırtını duvara dayayı bekledi. Heyecanını zor tutuyordu. Yaşlı kadın uzun bir pazarlıktan sonra saati aldı. Torununun bileğine takıp çıktılar. Çocuk kendini büyümüş biri gibi hissederek ikide bir gururla saatine bakıyordu. Ayhan çocuğa gülümsemekten kendini alamadı. *

Dükkânda yalnız kalınca saatçi filozof bir tavırla:

"Seni buraya tekrar hangi rüzgâr attı, evlat?" diye sordu.

Ayhan, "Sana bir resim göstereceğim," dedi.

"O adamın mı?"

"Evet."

"Göster bakalım. Aferin, hızlı çal ışyorsun. Polisten de hızlı."

Ayhan gülümsedi. "Eee, ne yapalım? Biz de ekmek yiyoruz. İşimizin gereğini yapmak zorundayız."

Heyecanı son haddine varmıştı. Çantasından fotoğrafları çıkarıp, önce büyütülmüş yakının plan resmi uzattı. Saatçi gözlüğünü takıp resme bakmaya başladı.

Genç adamın kanındaki adrenalin artmıştı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Nefesini tutup adamın ne diyeceğini bekledi.

233

Rasim uzun uzun fotoğrafı inceledi. Yüzünde kuşku bir ifade oluşmuştu. Cevap gecikince, Ayhan nefesini tutarak, "O mu?" diye sordu.

Saatçinin karara varamad ığı belliydi.

"Ba şka fotoğrafi var mı?"

Ayhan ikinci resmi uzatt ı.

"Al. Bir de şuna bak."

Rasim ikinci resmi de uzun uzun inceledi. Kâh gözüne yakla ştırıyor, kâh geri çekerek yeniden bakıyordu.

"Tamam mı? O mu?" diye sordu tekrar.

"Emin de ğilim."

"Nas ıl olur? O gece adamı gördü ğünü söylemiştin."

"Do ğru, görmüştüm. Ama karanlıktı evlat, iyi seçememi ş olabilirim. Biliyorsun ya kafam da dumanlıydı. Sonra adamdan çok bizim komşu Ayşegül'ün küfelik haline bakıyordum."

"Yapma be Rasim Usta! Sen şü resimlere iyice bak. Tekrar tekrar bak. Bu çok önemli."

Adam resimleri sanki Ayhan' ı k ırmak istemiyorcasına incelemeye devam etti. Sonra başını sallayarak önündeki cam vitrinin üstüne bıraktı.

"Kusura bakma ama ç ıkaramadım. Sana kesin bir şey söyleyemem."

Ayhan' ın bir an sırtındaki ter so ğudu. Bu beklemedi ği bir cevaptı.

"Anlayam ıyorum," diye mırıldandı. "Resim çok net. Eğer adamı gördüysen onu hat ırlaman lazım."

Adam omuzlar ını silkti, birden olaya ilgisizle şti.

"Dedim ya, ç ıkaramadım."

Ayhan çaresizlik içinde ç ırpındı.

"Olacak şey de ğil! Adamı yak ından gördün, cinayetin işlendi ği eve kadar takip ettin, şimdi tanıyamıyorum diyorsun."

Saatçi gittikçe titizlenmeye ba şlıyordu.

234

"Sana hat ırlayamadı ğımı söyledim; üstüme varma! Emin olmadan kimsenin ba şını suçlu da olsa yakamam."

"Sen ne diyorsun usta? Bu herif bir katil! Sadece benim bildi ğim dört kadını öldürdü. Şimdi onu korumaya mı çal ışıyorsun?"

Rasim dik dik Ayhan'a bakt ı.

"Sen hiç polisin eline dü ştün mü, hiç mahkeme kapılarında süründün mü? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsan, boşuna benim ağzımdan laf aJmaya kalkışma. Ben bilirim. Sana sabıkalı oldu ğumu söylemiştim, insanı bir şüphe yüzünden süründürürler, hayatını söndürürler. Emin olmadan kimseye çamur atamam ben, anladın mı?"

Ayhan dü şünmeye başladı.

Haklı olabilirdi. Eğer resimdeki kişiyi vicdani rahatlık içinde teşhis edememişse bu tepkisinde haklıydı.

"Tamam, tamam anladım" diye mırıldandı. "Senden kesin tanımlama istemiyorum. Hiç olmazsa ona benzeyip benzemediğini söyle."

"Söyleyemem. Etraf karanlıktı, adamı iyi seçemiyordum. Hatırladığım tek şey iri cüssesi ve saçını at kuyruğu gibi ensesinde topladığıydı. Bir de kullandığı o güneş gözlüğü. Gece karanlığında niye gözlük taktığını merak etmiştım. Hepsi o. Bu ne ifade eder ki? Kendine bir bak/sen de iri kıyım bir gençsin, biri senin fotoğrafını getirirse, dükkânına gelen adam bu muydu, diye sorsa yine tereddüt edebilirim, emin olamam."

Saatçi sustu, yutkundu.

Tezgahın altından çıkardığı votka şişesinden öfkeyle bir yudum aldı, yüzünü ekşitti.

Ayhan tam bir dü ş kırıklığı içindeydi. Rasim Usta'dan iş çıkmayacaktı. Ağır ağır resimleri topladı, çantasına koydu.

Yapacağı bir şey kalmamıştı. Tam gitmeye hazırlanırken saatçi çekine çekine:

"Hem bana gösterdiğin resimdeki adamın gözlüğü yok" de-

235

di. "Fotoğraflar gün ışığında çekilmiş, o herif gece karanlığında bile gözlük kullanıyordu."

Ayhan, onların, cinayet işlerken katilin kullandığı bir takım aksesuar, kimliğini değiştiren ya da gizleyen ayrıntılar olduğunu söylemedi. Rasim Usta'nın bunu anlayacağından şüpheliydi. Sesini çıkarmadı.

"Ayrıca," diye mırıldandı saatçi. "Bu resimdeki adamın saçları da... hani ne diyordun?"

"At kuyruğu."

"Evet, at kuyruğu değil. Farkına varmadın mı?"

"Biliyorum. Ama yeterince uzun."

Saatçi sıkılarak başını sağa sola salladı. Sıkılmış bir tavırla:

"Evet, benziyor. Öğrenmek istiyorsan söyleyeyim; benziyor. Ama kesin odur, diyemem.

"Anlad ım," diye fısıldadı Ayhan. Sonra çantas ını s ırtlayıp, biraz buruk dükkândan çıktı. Temmuz sıcağı bütün şiddetiyle etrafı kavurmaya devam ediyordu...

* * *

Sibel telefonu kapat ınca düşünmeye başladı. Acaba Başko-miser Oğuz Tamer kendisiyle ne konuşacaktı? Bu sabah koruma memuru gelmiş abuk subuk sualler sormu ştu. Onlara bilgi edindikleri kaynakları aç ıklamak zorunda değildiler. Yazılı ya da sözlü bas ının ayrıcalığıydı bu.

Bir yandan da başkomisere hak verdi.

Polis tam bir açmaz içindeydi. Yeterince ipucu bulamıyor, cinayetlerin önüne geçemiyorlardı. Kamuoyundaki tepki ve baskı şiddetini artırmış, polisi zor durumda bırakmıştı. Medya üzerlerine gidiyordu. Oğuz Tamer amirleri tarafından da sıkıştırılıyor olmalıydı.

Sibel masasından kalktı, kendine bir çeki düzen verdi, saçlarını taradı, rujunu tazeledi. Komiserin verdiği randevu saatine

236

epey vardı. Çantasından çıkardığı ufak aynadaki yüzüne bakarken aklını Ayhan'a takıldı. Acaba nereye gitmişti? Mutlaka bir kadının peşindeydi. Çapkınlığı ayyuka çıkmıştı zaten, bilmeyen yoktu. Sinirden dudaklarını kemirdi. Dönünce ona haddini bildirecekti. Bir de utanmadan, dayım hasta diye yalan söylüyordu. "Yemin ederim bunu burnundan fitil fitil getireceğim," diye söylendi. Yeniden yerine oturdu, döner koltuğunu arkasındaki geniş pencereye çevirip önünde uzanan manzaraya daldı.

Galiba haksızlık ediyordu.

Onun kendisine aşık olduğunu biliyordu. Peki, daha ne istiyordu? Bunu kendisine itiraf etmesini mi? Çocukça bir bekleyiş de gülünç müydü bu? Birbirlerine çocuklar gibi davranıyorlardı. Ayhan'ın duygularını önce açıklaması şart mıydı? İkisi de yetişkin insanlardı; şayet birbirlerini seviyorlarsa bunda önceliğin ne mantığı vardı?

Kendine kızmaya başladı. Keşke ben açılsaydım, diye homurdandı. Oysa ne yapmış, toy bir kız gibi genç adamın ısrarla damarına basıp, gururuyla oynamıştı. Sevgide gurur anlamsız bir şeydi, insanın karşısındakine sevdiğini söylemesi gibi yüce ne olabilirdi? Ayrıca o fahişenin resimleri yüzünden de kendisini küçük durumlara düşürmüştü. Bütün yaptıklarını saçma ve anlamsız, diye düşünmeye başladı. Karar verdi, Ayhan döner dönmez ona deli gibi aşık olduğunu söyleyecekti. Sonra kendini toparlayıp hayal aleminden sıyrıldı. İşine döndü ve komiserin gelişini bekledi.

* * *

"Bunca işiniz arasında bana ayıracak zaman bulduğunuz için teşekkür ederim," dedi Oğuz Tamer.

"Estağfurullah komiserim, polise yardım etmek görevimiz."

"Sağ olun."

"Söyleyin bakalım, bu ziyaretinizi neye borçluyuz?"

237

Başkomiser Sibel'in yüzüne baktı. Gözleri parıltıyordu. Sibel Candan hem güzel hem de zeki bir

kızdı. Televizyonculuktaki başarıları bunun canlı kanıtıydı.

"Kaç yıldır bu iştesiniz?" diye sordu.

Kız gülümsedi.

"Bu sorunuz merak ınızla mı yoksa yapt ığınız soruşturmayla mı ilgili?"

"Her ikisiyle de," diye kar şılık verdi Oğuz Tamer. Onun da yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu.

"Be ş y ıl oldu. Belki hatırlarsınız, o tarihlerde müzikseverlere keyifli dakikalar yaşatan Caz Dünyası adl ı bir program vardı. Sunuculuğunu üstlendiğim bu program dillerden düşmeyen melodilerin klipleri ve müzik dünyasından haberler yayına giriyordu. Daha önce TRT'de buna benzer bir program yapmışım. O ilk deneyimimdi. Hafta içi her gün ekrana gelen Caz Dünya-sı'nda özellikle sanatçılarla yapılan röportajlar çok ilgi çekiyordu. Program tutulmuştu, iki yıl kadar sürdü. Sonra program müdürü Enver Alpay çok cazip bir teklifle karşıma geldi. Haftanın önemli olaylarını yans ıtacak sosyal içerikli, sanatsal boyutu da olan yeni bir program yapmayı planl ıyordu. Bu işi becerip beceremeyeceğimi sordu. Teklif harikaydı, hiç düşünmeden kabul ettim. Olayların içinde işte böyle doğdu, üç yıldır da devam ediyor. Sanırım başarılı da olduk."

"Bundan hiç şüphem yok. Fırsat buldukça ben de izliyorum."

Komiser öksürüp genzini temizledi. Sonra ilgisizmi ş gibi görünerek:

"Herhalde bu bir ekip i şidir, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hiç ku şkusuz. Altı ki şiyiz, iki yardımcım var. Üç de kameramanım."

"Bunlardan biri de Ayhan Berkman de ğil mi?"

Sibel birden irkildi. Ba şkomiserin bu beklenmedik ziyareti galiba Ayhan'la ilgiliydi. Son cinayet mahallinde Oğuz Tamer'le

238

konu şurken, adamın yaptığı ^ r ıyı hat ırladı. Düpedüz, Ayhan size aşık demeye getirmişti. Eljiride 0|madan yüzü asıldı.

"Evet," dedi. "Ayhan b^ je |kameramanlar ımdan biridir."

"Ne kadar zamandan b^ sizin yan ınızda çalışıyor?"

"Üç y ıldır. Yani bu pro?rarrı ba şladığından beri. Niye sordunuz?"

Komiser soruyu duymar^ gbi, "H ıı.." demekle yetindi.

İlk defa Sibel'i içine bir l^rt düştü.

Kendisini korumakla görevlj muavinin de bu sabah televizyona gelip Ayhan'la ilgili sor^gu sorular ı anımsadı.

"Bugün onu burada görmedim. Görevde mi?"

Sibel kuşkuyla, "Hayır, iljnit» dedi. "Neden sordunuz? Bu sabah yardımcınız da onunla i|gj| bazı sorular sordu."

Ba şkomiser bir süre dal?m bakışlarla kızı süzdü.

Sibel titizlenerek, "Bir şey mi Var?" diye sordu.

"Hayır. Şimdilik hiçbir şey yok."

Sibel'in tedirginliği artıyordu.

"Şimdilik ne demek?..*fc|<sa ondan şüpheleniyor musunuz? Bilmediğim bir suç mu işledi?"

Komiser gülümsedi.

"Hayır, öyle bir şey yok Unutmayın, biz polisiz. Herkesten şüphelenmemiz görevimiz gereği. Şüphelendiklerimizin suçlu çıkması gerekmez."

Sibel telaşa kapılarak sordu:

"Bu ifadeniz ondan da Şüphelendiğiniz anlamına gelmiyor mu?"

"Evet, öyle!"

"Ayhan'ın nasıl bir suç işlediğini düşünüyorsunuz?"

"Cinayet!"

"Cinayet mi? Şaka mı bu?"

"Hayır, şaka değil."

"Kulaklar ıma inanamıyorum. Onu nasıl suçlayabilirsiniz?"

239

Başkomiser Sibel'in yüzüne baktı. Gözleri parıldıyordu. Sibel Candan hem güzel hem de zeki bir kızdı. Televizyonculuktaki başarıları bunun canlı kanıtıydı.

"Kaç yıldır bu iştesiniz?" diye sordu.

Kız gülümsedi.

"Bu sorunuz merakınızla mı yoksa yaptığınız soruşturmayla mı ilgili?"

"Her ikisiyle de," diye karışılık verdi Oğuz Tamer. Onun da yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu.

"Beş yıl oldu. Belki hatırlarsınız, o tarihlerde müzikseverlere keyifli dakikalar yaşatan Caz Dünyası adlı bir program vardı. Sunuculuğunu üstlendiğim bu program dillerden düşmeyen melodilerin klipleri ve müzik dünyasından haberler yayına giriyordu. Daha önce TRT'de buna benzer bir program yapmıştım. O ilk deneyimimdi. Hafta içi her gün ekrana gelen Caz Dünya-sı'nda özellikle sanatçılarla

yapılan röportajlar çok ilgi çekiyordu. Program tutulmuştu, iki yıl kadar sürdü. Sonra program müdürü Enver Alpay çok cazip bir teklifle karşıma geldi. Haftanın önemli olaylarını yansıtıracak sosyal içerikli, sanatsal boyutu da olan yeni bir program yapmayı planlıyordu. Bu işi becerip beceremeyeceğimi sordu. Teklif harikaydı, hiç düşünmeden kabul ettim. Olayların içinde işte böyle doğdu, üç yıldır da devam ediyor. Sanırım başarılı da

olduk."

"Bundan hiç şüphem yok. Fırsat buldukça ben de izliyorum."

Komiser öksürüp genzini temizledi. Sonra ilgisizmi ş gibi görünerek:

"Herhalde bu bir ekip i şidir, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hiç ku şkusuz. Altı ki şiyiz. İki yardımcım var. Üç de kameramanım."

"Bunlardan biri de Ayhan Berkman de ğil mi?"

Sibel birden irkildi. Ba şkomiserin bu beklenmedik ziyareti galiba Ayhan'la ilgiliydi. Son cinayet mahallinde Oğuz Tamer'le

238

konu şurken, adamın yaptığı uyar ıyı hat ırladı. Düpedüz, Ayhan size aşık demeye getirmişti. Elinde olmadan yüzü asıldı.

"Evet," dedi. "Ayhan bey de kameramanlar ımdan biridir."

"Ne kadar zamandan beri sizin yan ınızda çalışıyor?"

"Üç y ıldır. Yani bu program başladığından beri. Niye sordu-

7»»»

Komiser soruyu duymam ı ş gibi, "H ıı.." demekle yetindi.

İlk defa Sibel'i içine bir kurt düştü.

Kendisini korumakla görevli muavinin de bu sabah televizyona gelip Ayhan'la ilgili sordu ğu soruları anımsadı.

"Bugün onu burada göremedim. Görevde mi?"

Sibel ku şkuyla, "Hayır, izinli," dedi. "Neden sordunuz? Bu sabah yardımcınız da onunla ilgili bazı sorular sordu."

Ba şkomiser bir süre dalgın bakışlarla kızı süzdü.

Sibel titizlenerek, "Bir şey mi var?" diye sordu.

"Hay ır. Şimdilik hiçbir şey yok."

Sibel'in tedirginli ği artıyordu.

" Şimdilik ne demek? -froksa ondan şüpheleniyor musunuz? Bilmediğim bir suç mu işledi?"

Komiser gülümsedi.

"Hay ır, öyle bir şey yok. Unutmayın, biz polisiz. Herkesten şüphelenmemiz görevimiz, gereği. Şüphelendiklerimizin suçlu çıkması gerekmez."

Sibel tela şa kapılarak sordu:

"Bu ifadeniz ondan da şüphelendiğiniz anlamına gelmiyor mu?"

"Evet, öyle!"

"Ayhan' ın nasıl bir suç işlediğini düşünüyorsunuz?"

"Cinayet!"

"Cinayet mi? Şaka mı bu?"

"Hay ır, şaka değil."

"Kulaklar ıma inanamıyorum. Onu nasıl suçlayabilirsiniz?"

239

11

"Henüz kimseyi suçlad ığımız yok Sibel Hanım. Bizimki sadece bir şüphe. Bir varsayım."

"Çok komik! Böyle bir ihtimali dü şünmek, gerçekten çok komik. Bir sıralama yapılacak olursa ş u koca memlekette herhalde en son aklıma gelebilecek kişi o olur. Lütfen bana söyler misiniz, sizi bu düşünceye götüren sebep ya da sebepler nedir?"

Ba şkomiser gülümseyerek başını ka şıdı.

"Bak ın, tekrar ediyorum, henüz kimseyi suçlad ığım yok. Ama her türlü ihtimali değerlendirmek zorundayım. Ayrıca bu tepkinize de hak veriyorum, zira yanılmıyorsam onunla aranızda bir gönül bağı var."

Sibel sustu. Ne evet dedi, ne de hay ır.

Cevap alamay ınca komiser konuşmaya devam etti.

"Size sorabilir miyim, Ayhan' ın sizin ekipteki iş i tam olarak nedir? Sadece olayları görüntülemek mi?"

"Genel olarak öyle. Bir de bir çekim esnas ında röportaj da yaptığı olmu ştur. Fakat bu daha çok benim ve asistanlarımla iş idir."

"Peki, Ayhan ş u iş lenen seri cinayetler konusunda bazı ki ş ilerle konuşmaya gitti mi?"

Sibel başıını salladı, "Evet... Gitti."

"Mesela kimlerle konuştu?"

"Öldürülenlerin arkadaşları, apartman komşuları filan gibi."

"Merak etmeyin, isim almak konusunda sizi zorlamayacağım. Yasal haklarınızı biliyorum. Ama öğrenmek istediğim şu; bu görüşmelere siz ya da yardımcılarınızdan biri Ayhan'la birlikte mi gitti?"

Sibel bir an düşündü.

Bu görüşmelerin hemen hemen hepsini Ayhan tek başına yapmıştı. Zaten Binnur Kuşakçı ile Jale Kunter'in ölümü arasındaki benzerliği de ilk bulan, gündeme getiren, program yapılmasını isteyen oydu. Sibel onun becerisine güvenmiş, çoğu zaman

240

olayların peşine onu salmıştı. Doğrusu çok ilginç ipuçları da yakalamıştı Ayhan.

Yine de sebebini bilmediği bir ürperti hissetti içinde.

Komiser bu soruyu neden sormuştu acaba?

Hatırlamaya çalıştı; Jale Kunter olayında iki defa Beyazıt'a gitmişlerdi beraber, ilk gidişlerinde Hilmi diye bir üniversite öğrencisiyle konuşmuşlardı çay bahçesinde. Ertesi gün de fakülte bahçesinde Nesrin denen o uyuşturucu kullanan kızla. Hatta kız, Ayhan'la yalnız konuşmak istemiş, o da ilerdeki bir bankta beklemek zorunda kalmıştı.

Ya diğerleri?

Doğancılar'da öldürülen Ayşegül adlı kadının araştırmalarını Ayhan tek başına yürütmüştü. Sonra Binnur Kuşakçı'nın fahişe arkadaşı Suzan Pınar'ın çıplak fotoğrafları geldi aklına...

içindeki ürperti büyüyordu.

Komiserin beynine soktuğu korkunç düşünceleri kovmaya çalıştı.

Ayhan o iğrenç fotoğrafları niye çekmişti? Yoksa bu, görevden öte, sapık cinsel eğiliminin bir belirtisi miydi? Bütün bunların altında düşünmek bile istemediği korkunç bir sır mı yatıyordu?

Aman Allahım, diye düşündü. Aklına doluşan ihtimaller midesini bulandırdı. Polis durup dururken böyle sorular sormazdı. Bir yandan kendisini korumaya alıyorlar, diğer yandan sevdiği adam hakkında sorular soruyorlardı. Aklı iyice karışmaya başlamıştı.

Neden sonra komiserin sorduğu soruyu hatırladı.

"Evet," diye kekeledi. "Bu soruşturmanın çoğunu Ayhan tek başına yaptı. Ama birkaç kere ben de yanında oldum."

Komiser yine başını sallay ıp, "Anlıyorum," dedi.

Ne var ki bu konu şmadan hiçbir şey anlamayan Sibel'di.

O ğuz Tamer birden sordu:

"İlker Topuz ad ı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hay ır... Tanımalı mıyım?"

At Kuyruklu Adam—F. 16 241

"Yoo, sadece sordum."

"Yapmay ın komiser, benimle açık konuşun. Bu adamın olaylarla bir ilgisi olması lazım. Yoksa bana sorar mıydınız hiç?"

"İlgisi olduğunu sanmıyorum. Ben sadece sizin tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istedim."

"Onu tanımadığımı söyledim. Kim bu adam?"

Komiser kızın gözlerinin içine baktı.

"Ayhan' ın bir arkadaşı," dedi. "Dün onun arabasını ödünç alm ışı. Bir hafta, on gün için."

Sibel bir soluk aldı.

"Bunda ne kötülük var ki? İzne çıktı. O araba ile yolculuk yapacaktır. Bunun suç olduğunu sanmıyorum. Polisi ilgilendirir mi?"

Sibel, kendini rahatlatacak, yüre ğine çöken kara bulutlardan kurtulacak bir can simiti gibi sarılmıştı bu araba işine. Tam, Eskişehir'e hasta dayısını ziyarete gitti diyecekti ki, son anda kendini tuttu. Dün, annesine ettiği telefonda bunun yalan olduğunu öğrenmişti.

İçinde o tatsız burukluğu yeniden duyumsadı.

Ayn ı gün içinde iki polisin gelip a ğzını aramalar ı hiç de do ğal değildi. Polisin öğrenmek istediği önemli bir şey olmalıydı.

Başkomiser sordu:

"Ayhan' ın iznini nerede geçireceği hakkında bir bilginiz var mı?"

Sibel bu soruyu bekliyordu.

"Hay ır... Sormadım."

"Peki, o size söylemedi mi?"

"Söylemedi."

Başkomiser dudaklarını büktü.

"Tuhaf," dedi. "Üç yıldır birlikte çalışıyorsunuz ve arkadaşınızın tatilini nasıl değerlendireceğini sormuyorsunuz. Biraz garip değil mi?"

Sibel surat ını ast ı. Kaşlarını çatt ı.

"Bunu sormaya hakk ım yok. O da söylemedi. Herhalde bir planı vard ır."

"Herhalde vard ır," diye fısıldadı O ğuz Tamer. "Belki bir kız arkadaşıyla birlikte gitmiştir, olamaz mı?"

"Olabilir tabii, niye olmas ın?"

K ızın gittikçe sinirlendiğini görüyordu başkomiser.

"Onun çapk ın olduğunu duydum; bu camiada herhangi bir kızla uzun süreli ilişkisi oldu mu, biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ayr ıca beni ilgilendirmez."

"Biraz sinirli gibisiniz, yoksa bu konu sizi rahats ız mı ediyor?"

Sibel isyan etmek üzereydi.

"Do ğrusu rahatsız ediyor. Burada çalışanların özel hayatı beni hiç ilgilendirmez, ben onlar ın mesleki performanslarına bakarım. Nereye varmak istediğinizi anlamıyorum."

"Öyleyse ba şka bir soru sorayım. Sizi korumaya aldığımızı Ayhan'a söylediniz mi?"

"Hay ır." ,

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Bunu özellikle tembih etmi ştiniz, unuttunuz mu?"

Ba şkomiser sesini çıkarmadı.

Sigara paketini ç ıkartlı, nezaketle içip içmeyeceğini sordu. Kız başını sallay ınca bir tane de ona uzattı. Sonra sigaraları çak-ma ğıyla yaktı. Bu arada dikkatle kızı süzüyordu.

Birden, "Ayhan' ın tatile çıkmadığını tespit ettik," dedi.

Sibel'in gösterece ği tepkiyi anlamak için gözlerinin içine baktı. Kızın birden yanakları k ızarmıştı.

"Öyle mi?" diye kekeledi. Heyecanland ığı aç ıkça belli oluyordu. "On günlük izni var. Yarın ya da daha sonraki günde bir yolculuğa çıkabilir."

"Tabii, bu da mümkündür. Ama dün gece sizin kap ınızın önündeydi."

Sibel'in gözleri irile Ŗti.

"Benim kap ımın önünde mi?"

Genç kızın çok şaşırmış bir hali vardı.

"Evet. Ve erkek arkada şınızla gezmeye çıktığınızda peşinize takıldı."

"Yani bizi takip mi etti?"

"Aynen öyle. Arkada şından aldığı arabayla sizin kap ınızın önünde bekliyordu ve siz Emos Kulübe gidinceye kadar peşinizden ayrılmadı."

"Ya sonra?"

"Lincoln'lü arkada şınızın peşine takıldı dönü şte."

Sibel arkas ına yaslandı.

Rahatlam ıştı şimdi. Sigarasından derin bir nefes aldı. içine huzurun ve gevşemenin sevinci yayıldı. Bütün olup bitenleri, polisin niye telaşa düştüğünü kavramıştı artık. Biraz utandı, yüzü kızararak, kekeleydi:

"Endi şelerinizin yersiz olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bu büyütülecek bir mesele değil" diye mırıldandı. "Ve işlenen cinayetlerle hiç ilgisi yok! Tamamiyle özel bir konu. Ayhan'la benim aramda."

"Sak ıncası yoksa, aç ıklar mısınız?"

"Bunu anlatmak zorunda mıyım? Dedim ya tamamen kişisel bir şey."

"Anlat ırsanız sevinirim. Söyledikleriniz bizi tatmin ederse Ayhan'ı şüpheliler listesinden sileriz."

Genç kız başını önüne eğdi. Hem utanmış, hem de eziklik hissi duymaya başlamıştı. Kelimeleri çok dikkatli seçmek zorunda olduğunun farkındaydı.

"San ırım, Ayhan beni seviyor," diye fısıldadı.

"Bunu tahmin edebiliyorum."

"Şu sıralar hayatımda biri var. Benimle evlenmek istiyor. Sanırım bu kişinin varlığı Ayhan' ı bir hayli etkiledi. Huysuz ve hırçın oldu. Kıskanıyor."

244

"Hepsi bu mu?"

Genç kız şaşıarak komisere baktı.

"Ba şka ne olabilir ki?"

"Bilmem? Dün gece arkada Őınızı onun için mi takip etti dersiniz?"

"Herhalde."

Komiser oturdu ğu koltuktan kalktı, ağır ağır geniş pencerenin önüne do ğru yürüdü. Bir süre dalgın bakışlarla dıŐarsını seyretti.

S ıkıcı bir sessizlik oldu.

"Ayhan' ı seviyor musunuz?" diye sordu.

S ırtı hâlâ Sibel'e dönüktü.

K ız yeniden kızardığını hissetti. Ne demesi gerektiğini kesti-remedi.

"Emin de ğilim," dedi. "Olabilir. Ben bugüne kadar hiç aşık olmadım. Bu duyguyu tatmadım."

Geriye dönen Komiser, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Gelin, biraz da Ayhan'ın ruh dünyasından söz edelim. Onu nasıl tanırıyorsunuz?" *

Konunun kendisinden Ayhan'a kayması na sevinmişti genç kız. Bir yabancı önünde duygular ından, özel yaşamından, hayatındaki erkeklerden bahsetmek onu rahatsız ediyordu.

"O her zaman canlı, hareketli, neşe dolu bir insandır. Sevecendir. İnsanlara yaklaşmayı, yardım etmeyi sever. Cimri gibi görünür ama asla değildir. Duygusaldır."

"Onu hep bu yanırlarla mı gördünüz?"

"Evet, benim tanıdığım Ayhan böyle biridir."

"Bunun dışında, hayata küskün, hırs ve nefret dolu, hasta ruhlu, sadist eğilimleri olan, paranoya içinde biri olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Şaka mı yapıyorsunuz Oğuz Bey? Bu söyledikleriniz kesinlikle Ayhan'a uymayan tanımlamalar."

"Emin misiniz?"

245

"Onu üç yıldır tanırım. Birlikte çalışıyoruz. Böyle bir yanı olsa, hiç farketmez miydim?"

"Ya bu yanırları mı başarıyla saklıyorsa?"

K ız dikkatle komisere baktı.

"Siz neyi anlatmaya çalışıyorsunuz? Yani onun iki ruhlu, iki farklı kişiliğe sahip biri olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Olamaz mı? Yanılmadığınıza kesinlikle emin olabilir misiniz?"

"Bu komik bir iddia. Ayhan' ı sizden daha iyi tanıdığımı biliyorum."

"Bu tür hastaların özelliği de budur zaten. Gerçek ve hasta kimliklerini başarıyla saklayabilirler."

Sibel'i yeniden bir titreme aldı.

Bu adam ın bildiği bir şey vardı kesinlikle...

"Buna ihtimal veremem."

"Neye ihtimal veremezsiniz? Hasta insanlar ın gerçek kimliklerini saklayabilmelerine mi yoksa Ayhan'ın bir hasta olabileceğine mi?"

Genç kız sustu.

Komiser tane tane ve kelimelerin üzerine basa basa konuşmaya devam etti:

"Biri ilmi ve tıbbi bir gerçektir. Ayhan'a gelince onun hasta olup olmadığından henüz emin değilim."

"Siz neler söylüyorsunuz anlayamıyorum. Ondan nasıl şüphelenebilirsiniz?"

Komiserin yüzü asılmıştı.

"Çok basit! Meçhul katilin eşkalini onun yarattığını söyleyebiliriz. O açıklama bir hayal ürünü. Çünkü ortada katili gören tek bir görgü tanığı yok. Polis şimdiye kadar böyle bir tanığa rastlayamadı. Ama o buldu. Ve programınızda katilin tipini en ince ayrıntılarına kadar açıkladı. Hep blucin giydiğini, saçlarını at kuyruğu gibi topladığını ve güneş gözlüğü taktığını söyledi. İşte burada hasta bir ruhun mantıksal tutarsızlığı var. Katil bu eşkal-

246

de ise yakalanmamak için hemen kıyafet değiştirdi. Artık bütün toplum onu o kıyafetle tanıyor. Katile yakıştırdığı bir imaj var."

"Ama katilin bir hasta olduğu siz söylediniz. Bakalım o böyle bir mantık yürütebilir mi?"

"Unutmayın onların çift kişilikleri var. Bu krizden sıyrıldıkları anda sizin bizim gibi aklı başında, güvenilir, zeki insan görünümü sergiliyorlar."

"Aman Allah ım! Buna inanmak istemiyorum."

"Haklısınız, ama bu gerçek olabilir."

"Yani siz, arandığınız katil Ayhan mı demek istiyorsunuz?"

"Hayır, kesinlikle o demiyorum. Ama olabilir de. Araştırıyoruz."

Sibel neredeyse oturduğu yere yığılıp kalacaktı.

Boğazı kurudu, konuşmıyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Aklı karışmıştı. Sağlıklı bir şekilde düşünemediğini biliyordu.

Başkomiser bastırdı.

"Çiçekçi kadının öldürölmesinden ve duvara kanla yazılan tehditten sonra sizin hayatınızı korumak zorunda kaldı. Katilin sapık ruhu bu noktada, kendisine olan aşırı güvenden açık verdi. O

yakalanamayacağından emin. Söyleyin bakalım şimdi, katilin eşkaline ait bilgiler hep Ayhan'ın hayal ürünü değil mi? Siz de itiraf ettiniz, ekibinizde kimse görgü tanıkları ile görüşmemiş, bütün bilgiler Ayhan'ın

kanalıyla geliyor. Daha doğrusu ortada gerçek bir görgü tanığı yok. Bu Ayhan' ın yakıştırması."

Sibel yeniden itiraz etti.

"Hay ır, yanılıyorsunuz var. Onları biliyorum."

"Yani katili görmüşler mi?"

Genç kız yutkundu. Aklına üniversite öğrencisi Hilmi'nin ifadesi geldi. At kuyruklu adamın ilk tarifini ondan işitmişti. Ama oğlan, sadece öldürülen Jale'nin onu son kez gördüğü gece, yanındaki adam diye bahsetmişti. Katil o olabilir diye, asla kesin bir şey söylememişti. Dehşetle irkildi Sibel; bu gerçekten Ay-

247

han' ın marifeti olabilir miydi? At Kuyruklu Adam tiptemesi o andan itibaren ortaya çıkmıştı.

Başkomiser ısrar etti, "Şayet gerçekten katili gören tanıklarınız varsa, durmayın onların adlarını verin bana," diye çıkıştı.

Sibel birden uyanır gibi oldu. Galiba komiserin niyeti farklıydı. Ayhan'ı bahane edip kendisini korkutarak ağzından tanıkların kimliklerini almak istiyordu.

Hemen savunmaya geçti.

"Biliyorsunuz, buna yasal hakkınız yok. Basın ve her türlü medya kuruluşları bilginin kaynağını saklamak hakkına sahiptir."

Komiser başını salladı.

"Yanılıyorsunuz. Size gözdağı verdiğimi sandınız, değil mi? Oysa ben Ayhan'ın suçsuz olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum. Onun suçlu olabileceği fikri bana ait değil. Yanımda çalışan arkadaşlarım böyle düşünüyor..."

"Ben hâlâ Ayhan' ın böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum." Komiser sigarasını tablaya bastırdı.

"Siz bilirsiniz," dedi. "Size baskı yapacak değilim. Ama arzum, kanundan, adaletten haktan yana olmanızdı. Ne zor şartlar altında çalıştığımızı takdir edersiniz. Üzerimizde müthiş bir baskı var. Bize yardım edeceğinizi ummuştum."

Sibel sükut bir şekilde, "Ben de bunu bütün kalbimle isterim," dedi.

Komiser yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü.

"Pekâlâ, ama dikkatli olun. Hayatınızın tehlikede olduğunu bir kere daha hatırlatmak isterim. Biz

elimizden geleni yapıp, sizi korumaya çalışacağız fakat karşımızda bir sapık var. Ne zaman ne yapacağını kestiremeyiz."

"Te şekkür ederim komiser. Dikkatli olacağım."

" İyi günler Sibel Hanım. Yine görüşürüz."

"iyi günler." Ba şkomiser kapıyı örtüp gitti.

Sibel hâlâ titremeye devam ediyordu, i şittiklerinden çok sarsılmıştı. Ayhan'ın asla bir katil olabileceğini düşünemezdi.

248

imkân ı yoktu. Onu çift ki şilikli bir katil olarak düşünmesi bile olanaksızdı.

Bir sigara daha yakt ı. Dumanı burnundan ç ıkarırken bu komiser aptal, diye düşündü. Sonra koltuğunda yavaş yava ş kayk ıl-dı. Beyni yeniden bulanmaya başladı. Acaba Ayhan, Turgut Ata-mer'i neden takip etmek ihtiyacını duymu ştu? Sadece kıskançlık mı? Komisere inanmıyordu ama söylediklerinde gerçek payı olabilir miydi? Birden an ımsadı, nedense onu Kumru Bar'a götürmekten hep çekinmişti. Yoksa orada tanınıyor muydu? Tüyleri diken diken oldu. Bu temmuz sıcağında neden üşümeye başladığını anlayamadı, elleriyle çıplak kollarını titreyerek s ıvazlamaya başladı...

i

249

(5)

Onu ancak ak şam altıya doğru evde bulabildi. Suzan Pınar nihayet telefonuna cevap verebilmişti. Hatta bir an yanlış numara dü ştüğünü bile sandı. Çünkü öğleden beri evi devamlı ar ıyor fakat telefon açılmıyordu.

"Merhaba, ben Ayhan Berkman," dedi.

"Kim?"

Kad ın galiba sesini alamamıştı.

"Ayhan.. Foto ğrafçı."

"Haa, anlad ım. Merhaba tatlım. Nerelerdesin yahu? Beni aramadın. Sana küsüm."

Genç fahi şe sesine kırıgın bir çocuk ifadesi vermiş, öyle konuşuyordu.

"Ancak şimdi imkânım olabildi. Seninle görüşmemiz lazım."

"Tabii, olur. i ş tamam m ı?"

Ayhan böyle bir soruyu bekliyordu. Yalan söylemenin s ıkıntısıyla:

"Tamam say ılır," diye geveledi. "Ufak bir pürüz var. Seni ne zaman görebilirim?"

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Hatt ın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Fahişe düşünüyordu. Anlaşılan randevularında bir ayarlama

yapacaktı.

" İki saat sonra buluşalım."

Ayhan derin bir nefes aldı. Bu kadar saat beklemişti; iki saat daha bekleyebilirdi nasıl olsa. "Nerede buluşacağız?" diye sordu.

"Evime gel. Adresimi vermiştin sana."

"Evet, biliyorum."

"Beni aradığına sevindim. Görüşürüz."

Telefon kapandı.

Ayhan ter içindeydi. Telefon kabininden çıktı. Heyecandan içi içini yiyordu. İki saat sonra bilmece çözülecekti. Resimleri taşıdığı çantanın omzuna astığı kayış nasıldıkça sıkıldığını farketti. Parmaklarını gevşetti. Az sonra akıllı kara mavi her şey ortaya çıkacaktı.

Katili teşhis edecek en önemli görgü tanığını bulmuştu artık.

Yüreği pır pır atıyordu. Hem Sibel'i büyük bir tehlikeden kurtaracak hem de caninin tespit ve yakalanmasında polise büyük katkıda bulunacaktı. Suzan Pınar adamı tanırsa koşarak Başkomiser Oğuz Tamer'e giderim, diye düşündü. Kim bilir adamcağız ne kadar sevinirdi. Bütün sorun Suzan'ın "evet" demesine kalmıştı.

Bunun için bir bedel'ödeyeceğinin farkındaydı.

Kadının kendisini eve çağırmıştı, bunun ne anlama geldiğini kestirebiliyordu. Ama ne bedel, diye düşündü. Yerinde hangi erkek olsa bunun için can atardı.

Oysa o profesyonel kadınlarla ilişki kurmaktan hoşlanmazdı ve kendini seks yapmaya hazırlıklı hissetmiyordu. Ve en kötüsü bu kez kadının elinden kurtulamayacağını farkındaydı..

* * * Adresi bulmakta zorluk çekmedi. Not defterini çıkarırken

251

Suzan'ın Gayrettepe'de oturduğunu anımsamıştı. Emin olmak için adrese bir daha baktı. Sokağı ve kapı numarasını ezberledi.

İki saat sonra arabası evin önündeydi. Kapının zilini çaldığında saat tam tamına sekizdi. Kapı hemen açıldı. Suzan çocuksu çehresi, diri ve körpe vücuduyla karşısındaydı. Ayhan şaşırdı. Yüzünde en ufak bir makyaj yoktu. Sırtına, göbeğini açıkta bırakan penye bir büstiyer, kısacık bir etek giymişti. Altın sarısı uzun saçları omuzuna dökülmüştü. İnsanı baştan çıkaracak giyimine karşın, yirmi yaşlarında,

saf ve temiz bir ev kızı gibi görünüyordu.

Ayhan' ı etkiledi ğini farkederek gülümsedi.

"Hadi durma, gir içeri."

Uzanarak yana ğına masum bir öpücük kondurdu. Evin içi tahmin ettiğinden de zevkli dekore edilmişti. Suzan'ın kazancı iyi olmalıydı.

Kadının arkasından salona geçti. Suzan oturması için geniş bir kanepeyi işaret etmişti, sonra gözlerinde mutluluk dolu parıltılarla yanına gelip oturdu.

"İçecek soğuk bir şey ister misin?"

"Biran var mı?"

"Birayı boş ver. Sana güzel bir sofraya hazırladım. Buz gibi rakı içeceğiz. İstersen bir bardak su ya da kola vereyim. Rakı öncesi bira iyi gitmez. Yemekten sonra bira ile cila yaparsın."

Ayhan zoraki bir gülümseme ile, "Zahmet etmiştin," diye mırıldandı.

"Zahmet ne kelime. Kendi ellerimle hazırladım her şeyi."

Suzan sevgi ve sıcaklık dolu bakışlarla süzüyordu genç adamı. Ayhan her zaman bunu anlamakta zorluk çekerek; hayatını fuhuş yaparak kazanan kadınların kalplerinin taşlaşıp, nasırlaştığını, gönüllerinde aşka ve sevgiye yer olmadığını düşünürdü hep. Onların da sevgiye, okşanmaya, saf ve duru bir ilişkiye ihtiyaç duyabileceklerini kabullenemezdi bir türlü. İçi burkulur gibi oldu. Kendini toparlamaya çalışıp:

252

"İstersen önce işi konuşalım," dedi.

"Sen nasıl istersen hayatım."

Ayhan yutkundu.

"Resimlerini patrona gösterdim."

"Nasıl buldu? Beğendi mi?"

Ayhan başını salladı. "Oldukça iyi dedi."

"Oldukça iyi mi? Böyle mi söyledi? Bak şu terese! Ayol benden iyisini nerede bulacak? Senden sonra bu işi biraz kurcaladım. Bizde bu iş gelişmiş de gıl, kusura bakma ama nerede en müptezel orospular var, onları bulup oynatıyorlarmış. İğrenç, hepsi yüzlerine bakılmayacak kadar adi karılar. Beş para etmezler. Hatta bana, aman dikkat et, bu film işine sakın bulaşma dediler."

Ayhan sıkılarak Suzan'a baktı. Sesi çıkmadı.

"Senin patronunun adı Şakir mi?"

"Hay ır. Niye sordun?"

"Erzurumlu bir prodüktör Şakir varmış; piyasanın en kaliteli filmlerini galiba o çekiyormuş, öyle söylediler."

"Hay ır, benimki o değil."

"Yaa! Seninkinin adı nedir?"

Ayhan birden isim bulmakta zorluk çekti.

Yüzüne garipseyerek bakan Suzan:

"Söylesene tatlım, nasıl olsa tanışmayacak mıyız!"

"Tabii," diye mırıldanan genç adam neden sonra babasının adını söyledi. Ne hikmetse aklına başka ad gelmemişti o anda.

"Adnan."

Kız dudağını büktü.

"Hayret! Öyle bir isimden hiç söz etmediler. Eee, ufak bir pürüz var demiştin telefonda nedir o?"

"Filme başlamamız biraz gecikecek."

"Ne kadar?"

"Patronun dediğine bakılırsa bir ay kadar."

"Dert değil. Nasıl olsa daha senin prodüktörle tanışacağız,

253

ücret konusu görüşülecek, gelip gitmeler filan derken bir ay geçiverir, zaman dediğin nedir ki?"

Ayhan elinde olmadan kızı hayretle baktı. Porno filmlerin nasıl hazırlandığı konusunda belli ki hiçbir fikri yoktu. Hoş, kendisi de bilgi sahibi değildi ama Suzan neredeyse senaryo hazırlıklarından bahsedecek kadar işi ciddiye alıyordu.

Film işini şimdilik atlattığı için derin bir nefes aldı.

Heyecandan yerinde duramamasına rağmen, çantadaki resimleri birden çıkarıp önüne koyarak, bu adamı bana teşhis et, işkembecide çorba içerken yanınıza gelip, sulanan adam bu muydu, diye sormak istemiyordu.

Biraz daha beklemeyi uygun buldu.

Bir süre havadan sudan konuştular. Suzan, ağzını arayarak bir sevgilisi olup olmadığını öğrenmeye çalıştı. Ayhan şu sıralar kimseyle ciddi bir ilişkisi olmadığını söyledi. Suzan neşeyle gelip dizlerine oturdu, minyon vücuduyla sıkı sıkıya Ayhan'a sarıldı. Senden çok hoşlanıyorum diye, dudaklarını genç adamın dudaklarına yapıştırıp uzun uzun öpmeye başladı.

Bunlar Ayhan' ın istemediği anlardı. Genç kadına karşı isteksizdi. Sebep kad ının sırf fahişe olması de ğildi; şu anda kucağında oturan Suzan, makyajsız ve çocuksu görünümü ile onu etkileyebilirdi. Canlı, diri ve istekliydi. Kollarını s ıkı s ıkıya boynuna dolamış, dilini dudaklarının arasından ağzına sokmaya çalışıyordu.

Ayhan gayret etti, kendini zorlad ı ama nafile, k ıza karşı arzu duymuyordu. Sibel'in hayali sanki dev bir poster gibi aralarına girmişti. Daha elini bile tutmadığı sevgilisine ihanet ediyormuş duygusuna kap ıldı. Çok anlamsız olduğunu biliyordu hissettiklerinin ama az kaldı Suzan' ı kuca ğından fırlatacaktı.

Dudaklar ını k ızın ağzından kurtaran Ayhan:

"Hadi, önce bir şeyler yiyip, iki kadeh atalım," dedi.

Suzan istemeye istemeye kollar ını genç adam ın boynundan çekti. Ne de olsa bu konuda son derece deneyimli bir kadındı.

254

Ayhan' ın gözlerinin ta içlerine baktı. Yüzü biraz gölgelenir gibi oldu.

"Ne o, yoksa beni istemiyor musun?" diye sordu.

K ız isteksizliğini anlamıştı.

İçinden, lanet olsun, diye söylendi. Çapkın, uçar ı, yakışıklı, zampara diye adı ç ıkmış, yaramazlığı herkesin diline düşmüştü. Gerçekten de öyleydi. Ama bütün bu nitelikleri ona en gerekli olduğu sırada işe yaramıyordu.

"Bunu da nereden ç ıkardın şimdi?" diye söylendi.

"Baksana, a sağ ıda hiç hareket yok."

Ayhan k ıp kırmızı kesildi.

Hayat ında ilk defa başına geliyordu.

"Yorgunluktan herhalde," diyebilirdi utanarak. " Şimdi bir iki kadeh atınca her şey yoluna girer."

K ız kucağından kalkmamıştı. Ayhan'ın çenesinden tutup gözlerini aradı.

"Do ğru söyle, benden hoşlanıyor musun? Yoksa bunu iş gere ği mi yapıyorsun?"

K ızın içtenliği karşısında Ayhan yalan söylemekten nefret ediyordu. İnsanları aldatmaktan hiç hoşlanmazdı. Ama ne çare ki ona ihtiyacı vardı.

Ve bu tats ız oyuna devam etmeliydi.

"Yan ılıyorsun," diye fısıldadı. Elleriyle kızın çıplak belini tuttu. "Bunu sana ispat edeceğim."

Suzan' ın gözleri ışıldadı.

"Hadi yleyse, sofraya otural ım Şimdi," dedi, kucağından fırlayıp Ayhan'ı eki Ştirdi.

Suzan P ınar harika bir sofraya hazırlamıştı. Çeşitli soğuk ve sıcak mezeler vardı masada. Midye dolmas ı, tarama, rus salatası, muska breği, sosis sote vesaire. Ayrıca telefonundan sonra mutfağa girmiş, zeytinyağlı ay Şekadın fasulye ile bol domatesli bir de pilav yapmıştı.

Barda ğına rakı doldururken, "Bakal ım yaptıklarımı be ğene-

255

cek misin?" diye çocuksu bir heyecan ile soruyordu. Suzan gerçekten lezzetli yemekler pi şirmişti ama Ayhan'ın aklı fikri çanta-s ındaki resimlerdeydi. İlk kadehi yarılادıkları zaman Ayhan sanki yeni hat ırlarmış gibi:

"Aa, az kald ı unutuyordum; sana bir sürprizim var," dedi.

"Nedir o? Benimki mi?"

"Hay ır, Binnur Kuşakçı'nın sevgilisinin resmi. Hani şu beraber işkembe çorbası içti ğiniz adamın."

Kendini ho ş bir sürprize haz ırlayan kızın dudakları ho şnutsuzca büzüldü. Hatta o adam yeniden konu olduĝu için bundan hoşlanmadı bile. Yine de, "Göster bakal ım," demekle yetindi.

Ayhan heyecanla sofradan kalk ıp, salonda bıraktığı çantas ının yanına giderek içinden iki fotoğrafı ç ıkardı. Önemli an gelmişti. Ağzı kurudu, yüre ği hızlı h ızlı çarpmaya ba şladı. Neredeyse kadının adamı tan ıması için dua edecekti. Sakin ol, telaşlanma diye kendi kendine telkinde bulundu. Resimleri kıza uzattı.

K ız istemeyerek resimleri aldı. Önce şöyle bir göz attı. Dikkatle inceliyordu.

Ayhan' ın nefesi kesilmişti.

Suzan kesin bir ifadeyle, "Bu o de ğil, ayol," dedi.

Bir kova buzlu su ba şından aşağı geçirilmi ş gibi oldu Ayhan' ın. Bütün ümitleri bir anda yıkılmıştı.

Sesindeki çaresizlik ve yenilmi ştik ifadesiyle, "Emin misin?" diye sordu.

"Tabii. Baksana şu resme. Temiz pak, şık giyimli, zengin birine benziyor bu adam. Şu yanındaki otomobile bak. Arabalardan pek anlamam ama bu Amerikan otomobili, de ğil mi? Yahu bizimle konuşan, zibidi kılıklı, serserinin tekiydi. Bu o de ğil."

"K ılık kıyafetine bakma. Sen adamı te şhise çalış."

K ız resimleri masanın üzerine attı.

"Dedim ya, resimdeki adam o de ğil."

Ayhan ümitsizlikle inledi:

"Lütfen Suzan, bir daha incele. Emin olman ı istiyorum."

Genç adam ın ısrarı üzerine k ız zoraki bir şekilde resimleri tekrar eline aldı, bir daha baktı. "İh," dedi. "Kesinlikle değil."

K ız resimleri incelemeye devam ediyordu.

Ayhan, "Giyimi seni yanıltıyor olmasın, çünkü Binnur'u stüdyodan almaya gelirken sık sık blucin giyer, saçlarını at kuyruğu gibi toplardı."

"Ama bunun güneş gözlüğü yok."

"Resimlerin çekildiği anda takmamış olabilir."

"Yahu o, gecenin karanlığında bile gözlük kullanıyordu."

"Olabilir, sen resimdeki adamı da gözünde gözlük varmış gibi hayal et"

K ız birden yeni uyanmış gibi durup Ayhan'a baktı.

"Kuzum sen bu resimleri nereden buldun?"

Genç adam kem küm edip yutkundu. Suzan'ın böyle bir soru yönelteceğini daha önceden tahmin etmişti.

"Bir gün Binnur'u almaya stüdyoya geldiğinde orada unutmuştu. Yani senin anlayacağın tesadüfen elime geçti."

K ız bu hikâyeye galiba pek inanmamıştı.

"Peki, niye bu kadar ısrar ediyorsun? O'dur dersem, ne far-kedecek?"

"Ben de senin gibi onun Binnur'un katili olmasından şüpheleniyorum. Şayet onu teşhis edebilirsen polise ihbar edebilirim."

"Eline ne geçer ki? Binnur'u geri getirir mi?"

"Yapma Suzan, o bir katil. Manyanın teki..."

"Olsa bile, Binnur'u öldürdüğü nasıl ispat edeceksin?"

"Bilmiyorum. O polisin işi. Onu polis düşünsün."

K ız huzursuz bir şekilde iskemlesinde kıpırdandı. Bakışlarını yeniden resimlere çevirdi.

"Gerçi boyu pozunu benziyor ama emin olamam. Hem sonra aklımı kurcalayan bir yan var."

"Nedir o?"

"Sen bu adamın Binnur'un sevgilisi olduğunu söylüyorsun; sana anlattım. Binnur'la içtiğimiz su ayrı gitmezdi, bir sevgilisi ol-

sayd ı, kesinlikle haberim olurdu. Oysa işkembecide o herif yanımıza bir yabancı olarak yakla ştı, ikimizi

de tanımadığına kalıbımı basar ım. Şimdi daha iyi anımsıyorum, isimlerimizi bile sordu. Binnur'un sevgilisi olsa hiç öyle davranır mıydı? Sen yanıyorsun. Belki o adam Binnur'un katili olabilir ama sevgilisi değildi."

Suzan' ın haklı oldu ğunu biliyordu Ayhan. Söyledikleri de gayet mantıklıydı.

"Bak, Suzan," dedi. "Benim senden tek istedi ğim şu fotoğrafta gördüğün adamın, rastladığınız o serseri olup olmadığını söylemen. Hepsi o kadar. Onu hat ırlaman gerekir; en az yarım saat aynı masada adamla karşı kar şıya oturmuşsunuz, sohbet etmişsiniz, hatta adam sana elle sarkıntılık etmiş. Nasıl hâlâ emin olamazsın, anlayamıyorum."

K ız öfkelen-di.

"Hayat ım, çok üstüme varıyorsun. Aradan zaman geçti, hatırlayamıyorum işte! Ne yapayım? Zaten it kılıklı herifin tekiydi. Rezilin biri. Hiç gözüm tutmam ıştı. Leş gibi ter kokuyordu, a ğzı bozuktu."

"Ama Binnur ondan ho şlanmış. Sonra da beraber olmuşlar."

"Bundan da emin de ğilim. O Binnur'u son görüşümdü."

"Bu konu aç ıkça belli. Binnur'un evine gittiler ve o serseri, kızı evinde öldürdü."

"Gerçi ben de öyle dü şünüyorum ama bunu kanıtlayanlayız ki."

"Resimdeki adam ın o olduğunu tanımlarsan buz gibi kanıtlarız."

K ız dik dik Ayhan'ın suratına baktı.

"Kuzum, sen bu i şin üstüne niye bu kadar gidiyorsun? Senin ne üstüne vazife? Polis misin sen?"

"Yapma be Suzan! Binnur senin arkada şın değil miydi? Katilin eli kolu serbest dolaşmasını ister misin? Dün onun başına gelen, yarın senin de başına gelebilir."

258

Suzan elini masaya vurup, "Allah korusun" dedi. Sonra üzüntülü bir şekilde söylendi. "Ben ne yapabilirim ki? Bırak, polis meşgul olsun. Bir gün mutlaka yakalarlar. Bu onların işi. Başımı belaya sokmak istemem."

"Korkuyor musun?"

"Söyledim ya, polisle ba şımın derde girmesini istemem."

"Polisi amaçlamad ım. O serseriden korkuyor musun diye sordum."

"Ondan niye korkay ım ki? Adamı do ğru dürüst tanımıyorum bile."

Ayhan k ızdan bir iş ç ıkmayacağını anlam ıştı.

Resimler te şhise yararlı olmam ıştı. Ya da At Kuyruklu Adam gerçekten Turgut Atamer değildi. Aklına gelen son çareyi, daha doğrusu son kozunu da oynamaya karar verdi.

"Peki, resimdeki adam ı sana göstersem, sesini duysan, onunla konu şsan, o serseri olup olmadığını

çıkabilir misin?"

Suzan bir an dü şündü.

"Bak, bu olabilir. O zaman belki sana kesin bir şey söyleyebilirim." .*

"Tamam. Sana bunu sa ğlayacağım. Başka çare yok."

K ız yine kuşkuyla Ayhan'a baktı.

"Bana do ğruyu söyle," diye mırıldandı. "Niye bu adamın üzerine gidiyorsun bu kadar? Bir çıkarın mı var yoksa?"

"Yok can ım, kafayı takt ım bir kere. Söyle bakalım, sen hangi gün boşsun? Bana bir gün ayırmanı istiyorum. Bütün bir gün ve gece."

"Sal ı olabilir. O gün çal ışıyorum."

Ayhan akl ından bir hesap yaptı. Günlerden cuma idi. Demek ancak dört gün sonra boş olabilecekti. Ona çok uzun geldi ama başka şansı yoktu.

"Tamam, anla ştık," diye güldü.

Suzan da bu konudan s ıkılmışa artık, "Yeter, bu konuyu kapatalım," dedi.

259

Sonra sevgilisinin kadehindeki rak ıyı tazeledi.

* * *

Ayhan, Suzan' ın evinden çıktığında saat ikiyi geçiyordu. Yorgunluktan bitkin bir haldeydi. Arabayı çalıştırırken dizlerinin titrediğini hissetti. Suzan iliğini kemiğini sömürmüştü. Gözlerinden uyku akıyordu. Kadın sabaha kadar kalması için çok ısrar etmiş Ayhan zar zor yakas ını elinden kurtarm ıştı. Yine de önce Eti-ler'e Sibel'in oturduğu sokağa do ğru sürdü arabayı. Polis korumasının devam edip etmediğini öğrenmek istiyordu. Sokağa girdi. Ağır ağır seyrederek gözleriyle baştan aşağı sokakta parkeden arabaları taradı. Duran arabaların hepsi boştu. Biri hariç. Polis bu kez arabayı de ğiştirmişti. Nöbette beyaz bir Opel Vect-ra vardı. İçinde de yine iki sivil memur. Sigaraları tellendirmişler-di. Onların polis olduğunu hemen anladı. Yanlarından hiç durmadan geçerken, dikkat kesilmişlerdi. Sibel güvende sayılırdı.

Ama hâlâ rahat de ğildi.

Geceyi huzur içinde geçirebilmesi için o manya ğın evine çekilip çekilmediğini kontrol etmesi gerektiğine inanıyordu. Yorgunlu ğuna aldırmadı, gaza bastı, Tarabya sırtlarına kadar gitti.

Toprak yola sapt 1. Kuru yine karanlık ve ürperticiydi. Villanın önüne gelince iyice yavaşladı. Kocaman Lincoln bahçede duruyordu.

İçini huzur kapladı.

Anla şılan sapık cani bu akşam da avlanmayacaktı...

260

(6)

Sibel, stüdyodan çıkarak gergin ve sinirli adımlarla asansöre doğru yürüdü. Bu hafta her şey ters gidiyordu. Çiçekçi Didem Ersoy'un oğlu ve boşandığı kocasıyla yapılan röportajlar yeterince başarılı olamamış, filmler net ve kusursuz çekilememişti. Söylenerek odasının yolunu tuttu.

Kimseyi suçlayamazdı; röportajların çoğunu bizzat kendisi yapmıştı. Ayhan'ın yerine de en az onun kadar deneyimli bir kameraman kullanmıştı ama sonuçlar yine de istediği düzeyde değildi. Kime kızacağını ve öfkesini kimden çıkaracağını bilmiyordu.

Odasının kapısını sertçe açarak içeriye daldı.

Ayhan'ın bir iskemlenin üzerine tünemişi, düşünürken buldu.

Onu burada bulacağını hiç ummuyordu. Şaşırarak yüzüne baktı. Ne diyeceğini bilemedi. Komiserin ziyaretinden beri allak bullak olan beyni, onu karşısında görünce daha da karıştı. Somurtarak, "Ne o? Tatilini kısa mı kestir?" diye homurdandı. İstemeyerek de olsa, sesi sert ve soğuk çıkmıştı.

Ayhan, "Majesteleri, bu ne biçim karışılama? Beni gördüğüne memnun olacağını sanmıştım" diye karşılık verdi.

261

Sibel komiserin söylediklerini hatırladı birden. Çift kişilikli, hasta ruhlu bir Ayhan!., inanmak gelmiyordu içinden ama içini kemiren kuşkuları da tamamen silip attığı söylenemezdi. Kendini toparlamaya çalıştı.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Söylemiştin ya, dayımı ziyarete gittim."

Sibel gözlerinin içine baktı. Herhalde annesine ettiği telefondan haberi yoktu. Bile bile bu numara devam edemezdi.

"Hastan nasıl?"

"İyi değil. Durumu epey kritik."

"Vah vah. Niye döndün öyleyse?"

Ayhan omuzlarını silketti.

"Doktorların verdiği bazı ilaçlar Eski şehir'de bulunmuyor. Onları buradan bulmak için geldim."

Gelmi Őken bir de sana uğra-yayım, işler nasıl gidiyor sorayım, dedim."

Sibel alayc ı bir Şekilde gülümsedi.

"Te Şekkür ederim. Çok nazıksın."

Ayhan içinden, aklınca benimle oyun oynamaya çalışıyor, diye düşündü. Varsın oynasın, içinde bulunduğu tehlikeyi nasıl olsa anlamıyor diye geçirdi. Onu ikna etmek, gerçekleri gözüne sokmak çok zor olacaktı.

Sırıtarak, "Eee, durumlar ne vaziyette?" diye sordu. Bir gözünü de anlamlı şekilde kırpmıştı.

Sibel hiç anlamamış gibi söylendi. "Program hazır sayılır. Vali ile görüşme yaptık, liman işçilerinin grevine Niyazi'yi yolladım. Ressam Bedii Aksel'in sergisine Nilüfer gitti, yani anlayacağın her şey yolunda."

"Ben onu kastetmedim."

"Ya neyi kastettin?"

"Saygıda ger arkadaşın Turgut Atamer'i."

Sibel hiç bozuntuya vermedi.

"Ne olmuş ki ona?"

"Bir şey olduğu yok canım, sadece sordum, arkadaşlığınız

262

nasıl gidiyor diye?"

"İyidir! Ya senin şu fahişe ile ilişkin nasıl? Neydi adı... toparlayamadım?"

"Suzan."

"Evet, Suzan'dı ya..."

"Dün gece beraberdik."

"Allah versin."

Sibel bunun yalan olduğu, Ayhan'ın damarına basmak için böyle konuştuğuna emindi. Yine de bozuk bir şekilde birbirlerine baktılar.

Sibel hiç etkilenmemiş gibi, "Sana bir nescafe ikram edeyim mi?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Buraya seninle çok önemli bir konuyu görüşmek için geldim."

Genç kız, Ayhan'ın yüzündeki değişen ifadeyi gördü. Yüz hatları gerilmiş, görmeye alışık olmadığı bir sıkıntı kaplamıştı adamı.

"Nedir bu konu?" /

Ayhan gelmeden önce1 söyleyeceklerini epey dü şünmüş, Sibel'i kırmadan şüphelerini nasıl açıklayacağını belki bin kere aklından geçirmişti. Fakat bir süre söze giremedi.

"Evet, seni dinliyorum."

"Bak, Sibel..."

Sözünün devam ını getiremedi.

"Konu şşana. Niye durdun?"

Ayhan birden patladı. "O adamla bir süre görüşmeni istemiyorum. Çok ciddiym. Anlıyor musun beni?"

Kız dikkatle genç adamı süzdü. Sakin olmaya çal ışarak:

"Sana ne?" dedi. "Bu seni ilgilendirir mi? Hem sen kim oluyorsun da, benden böyle bir istekte bulunuyorsun?"

Ayhan kızardı ama y ılmadı.

"Haklı olabilirsin. Yalnız bilmediğin çok önemli bir nokta var."

263

"Öyle mi? Onu da söyle bakal ım, neymiş bu önemli nokta?"

Genç adam dayanamadı, söyleyeceklerini yumuşatmaya gerek duymadan bağırdı.

"Turgut Atamer arad ığımız katil olabilir."

"Yaa?"

Sibel irile şen gözlerini Ayhan'dan alamadı.

Korkudan çok içini bir ac ıma duygusu kapladı. Galiba sonunda komisere hak vermek zorunda kalacaktı. Bu sadece kış-kınçlık değil, hastalık belirtisi olmalıydı. Bir tür saplantı. Hasta bir beynin saçmalığı Ayhan şimdi de Turgut Atamer'e takmıştı.

Ense kökünden kuyruk sokumuna kadar ter ba şladığını hissetti. So ğuk soğuk ürperdi. Böyle bir iddiaya ne cevap verebilirdi ki?

"Öyle mi?" diyebildi sadece.

"Ondan şüpheleniyorum. Henüz kesin değil ama çok yakında bunu anlayacağım. Bana güvenebilirsiniz. Onun katil olduğunu kanıtlayacağım. Hem de görgü tanığıyla. Hasta, karakersiz herifin teki o. Bir psikopat."

Sibel'in gözleri büyüdü.

Neredeyse a ğlamaya başlayacaktı. Ayhan'ı seviyordu. İçinden Tanrı'ya isyan etmek geldi. Hayatında

ilk kez birine şık olmaya başlamıştı, ne yazık ki o da ruhsal dengesi bozuk biri olarak karşısına çıkıyordu.

Gözlerinde biriken yaşları tutamadı.

Ayhan, sevdiği kızın yanaklarından süzülen iki damla yaş gördü. Ağlamasını yanlış yorumlamıştı, içi burkuldu.

"Çok üzgünüm Sibel. Sevdiğin adamın hasta bir katil çıkmasını istemezdim, cidden üzgünüm. Fakat tedbirli olmalısın. Ona güvenemezsin. Senin hayatın da tehlikede. Her an canına kastedecek bir harekete girişebilir."

Sibel biraz da korkarak kameraman ın yüzüne baktı.

Ona inanm ışı gibi görünerek sordu:

"Emin misin? Gerçek katil o mu?"

264

"Evet! Sal ı günü sana kan ıtlayacağım. Lütfen salıya kadar bu adamla hiçbir şekilde buluşma. Seni ararsa bir bahane bul, atlat onu.

Sibel parmak uçlarıyla yanağına akan yaşları sildi. Ayhan' ı ku şkullandırmamalı ve ilk f ırsatta durumu komisere bildirmeliydi. Aklına başka çare gelmiyordu.

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu.

"Sana anlatmam şimdilik zor. Ama sonra her şeyi birer birer anlatacağım. Söz veriyorum. Biraz daha sabret."

Sibel, Ayhan' ın nasıl bir tepki göstereceğini anlamak için aklına geleni çekinerek sordu:

"Madem bu kadar eminsin, pazartesi günü gösterilecek programda aç ıklayayım mı, ne dersin?"

Ayhan deh şetle kıza baktı.

Bu şaşkınlığında fikrin saçmalığı kadar, kızın gösterdiği duygusuzluğun da etkisi vardı. "Deli misin yoksa şaka mı yapıyorsun?" diye gürlledi. "Nasıl olur? Adamı uyarmaktan başka ne işe yarar bu? Onu uyandırmak mı istiyorsun. Turgut harekete geçebilir, delilleri ortadan karair ır, ufacık ipuçlarını da yok edebilir."

"Delilleri mi? Ben ortada hiçbir delil olmad ığımı san ıyordum. Yoksa yeni bir şeyler mi buldun?"

Ayhan yutkundu. Baz ı şüpheleri vardı ama şimdilik bunları sevdiği kıza bile söylemekten çekiniyordu.

"Olabilir," diye m ırıldandı.

"Mesela ne? Anlat bana."

Ayhan yine tereddütle k ıvrandı.

"Hadi söyle, bilmek istiyorum."

Ayhan' ın söyleyebileceği bir şey olmadığına emindi.

Kameraman ba şını önüne e ğdi, kaşları çat ıldı, buruk bir sesle:

"Hiç dikkat ettin mi?" diye sordu.

"Neye?"

"Bütün öldürülen kadınlar külotsuzdu."

265

Sibel elinde olmadan kızardı.

"Bu do ğal de ğil mi? Cani hepsiyle cinsel ilişkiye girmişti."

"Ama polis o da ğnık odalarda, yerlere saçılmış e şyalar arasında öldürülen kadınların külotlarını bulamadı."

"Bunu nereden biliyorsun? Belki de yataklar ın altına atılmış filan olabilir. Gözden kaçmas ı olas ıdır."

"Hiç sanm ıyorum. Ço ğu zaman olay yerinde sıca ğı s ıca ğına bulundum. Daha polis soruşturmasını tam bitirmeden."

"Yani ne demek istiyorsun."

"Kan ımca bu adam aynı zamanda bir fetişist. Öldürdü ğü kadınların külotlarını da sakl ıyor. Gerçi her insanın içinde ufak tefek fetişist eğilimler olabilir, normal insanlarda buna cinsel fantezi olarak da bakabiliriz ama onunki farklı, ırzına geçti ği kadınların külotlarını büyük bir olas ılıkla anı diye sakl ıyor. Tabii benimki henüz bir tahmin, bunu kanıtlayamam ama polise ihbar ederek ani bir baskın yaptırabilir ve evini aratabiliriz."

Donmuş gibiydi Sibel.

Neler hayal ediyordu Ayhan! Sürekli yeni senaryolar yaratabiliyordu. Belki başka şeyler de uyduracaktı daha...

Kendini tutamad ı, "Ama bu söylediklerin Turgut Atamer'in suçlulu ğunu kanıtlamaya yarayacak delil de ğil ki. Sen elimde görgü tan ığı var demi ştin."

"Evet, var. Onun için de sal ıyı beklemem gerek."

"Sal ı günü ne olacak?"

"Bekle ve gör. Yeni stratejim bu!"

Genç kız, Ayhan'a acıyarak baktı. O ise başını önüne e ğerek:

"Bunu senin iyili ğin için istiyorum Sibel. Dikkatli olman gerekiyor." dedi.

"Anl ıyorum, sağıol Ayhan."

Oturdu ğu koltuğına büzüldü kızcağız. Ruh dünyasındaki korkunç dalgalanmayı bast ırmaya çalıştı. Bundan böyle tehlikeli, çe-kinilecek biriydi Ayhan. Başını ellerinin aras ına aldı. Üç yıl birlik-

te al ışmıştı onunla. Hasta ruhunun en ufak bir belirtisine rastlad ıĝını hat ırlamıyordu. Ne olmuştu böyle birden? Bir dergide okuduĝunu anımsadı; bu tür psişik anomaliler daha çocukluk yıllarında kendini gösterir, işaretler verirmiş.

Oysa Ayhan otuzunu a şkın ergin biriydi. Fakat bilemezdi ki, belki daha evvelki yıllarda da buna benzer krizler geçirmiş, suç işlemiş olabilir. Emin oldu ĝu bir konu vardı; Ayhan yalan söylüyor, bazı gerçekleri saklıyordu. Tam komiserin sylediĝi gibi ifte kiřiliĝe bürünmüştü.

Ayhan' ın sorusuyla irkildi, dalgınlıĝından sıyrıldı.

"Söylediklerim seni rktt m?"

"Biraz."

"Böyle bir olas ılıĝı hiç ummazd ın, deĝil mi?"

En iyisi şimdilik suyuna gitmekti.

"Do ĝrusu ummazdım."

"Yine de fazla şaşırmışa benzemiyorsun. Yoksa sen de şphelendin mi ondan?"

"Hay ır... řphelendiĝimi söyleyemem."

"Hakl ısın, kimin âKİına gelir ki?"

Sibel göz ucuyla kameraman ı süzdü.

"Peki, sen nas ıl farkettin?"

Ayhan aya ĝa kalktı, bir sigara yaktı, odanın içinde dolaşmaya başladı.

Karars ız ve huzursuz görünüyordu.

"Bunu sana nas ıl aıklayacaĝımı bilemiyorum majesteleri," dedi.

"Utan ıyorum. Beni affetmeyeceĝinden korkuyorum."

K ız dikkat kesildi. Herhalde yeni bir şeyler uyduracak diye düşündü.

"Asl ında her şey Didem Ersoy'un ölümüyle başladı. Katil duvara sıra sende kaltak diye yazı yazm ıştı, hatırlıyorsun deĝil mi?"

Sibel ba şını salladı.

"Katilin 'kaltak' diye bahsetti ği kiřinin sen olduėunu dűřűndűm. Çünkü yaptığımız programla onun eşkalini belirleyen, hatta polisten ileri olduėumuzu gösteren ifadeler kullandık. Bu, katili rahatsız etti, hatta çileden

çıkardı ve kan ımcı sana da saldırmaya karar verdi."

"Ama o bulgular ı sen toplad ın. Katilin özelliklerini sen ortaya çıkardın. Niye seni değil de beni öldürmeye çalışsın?"

"Çocuk gibi konu şuyorsun Sibel. Katil benim gibi sıradan bir kameramanın olayın üzerine bu kadar eğildiğini nereden bilebilir? O, program yapımcısı olarak sadece seni tan ıyor, anlaşıyor, şöhretin dezavantajı."

"Devam et."

"Art ık onun yeni hedefi sendin. Hayatın tehlikedeydi. Adam geride hiç iz bırakmadan cinayetlerini işliyordu. Ama sen onun için bir tehlikeydin. Hasta ruhu seni ortadan kaldırmak istiyordu."

Sibel sapsarı kesildi.

Ayhan da derin bir soluk aldı.

"Seni korkuttu ğımın farkındayım. Ama bunu anlayınca beynimden vurulmuşa döndüm. Ne yapıp edip, seni korumalıydım. Bu bilgileri ben toplamıştım. At kuyruklu adamın katil olduğunu kesin söyleyemezdik ama ne çare ki elimizde başka şüpheli de yoktu. Bilmediğin bazı görgü tan ıklarıyla konuştum. Katilin sevgilin olduğuna inandım."

"Dur bir dakika! Hangi bilmedi ğim görgü tanıklarıyla konuştun?"

"Acele etme. S ıra gelince söyleyece ğim. Bütün cinayetler gece işleniyordu. Bu durumda gündüzleri senin için bir tehlike yok sayılırdı fakat geceleri seni korumaya almam gerekecekti. Bunu nas ıl yapabileceğimi düşündüm. Bu yüzden de sana bir yalan kıvrıp izin aldım. Benim hasta bir dayım yok, daha doğrusu hiç dayım yok. Sen de bu gerçeği anneme telefon ederek öğrendin ama nedense yüzüme vurmadın. Bir arkadaşımın arabasını

268

olarak evinin önüne geldim. Niyetim geceleri seni at kuyruklu adamdan korumakt ı. Seni korkutmamak için de yaptıklarımı söylemedim. Daha ilk gece bir gerçe ği öğrendim; polis seni zaten korumaya almıştı. Bu, düşüncelerimi daha da pekiştirdi, demek doğru iz üzerindeydim.

Ayhan yine susup, soluklandı.

Sibel nefesini kesmi ş onu dinliyordu.

"O gece beklemedi ğim bir şey oldu. Turgut Atamer seni almaya geldi. Tabii geleceğini bilemezdim; seni kapının önünde görünce heyecanlandım. Ve sen kapıya inince kaldırımın kenarında duran otomobilin içindekilerle konuştun. Onların polis olduğundan emindim artık. Arabanın plakası bile resmiydi. Anlayamadığım nokta polis korumasında olduğunu neden bana söylemediğindi."

Sibel bu sefer k ızardı ama sesini  ıkarmadı. Dinlemeye devam etti.

"Anla ş ılan polis iş i sık ı tutuyordu. Kimseye söylememen istenmi ş olmal ıyd ı. Siz Turgut Atamer'le uzaklaş ınca polis arabası pe ş inize takıldı. Bunu biliyor muydun?"

Sibel s ıkılarak, "Evet" diyebildi.

"Ben de sizi takip ettim. Gece kulübünden ç ıkıncaya kadar bekledim. Sonra belirli aralarla geri döndük. İtiraf edeyim ki o ana kadar Turgut Atamar'den şüphe etmek aklıma bile gelmemişti. İki sevgilinin yaptığı bir gezinti, eğlence, hoşça vakit geçirme diye düşünmüştüm."

Ayhan sustu, önüne bakt ı.

"Bundan sonra anlatacaklar ımın seni üzeceğini biliyorum. Ama senin iyiliğın ve hayatının korunması için anlatmalıyım. Ne ciddi bir tehlike içinde olduğunu bilmen gerek."

Sibel dikkatle adam ı süzdü.

İşittikleri, şu ana kadar hasta bir adamın açıklamalarından çok, normal düşünen, akıllı ba şında ve itiraf etmese de seven bir erkeğın davranışları gibi geldi genç k ıza. Acaba yanılıyor muydu?

269

Yoksa bunlar da hasta bir ruhun fakat p ırıl pırıl işleyen bir zekanın oyunları m ıydı? Karar verememişti. Anlamak o kadar zordu ki!

"Dönü şte Turgut Atamer'i takip etmeye karar verdim. Bunun doğru bir davranış olmad ığın biliyordum. Yapmamalıydım. Sanki beni iten bir güç vardı içimde. Belki onu daha yak ından tanımak arzusu ya da kıskançlık."

Kulland ığ ı son kelimedenden sonra k ıza kaçamak bir bakışla baktı.

Sibel hiçbir tepki göstermemişti. Kelime yerine oturmuş gibi sessizce dinliyordu.

"Gördüklerim beni çok şaşırttı. Adam sokaklarda arabasıyla başıboş dola şıyordu. Bir anlam verememiştim ve ne arandığını da anlamam ıştım. Derken Levend'te o saatte nasılsa açık kalmış bir pastaneye girdi. İçerde fahişe oldukları her hallerinden belli iki kad ın vardı. Doğruca yanlarına gitti ve pazarlığa başladı."

Sibel içinden, "Tamam," dedi. Yine saçmalamaya, yalanlar k ıvırmaya başlıyordu Ayhan. Bu olacak şey değildi; Turgut gibi soylu, olgun bir salon adamının, sokak fahişeleri ile pazarlığa kalkışacağını gözüyle görse inanmazdı.

"Uzun süre onlarla görü ştü fakat anlaşılamadı. Yeniden arabasına bindi ve Tarabya sırtlarındaki evine gitti. Evini tespit ettim. Ertesi sabah yeniden evinin yakınında gizlendim ve dışarıya çıkarken resimlerini çektim."

"Sahi mi?" diye sordu Sibel.

Buna da inanmam ıştı. Fotoğrafçılık onun mesleğiydi ama yine uydurduğunu, attığını san ıyordu.

Kuşkulu bir ifadeyle, "Görebilir miyim?" diye sordu. Ayhan'ın resimleri gösteremeyeceğini, kemküm ederek bozulacağını san ıyordu.

Ayhan çantas ına uzanarak Turgut Atamer'in resimlerini çıkarıp kıza verdi.

Sibel donup kald ı bir daha. Resimleri gerçekten çekmi Şti.

"Seni gördü mü?" diye sordu tela şla.

270

Ayhan ba şını salladı, "Hayır." "Sonra?"

"Bu foto ğrafları daha önce katili gördüklerini bildi ğim iki tanığa gösterdim."

Sibel nefesini tutmuştu. "Tanıdılar mı?"

Ayhan surat ını astı.

"Kesin cevap veremediler. Benzettiler ama bir türlü emin olamad ılar."

Sibel tuttu ğu nefesini koyuverdi. Dili damağı kurumu ştu.

"Gördün mü bak? Demek o de ğilmiş!"

"Ama hay ır da demediler. Sadece kesin emin olamadılar. Çünkü onların gördükleri adam, cinayet öncesi, o bunalıma düştüğü zamanlardaki giysileri içindeydi. Yani tam bir serseri kılığı, oysa resimdeki kerli ferli giyinmiş, şık biri. Elbette ikisi arasında bir bağlantı kurmakta zorland ılar. Bu, sorumluluk isteyen bir işti. Evet derlerse adamın okka altına gideceğini biliyorlardı."

"Sonuçta bir şey kanıtlamış de ğilsin."

"Onu da yapaca ğım^nerak etme. Salıyı bekle!"

"Sal ı günü ne olacak?"

"Onu şimdi sana söyleyemem."

Sibel çaresizlik içinde k ıvrandı.

"Ayhan, vazgeç bu sevdadan," diye inledi. "Turgut katil olamaz."

Genç adam ka şlarını çattı.

"Demek hâlâ bana inanm ıyorsun? İnanmayacağını tahmin etmeliydim zaten."

"Senin gerçekten bir tatile ihtiyaç ın var. Bir süre bütün işleri yüzüstü bırak, bir yerlere git dinlen, kafanı boşalt, sonra gel. En iyisi Olayların İçinde programını şimdilik unut. İstersen seni bu görevden alalım."

"Olmaz, seni bu kadar tehlikedeyken b ırakamam."

"Benim için endi şelenme, nasıl olsa polis beni koruyor."

"Ama tehlikenin gerçek kayna ğını bilmiyorlar. Bu adam sana çok yak ın ve sen dahil kimse ondan

şüphelenmiyor."

"Öyleyse bana anlattıklarını komiser Oğuz Tamer'e de anlat. O sana inanır ve gereğini yapar."

"Anlatacağım zaten. Ama salı gününden sonra. Çünkü salı günü elimde kesin tanık olacak."

Sibel sustu.

Ne dese boştu. Ayhan'ın beyni sabit fikirlerle doluydu. Ve artık tehlikeliydi. Polislin neden onu tutuklamadığını da anlayamıyordu. Hiç olmazsa içeriye alıp sıkı bir sorgulamaya çekebilirlerdi. Ya da bir doktora teslim edebilirlerdi.

Yüreğinin yandığını hissetti.

Ayhan'a olan tutkusu şimdi acımaya dönüşmüştü...

272

(7)

Kendini müthiş yorgun hisseden genç kız, o gece erkenden yatağa girdi ve hemen uyudu. Gün boyu çok sarsılmıştı, Ayhan'ın durumunu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Yatmadan evvel baş ağrısı için ilaç, aspirin almış, küveti doldurup ayağı ve sinirlerini gevşetmek için de banyo yapmıştı.

Gecenin ilerlemesi bir saatinde, ılık, rahatlatıcı bir rüzgâr açık penceresinin tüllerini kıdılttı. Sibel yatağın içinde gözlerini açtı. Onu uykudan uyandıran bir şey olmuştu. Sanki derinden gelen bir ses..

Yattığı yerden karanlığı dinledi.

Derin bir sessizlik vardı odanın içinde. Yaz rüzgârının odaya dolan serinliğinden başka bir şey hissedilmiyordu. Dikkat kesilip kıdılmadan öylece bekledi.

Bir sesi işitip işitmediğine emin değildi.

Ama uykusunu bölen, onu uyandıran bir şey olmuştu.

Vücudunu anlayamadığı bir ürperti kapladı.

Kolundaki fosforlu saate baktı. Üçü beş geçiyordu. Herkesin uykuda olduğu gecenin ilerlemiş bir saati...

At Kuyruklu Adartı—F.18 273

Hafifçe yatağın içinde doğruldu. Kendini güvende hissetmiyordu. Hiç ses çıkarmamaya gayret ederek

uykusunu bölen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sokak kapısının önünde onu korumakla görevli iki memur bekliyordu; tehlikede olamazdı.

Gözleri karanlık odayı taradı.

Kulağı hâlâ kırıktı. Her an yeni bir ses duyacak gibi...

Kocaman gardrobu, ürkütücü karanlık bir gölge olarak duvar boyunca uzanıyordu. Sokak lambasının

titrek ışıkları aç ık pencereden süzölerek tuvaletinin aynasından yansıyor ve odadaki koyu karanlığı belli belirsiz aydınlatıyordu.

Kendi kendine, "Endi şelenecek bir şey yok," diye mırıldandı. Aklı kar ışıktı, belki uykusunu bölen bir rüya görmüştü, ancak rüya ile ilgili hiçbir şey anımsamıyordu.

Elini ba ş ucundaki komodinin lambas ına uzattı. Fakat son anda, nedenini bilmeden yakmaktan vazgeçti. Ayaklarını salland ırıp karanlıkta terliklerini aradı. Tuvalete gitmeliydi. Belki de uykusunu bölen neden tuvalet ihtiyacıydı.

İçinde filizlenen korkunun nedenini kestiremiyordu.

Endi şelenip korkmam için bir neden yok, diye kendi kendine telkinde bulundu. Burası onun kendi eviydi ve onu her türlü tehlikeden uzak tutacak tek barınaktı.

Acaba gerçekten öyle miydi?

Terliklerini aya ğına geçirip yataktan kalktı. Elinde olmadan etrafa tekrar kulak kabartmak gereğini duydu. Açık pencereden hızla geçen bir arabanın sesi doldu odaya. Belki de bunun gibi bir ses bölmüştü uykusunu. Gürültü çıkarmamaya çalışarak yavaşça yürüyüp açık pencerenin önüne geldi. Başını uzat ıp aşağıya baktı.

Polislerin beyaz Opel'i kald ırımın kenarına parketmiş duruyordu. Araban ın açık camından dışarıya kolu sarkan memurlardan birinin yanan sigarasını gördü. Gecenin bu saatinde uyan ıktılar ve kendisini olası bir tehlikeden korumak için bekliyorlardı.

İçindeki endişe biraz azalır gibi oldu.

274

Güvencedeydi.

Bu, sadece sars ılan ruh dünyasının ve gerilen sinirlerinin içine aldığı yersiz bir endi şe olmalıydı. Korkulacak bir şey yoktu. Yatak odasının kapısını açarak koridora ç ıktı. Elektrik düğmesini çevirdi, koridor sarı bir ışıkla aydınlandı. Her şey yerli yerindeydi.

Tuvalete do ğru yürüdü.

Kap ı tokmad ığına elini uzattı ve birden yerinde ta ş kesildi. Yine bir ses duymu ştu ve bu sefer yanılmadığına emindi.

Bir g ıcırtı...

Yerdeki eskimi ş parkelerin üzerinde yürürken a ğırlık altında ezilmesinden çıkan ahşap gıcırtsısı... Sanki sessizce yürüyen birinin ayak sesi...

Tüyleri diken diken oldu.

Evde biri olmalıydı... Bir yabancı...

Hem de sokakta bekleyen iki polis memuruna rağmen eve girmeyi başarmış gibi.

Kesinlikle h ırsız olamazdı. Aklına sadece korkunç bir ihtimal geliyordu. O ruh hascası katil...

Tuvalet kap ısının önünde öylece kalakaldı. Korkudan soluğu tutulmuştu. Bağırıp çığlık atmak geldi içinden. Yapamadı. Yararı da yoktu zaten. Sokak kap ısında kilit ve sürgü vardı. Çığlık atıp imdat istese bile, dışardaki memurlar hemen yardımına kusamazlardı. Kapıyı kırıp içeriye girmeleri epey zaman alırdı. Katil o zamana kadar çoktan işini bitirirdi.

Gözleri kap ının sürgü ve kilidine takıldı. Adamın içeriye nasıl ve nereden girdiğini anlayamamıştı. Birden hiç de sandığı kadar güvende olmad ığını ac ı bir gerçek olarak sezinleyiverdi. Baş ının çaresine bakmalı, kendi imkânlarıyla canını korumal ıydı. Sibel aslında korkak biri değildi. İçinde bulunduğu tehlikeyi anlayınca hızla ve ümitsizce bu güç durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye başladı.

Duydu ğu gıcırtilar salondan gelmiş olmal ıydı. Salon parke

275

kapl ıydı ve sesin yönü de oras ıydı. Koridorun ışığını yak ınca esrarengiz ziyaretçisi saklanmak gereğini duymuş olmal ıydı.

Ama neden?

Neden birden kar şısına çıkıp saldırıya geçmemişti? Yoksa uykuda gafil avlamak mı istiyordu? Hareketsiz ve savunmasız, derin bir uykuda iken!..

Olabilirdi...

Tüyleri bir kere daha deh şetle ürperdi. Katil her seferinde kurbanlarının ırzına da geçiyordu. Anımsadığı kadarıyla bütün cesetler yatakta bulunmuştu ve hiçbir olayda öldürülenlerin katille boğuştuğuna ilişkin bulgular yoktu. Kurbanlar kendi istekleriyle cinsel ilişkiye giriyorlardı. O hasta manyak bunu nasıl bece-riyordu acaba?

Dizleri titremeye ba şladı. Bir adım atamıyordu.

Salonun kap ısını açarsa Ayhan'la yüzyüze gelebilece ğini düşündü bir an. Komiserin anlattıklarının, bugün Ayhan'la konuştuklarının etkisinde kalmıştı. Hâlâ inanmak istemiyor, aklına gelen düşüncelerden nefret ediyordu.

Gerçekten Ayhan m ı vard ı içerde? Mümkün müydü bu?

Sevdi ği ve onun tarafından sevildiğine inandığı ki ş i! Onu elinde kocaman bir bıçakla hayal etti karşısında. Saldıracak, ırzına geçecek sonra da karnını bir baş ıtan bir başa yarararak öldürecekti.

Bo ğazı dü ğümlenir gibi oldu. Tanıdığı Ayhan yapar m ıydı bunu?

Gerçek bir hasta ise yapardı tabii, iyiyi ve kötüyü, do ğruyu ve yanlış ay ırt edemeyecek akıl yapısına sahip biriye, kendisine aşık olması hiçbir şeyi de ğiştirmezdi. Beynindeki sabit fikirlerin etkisi altındaydı şimdi.

Vücudundan so ğuk terler boşandı. Sabaha kadar böyle hareketsiz, kımıldamadan, antrenin orta yerinde kalamazdı. Bir şeyler yapmalı, bu ürkütücü hareketsizlikten kurtulmalıydı, içindeki merak yavaş yavaş

korkusuna üstün geliyordu.

276

Ya kar şısına çıkacak adam Ayhan değilse, hiç tanımadığı bir yabancı ise, o zaman ne yapacaktı? Artık bunu düşünmek için zaman geçti.

Salona doğru birkaç adım attı..

Salonun kapısı aralıktı.

Yatmaya giderken kapıyı kapatıp kapatmadığını anımsayamıyordu. Evde yalnız yaşadığı için oda kapılarını kapatmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Oysa kapı şimdi iki parmak aralık duruyordu. Ne açık ne tam kapalı...

Salona girmekten vazgeçip sokak kapısına doğru hamle yaparak kilit ve sürgüleri açıp dışarıya fırlamayı akıl etti. Salondaki adamın kendisine saldırmamasından önce davranıp dışarıya çıkabilirse, polisleri yanına katarak tekrar yukarıya çıkabilirdi. Gece-likli, yarı çıplak halini düşünecek zaman değildi.

Aklına geleni yapmaya karar verdi.

Başka şansı da yoktu. Tekrar geriye dönüp pencereden polislere seslenmesi bir kurtuluş değildi. Kapıları kilitli evde katille başbaşıydı. Fakat sokak kapısına erişebilmek için salon kapısının önünden geçmesi gerekti. Adam tam o sırada saldırmazsa kurtulmuş sayılırdı. Kilit ve sürgüyü açmak birkaç saniyelik işti.

Bir yandan da ışıkları sönmüş salondaki adamın, niye hâlâ ortaya çıkmadığını anlamaya çalışıyordu. Şu anda koridorda yalnız ve korunmasız olduğunu nasıl olsa düşünürdü. Oysa katil saklanmayı ve hareketsiz kalmayı öğrenmişti.

Sokak kapısına doğru bir adım daha attı.

Artık fırlayıp koşması gerekiyordu.

Ve aynı gıcırıltıları yeniden işitti.

Meçhul ziyaretçi nihayet harekete geçmişti. Üstüne basılan parkelerin gıcırıtısını gayet net işitiyordu şimdi.

Yüreği hopladı, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Gözleri aralık salon kapısına takıldı kaldı. Galiba katil beyninden geçenleri anlamıştı.

Sibel de kaçmak için çok az zamanı kaldığını...

Fakat sanki yere ak ılımtı. Taş kesilmi ş, adeleleri beyninin emirlerini yerine getirmemekte ısrar ediyordu.

G ıcırtılar daha da artmıştı.

Sonra gerçe ği birden farkettti. Sesler salondan gelmiyordu. Şaşkınlıkla işittiği seslerin nereden kaynaklandığını saptamaya al ıştı. Bakışları yava ş yava ş tavana kayd ı. Bunu çoktan anlaması gerekirdi. Yukardaki yaşlı kom şusu uykuyu pek sevmeyen, emektar generalin dairesinden gelen ayak sesleriydi

bunlar. Gündüz vakti, şehrin gürültüsünden pek duyulmayan bu sesler, gecenin sessizliğinde rahatlıkla aşağıdan işitilebiliyordu.

Vücudundan ter boşanmasına rağmen gülmeye başladı.

Aman Allah ım, neler düşündüm, diye sarsılarak gülüyordu. Bir kere daha kulak kabartıp, yanılmadığını anlamaya çalıştı. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı.

Başını tuvaletin kapısına dayayıp derin derin soluklandı. Her yanı titriyordu. Az sonra kendini tutamayarak, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Neden sonra toparlanıp salonun kapısını ardına kadar açtı, elektrik düğmesini çevirdi, içersi gündüz gibi aydınlandı.

Sevdiği, sıcacık salonu bomboştu...

Ne Ayhan ne de başka biri vardı...

Fakat tuvaletten çıkıp yatağa uzandığında artık uyuyamaya-cağını anlamıştı. Yatağın içinde yeniden uyabilmek için debelenip durdu. Midesi kazınıyordu, kalkıp bir bardak süt içti. Sabaha karşı beşer doğru göz kapakları ağırlaştı ve uykuya daldı...

Ertesi sabah yorgun ve dermansız hissetti kendini. Uykusunu alamamıştı, bütün gece ağır bir yük taşımış gibi tüm adaleleri sızlıyordu. Uzun uzun gerindi. Yüzünü gözünü yıkamadan önce tuvalet aynasının karşısına geçerek yorgun görüntüsüne baktı. Saçı başı dağınık, omuzları çökük, bitkin ve ruhsuzdu.

Bu sabah canı yataktan çıkmak istemiyordu. İşe gitmemeyi düşündü. Okulu kıran öğrenciler gibi, bir gün bile olsa, işten

278

kaytarmak kim bilir ne kadar hoş ne zevkli olurdu? Ayrıca böyle kafadan bir izne de ihtiyacı vardı. Son zamanlarda çok yorulmuştu. Kendini ihmal ettiğinin de farkındaydı. Aynaya dikkatle baktı; saçının röflesini yenilemeliydi. Geceliğinin eteklerini yukarıya çekip uzun ve düzgün bacaklarına göz attı. Seyrek de olsa kıl kökleri belirginleşmişti; mevsim yazdı ve bacaklarındaki kıllara katlanamazdı. Ağdacısına uğramalıydı.

Birden karar verdi; işe gitmeyecekti bugün. Ölüm yoktu ya ucunda, onsuz da idare edebilirlerdi. Kendini yeniden yatağa attı, her şeyden önce bedenini dinlendirecek derin bir uykuya ihtiyacı vardı, karar vermenin rahatlığı ile ince pikeyi üstüne çekti ve derin bir uykuya daldı.

Sibel'i uyandıran baş ucundaki telefonun acı zili oldu. Yerinden sıçradı, uyku mahmurluğu ile ilk işi saate bakmak oldu. On biri on geçiyordu. Esneyerek telefona uzandı.

Arayan Ayhan'd 1.

Kameraman ın "Günaydın" diyen sesi kulaklarında çınladı. Onun sesini işitmek sanki kâbusu geri getirmişti. Cevap vermeden öylece bekledi bir süre. Dün gece yaşadığı olay ı an ımsadı. Neden sonra, "Efendim?" diyebildi.

"Merhaba Sibel," diyordu genç adam. "Seni i ş yerinden arad ım, arkadaşlar gelmediğini söylediler. Sen görevini hiç aksat-mazsın da, şaşırdım ve merak ettim. Yoksa hasta mısın?"

Bugün can ının kaytarmak istediğini, kuaförüne ve ağdacıya gideceğini söyleyemezdi. "Hayır, bir şeyim yok. Dün gece geç yattım, sabah da uyanamadım" dedi.

Ayhan duraksadı. "Dün gece dışarda mıydın?"

Genç kız bu sorunun altındaki gerçek amacı, neyi öğrenmek istediğini tahmin edebiliyordu. Keyfi kaçtı. Ayhan'ın bu merakını özel hayat ına bir müdahale gibi algıladı. Buna kesin bir şekilde set çekmeliydi. Aksi halde bu müdahalelerin onu koruma maskesi altında daha derin ve sıkıcı boyutlara ula şacağını tahmin edebiliyordu.

279

Sert bir şekilde, "Niye soruyorsun?" dedi.

Tabii sesi tiz ve h ırçın çıkmıştı.

Ayhan al ınır gibi oldu. "Senin için endişeleniyorum."

"Demek beni ciddiye alm ıyorsun? Bu çok kötü Sibel! Anlaman lazım, tehlikedesin ve ben çok endişeleniyorum. Bu adam er geç seni öldürmeye kalkışacak. O bir hasta."

Sibel az kald ı, "Asıl hasta sensin" diyecekti, zor tuttu kendini.

Üstüne varmamalıydı. Sesini çıkarmadı.

"Yoksa dün gece onunla mı çıktın?" diye sordu Ayhan.

"Hay ır."

"Çok şükür. Bunu duyduğuma sevindim. O halde niye geç yattın?"

"Sana ne can ım? Her şeyin hesabını sana verecek de ğilim ya!"

"Affedersin."

Genç kız yutkundu.

Yine sert ve k ırıcı davrand ığını farketti. Ayhan bir şüpheli olabilirdi ama bundan kesin emin değildi. Sesini biraz yumuşatarak, "Dün gece rahat uyuyamadım" diye mırıldandı. "Herhalde sıcaklardan."

"Olabilir tabii. Bugün i şe inecek misin?"

"Hay ır."

Hatta bir sessizlik oldu.

Sibel, Ayhan' ın nedenini sormamak için kendini zorladığını sezinledi. Daha fazla konu Şmak istemiyordu. "Biraz dinleneceğim," dedi.

" İyi edersin," diyen Ayhan telefonu kapatmıştı.

Genç kız bir süre elinde telefonla düşüncelere daldı. Ayhan masumsa ona karşı büyük bir haksızlık ettiğinin farkındaydı.

Kendi kendine, "Dilerim, masumdur," diye fısıldadı...

280

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

(i)

İlhan'ın, sihirli bir sis perdesi gibi şehrin üzerine inerken, İstanbul'un boğucu ve şıcağın bir yaz gecesine hazırlanıyordu. Bir yanda batan güneşin son turuncu ve leylak rengi ışınları ufukta azalırken, doğudan da gecenin habercisi koyu ve dipsiz bir karanlık etrafa yayılıyordu.

At Kuyruklu Adam; cebinden çıkardığı mendille güneş gözlüğünün tozunu sildi.

Benliği, iki gündür kutsal görevinin yakıcı ateşiyle kavruluyordu. Sinirleri yay gibi gerilmişti ve bu gece yeni bir kurban bulmalıydı. Daralan ruhu, içindeki dürtüyü daha da şiddetlendiriyordu. Rahatlaması lazımdı ve bunun tek çaresi kirli, kokuşmuş bir ruhu almaktı.

Taksim meydanında ağır ağır dolaşmaya başladı. Bir süre kaldırımlardaki kalabalık arasında boş boş yürüdü. Otobüs duraklarının çevresinde durup bakındı. Özellikle yalnız kadınlara dikkat ediyordu. Bu çevre yeni bir av için en uygun yerlerden biriydi. İş çıkmazsa Ortaköy'e uzanmayı aklından geçirdi.

281

İlgisini çeken uygun birine rastlayamadı. Ne olmuştu bunca günahkâra, kendisinden mi kaçıyorlardı yoksa? Yirmi dakika kadar oyalandı. Gerginliği artıyordu. Nedenini bilmiyordu ama av zamanı sinirleri gerildikçe vücudundaki ter bezlerinin salgısı artar, pis bir koku yayardı etrafa. Bu kokudan nefret ederdi; biliyordu, normal ter değildi bu, daha farklı, bir tür uyarıcı, görevini hatırlatan, hayvani bir cilt özelliği olmalıydı.

Meydanda bir şey bulamayınca istiklâl Caddesi'nden Galatasaray'a doğru yürümeye başladı. Bilinçsizce bir pastaneye daldı, içerisi fırından yeni çıkmış yiyeceklerin tarçın, vanilya ve çikolata kokularıyla kaplıydı. Burnuna hoş gelen, iştah açıcı, mis gibi

bir koku.

Dar koridorun sol yanında taze ürünlerin sergilendiği uzun bir tezgâh, sol tarafta ise müşteriler için sıkışık bir şekilde sıralanmış iskemleler ve dört mermer masa vardı. At kuyruklu adam, sosu bol bir tabak profiterol seçti, sonra oturacak bir yer aradı. Bakındı, masaların hepsi doluydu. Kapı kenarındaki masada ise, sırtı dönük bir kadının tek başına oturuyordu.

Arkadan yüzünü görememi ŗti. Ağır ağır o masaya doğru ilerledi.

"izniniz olursa, oturabilir miyim?"

Kad ını inceledi. Bal ık etinde, beyaz tenli, saçlarında tek tük aklar belirmiş, yaklaşık kırk yaşlarında biriydi. Göze batan bir giyimi yoktu. Hatta içinde bulundukları mevsime göre fazla kapalıydı. Orta sınıf,

tutucu bir ailenin temsilcisi olmalıydı.

Kad ın kısa bir an bakışlarını uzun boylu adama çevirdi, ince, k ısıklık ve utangaç bir sesle, "Buyrun oturun. Ben de zaten kalkmak üzereydim," diye fısıldadı.

At Kuyruklu Adam kad ına ilgisizdi.

Kurban olacak nitelikte, ruhu koku şmuş, toplumun ahlâki değer ölçülerine ters düşecek birine hiç benzemiyordu. Onu hiç ilgilendirmezdi.

iskemleyi çekip oturdu, bacak bacak üstüne att ı, tabağında-

282

ki profiterolü ka şıklamaya başladı. Acelesi vardı, bir an önce yiyip sokağa fırlamalı ve kutsal görevine dönmeliydi. Tabağındaki son sos artıklarını ka şığına toplamaya çalışırken sanki biri dürtmüş gibi birden karşısında oturan kadına baktı.

Bir önsezi, ruhunun ta derinliklerindeki k ıpırdanış, tıpkı bir dürtü gibi içinden yükselen uyar ı, avının burada, hemen yanı ba şında olduğunu söylüyordu.

A ğzına giden kaşık havada kaldı...

inanamaz gözlerle kad ına baktı. Olabilir miydi?

Bir an göz göze geldiler.

Kad ın utanıp kızarak hemen başını önüne e ğdi.

At Kuyruklu Adam hâlâ ku şkuluydu. Asla hata yapmak istemezdi. Bu kadında kesinlikle fahişe hali yoktu. Çoluk çocuğa karışmış, derli toplu bir aile kadını...

Neden olmas ındı?

Saat dokuzaya geliyordu ve o bu caddede tek ba şına oturup bir şeyler atıştırmak cesaretini kendinde bulmuştu. Oysa kendini bilen bir kadın, mecbur kalmadıkça, karanlık bastırduğında bu iğrenç ve kokuşmuş caddede tek ba şına dolaşmazdı.

Kad ının önündeki boş taba ğa gözü ilişti. Yediği poğaçalardan kırıntılar vardı. Bir de yarısı içilmiş limonata bardağı. Bir tür akşam yemeği...

Az evvel kalkaca ğını söylemi şti ama hâlâ oturuyordu!..

"Birini mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

Böyle bir soru beklemeyen kad ın yeniden kızardı. Yanakları al al oldu.

K ısıaca, "Hayır," dedi. "Niye sordunuz?"

Adam gülümsedi. "Siz ba ğlı, dürüst bir ev kad ınına benziyorsunuz. Bu saatten sonra bu cadde sizin gibi hanımlar için biraz sakıncalıdır da."

Kad ın başını önüne e ğdi, cevap vermedi.

"Kusura bakmay ın, galiba ukalalık ettim."

"Esta ğfurullah, sanırım haklısınız."

283

Sesi biraz titrek ç ıkmış, yüzü daha da kızarmıştı.

"Bir yerde çal ısıyor musunuz?"

Kad ın iyice sıkılıp tedirginleşmişti. Yabancılarla konuşmaya alışkın olmadığı belliydi. Kekeleyerek:

"Niye sordunuz?" diyebildi.

"Sadece meraktan. Burada bir şeyler atıştırdığınıza göre herhalde iş ç ıkışıdır, diye düşünmüştüm."

Cevap vermedi kad ın. Yeniden başını önüne e ğdi, gözlerini kaçırdı.

At Kuyruklu Adam yan ıldı ğını dü şünmeye başlamıştı. Bu tam bir Anadolu kadınıydı; şivesinden İstanbullu olmadığı anla şılıyordu, arad ğı av olamazdı. Sezgileri galiba yanıltmıştı onu.

Fakat kad ın birden konuşmaya başladı.

"Evet, çal ışıyorum. Bir trikotaj atölyesinde."

Hayret! Zorlan ıp sıkılarak da olsa kadın cevap vermişti.

"Bu civarda mı?"

"Yoo, çok uzakta. Merter'de."

Sonra yine susarak önüne bakt ı. Adamla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Anla şılan Beyo ğlu'na gezmeye çıktınız?"

"Hay ır... Dü ğme almaya."

"Dü ğme mi?"

"Evet... Kendime bir elbise dikiyorum da."

"Tabii ya, trikotaj atölyesinde çal ıştığınıza göre elinizden terzilik geliyor demektir."

Bunu bir iltifat olarak alg ılayan kadın büsbütün kızardı.

"Biraz."

"E şınız çok şanslı olmal ı."

Kad ının ince ve kızarmış yüzünün teni gerildi.

"Evli de ğilim," diye fısıldadı.

" İşte buna inanmam. Alımlı ve güzel bir kad ınsınız. Bekar kalmanız imkânsız."

Kad ın konuşma bitmiş gibi yerinden kalkmak istedi. Bir ya-

284

banc ı ile olmayacak şeyler konuşmaya başlamıştı. Hem de hiç alışık olmadığı konular ı. Bu cesreti nasıl gösterdiğini anlamıyor-du. Densizlik etmişti.

At Kuyruklu Adam birden, "Yoksa sizi rahatsız mı ettim?" diye sordu.

Kad ın duymazdan geldi. Bir an evvel uzaklaşmak istiyordu.

"Ba ğışlayın, niyetim sizi incitmek değildi. Beğendiğimi ifade etmek istedim sadece. Art niyetim yoktu."

"Tuhaf! Birbirimizi tan ımıyoruz bile. Siz ise..."

At Kuyruklu Adam, kad ının sözünü kesti.

"Haklı ırsınız. Henüz birbirimizi tanımıyoruz. Ancak bildiğim bir şey var."

Kad ın gergin ve yorgun bir ifadeyle adama baktı.

Gülümsüyordu adam.

"İkimiz de yalnızız." dedi. "Şu yorgun ve duygulu ruhlarımızı anlayacak bir dosta ihtiyac ımız var. Sizin de benim de."

"Bunu da nereden ç ıkardınız?"

" İtiraf edin, doğruyu söyleyin bana. Böyle bir dost aramıyor musunuz? Anlayışlı.^sevecen, almadan vermeyi bilen, gerçek bir dost."

Kar şısındaki yabancı erkek sanki ruhunu okuyordu.

"Hem art ık yabancı da say ılmayız. Trikotaj atölyesinde çalıştığınızı, elinizden iyi dikiş geldi ğini ve bekar olduğunuzu biliyorum. Bu kadarı yetmez mi. Ad ım Sadi Yamaner. Ressamım, güzel gitar çalarım, ben de bekarım ve parasızım. Tanıştık mı şimdi?"

At Kuyruklu Adam tokala şmak için elini uzattı. İnci gibi dişleriyle gülümsüyordu.

Kad ın kuşkuyla baktı bir an. Sonunda o da gülümsedi ve elini uzatt ı.

Tokala ştılar.

Adam hâlâ gerçek bir kurban bulup bulmad ığının tereddütü içindeydi. Önsézileri olmasa kesinlikle bu

kadınla ilgilenmezdi.

Ama kad ının elini bırakmadı.

285

Bu basit ten temas ından kadının yaprak gibi titremeye başlaması dikkatinden kaçmam ıştı.

"i Őte tanıştık! Artık yabancı say ılmayız, değil mi?"

"Bilmiyorum. Buna tan ışma denir mi?"

"Bana bir Şans tanıyın ve kendimi size daha iyi tanıtmaya olanağı bulay ım."

"Nas ıl?"

"Mesela buradan  ıkıp daha rahat konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

"Buran ın nesi var? Anlatacağınız bir Şey varsa, burada anlatın."

"Burada mı? Bu kalabalık yerde? Dedim ya ben bir sanatkârım, sizin gibi hoş, güzel bir kadına hislerimi, görür görmez duyduğum heyecanı bu ortamda nas ıl anlatabilirim?"

Kad ın gülümsedi. Yarı Şaka yollu:

"Yalan söylüyorsunuz. Ben güzel bir kad ın değilim," dedi.

"Yan ılıyorsunuz, çok güzelsiniz. Sanatkâr ruhumda fırtınalar yaratacak kadar hoş bir fizi ğiniz var. Yalnız kendinizi ihmal etmiş, boş vermi Ő oldu ğunuzu söyleyebilirim. Yazık, çok yazık."

Adam ın söyledikleri kadının gururunu okşuyordu.

Yalan bile olsa, erkeklerden böyle iltifatlar duymaya al ışık olmadığından heyecanlanmıştı. Keşke hep konuşsa, güzelliğini anlatsaydı. Dayanamadı:

"Belki ba Şka bir zaman," dedi.

"Ama neden bu gece de ğil? Bir bekleyeniniz mi var?"

"Hay ır, yok."

" Şu halde beni baŐınızdan sıvırmak istiyorsunuz. Bunu sezinliyorum."

" Şey... Ben... nasıl söyleyeyim, biraz tutucu bir çevrenin insanıyım. Bu tür iliŐkilere de pek alışık değilim. Tanımadığım insanlarla görüşmek zor gelir bana. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Bunlar hikâye! Önemli olan görü şmeyi isteyip istemediğiniz."

286

"Bilmiyorum..."

"Hay ır, biliyorsunuz ve istiyorsunuz."

Kad ın renkten renge girdi.

Adam ın ruhunu okumasından rahatsız oluyordu. Tokalaşmak için uzattığı elini çekmek istedi. Avcunun içine hapsettiği elini bırakmıyordu adam. Utanmıştı, kalın dudakları titredi. Kekeleyerek, "Siz hep böyle misinizdir?" diye sordu.

"Nas ıl yani?"

"H ızlı ve aceleci."

At Kuyruklu Adam ba şını salladı. Baştan çıkarıcı bir gülümseme ile m ırıldandı.

"Evet, genelde öyleyimdir."

Kad ın sonunda elini adamın avcundan kurtarabilmişti. Başını topuz yaptı ığı saçlar ını iki yandan sıkıştırmaya çalışırken:

"Belki" dedi. "Belki bir gün bulu şuruz."

Kendini Sadi diye tan ıtan adam, kadının utangaç gözlerinin içine baktı. Onu bekleyecek vakti yoktu. İstekliyse, her şey bu gece olup bitmeliydi.

"Daha ad ınızı bile bilmiyorum."

"Serap.. Serap Uzunova."

"Size, sen diye hitap edebilir miyim?"

"Bence sak ıncası yok."

"Nerede oturuyorsun Serap?"

"Süleymaniye'de."

At kuyruklu adam şansını denemekte kararlı ıydı.

"Birbirimize yak ın sayılırız."

"Öyle mi? Ya siz?"

"Fatih'te."

Serap Uzunova dikkatle adam ı süzdü. Sementin tutuculu ğu karşısında adamın giyim kuşamına bakarak durumu biraz yadır-gamıştı. At kuyruğu yaptığı saçlar ı, alnındaki kırmızı band ı, blucini ile hiç de o

semtin insanı olmad ığı belliydi. Ama bir sanatkâr oldu ğunu söylemişti, bunu yadırgamamalıydı.

"Ne zaman bulu şacağız?"

Kad ın düşünür gibi yaptı.

"Yar ın olabilir. Yarın öğleden sonra. Uygun mu?"

"Tabii, neden olmas ın?"

Serap Uzunova'n ın nefesi duracak gibiydi. Buluşmayı kabul etmi şti.

"Nerede bulu şacağız?"

"Benim için farketmez. Sen nereyi istersen."

Serap bir an dü şündü. "Burası uygun mu?"

"Tamam, oldu. Yar ın ikide."

Kad ın ayağa kalktı.

Vücudundaki titremeye engel olam ıyordu. Yıllar sonra bir erkekle buluşacaktı. Ne fikren de de bedenen buna hazır olmadığını biliyordu. Bu i şin sonunun nereye varacağı aç ıktı. Önünde sonunda bu adam kendisiyle yatmağa kalkışacaktı. Yanında gülümseyen uzun boylu, sarışın adamı yan gözle süzdü. Çok ho ş ve yakışıklıydı. Üstelik yaşça da kendinden küçük. Acaba bende ne buldu, diye meraka kapıldı. Kendinin hiç de adamın söylediği kadar güzel ve çekici olmadığını biliyordu. K ırk beş ya şına yaklaşıyordu, karnı ve baseni yağ ba ğlamıştı. Adam bu yakışıklılığı ile kendisinden çok daha güzel kad ınlara yaklaşabilirdi. Sadi Yama-ner ne umuyordu? Aslında bunu düşünmesi bile saçmaydı. Hiç değişmeyen doğa kuralıydı bu; etini, bedenini istiyordu. Her erkek aynı şeyi isterdi. Bunun için Sadi'yi suçlayamazdı, içi titreyerek itirafa çalıştı, kendisi de böyle bir fırsatın doğmasını bekliyor, bunu arzuluyordu.

Boş ve yaln ız geçen seneleri düşündü.

Ölen kocas ından bu yana tam on iki yıl geçmiş ve eline tek bir erkek eli bile de ğmemişti. Bunun ne büyük bir acı oldu ğunu ve içinde esen fırtınaları nas ıl dindirdiğini bir Allah bilirdi, bir de kendisi. Sadi'nin yakışıklılığı kar şısında, bunca yıldır süren mücadelesi ve iradesi bir anda tükenmiş, eriyip gidivermişti. Bunun

288

böyle olaca ğı belliydi, gerisi sadece zaman ve tesadüflerdi ve kader kar şısına hiç ummadığı bir anda bu adamı ç ıkarmıştı..

Pastaneden birlikte ç ıktılar.

Taksim'e do ğru yürüyorlardı. Yıllardır bir erkekle yan yana bile yürümediğini hatırladı Serap. Tutucu ve dar kafalı kocas ı kar ısıyla sokakta bile yan yana yürümenin uygun olmadığını dü şünürdü. Vücudundaki bu titremeler, hep şuur altına attığı, gizleyip, bastırmaya çalıştığı cinsel heyecanlar ından olmalıydı.

"Seni evine b ırakayım mı?" diye sordu At Kuyruklu Adam.

Yutkundu Serap.

Bu teklife sevinmişti. Sadi'nin yanındaki varlığının devamını, yanı başından ayrılmasını istemiyor gibiydi sanki. Karanlık iyice bastırmıştı, genellikle tek başına yaşadığından hava kararmadan eve dönmek gibi bir alışkanlığı vardı. Oysa bir erkeğin korumasında olduğunu hissetmek ne rahatlatıcı bir duyguydu.

Birden aklına tutucu olan çevresi geldi. Karanlıkta sokağa girerken dedikoduya bayılan çevre komşuları görürlerse, ne cevap verebilirdi? Herkesin günahını almakta birebirdiler. Etraf dedikodudan çalkalanırdı. *

Aklına bir çare geldi.

Fazla mesai nedeniyle servis otobüsünü kaçırırdığından patron yanına birini verdi derim, diye düşündü. Sadi'nin tipine baktı; hiç de dindar ve aşırı tutucu patronunun yanına katacağı birine benzemiyordu ama umursamadı, ne düşünürlerse düşünsünler diye homurdandı içinden.

"Size zahmet olmaz mı?"

"Rica ederim. Kiminle oturuyorsun? Annen babanla mı?"

"Annem daha ben çocukken öldü. Babam Adapazan'nda oturur. Biz aslen Adapazar'lıyız. Babam annemin vefatından sonra yeniden evlendi. Onunla pek görüşmem."

"Anlıyorum," diye mırıldandı adam. "Öyleyse yalnız yaşıyorsun?"

"Hayır, teyzemle. Ama şu sıralar o da Adapazan'nda. Ora-

At Kuyruklu Adam—F. 19

289

da biraz bahçe var. Bu mevsim hep oraya gider. Fırsat buldukça ben de giderim."

"Yani şu sıralar yalnızsın?"

"Evet, öyle."

içinden sırıttı At Kuyruklu Adam. Bundan daha iyi fırsat çıkamazdı. Şansı yaver gidiyordu, artık kurbanını seçmiş sayılırdı. Önsezileri yine onu yanıltmamıştı.

Her zaman yalnız yaşayan kadınları bulmak kolay olmuyordu. Serap, mutlu bir raslantıydı. Fakat içinde hâlâ ufak bir kuşkunun rahatsızlığı vardı. Bu kadının ruhunun kokuşmuşluğundan emin değildi, bakire olmasından endişeleniyordu. Günaha girmek istemezdi. Gerçi yaşı ilerlemişti ama bir erkekle konuşurken alı al moru mor kızıyordu, tecrübesiz bir genç kız gibi. Acaba ait olduğu tutucu sınıfın etkisinden mi yoksa bu konudaki deneyimsizliğinden mi, çıkaramamıştı henüz.

Taksim'e do ğru kalabalık caddede yürümeye devam ettiler.

İnsan seli arasında bazen bedenleri birbirlerine değiyordu. Bu hafif temaslar bile Serap'ın yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. İçindeki cinsel dürtülerin bu kadar yüzeye çıkmış olmas ına hayret ediyordu. Bütün vücuduna yayılan elektriklenmenin ne denli bir açlık içinde olduğunu işaretiydi. Kendi duygu ve arzularından utanmaya başladı. Erkeğin bunu anlamasından çekiniyordu.

Meydana yaklaştıklarında Sadi'nin kulağına eğilerek

"Niye hiç evlenmedin?" diye fısıldadığını işitti.

Yine kızardı.

Ne cevap vereceğini kestiremedi. Hatta gerçeği ondan saklamayı bile düşündü bir an. Ama ne anlamı vardı? Hem belki bu, durumu daha da zorlaştırabilirdi. Kısık bir sesle ve utanarak:

"Hiç evlenmediğimi söylemedim," dedi.

"Boşandın mı?"

"Hayır. Kocam öldü.. On iki sene evvel."

"Vah vah.."

290

Serap biraz rahatlamış ve cesaretlenmişti. İlk defa senli benli konuşmaya başladı.

"Bunu anlamalıydın. Halimden dul bir kadın olduğum belli olmuyor mu?"

"Kesinlikle hayır. Bir genç kız gibi güzel ve incesin."

Serap bu yalana inanmamıştı.

"Hadi canım! Beni sevindirmek için yalan söylüyorsun," dedi.

"Hiç de değil."

Sonra uzanıp kadının elini avcunun içine aldı.

Teni ateş gibi yanıyordu kadının. Serap Uzunova'nın her zamanki kurbanlarından farklı olduğunu anlıyordu.

Elini çekmemişti kadın. Bu kez, utanma, sıkılma gibi bir tepki de göstermemişti. Biraz gerilmiş, yüzü kızarmış, dolgun göğüsleri körük gibi inip kalkmaya başlamıştı.

At Kuyruklu Adam keyifle sırıttı.

Bu kadının artık hazırды. Tava gelmişti. Akıllıca bir taktikle onu günahlarından arındırabilirdi. İçinde yine de bir kuşku vardı. Ruhunun ne kadar kir* olduğunu henüz bilemiyordu. Az sonra anlayacaktı...

Taksim Meydanı'ndan bir taksiye atladılar. Sadi Yamaner tok bir sesle:

"Önce Süleymaniye'ye çek," dedi şoföre...

* * *

Serap Uzunova eski ah şap ağır kapıyı kapatıp, sırtını dayadı. Nefes nefeseydi ve dizlerinin bağı titriyordu. Kendini kontrol edebilmek, çılgınca çarpan kalp atışlarını bir düzene sokabilmek için kapıya yaslanıp hareketsiz kaldı.

On iki sene sonra ilk defa bir erkek tarafından öpülmüştü. Bahçe içindeki kapı aralığında... Hem de ne öpülme!

Rahat, dudaklarım, boynum morarıp çürümüştür, diye dü-

291

şündü. Haftabaşı, ezilmiş, kan oturmuş dudaklarla nasıl işbaşı yapabileceğini aklından geçirdi. Parmak uçlarını acıyan dudakları üzerinde gezdirdi.

Eskiden olsa, utancımdan yerin dibine geçerdi ama hiç umursamıyordum şimdi..

Çıldırıcı bir şeydi; evliliği süresince kocasının dilinin ağzına girdiğini, o ıslak ve yumuşacık uzvun ağzında harikalar yarattığını hiç hatırlamıyordu. Böyle bir şeyi az önce keşfetmişti.

Adapazarlı, kendi halinde, cahil bir bakkaldı kocası. Sevişirken bile ölçülü, kendi ahlâk kurallarına ters düşen hareketleri yapmaktan kaçınan, sevişmeye bir sürü yasaklar koyan, tutucu bir adamdı. Karısını dudaklarından bile öpmeye iğrenirdi.

Az önce karanlık bahçede Sadi, birkaç dakika için bile olsa onu hiç bilmediği bir şehvet girdabının baş döndürücü çalkantısı içine çekmeyi başarmıştı. Hoyrat elleri bluzunun bir düğmesini koparmış, göğüslerini çıldırtacak kadar zevk verici şekilde okşamıştı. Sağ memesi sutyeninden fırlayınca genç adamın güçlü parmakları altında ezilmişti. Hâlâ sızlıyordu. Ağzından çıkan kesik kesik inlemeleri hatırladıkça yeniden utandı. Sadi'ye bu kadar aç bir kadın olduğunu belli etmemeliydi..

Zangır zangır titriyordu.

Sırtını hâlâ dayadığı kapıdan ayırmadan, "Ne aptalım!" diye inledi.

Kendi kendini kandırıyordu. Onun gitmesine izin vermeyecekti..

Sadi'nin içeriye girmek için bütün ısrarlarına karşı koymuş, "yarın," diyerek geri çevirmişti.

Pişmandı şimdi. Ya yarın gelmezse, ya bir daha onu hiç görmezse, ne yapardı?

Kalbi duracak gibiydi. Yüreğinin atışları hâlâ normal düzenine girmemişti. Kasıklarının arası yapış yapıştı.

Titreyen elleriyle sutyeninden fırlayan memesini yerleştirdi. Ayakkabılarını fırlatıp attı, çıplak ayaklarına kapının kenarında

duran şıpıtık terliklerini geçirdi. Işığ ı yakt ı. Kendini zor taşıyan bacaklarıyla taş avluyu geçip üst kata çıkan eski tahta merdivenlere yürüdü.

Basamaklar vücudu gibi titreyerek g ıcırdıyordu.

* * *

Yar ını bekleyemezdi, onun i şini bu gece bitirmeliydi.

Türünün i ğrenç bir örne ğiydi Serap Uzunova. Yanılmamıştı i şte, daha ilk tanışmada kendini teslim e hazır hale gelivermişti. Bu gece olmaz, diye ısrarı numarayd ı. Nazlanıyordu kaltak! Aklınca kendini a ğırdan satacaktı.

"Kart orospu!" diye söylendi.

Ondan hiç ho şlanmamıştı.

Ho şlanması da önemli de ğildi. O sadece vazifesini yapacaktı..

Onlar ı Taksim'den getiren araban ın parasını verip savm ıştı. Omzuna astı ğı çantas ını geriye do ğru iterek bahçe kapısına do ğru ilerledi. *

Süleymaniye'de dar ve eski bir soka ğın içindeydi. Eski istanbul mimarisinin şekillendirdi ği, sanki tarihin içinden fırlamış ve her nas ılsa bu güne kadar süre gelmiş, yap-satçı müteahhitlerin elinden kurtulmu ş, eski şehir yaşamının buram buram koktu ğu tipik bir istanbul soka ğıydı buras ı. Yer bile arnavutkaldırım ı tabir edilen iri taşlarla kaplıydı. Sanki belediyenin unuttu ğu, haritadan sildi ği bir sokak. Saat ona yaklaşmasına rağmen sokakta koşuşan çocuklar, kapı önlerinde e şiklere oturarak sohbet eden gençler vardı. Açık pencerelerin ço ğundan dışarıya radyo veya televizyonlardan yayılan arabesk şarkı sesleri yükseliyordu. Evlerin birinden yağda kızartılan patlıcan tava sı kokusu yay ılmaktaydı.

Dar ve ufak sokak hâlâ hareketliydi.

Sokaktan ürktü.

Burada dikkat çekebilirdi. Daha şimdiden onu merakla izle-

293

yen gözler üzerine çevrilmi şti. Son anda geri dönüp bahçe kapısından içeriye girmekten vazgeçti. Sokak az ilerde hafif bir kavis- u le sağa dönüp sona eriyordu. Buranın bir çıkmaz sokak oldu ğu- |j nu anladı. Yolun sonu yeni yapılmış bir apartman ın arka yüzü ile || noktalanıyordu.

||

Evlerin ço ğu ahşap, iki üç katlı, cumbalıydı. Serap Uzuno- İl va'nın viranesi bahçe içindeydi. Biraz daha yürüyerek karanlık İl kuytu bir köşede durdu. Yanı ba şında sığa ğın etkisiyle pis koku- 1 j lar yayan bir çöp yığı nı vard ı. Soka ğın bu kısmı karanl ıktı. Fakir | bir semt oldu ğu kapı önlerinde rastlanmayan arabalardan belliydi.

Beklemeye başladı.

Fakat abuk s ıkıldı, içinde bulunduğu ruh halindendi bu; iyi bilirdi, ava çıkıp kurbanını ele geçirince, görevini bir an önce yerine getirmek gibi dayanılmaz bir duyguya kapılırdı.

Vücudunun yayd ığı o pis kokuyu yine duymaya ba şladı ve görevinin onu a ėırdıėını bir kere daha anladı.

Karanlık gölgeler altında ne kadar beklediğini bilemiyordu. Ani bir kararla karanlıktan süzölerek Serap

Uzunova'nın bahçe duvarına kadar hızla yürüdü. Bahçekapısı eski kalın tahtadan yapılmıştı. Üzerinde kocaman antika bir tokmak asılıydı.

At Kuyruklu Adam, eski ahşap konağın kalın bahçe kapısını iterek karanlığa daldı. Kimseye görünmemeyi başarmıştı. Bahçede ışık yoktu, sadece ikinci kattaki bir pencereden yayılan solgun ışık bahçede uzun ve dar bir toprak kesitini boylamasına aydınlatıyordu.

Evin kapısı önünde aşınmış üç mermer basamak vardı. Az evvel burada Serap'ı çığına çevirecek gibi öpmüştü, iradesinin kırıldığını, arzularına yenik düştüğünü tahmin edebiliyordu. Bu defa onu geri çeviremezdi. Zili çaldı ve bekledi..

* * *

294

Serap Uzunova kendini yatağın üzerine atmıştı.

Vücudundaki zevk verici titremelerden hâlâ kurtulamamıştı. Bütün değer yargıları allak bullaktı. Boşa harcadığı yılların sanki tüm acısını bedeninde duyuyordu. Kasıklarının arasındaki zonklama hâlâ devam ediyordu.

Yalnız mı duydum diye kulak kabarttı.

Kapı çalınıyordu!

Aklına ilk gelen komşusu Zahide oldu. Sonra onun olamayacağını anladı; saat ondu, Zahide bu saate kahveye giden huysuz kocasını beklerdi.

Vücudunu bir titreme aldı..

Oydu... Mutlaka oydu... Geri dönmüş olmalıydı...

Top gibi yataktan fırladı. Eteğini çekiştirip düzeltti, düğmesi kopmuş bluzunun önünü kapatmaya çalıştı, şıpıtık terliklerini ayağına geçirip aşağıya koştu.

Bu kez onu geri çevirmeyecek, içeri alacaktı. Yüreği çılgın gibi çarpmaya başlamıştı bile. Bir yandan da bunu düşünmeliydim diyordu. Daha evvel akıl etseydi, kendine biraz çekim düzen verirdi, ona hoş görünmeye çalışırdı. Ama neyle? Senelerdir makyaj yapmıyor, dudaklarına bir ruj bile sürmüyordu. Birlikte yaşadığı teyzesi, sen dul bir kadınsın, bu hoş olmaz, diye tutturmuştu. Merdivenleri inerken iş yerindeki arkadaşı Macide'yle Hü-meyra'yı hatırladı. Onlar da duldu. Onlardan geri kalan nesi vardı sanki? Belki fazlası var, eksiği yoktu. Boyanıp süsleniyorlardı, kimse de tek kelime etmiyordu.

Artık hayatın keyfini çıkaracak, bedenindeki açlığı bu adamla doyuracaktı. Her şeyin canı cehennemeydi, dünya umurunda değildi artık. Hatta teyzesi bile. Burası onun eviydi, şartları be

ğenmezse, çeker Adapazan'na temelli giderdi. Ona engel olmayacaktı, kesinlikle olmayacaktı.

Kap ıya geldi, titreyen parmaklarıyla sürgüyü çekti.

En korktu ğu şey karşısında başka birini görmektı şu an. Kapıyı araladı.

Oydu! Sevgilisi...

Ona kısa bir an için bile olsa unuttuğu zevkleri tattıran, başka dünyalara götüren sarışın ve yakışıklı sevgilisi.

Sadi hiç sesini çıkarmadan yüzüne bakıyordu. Mağrur ve gülümseyerek. Sanki onu reddetmeyeceğini anlamış gibiydi.

Kolundan tutup içeriye çekti. Nasıl olsa görülme tehlikesi yoktu. Yüksek bahçe duvarları onları her türlü kötü ve meraklı gözlerden saklardı.

Tek kelime etmeden adamın boynuna sarıldı.

Bıraktıkları yerden devam etmek istiyordu. Her şeye razıydı. Teslim ettiği bedenini dilediği gibi kullanabilirdi. Hiç itiraz etmeyecekti, tek dileği onu zevkin ve arzusun doruklarında dolaş-tırmasıydı. Ve Sadi bunu yapabilirdi.

Bütün vücudu tutkuyla titrerken dudakları buluştu. Daha şimdiden başı dönmeye başlamıştı. Ayaklarının yerden kesildiğini duyumsadı. Sadi onu güçlü kollarıyla kavrayıp, kucağına almıştı. Bırakmak istemediği dudaklarını ağzından çekerek, kulağına yapıştırmış, "Nereye gideceğiz?" diye sormuştu. Serap inleyerek, "Yukarıya, yatak odama," diyebilirdi.

At Kuyruklu Adam kadını hafifçe yatağa bıraktı.

Gözleri fıldır fıldır içinde bulunduğu odayı taradı. Kendini güvende hissetmek istiyordu. Ev ahşap, eski ve bakımsızdı. Çoğu eski zaman evlerinin aksine, tavanlar basık ve alçaktı. Perdeleri kapatılmış üç pencere vardı. Acaba kadının ilk bıçak darbesini yediği zaman atacağı çığlık komşular tarafından duyulur mu, diye düşündü.

Bu kez şartlar biraz farklıydı.

O da ruhu kokuşmuş erkek delisi, aç bir kadındı; ne var ki tutucu bir çevrede, kapalı bir ortamda yaşamıştı. Bu evde içki olmadığına emindi, onu sarhoş edemezdi. Uyuşturucu söz konusu bile olamazdı. Ne yapacağını düşünmeye başladı.

Beklemeliydi, iyice beklemeliydi. Sokaktan el ayağın çekilmesini ve bu pis kadının zevkten kendinden geçmesini bekleme-

296

liydi. Saatler ilerleyecek, kutsal görevini ancak gece yarısı iki buçuk, üçten sonra yerine getirebilecekti..

Bu durum hoşuma gitmedi.

Anlam 1, o saate kadar bu yaşı geçmi ş kar ıyla sevişmesi demektir. Yüzünü ekşitti sonra da yüzünde oluşan hoşnutsuzluğu görmesin diye başını çevirdi.

Serap, "Bir şey mi oldu?" diye hemen sordu.

Yoksa zeki bir kad ın mıydı? Aklından geçenleri okuyabilir miydi?

Durumu toparlayıp, "Bu evde içki bulunur mu?" diye sordu.

Kadın, "Üzgünüm, yok" dedi. "Biz içki kullanmayız. Yani, evde bulunduracak kadar içmeyiz. Çok çok bir toplantı, düğün filan gibi gecelerde bir bardak bira içerim sadece. Bilseydim, senin için bulurdum."

"Aldırma, boş ver. idare edebilirim" dedi genç adam.

Kadının yüzüne baktı. Dudakları ihtirastan titriyordu. Şansına küsüp üzerine eğildi...

İ.

* * *

Ölü gibi yorgun düştü At Kuyruklu Adam.

Başını çevirip, mışıl mışıl uyuyan, adeta kendinden geçmiş, vücudunun her zerresi' doyuma ulaşmış kadına baktı. Yüzünde gevşemiş bir ifade vardı. Tam bir huzur ve mutluluk...

Hayatında hiç bu kadar aç bir kadın tanımamıştı.

Sonuç için çok zorlanmıştı sarışın adam. Vücudu ter içindeydi. Saatine bir göz attı. İkiyi yirmi geçiyordu.

Kulak kabarttı. Evin içinde de dışarda da tam bir sessizlik vardı.

Tam bir ölüm sessizliği...

Elinde olmadan gülümsedi. Görev vakti gelmişti.

Sessizlik görev çağrısıydı...

Usluca yataktan kalktı. Kadın derin bir uykundaydı, bu yor-

297

gunlukla uyanması söz konusu olamazdı. Yalınayak eski muşamba zemin üzerinde birkaç adım attı. Yere bıraktığı çantasını alıp içinden her zaman kullandığı geniş ağızlı bıçağını çıkardı.

Az sonra görevini tamamlayacaktı. Geriye döndü yatağa yaklaştı.

Hazırdı artık.

Serap'ın üzerindeki ince pikeyi usulca çekti. Sırtüstü yatıyordu ve çırılçıplaktı. Tam istediği vaziyette.

Ç ıplak bedene iğrenerek baktı. Gözleri yağlı ve katmerlen-mi ş karn ına, iri memelere takıldı. Hiç zevk almamıştı ondan..

Oysa az sonra ba şına gelecekleri bilmeden ne kadar da masum ve sere serpe uyuyordu. Bir adım daha yaklaştı.

Öldürücü darbesi için her şey uygundu. Bıçağı havaya kald ırdı. Yapacağı tek şey şimşek gibi bir hızla

bıçağın sivri ucunu yağlı bedene indirmektir.

Tam o esnada kadının yatağının içinde kımlıladı. Gözlerini açmadan başını yastığın üzerinde iki yana çevirdi. Üstündeki pikenin çekildiğini hissetmiş gibi üşüyerek bacaklarını karnına doğru çekti.

Galiba hiç de umduğu kadar rahat uyumuyordu kadın. Adam, birden anladı bunun nedenini. Uzun yıllar yalnız yatmaya alışmış insanlar, ilk defa bir yabancıyla beraber uykuya dalmasının verdiği tedirginlikti bu. Birlikteliği yadırgıyordu kadın. Bıçak havada kaldı.

At Kuyruklu Adam, kadının gevşeyip rahatlamasını, kıpırdamasını kesmesini bekledi. İlk öldürücü darbe çok önemliydi. Kurbanları çoğu zaman dirençsiz, ummadıkları bir anda alırlardı bu darbeyi. Sesleri çıkmaz, acıdan kıvranıp kalırlardı. Sonrası kolaydı, sadece bir kanırtma ve yarma. İşleri de biterdi. Genç adam terlemeye başladı. Teninin yaydığı o pis kokuyu duymaya başlamıştı yine. Kadının gözleri kapalı, el yordamıyla pikeyi aradı. Üstünü örtmek istiyordu.

298

Bir an gözlerini açmasından korktu. Durumu farkedirse bağırabilirdi. Bıçağı arkasına saklamayı bile düşündü. Ama geç kalmıştı.

Serap Uzunova gözlerini açtı birden!.. Adamın baş ucunda neden ayakta dikildiğini kavrayamadı birden. İçtenlikle güldü ona. Neden sonra havada parıldayan çeliği farkettil. Gözleri irileşti...

At Kuyruklu Adam geç kalmıştı. Bıçağı indiremedi, indirirse tam karnına isabet ettiremezdi, kadın derttop olup büzülmüştü.

Gözüne geldiler. Serap'ın gözbebekleri irileşmişti. Dehşetle soluyordu. Kendinden beklenmeyen bir hızla yerinden sıçradı. Konuşmaya bile başlamıştı.

"Sen pis ve adi bir zampara, a sağılık bir hırsızısın." Kendini Sadi diye tanıtan adam karşılık vermedi. Sessizce kadını süzüyordu.

Serap, "Bunu anlamalıydım," diye bağırdı. Fakat adamın gerçek niyetini hiç anlamamıştı. Soluk soluğa söylendi. "Meteliksizin biri olduğunı pastanede öğleminiştin zaten... Ressamlığın filan da palavraydı Allah bilir. O zaman uyanmalıydım ama nah kafa, uyanmadım işte... Sen düpedüz av peşinde koşan, gönül hırsız, adi bir dolandırıcısın."

Serap'ın göz pınarlarında iki damla yaş belirdi. Sesi daha da dikleşerek devam etti. "Bu konuda tecrübeli olman gerekirdi ama yanıldın; ben fakir ve gariban bir kadını. Ne birikmiş param var ne de mücevherim. Yanlış kapı çaldın. Sahip olduğum tek şeyi ise zaten aldın. Hayatım boyunca koruduğum namusumu. Senin yüzünden küçük düştüm, lekelendim. Sana güvenmiş, dürüst bir erkek olduğunı, beni sevdiğini sanmıştım. Ne kadar yanılmışım meğer?"

"Hayır!" diye bağırdı At Kuyruklu Adam. "Sen namuslu bir kadından değilsin. Ruhu kokuşmuş, pis bir yaratıksın, ilk defa karşılaştığın bir adamla yatağa girip seviştin. Bana numara yapmaya kalkışma."

"Sen beni ba Ŗtan ıkardın. Sen kandırdın, sen tahrik ettin!"

"Ne farkeder ki? Kan ın bozuk, ruhun ürük. Sana sahip olurken çıkardığın inlemeler hâlâ kulaklarımda

çınılıyor."

"Kocam öldü günden beri erkek eli değmedi bana."

"Yalan söyleme kaltak! Senin gibileri iyi tanırım ben. İliğimi kemiğimi sömürdün. İhtiraslı ve aç kurt gibisin. O kadar zaman erkeksiz duramazsın sen."

Serap'ın gururu kırılmış, ağlamaya başlamıştı. Ancak adamı hâlâ kendini soymaya kalkan bir hırsız sanıyordu...

Gerçek niyetini aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Al işte!" diye bağırdı. "Bütün param içinde, istersen hepsini al. Bir daha da gözüme görünme. Defol!"

At Kuyruklu Adam donup kalmıştı.

Herkül gibi yapılı vücudu, elinde kocaman bıçağıyla hareketsiz duruyordu.

Yanılıyor muydu acaba? Yoksa namussuz, adi bir fahişe değil miydi bu kadın? Hata mı yapmıştı?

Pastanede onu ilk gördüğü anı anımsadı. Bu benim aradığım nitelikte bir kadın değil diye kuşkuya düşmüştü. Masada otururken, hanım hanımcık, taşralı bir kadının diye düşünmüştü onun hakkında. Aman Allahım, diye ürperdi. Galiba büyük bir hata yapmak üzereydi. Sıradan bir kadını öldüremezdi, cinayet olurdu bu. Kutsal görevi ile hiç ilgisi olmayan adi bir suç...

Silkinmeye çalıştı. Dik dik kadına baktı. Ağlıyordu. İki gözü iki çeşme. Yanakları ilk konuşmaya başladıkları sıradaki gibi alılmıştı yine. Düşüğü bu durumdan utanıyordu.

At Kuyruklu Adamın aklı karıştı.

Olumsuzca başını salladı; hayır, o da tıpkı diğerleri gibi bir fahişeydi. Namuslu bir kadın hiç gece sokakta rastladığı tanımadığı bir erkeğe evine getirir miydi? Önce çekingen havalarda naz yapmış sonra içindeki şeytanın körüklediği cinsel açlığı doyumak için aç kurt gibi üstüne saldırmıştı. Hayır, o namuslu biri olamazdı...

ORHAN KEMAL 300

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Bu kadının annesini hatırlatıyordu ona!

Tıpkı onun gibiydi! Onun da erkekleri nasıl baştan çıkardığını gözleriyle, o küçük ve masum gözleriyle görmüştü. O uğursuz evde, içine tıklandığı gardrobun aralığından gözlerdi içersini. Yanılmıyordu hep aynı taktikti bu...

Namus perdesi alt ında yapılan orospuluk. Doyumsuz bir cinsel açlık! Özünde bu vardı. Kadının iblise satılmış ruhu. Hepsi ayn ıydı!

"Sen bir orospusun!" diye kükredi.

"Öyleyse, sen de adi bir h ırsız. Ne duruyorsun? Alsana. işte sana bütün paramı verdim. Bana

inanmıyorsan evin her tarafını arayabilirsin. De ğerli ne bulursun al. Dilediğini seç. Yeter ki bir daha gözükme gözüme."

Neler z ırvalıyordu bu kadın?

Yoksa kendini adi bir h ırsız mı sanm ıştı? Geri zekalı m ıydı ne? Onun kutsal bir amaç pe şinde koştüğünü anlayamamış m ıydı?

Kad ın cevap vermeyi kesmişti artık. Yatağın ucuna oturdu. Yüksek sesle ağlamaya başladı. Ağlaması, At Kuyruklu Adama hiçbir şey ifade etmiyordu. Ölümle burun buruna gelen pek çok kurbanı ona böyle ağlamış, yalvarıp yakarmış, bağışlanmasını dilemi şti. Fakat onların hepsi öldürüleceklerinin bilinci içindeydi. Bu geri zekalı ise, öldürülmesi bir yana, namusunun tart ışıılması için a ğlıyordu. Gerçekleri anlamaktan çok uzaktı.

Adam içindeki son ku şku kırıntılarından bir türlü kurtulamı-yordu. Ağır ağır bıçağı indirdi. Ne yapaca ğını bilemeden Serap'a yaklaştı. Yatağın ucuna, onun yanına ilişti.

"Bana do ğruyu söyle, sen namuslu bir kadın mısın?" diye sordu tekrar.

Asla namuslu bir kad ını öldürmek istemezdi. Sonra bunun hesab ını Tanr ı'ya nasıl verebilirdi? Yanılmış olabilir miydi? İçini korku kapladı. Kendisi de suçluydu. Kadını ba ştan çıkarmak için çok zorlamıştı.

301

"Konu şsana be kadın! Sen misin?"

Serap h ıçkırıklarını kesip ba şını a ğır ağır kaldırdı, şaşkınlıkla adama baktı. Bu ne biçim soruydu? Ne olması gerekirdi? Mutlaka bir fahi şe mi?

Pikenin ucuyla gözlerini sildi.

"Niye benim fahi şe olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu.

Adam ı bir titreme alm ıştı.

Ü şüyormuş gibi iri elleriyle kollar ını kavram ıştı. Pencereleri kapalı bu s ıcak odada üşümesi olanaksızdı. Ama adamın zangır zangır titrediğini farkediyordu.

Anlamad ıĝı bir şeyler oluyordu adama.

Ba şı önüne dü şmüş, suçlu gibi mahcup ve yenik, düşüncelere dalmıştı.

Konu şmuyordu da artık.

"Sen cevap ver as ıl, ben kötü bir kadına benziyor muyum?"

Serap' ın sesi onu suçlar gibi çıkmıştı. Adamın sessizliğini görünce incinen gururu iyice uştı. iliştiği yataktan kalktı. Adamın başına dikildi.

"Cevap versene serseri!" diye ba ğırdı.

Hiç ses yoktu adamda.

Sarsılarak titremesi devam ediyordu.

Yakışıklı yüzüne baktı. Bir gözü iyice küçülmüş, diğeri ise tiki varmış gibi devamlı seğiriyordu. Sanki bir kriz geçiriyordu.

Yavaş yavaş oturduğu yerden dizlerinin üzerine doğru kaymaya başladı. Yere muşambanın üstüne çöktü. Adamda müthiş bir değişiklik başlamıştı. O iri yarı vücudu ufalıyor, küçülüyor, eriyordu sanki. Elindeki bıçak yere düşmüş, parmakları kenetlenmiş, tam bir boyun eğme içinde hareketsiz kalmıştı.

Serap adamdaki değişime bir anlam veremiyordu. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Ne yapmak istiyordu acaba? Omuzlarının sarsıldığını, bu güçlü adamın bir çocuk gibi ağlamaya başladığını gördü, inliyor, anlamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

302

Ne söylediğini işitemedi. Kulak kabarttı. "Affet beni affet," diyordu.

Büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Sesi bir çocuk gibi incecik çıkıyordu. Kuşkuyla adamı süzmeye devam etti. Bu bir özür dile-meyse fazla abartılıydı.

Yine de Serap'ın içini bir acıma duygusu kapladı. Adam yaptıklarından pişman olmuştu herhalde! Hırsızlığa yeltendiği için pişman olmalıydı. Serap'ın onu kovması, hayatından silip atması ve yaşadıklarını unutmaması gerekiyordu. Anılarında kötü ve sisli bir olay olarak kalacaktı sadece. Gitmesini istiyordu artık. Onu anlayabiliyordu; parasızlığın yarattığı bir dramı bu lanet olay. Yine de ona acımıştı.

Birden adamın hareketlenerek, başını kaldırmadan geniş kollarıyla bacaklarına sarıldığını gördü. Ne yapmak istediğini anlamadı. Ayaklarına kapanıp özür mü dileyecekti? Adam hıçkırmaya devam ediyordu. Aynı çocuksu, ince sesiyle:

"Beni bağışladın mı? Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum, istersen rahmetli babamın üzerine de yemin edebilirim" dedi. İ.

Serap Uzunova dayanamadı.

Yumuşak kalpli bir kadındı. Usulca elini uzatıp aslan yelesine benzeyen uzun gür saçlarının üzerine koydu. Sonra yumuşakça o saçları okşadı. .

"Peki, seni affettim. Bu geceyi unutacağım." "Sağol anne... Ben de seni üzmeyeceğim." Kadın birden şaşkınlıktan kalakaldı.

Bütün vücudu buz kesildi. Yanlış mı duymuştu acaba? Kendisine anne diye mi hitap etmişti?

Kulaklarına inanamadı. Evet, yaşça ondan büyüktü, biliyordu bunu, ama annesi olacak kadar da değil. Ne yani, aklınca hakaret mi etmek istiyordu?

Hay ır, öylesine içten ve çocukça ağlıyordu ki, anne derken kesinlikle onun yaşını ima etmedi ği belliydi. Saçlarını ok şayan eli yavaşça çenesine kaydı, tutup kendisine doğru kaldırmak istedi.

Adam bir çocuk gibi ağlamakta ve başını kaldırmamakta ısrar ediyordu. Birden o ince sesiyle yeniden konuşmaya başladı.

"Yapma anne, biliyorum, bana ceza vereceksin. Lütfen anne, lütfen yapma. Bana onu yapma... Bak sana yemin ettim."

Serap cahil kadındı. Olanları pek anlamıyordu. Ne var ki az önce seviştiği adamın bir tür kriz geçirdiğine, adlandıramadığı bir durumun içine düştüğü kanısındaydı. Belki az önceki saldırgan tutumu da bu kriz yüzündendi.

Aklını karıştı, heyecanlanıp korktu ama ona yardım etmesi gerektiğini de kavrayıverdi. Adamın inadını kırarak bacaklarına sürtünen yüzünü kendine çevirdi.

Neredeyse şaşkınlıktan dili tutulacaktı. Bu adam Sadi değildi!..

Altı yedi yaşlarında saf, duru, ürkek ve suçlu bir çocuk vardı karşısında. Dudakları bembeyaz olmuş, korkudan yüreği çarpan, uğrayacağı cezanın dehşetinden yüzünün kanı çekilmiş zavallı bir yavrucağ...

Serap ne yapacağını bilemedi. En iyisi suyu gitmek diye düşündü. Belki kendine gelince neler olup bittiğini ondan dinleyebilirdi. Sanki ona yaklaşıp yardım etmek istiyormuş gibi:

"Sadi, Sadi yavrum! Kendine gel, korkma. Sana ceza vermeyeceğim" diye fısıldadı.

At Kuyruklu Adam yüzünü kadının ellerinden kurtardı. Serap'ın sıkı sıkıya kavradığı bacaklarını bıraktı. Çöktüğü yerde, dizlerinin üzerinde bir iki adım geri çekildi. Ürkekliğini üzerinden atamamıştı. Az önce zevkin doruklarına çıkardığı kadına şimdi umacı gibi bakıyordu. Yatağın altına kaçmak, ondan uzaklaşmak istedi. Koskoca bedeniyle karyolanın altına girmeye çalışıyordu. Serap şuursuzca:

"Girme oraya!" diye bağırdı.

Sesinin yükselen tonu hemen etkisini göstermişti. Koca adam mıhlanıp kaldı.

Serap şimdilik ona hükmedebiliyordu. Ama birkaç dakika

304

sonra neler olabileceğini kestiremezdi. Geçirdiği krizin nasıl değişik evreler yarattığını bilemezdi. Belki az sonra yine saldırgan hale dönüşüp, tehlikeli olabilirdi.

Kadının içini müthiş bir korku kapladı.

Bu adam hastaydı, artık bundan hiç şüphesi kalmamıştı. Ve Serap bu hastalık konusunda bilgi sahibi değildi. Onu bir an önce başından savmalıydı. Hem de derhal. Ona hâlâ sözünü geçirme şansı vardı.

"Ç ık oradan!" diye emretti.

Emir etkisini gösterdi. Koca adam süklüm püklüm, yar ı yar ıya sığındığı karyolan ın altından çıktı. Emekler vaziyette muşambaların üzerinde durup bekledi.

"Aya ğa kalk!"

Adam hiç itiraz etmeden kalktı. Başını önünde, kendisine verilecek cezayı itirazsız kabule hazır bekledi. Özellikle gözlerini annesi sandığı Serap'tan kaçıyordu.

Serap Uzunova anlayamayacağı duygular içinde bocalayıp kaldı. Yutkundu. Koca adam kımıldamadan duruyordu. Bir gecelik sevgilisi şimdi tam-Karşısında bir seksen beşe yaklaşan boyu, geniş çatı ve iri cüssesiyle çırılçıplak duruyordu. Bacakları dik ve gergin, uzun kolları adeleliydi. Göğsü sarı kıllarla kaplıydı. Serap dehşetle yutkundu. Bu harika görünümlü bedeninde şimdi bir çocuk gizliydi.

Kadının yarısı korku yarısı merakla onu süzmeye devam etti. Bir an evvel evinden uzaklaşması için büründüğü bu çocuksu duruma bir süre daha devam etmesi gerekiyordu. Bu haldeyken ona her istediğini

yaptırabileceğini anlamıştı.

"Çabuk eşyalarını topla ve giyin."

Çocuk, kurgulu bir bebek gibi hareketlendi ve yerlere saçılmış giysilerini toplamaya başladı. Hepsini yerden alıp, elinde tutarak öylece bekledi.

"Ne duruyorsun? Giyinsene."

"Peki anne."

At Kuyruklu Adam—F.20

305

Yaşadıklarına inanamıyordu Serap. Bu yaşına kadar hiç böyle bir şey görmemişti. Sadi acemi ve beceriksiz hareketlerle giyinmeye başladı. Önce külotunu sonra pantolonunu ayağına geçirdi. Beş yaşındaki bir bebek gibi pantolon paçasını bulmakta zorlandı. Tenis ayakkabılarını ise bir türlü bağlayamıyordu.

"Hadi şimdi şu çantanı da al," dedi Serap.

Bu durumun ne kadar devam edeceğini bilmediğinden korkusunu yenememişti. Korkup titrediğini adama belli etmek istemiyordu. Gerçi tam bir çocuk kimliğine bürünmüş adamın bunu farkedeceğinden de kuşkuluydu...

Gözü birden yerdeki avcı bıçağına takıldı.

Bıçağı görmeye dayanamıyordu. O nesnenin evinde kalmasını istemiyordu.

"Yerden oyuncağını da al" diye sert bir şekilde söylendi.

Sadi masum, çocuksu gözleriyle mu şambalara bakındı. Kocaman bıçağı gördü ğ halde onun kendisine ait olduğunu anlamamış gibi bak ışılarını etrafta dola ştırıp oyuncak aradı. Bulamayınca ağlamaklı bir sesle:

"Anneci ğim, burada oyuncak yok" dedi.

Serap ayn ı sert tonla, "i şte orada!" diye, hırladı.

Adam karyolan ın sarkan çarşafını kald ırarak altına baktı.

"Topum mu?" diye sordu.

Serap ba şını iki yana salladı.

"Kur şun askerlerim mi?"

"Hay ır."

"Ama ba şka oyuncağımı göremiyorum anneci ğim."

Serap birkaç adım atıp, çıplak ayağının ucuyla bıçağı i şaret etti.

" İşte bu..."

Çocuk itiraz etti. "O benim oyunca ğım değil."

"Hemen al onu ve çantana koy."

Serap tahammülünün son k ırıntılarıyla hasta adamı kontrole çal ışıyordu. Sadi'nin acıklı dram ının ne olduğunu bilmemekle

306

beraber çocuklu ğunda annesinden büyük bir baskı gördü ğünü sezinlemişti.

"Hay ır... O benim değil... Onu istemem."

"Senin o. Ne söylüyorsam onu yap. Sana emrediyorum, anlad ın mı? Yoksa cezalandıracağım seni."

Serap birden irkildi.

Sadi yeniden titremeye ba şlamıştı.

Ödü koptu birden. Yoksa kriz sona m ı eriyordu? Krize böyle titreme ve sars ıntılarla girdiğini hatırlamıştı. Eski haline dönerse ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemezdi. Belki daha şiddetli bir evreye geçebilir, zor ve kaba kuvvet kullanmaya kalkışabilirdi.

O b ıçaktan nefret ediyordu ama evde kalsa ne farkedirdi? Alt tarafı Sadi gittikten sonra kimseye göstermeden yok edebilir, çöpe atardı.

At Kuyruklu Adama tekrar bir göz att ı.

Ba şını biraz daha dikle ştirmiş kendisine bak ıyordu şimdi.

"Onu istemiyorum anne," diye m ırıldandı.

Hayret! Sesi biraz daha kal ınlaşmış, buluğa yaklaşmış ya da ermi ş bir çocuk gibi ç ıkmıştı şimdi. Sanki çocukluğunda geçirdiği birkaç yılı, şu anda birkaç saniyede tamamlamış gibiydi.

Tela şa kapıldı Serap.

Çocuk büyüyordu! Az sonra hangi yaşı erişeceğini kestiremezdi. Bıçağı alması için ısrardan vazgeçmeliydi.

Bir şeyi daha farketti.

Sadi şimdi çıplak ayaklarına, pikenin örtemediği bacaklarına, açıkta kalan omuzlarına bakmaya başlamıştı. Gözlerindeki garip parıltıları hissedebiliyordu, istemeden adamın cinsel organına gözü takıldı. Sertleşmişti. Bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Neredeyse paniğe kapılacaktı kadının. Midesi bulandı korkudan. Düşündükleri doğruysa kusabilirdi. Fakat içindeki ürperti bulantısını bastırırdı. Son bir gayretle:

"Git şimdi" diye bağırdı. "Seni gözüm görmesin."

307

Sadi ağır ağır hareket etti. Yere eğilip muşambanın üzerindeki bıçağı eline aldı. Kabzasından kavradı. Artık bir çocuk gibi değil, erişkin bir erkek gibi hareket ediyordu sanki. Serap bundan tam emin olamadı. Donmuş gibi At Kuyruklu Adamı seyrediyordu.

Krizi atlattı mıydı acaba?

Ne yapacağını merak etti. Yoksa korktuğu annesine saldırarak bıçağı bir yerine saplayacak mıydı?

Serap nefesini tutmuştu. Göz göze geldiler. "Anne... Yapma! Ne olur yapma," diye inledi. Sesindeki çocuk tınısı kaybolmak üzereydi. Gittikçe büyü-yordu Sadi. Yine de içinde bulunduğú durumdan tam sıyrılamadığını anladı Serap. Soluğunu bıraktı. Biraz daha vakti vardı. "Hadi git," diye yineledi.

Sarı ışın adam elindeki bıçağı gözlerini çevirdi, bir süre şüursuz, boş ve anlamsız şekilde baktı. Sonra onu branda bezinden yapılmış çantasının içine koydu. Ağır ağır arkasını döndü, nereye gideceğini bilemeden odanın içinde bir iki adım attı. Genç adam zaman ve mekan boşluğu içindeydi. Kapının yönünü bulamıyordu.

Serap adamın arkasına geçip, hafifçe sırtından itti. Arka arkaya yürümeye başladılar. Serap onu dürtüklemese, olduğu yerde krizin sonuna kadar duracağını anladı.

Gıcırdayan tahta merdivenlerden indiler. Kadın mermer avlunun ışıklarını yakmadı. Karanlıkta el yordamıyla sokak kapısının önüne kadar gittiler. Serap hâlâ korkudan titriyordu. Her an Sadi'nin bir uykudan uyanmış gibi silkinip boğazına sarılmasından çekiniyordu. Yıkıntı gibi bir eski zaman evinde, gece yarısının bu ilerlemiş saatinde, yarı deli hasta bir adamla başbaşıydı. Ne olacağını bilemezdi.

Sadi'den hiçbir direnme gelmiyordu. Serap sokak kapısını açtı ve adamı dışarıya doğru itti. Sadi tökezlenerek birkaç adım ileriye fırlarken, acele ile kapıyı örtüp, sürgüyü çekti.

Kurtulmuştu sonunda bu sapıktan.

Bacaklar ı titriyordu ve hiç gücü kalmam ıştı. Yere düşmemek için kapıya dayanıp öylece kaldı. Bulantısı hafiflemişti ama içindeki korku azalmamıştı daha. D ışarıya attığı adam ın ne yapacağını bilmiyordu. Acaba bahçeden çekip gidecek miydi?

Kula ğını kap ıya dayadı, dışar ıyı dinlemeye çal ıştı.

Önce hiç ses duymadı, sonra kulağına kesik kesik hıçkırıklar gelmeye başladı.

Çocuk ağlıyordu. Evet, ona çocuk demek daha doğrudu. "Anne, korkuyorum, burası, burası çok karanlık..." diyen sesini işitti. Her şeye rağmen Serap'ın içi cız etti.

Kapının önüne attığı bir sapık bile olsa, şimdi yalnız ve çaresiz bir çocuktü. Yolunu bulması ve korkusunun azalması için bahçenin ışığını yakamazdı. Işığı görünce belki gitmez sabaha kadar orda oturabilirdi. Aman Allahım, komşulara rezil olabilirim, diye düşündü. Karar vermeden bir süre kapının ardında düşündü. Hayır, ne olursa olsun kapıyı açmayacaktı. Onu yeniden içeriye alamaz, bu riske giremezdi.

Onu görebilmek, ne yaptığını anlamak için üst kattaki cumbalı odaya koştu. Akıl ederek daha önce yatak odasının ışığını söndürdü. Ev şimdi zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Hafifçe perdeyi araladı; şimdi Sadi'yi görebiliyordu. Gözleri karanlığa alışınca onun iri gölgesini iyice farkettil.

Ağlamayı kesmişti. Çakıllı yolun tam ortasında dikilmiş, hareketsiz duruyordu. Hiç kımıldamadan. Bekliyordu...

Acaba niye gitmiyor, diye düşündü Serap. Yoksa geri mi dönecekti?

Kendinde de güldü ki! O yaştaki bir çocuk gecenin bu saatinde nereye gidebilirdi?

Bir rezalet çıkması korkusu benliğini kapladı. "Yarabbim ben neler yaptım?" diye inledi. Müthiş bir gece geçirmişti ve kabus gibi henüz her şeyin bitmediğinin farkındaydı. İçindeki titre-

309

meyi bir türlü bastıramıyordu. Yukarıya koşarken sarıldığı pike düşmüş, çırılçıplak kalmıştı. Titremesi biraz da ondandı.

Yerinden kımıldamadı. Gözetlemeye devam etti.

Sadi çakıl taşlarının üzerinde bir iki adım attı. Sarhoş gibi sallanıyordu. Dengesini bulmak için zorlanıyordu adeta. Durdu yeniden. Biraz bekledi sonra bir iki adım daha attı. Kalın bahçe kapısının önüne kadar gelmişti. Karanlık nedeniyle Serap artık onu rahat göremiyordu.

Neden sonra bahçe kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu. Sadi'nin gölgesi kaybolmuştu. Gitmiş olmalıydı. Derin derin soludu. Acaba kabus gerçekten bitmiş miydi? Bu geceyi ömrü boyunca unutmayacağını biliyordu...

310

(2)

At Kuyruklu Adam ıssız ve karanlık sokağa çıkınca şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Nerede olduğunu

bilmiyordu. Beyninin içi sanki bomboştu. Karanlıktan bir zamanlar çok korkmuştu. Şimdi de korkuyordu. Anılarındaki o küçük dar dolabı hat ırlamıştı yine...

Kolunu uzat ıp parmaklarıyla o lanet dolabın duvarlarını arad ı. Hayır, dolapta değildi şimdi. Etrafta duvar da yoktu. Hapse-dilmemişti. Rahatlar gibi oldu. Yüzüne serin ve nemli bir rüzgâr çarpıyordu. Oysa o

daracık yerde hiç esinti olmazdı. Hiç ışık da...

Sendeleyerek yürümeye çal ıştı.

Kafas ı çok bulan ıktı. Hiçbir şey anımsamıyordu. Ama korkmasına gerek yoktu.

Annesi gitmi şti. Onu göremiyordu artık.

"Anne!" diye seslendi. Cevap alamadı. Etrafına bakındı, bir kere daha sesini yükselterek "Anne!" dedi.

Cevap yoktu.

311

Rahatladı birden. Kurtulmuştu ondan.

Neredeyim diye çevresine bak ındı. Dar, sapa bir sokaktı. Işıkları sönük, eski bir İstanbul sokağı. Acaba burada ne işi vardı? Niye gelmişti?

Annesi yan ında olamazdı tabii. Çünkü o ölmüştü...

Ayakları nı zorlukla sürüklüyordu. Bütün vücudu uyu şmuştu ve müthiş yorgundu. Susad ığını farkettiler, boğazı yan ıyordu. Hararet basmıştı.

Yürümeye devam etti.

Yürüdükçe adalelerinin aç ıldığını düşünme yeteneğinin geri geldiğini sezinliyordu. Hızlı hızlı solumaya başladı. Oksijene ihtiyacı vardı. Vücudunda bir değişiklik hissetmeye başlamıştı.

Güçleniyordu. Ama henüz tam de ğil...

Hâlâ bir boşluk, yetersizlik vardı içinde. Ko şmak istedi. Neden ko şmak istediğini bilmiyordu ama koşarsa sanki gideceği yere bir an önce ulaşacak, vücudundaki ve ruhundaki eksikliği tamamlayabilecekti. Dönüşümünü bir an evvel yapmalıydı.

Ayd ınlık bir caddeye varınca durdu. Saat ve zaman kavramını yitirmişti. Seyrek de olsa geçen araçlara boş boş baktı. Yerine mihlanıp kaldı. Neredeydi acaba?

Beyni çatlırcasına zonkluyordu. Başım niye ağrıyor diye düşündü. Bir neden bulamadı. Sanki görünmeyen bir el beynine bilgi ve anılar yüklüyordu. Hatırladıklarının ağırlığından kurtulmak istercesine başını iki eliyle kavrad ı, şakaklarını bast ırdı. Bütün bedeni titremeye başladı. Düşeceğini hissetti. Bir süre geniş fakat ıssız tretuvarda durup bekledi.

Bedenindeki titreme önce hafifledi sonra birden geçti.

At Kuyruklu Adam dikle Şti, yere eskisi gibi sert basmaya, kendini kontrol etmeye başladı. Gerçek kimliğine bürünmüş, krizi atlatmıştı art ık.

Yine de kendine gelmesi kolay olmad ı. Vücuduna bir ağırlık çökmüş, Şiddetli bir uyku ihtiyacı belirmi Şti. Evine dönmeliydi.

Boş bir taksi arandı.

Saraçhaneba şın'da olduğunu farketti. Şaşırdı. Acaba buraya neden gelmişti?

Hiçbir şey anımsamıyordu. Sanki kafasının içi bomboştu.

"Allah kahretsin" diye homurdandı. Kılığına kıyafetine baktı. En korktuğu şey başına gelmişti işte! Kutsal görev sırasında krizi tutmuştu. İki senedir bu şiddette bir kriz gelmiyordu. Tam bu meretten kurtuldum diye sevinirken, hiç olmadık bir anda yeniden yakalanmıştı ona. Kriz halindeyken ya şadıklarını genellikle hatırlamazdı. Onun için düşünüp kafa patlatması anlamsızdı.

Bir an evvel buradan uzaklaştım diye düşündü. Nihayet ilerde boş bir taksi gördü. İşaret etti, araba yaklaştı, şoför başını eğip ona şöyle bir baktı; tipini beğenmemiş olacak ki, gecenin bu saatinde hippik kılıklı serseriye arabasına almamayı yeğledi, tam gaz uzaklaştı.

At Kuyruklu Adam'ın eli havada kaldı.

Az sonra bir taksi daha yanında belirdi. Şoför bu kez durmuştu. Arabaya atlayıp "Eve çek" dedi. Şoför ellisinin üzerinde, babacan biriydi. Müşterisinin sarhoş olduğunu düşünerek, "iyi de, evin nerede delikanlı?" diye sordu.

"Ni şantaşı'nda."

Şoför onun çapaçul haline bakıp:

"Paran var mı? Malum ya, saat gece tarifesini yazar," dedi.

Sarı ışın adam başını salladı.

Ama emin değildi. Cüzdanının yanında olduğunu bile hatırlamıyordu. Taksi hareket ederken pantolonunun arka ceplerini yokladı. Cüzdan yoktu. Kaşlarını çatıp düşünmeye başladı. Yoksa bir yerde düşürmüş müydü? Anımsayamadı. Sonra omuzundaki çantaya el attı. Kendi çantasını bir yabancı gibi arastırıldı. Cüzdan eline geldi. Açıp içine baktı. Tıka basa para doluydu cüzdan. Bir sürü banknot. Bir o kadar da dolar ve mark vardı.

Gözünü şoföre takıldı.

Adam dikiz aynasından hâlâ dikkatle onu süzüyordu. Telaş-

lanma, sakın ol, diye kendi kendine mırıldandı. Her şey yolundaydı. Adamın rahatlaması için cüzdandan bir miktar para çıkarıp uzattı. Beyni para hesabını henüz berraklıkla yapamıyordu. Şoför

parayı almad ı. "Tamam delikanlı, anladım, paran var" diye mırıldandı. Arkasından bir şeyler daha söylendi ama At Kuyruklu Adam ne dediğini anlamadı.

Çünkü cüzdan ını çantaya yerle ştirirken eli soğuk bir metale değmişti.

Onun ne oldu ğunu hemen kavradı. Avcı b ıçağıydı bu!..

Titredi. Yoksa yine bir fahişenin ruhunu mu almıştı. Zaten üstündeki görev kıyafetiydi. Herhalde bu gece birisini öldürmüştü ama nerede? Ürkerek üstüne başına baktı. Çok sık olmasa da bazı kan sızdırırdı. Giysilerinde kan lekesi ve kokusu aradı, bulamadı. Fakat emin olamazdı. Elini tekrar çantasına daldırıp, çıkarmadan bıçağı yokladı. Kuruydu. Eline yapışmamıştı.

Rahat bir nefes aldı.

Arkasına yaslandı. Soluklarını ayarlamaya çalıştı. Şoför hâlâ konuşuyor, bir şeyler anlatıyordu. Söylediklerini anlamıyordu. Dinlemek de istemiyordu adamı.

Biraz daha toparlamıştı kendini. Nişantaşı'na geldiklerinde evinin sokağına varmadan arabayı durdurdu. Hep öyle yapardı. Tedbir olarak iki sokağı yürüyerek geçti. Karanlıkta içinde evinin yolunu tuttu...

* * *

Anahtarı çevirip, lüks mobilyalarla döşenmiş daireye girdi. Yorgun ve bitkindi. Gözünden uyku akıyordu. Geçirdiği her kriz onu böyle halsiz bırakırdı. Bunu biliyordu.

Fakat kendini hemen yatağa atmadı. Yatak odasının ışıklarını yakıp bir süre hareketsiz kaldı. Kuşkuyla pantolonunun ve bluzunun ceplerini araştırdı.

Bir külot bulmaktan korkuyordu.

314

Aradı ama hiçbir cebinde külot yoktu. Rahat bir nefes aldı. Demek bu gece pis bir fahişenin ruhunu almamıştı. Vücudunun yaydığı o dayanılmaz ter kokusunu duyamıyordu. Yıkınması gerekiyordu, ama bu gücü kendinde bulamadı. Yatak onu çekiyordu.

Son bir gayretle çantasından hiç çıkarmadığı anahtar destesinden bir anahtar çekti, gömme dolaba doğru yürüdü. Kiliti çevirdi, kapağı açtı. Plastik askılara asılı külotlara baktı. En kıymetli hazinesiydi bu. Krom çubuk üzerinde büyük bir düzenle asılmış dokuz adet kadının külotu duruyordu. Bazısı temiz bazıları kirli...

Burnunu uzattı. Özellikle kirli ve koku yaydığını bildiği bazı külotları kokladı. Ne yazık ki zaman, külotların ağlarına sinmiş kadınların o salgılarının kendine özgü kokusunu azaltıyordu. Yine de kokladı, zevkle, heyecanla...

Sonra kapıyı kapatıp, kendini yatağın üzerine attı.

Uyumalıydı... Saatler sürecekti uykuya ihtiyacı vardı...

İ.

(3)

Sibel, ABC Televizyonundaki odas ına girdiğinde sabahın onuydu. Sıcak ve pırıl pırıl bir temmuz sabahıydı. Günlerden cumartesiydi ve iki gün sonra haftalık programı yay ına girecekti. Bir günlük istirahat genç kızı epey dinlendirmişti. Buna dinlenmekten ziyade moral kazanmak demek daha doğru olacaktı.

Kendine ayırdığı günün büyük bir kısmını kuaförde, ağıdacıda geçirmişti. Ama şimdi aynaya baktığında kendini daha zarif, hoş ve formda buluyordu.

Masasına oturdu. Yapılacak bir yığın iş vardı. Gelen fakslara, mektuplara, dün işte yokken telefonla arayanların listesine bir göz attı. Bazılarına cevap vermek zorundaydı.

Gereksiz bulduklarını çöp sepetine atarken telefon çaldı. Arayan Başkomiser Oğuz Tamer'di. Komiserin arayış sebebi, ev telefonunu dinlemeye almalarına izin verip vermeyeceğiydi. Bu hiç hoşuna gitmedi. Neden gerek gördüğünü sormak abesti. Komiserin bunun için bir yığın geçerli sebep sıralayabileceğine adı gibi emindi. Gerekli onayı vereceğini söyledi. Sonra dudağının ucuna gelen soruyu sormadan edemedi.

316

"Oğuz bey," dedi. "Ayhan hakkında yeni bir gelişme var mı?"

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"Niye sordunuz?"

Sibel isyan edercesine, "Nasıl sormayayım?" diye söylendi. "O benim en iyi arkadaşım. Şüphelerinize bir türlü inanmak istemiyorum. Hatta ihtimal bile vermek gelmiyor içimden. Böyle bir zan altında kalmasından üzüntü duyuyorum."

"Haklısınız. Ne çare ki, görevim gereği her türlü olasılığı düşünmek zorundayım. Ben de sizin gibi düşünmek isterim ama beynimde henüz aydınlanmamış bazı noktalar var. Bunlar aydınlanıncaya kadar şüpheliler listesinde kalacaktır."

Genç kız yutkundu. Komiser haklı olabilirdi. "Ayhan'la yaptığı son görüşme geldi aklına. Turgut Atamer hakkında yaptığı çarpıcılıkları anımsadı.

"Sizi anlıyorum," diye fısıldadı.

"Üzüntünüzü anlıyorum. Ama çok yakında onun gerçek bir suçlu olup olmadığını size açıklayacağım."

"Nasıl? Onun hakkında bir şey mi buldunuz?"

"Henüz bulamadım. Bir iki güne kadar kendisiyle konuşacağım."

"Öyle mi? Hayret! O da sizinle görüşmek istediğini söyledi."

"Ne zaman?"

"Önceki gün."

"Telefonla mı görüştünüz?"

"Hayır, buraya geldi. İş yerine."

Yine kısa bir sessizlik oldu.

Sibel iştikillendi. Komiser galiba yine bir numara peşindeydi.

"Yapmay ın Oğuz Bey," diye mırıldandı. "Şayet Ayhan bir şüpheliyse onu adım adım takip ediyorsunuzdur. Başboş b ırakacağınızı sanm ıyorum. Zaten elinizde kaç suçlu adayı var ki?"

Komiser neden sonra, "Onun izinli oldu ğunu sanıyordum," dedi.

317

"Öyleydi ama bir geziye filan gitmemi ş. Biliyor musunuz, o da hayatımın tehlikede olduğunu düşünüyor ve aklınca beni korumaya çalışıyordu."

"Tahmin etmi ştim zaten. Benimle görüşmek istediğini söylemişsiniz. Hangi konuda görüşecek acaba?"

Sibel, Ayhan'dan ö ğrendiklerini bütünüyle anlatmak istemiyordu.

"Galiba elinde bir görgü tan ığı varm ışı," dedi.

"Öyle mi? Nereden bulmu ş?"

Sesinde alayc ı bir hava vard ı.

"Bilmiyorum, bana da söylemedi. Her şeyi sal ı günü komisere aç ıklayacağım" dedi.

"Demek sal ı günü? Bekleriz öyleyse. Şunun şurasında üç gün var demektir. Aferin bizim oğlana, maşallah polis gibi çalışıyor."

Sibel şaşırır gibi oldu.

Sanki komiserin sesinde yumu şak, Ayhan'ın suçsuzluğunu kabullenir bir sıcaklık hissetmişti. Yanılıyor muydu yoksa?

"Bu mümkün mü?" diye sordu.

"Nedir mümkün olan? Sorunuzu anlamad ım."

Asl ında sormak istediği Turgut Atamer'in katil zanlısı olup olamayaca ğı idi. Çok uzak, inan ılmayacak bir ihtimaldi ama Ayhan, beynine çöreklenmiş bir saplant ı olarak bu iddiay ı savunuyordu. Tabii Ayhan' ın bu tutarsız savından komisere bahsedemezdi. Çok saçmaydı. Basit bir kıskançlık nedeniyle o kibar ve nazik adama çamur atmak olurdu bu.

Yutkunarak, "Ayhan' ın bir tanık göstermesi," diye fısıldadı.

Komiserin kahkahas ını i şitti.

"Nerden bileyim? Bunu ilk defa sizden i şitiyorum. Belki mümkündür."

Sibel bunalmaya ba şlamıştı. Artık bu konuşmanın bitmesini istiyordu. Tam o sırada komisere söylemeyi unuttuğu bir konu aklına geldi.

"S ırası gelmi Ŗken size önemli bir noktayı aç ıklamak istiyorum," dedi.

"Buyrun."

Sibel'in yüre ği çarpmaya başlamıştı.

"Ayhan hakk ında."

"Sizi dinliyorum."

"Onu suçlaman ızın ana nedeni katilin eşkalini hayalinde yaratması ve medyaya böyle bir ki Ŗiyi takdim etmesi, de ğil mi? Yani aslında olmayan birinin eşkalini vererek herkesi kandırdığını, Ŗüpheleri hayali bir ki Ŗinin üstüne yıktığını ima etmi Ŗtiniz.

Yan ılıyor muyum?

"Evet, öyle."

"Ya bunun aksini size ispat edersem?"

"Çok sevinirim. Böylece Ayhan da zan alt ında kalmaktan kurtulur."

"Öyleyse s ıkı durun. Blucinli, at kuyruklu adam tipini Ayhan yaratmad ı. Onu biz lanse ettik, bu do ğru. Ve o ki Ŗinin kesin katil olup olmadığını da bilmiyoruz fakat kanaatimizce bu cinayetleri i Ŗleyen odur." *

" İyi de, bu tarifi size kim verdi?"

"Biliyorsunuz, bas ın haber kaynaklarını saklayabilir ama ben size aç ıklayacağım. S ırf Ayhan üzerindeki Ŗüpheleriniz kalsın diye?"

"Devam edin l ütfen."

"Bu haberi öldürülen Jale Kunter'in bir ö ğrenci arkadaşından aldık. Adı Hilmi. K ızın fak ülteden arkadaşı. Öldürölmesinden az önce onu Taksim'de açıkladığımız eşkalde biriyle görmüş. Bu ifadeyi verirken ben de Ayhan'ın yanıdaydım. Ona tanıklık edebilirim. Gerekirse siz de o ö ğrenciyi sorguya çekebilirsiniz."

Telefondan bir kahkaha yükseldi.

"Ben zaten Ayhan'dan hiç Ŗüphelenmedim. Sadece görevimi kusursuz olarak yerine getirmek istedim Sibel Hanım. Ŗimdi siz-

den rica edece ğim, onu görürseniz lütfen salı günü beni aramas ını söyleyin. Haa, belki bilmek istersiniz, Hilmi'yi biz de dün sorguladık. Sizin söylediklerinizi doğruladı. Ama yine de bu ifade katilin o adam olduğu anlamına gelmez. Şimdilik iyi günler efendim."

Telefon kapan ıverdi.

Sibel elinde kulakl ıkla öylece kaldı. İçinde büyük bir rahatlık hissediyordu. Çocuklar gibi sevinçten uçuyordu. Yerinden fırlayıp, hoplamak sıçramak istedi. Polis, sevgilisinin suçsuzluğunu kabul ediyordu.

Genç kız yavaş yavaş durgunlaşmaya başladı. Aklına Ayhan'ın iddiası gelmişti.

Yanıldığını emindi; ama binde bir bile olsa, ya söylediklerinde gerçek payı varsa diye düşündü. Alıcıyı yerine bıraktı.

Dehşetle, "Aman Allahım, olamaz" diye kekeleydi.

Kapıyı tıklatarak aralıktan uzattığı başını görünce, Sibel'in ağzından bir sevinç çığlığı yükseldi. Oturduğu döner koltuktan fırlayıp, "Ayhan hayatım, nerelerdeydin?" diye bağırarak kapıya koştu. Telaşla, kolundan tutup içeriye çekti ve çıplak kollarını boynuna doladı. Heyecandan titreyen dudaklarıyla yanağına bir öpücük kondurdu.

Genç adamın nerdeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

Sibel'i üç senedir tanırdı; bu süre içinde ondan böylesine coşkulu, böylesine sevincini gösteren bir ilgi ve davranış görmemişti.

Afallayarak, "Hayal mi görüyorum majesteleri?" diye sordu. "Emin misiniz, biri ile karıştırmadınız beni değil mi? Bendeniz, majestelerinin fakir ve naçiz kameramanı Ayhan Berkman'ım. Bir yanlışlık yok, değil mi? Yoksa ben hata yapıp, başka odaya mı girdim?"

320

Genç kız kollarını Ayhan'ın boynundan çekmedi.

Gözlerindeki sımsıcak ve sokulgan bakışlarla genç adama gülümsemeye devam ediyordu. Sürdüğü nefis parfüm Ayhan'ın başını döndürmüştü.

"Majestelerinin gözlerinin içi gülüyor, inanamıyorum ve de anlayamıyorum. Bu sıcak ilginin sebebi ne?"

"Az önce çok güzel bir haber aldım. Mutluluktan uçuyorum. Artık bana Patron diye hitap etsen bile sinirlenmeyeceğim."

Ayhan, kızın hâlâ boynundan gevşetmediği kolları nedeniyle mutluluktan uçuyordu. Keyifle mırıldandı:

"Vay be!" dedi. "Bu nasıl bir haber ki, seni bu kadar coşturdu. Yoksa maaşına zam mı aldın?"

"Hayır!"

"Piyango ya da loto'dan ikramiye mi isabet etti?" "Hayır!"

"Yoksa ba şka bir kanaldan yüksek ücretli bir transfer teklifi mi?" .

"Bilemedin!"

"Anlad ım. Turgut Atamer'in evlenme teklifine "evet" cevabı verdin, de ğil mi? Çalışma hayatı sona erdi. Her türlü geçim derdine de paydos. Bir elin yağda bir elin balda sayılır artık. Ohh, ne hayat be? Sabahları haVuzda, öğleden sonra en lüks markaların satıldığı giysi ma ğazalarında alışverişte, akşam üstleri

kokteyllerde, geceleri üye olduğunuz kulüplerde..."

Sibel'in kaşları çatılınca Ayhan sustu ve sözünün sonunu getirmedi. Kız hâlâ kollarını Ayhan'ın boynundan çekmemişti.

"Yine bilemedin," diye söylendi.

Ayhan şaşırmış gibi:

"Seni bundan başka sevindirecek ne olabilir ki?" dedi.

Sibel usulca kollarını genç adamın boynundan çekti.

"Ne kadar anlayışsızsın," diye fısıldadı.

Ayhan omuzlarını silktilti.

At Kuyruklu Adam—F.21

321

"Aklıma gelen her ihtimali sıraladım majesteleri. Seni böylesine sevindirecek başka bir şey düşünemiyorum." "Yaa, öyle mi?" "Evet. Başka ne olabilir?"

"Kabahat bende. Seninle sevincimi paylaşmamın ne mantığı var ki? Hep böylesin zaten. Hayata at gözlüğüyle bakarsın."

"Dur canım dur, sinirlenme hemen. Ben aklıma gelenleri söyledim."

"Ama hep maddi, parasal şeyler. Hayattaki tüm değerlere bakış açın bu. Bir genç kıızı mutlu edebilecek başka değer ölçün yok, değil mi?"

Ayhan bir adım geri çekildi. Dikkatle kıza baktı. "Belki yanıldım. Öyleyse sen söyle bakalım." "Hayır, söylemeyeceğim."

"Fakat çok önemli bir şey olduğunu sezinliyorum." "Boş ver artık."

"Yapma canım, niye sinirleniyorsun ki? Tahminlerimde yanılmış olabilirim. Ama pek haksız da sayılmam. Şu sıralar hayatındaki en büyük beklentin sayın Turgut Atamer değil mi? Onunla evlenmeyi sana yakıştırmışsam niye bozuluyorsun?"

"Kes artık şu Turgut Atamer'i. Onun hakkında konuşmak istemiyorum!" "Niye?"

"İstemiyorum dedim. Uzatma!"

"Nasıl istersen. Aslına bakarsan onun hakkında ben de konuşmak istemiyorum."

Sibel, Ayhan'a bir kere daha haks ızlık ettiğinin farkındaydı. Sevincini paylaşamazdı tabii. Polis in kendinden şüphelendiğini bilmiyordu ki. Bu, komiserle kendi arasında gizli tutulmuş bir bilgiydi. Ama Ayhan'a suçsuz olduğunu öğrendiği için sevindiğini de söylemeyecekti, bunu hak etmişti o.

Genç adam ın söylediği son cümle ilgisini çekmişti. "Neden ondan bahsetmek istemiyorsun?" diye sordu.

322

Ayhan ba şını önüne e ğdi. Sesini kısarak, "Sanırım bunu tartışmamızın yararı yok. Senin kanaatlerini değiştiremeyeceğim. Boşuna konuşmak istemem," dedi. "Olsun, sen yine de söyle." "Dedim ya, yararı yok." "Majestelerin emrediyor."

Ayhan bu defa hayretle k ıza baktı. Şaka yapıp yapmadığını anlamak istedi. Bugün gerçekten onda bir olağanüstülük vardı. Bir anda sevinçten havalara uçuyor, boynuna sarılıyor, sonra sinirlenerek söylenmeye başlıyor, arkasından yine o şakacı haline bürünebiliyordu. Nedenini henüz anlayamamakla beraber bu coşkunun kaynağının kendisi olduğunu sezinlemeye başladı. "Seni anlamıyorum Sibel," diye fısıldadı. "Bunu biliyorum." "Peki, ne söylememi istiyorsun?" "Bana Turgut'tan bahset." "O zaman da kıızıyorsun." "Kızabilirim, önemli değil. Sen konuş." "Onun hakkında yeterince konuştum. Havanda su dövüyoruz. O bir ruh hastası. Ama bana inanmadın. Çünkü onu seviyorsun."

"Yalan konu şma! Onu sevdiğimi değil sadece hoşlandığımı söyledim."

"Farkeder mi?"

"Tabii farkeder. Bir kad ın her hoşlandığı erkekle evlili ği düşünmez. Bu gerçeği o taş kafan alm ıyor mu?" Ayhan gözlerini kırıştırdı.

"Ne demek istiyorsun sen? Yani şimdi onunla evlenmeyeceğini mi?"

Yerine dönüp oturan Sibel gülümseyerek genç adama tepeden bakt ı. Dudakları alayc ı bir şekilde gerildi.

"Bu konuda bir karara varamad ım. Belki evlenebilirim." Tepesi atan Ayhan bağırdı.

323

"Allah kahretsin! Benimle alay m ı ediyorsun? A ğzından çıkanları kula ğın duyuyor mu? Nalıncı keseri gibisin, bir o yana bir bu yana yontuyorsun. Ne ise amacını söyle de bilelim."

"Lütfen ba ğırmadan konuş. Arkadaşlar şimdi bir olay var diye odaya dolacaklar. Şu anda majestelerle konuştuğunu unutuyorsun. Bu, kraliçene saygısızlıktır. Seni affetmeyebilirim. Ayrıca bilmeni isterim, evlilik konusu ve kimi tercih edeceğim yalnız beni ilgilendirir."

Ayhan kahredici bak ışlarla kızı süzdü. O ise gülümsüyordu.

"Anla şıldı, anlaşıldı," diye söylendi genç adam. "Sen bu gün beni çıldırtmak istiyorsun. Gerçek niyetin bu. Başka bir şey olamaz."

"Hiç de de ğil. Seni uzun zamandır çıldırtıyorum zaten. Yalan mı?"

"Sibel, lütfen! Bu oyuna bir son verelim. S ıkıldım artık."

"Hakl ısn, ben de sıkıldım. Fakat sen söylemeden oyuna son vermek yok."

"Söylemeden mi? Ne söylememi bekliyorsun?"

"Beni  ılgınlar gibi sevdiğini... itiraf et, konuş. Bana tüm duygularını söyle. Beni nas ıl sevdiğini, hayatındaki tek kadın olduğumu, gözünün başka kimseyi görmediğini, uğrumda her türlü tehlikeye katlandığımı, beni çok arzuladığını ve k ıskandığını söyle. Niye yapm ıyorsun bütün bunları? Kr müsün? Yoksa benim de seni sevdiğimi anlamıyor musun hâlâ?"

Ayhan şaşkın şaşkın sevgilisine baktı.

Konu şmakta zorlandı. Dili tutulmuş gibi şaşkınlıkla kekeledi:

"Ciddi misin? Bütün bu söylediklerin do ğru mu sevgilim? Gerçekten sen de seviyor musun? Yoksa yine beni ıldırtdmak için yeni bir oyun mu sergiliyorsun? Anlamıyorum bir türlü?"

Sibel kollar ını iki yana açtı.

"Koca aptal! Duygular ımı hiç anlayamad ın zaten. Koş bana,

324

sar ıl. Beni kucakla ve sonsuza kadar da bırakma. Seni seviyorum, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

Ayhan bir rüyadan uyan ır gibi silkindi. Kulaklarına inanamı-yordu. Mutluluk sarhoşluğu içinde kızın kollarına atıldı, iş yerinde olduklar ına, her an içeriye birinin girebileceğine aldırmadan sevgilisini kucakladı, doya doya öpmeye başladı.

Dünya umurlar ında değildi...

325

(4)

İki sevgili saat dörde do ğru ABC televizyonu binasından çıkarken, Nişantaşı'ndaki apartmanın yatak odasında At Kuyruklu Adam gözlerini açmıştı.

Ba şı çatlayacak gibi a ğrıyordu.

Gözlerini tavana dikerek, k ımıldamadan yatmaya devam etti. Zamanı belirlemekte güçlük çekti. Saatine baktı, dörde geliyordu. Sabahın mı yoksa ak şamın mı dördü oldu ğunu ayırt edemiyordu. Gece olamazdı, çünkü kapalı perdelerin arkas ından temmuz sıcağının yakıcı güne şi içeriye sızıyordu.

Esneyip gerindi.

S ık kullanmadığı bu daireye neden geldi ğini hatırlamaya başlamıştı. Yüzü ekşidi. Dün gece yine bir kriz geçirmişti. Hem de iki senedir böylesini yaşamamıştı. Uzun saatlerden beri uyumasına rağmen

adelelerindeki perişanlığı, bedeninde hissettiği yorgunluğu tam anlamıyla üzerinden atamamıştı.

Eskiden sık sık gelirdi ona. Hatta bu krizlerin saatler, günler sürdüğünü de bilirdi. Kişiliğinin değiştiğini, saldırgan ve kırıcı ol-

du ğunu, adeta başka bir kimliğe büründüğünü biliyordu. Objektif değerlere göre suç işlediğini de. Ama bu hiç umurunda değildi. Suç ona göre esnek bir kavramdı; her toplumun kendi ihtiyaçlarına uygun pozitif hukuk normları vardı fakat bu kurallar ın her zaman o ihtiyaçları gayeye uygun olarak kar şıladıkları iddia edilemezdi.

Haks ızlıklar karşısında insanların bu kuralları ihlâl etmeleri ve beyinlerindeki adalet kavram ını yerine getirmeleri çok doğaldı. Hukukçular buna anarşi diyorlardı, ama mantığı ve gerekçesi yoktu. İnsanoğlunun koyduğu insanî normlar, doğa kuralları kar şısında daima aciz kalıyordu. O, içinde yaşadığı do ğanın canlı bir parçasıydı. Doğanın gerektirdiğini yapmalıydı. Bu, ona, yaratan Tanrı tarafından verilmiş yüce bir görevdi. Görevi insanoğlunun ruhunu kemiren şehvetle mücadele etmektir. Kutsal görevini sonuna kadar yerine getirmeye de kararlıydı.

A ğrıyan başını ovmaya çal ıştı.

Dün geceki kriz keyfini kaç ırmıştı. Bu tür krizler yaklaşık iki senede bir gelirdi. Fakat tutunca da bedenindeki tahribat ağır oluyordu. Dün gecedan 'hiçbir şey hatırlamadığını ac ı içinde farkettiler.

Kendisini gece yar ısı Saraçhaneba şı'nda bulmuştu.

Acaba niçin gitmi şti oraya? Giysilerine bakılırsa yeni bir kurban peşinde olduğunu anlamamak olanaksızdı. Beynini zorlayarak anımsamaya çalıştı. Bütün her şey dumanlıydı, beyninde bir çağrışım olmuyordu.

S ızlayan sırt adaleleriyle yatağın içinde doğruldu.

Birden beyninde kopuk kopuk bazı sahneler canlanmaya ba şladı. Balık etinde, kırk yaşlarında bir kadının yüzü belirdi gözlerinin önünde. Saçlarında tek tük aklar vardı. Çıplak bir vücut, iri göğüsler ve yağlı bir karın...

Fazlas ını an ımsayamıyordu.

Kad ını öldürmüş olamazdı. Bıçağı tertemizdi. O halde?

O halde neler olmuştu dün gece? Kutsal görevi yerine getir-memişse beyninde şekillenen o çıplak kadının görüntüsü neydi?

327

Üzüntü ile yataktan kalktı, banyoya geçti.

Banyonun içi çok sıcaktı. Yoksa ona mı öyle geliyordu? Sanki vücudu ate şler içinde yanıyordu. Hasta mıyım, diye aynaya baktı. Sakalı uzam ış, saçları da ğılmıştı. Kendini iyi hissetmiyordu. Duşun altına girdi, dakikalarca soğuk suyun altında kaldı. Çıplak tenini kırbaç gibi döven suyun altında biraz açıldı. Sonra hatıraları yavaş yavaş geri döner gibi oldu.

Evet, o kad ına Beyoğlu'nda bir pastanede rastlamıştı.

Şimdi adını da an ımsıyordu. Serap Uzunova. Ruhu kokuşmuş bir fahi şe olup olmadığı konusunda kuşkulara düşmüştü. Sonra anlamıştı; cinsel doyuma aç, zavallı bir yarat ıktı. Bahçe içinde, ahşap ve eski bir İstanbul evine gitmişlerdi beraber. Evet o ev Süleymaniye'de idi. Kriz sonrası niye kendini orada bulduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Kad ınla sevişmişti. Hem de iğrenerek...

Eline b ıçağı al ıp, kokuşmuş ruhunu almak için yataktan kalkt ığını da an ımsıyordu. Peki, ya sonrası?

Sonra ne olmu ştu?

Du şu kapattı. Sırtını so ğuk fayanslara dayayarak daha fazlasını hat ırlamaya çalıştı. Film orda kopuyordu. Bu lanet krizlerin ne zaman ve nasıl geleceğı hiç belli olmazdı. Tipik epilepsi krizleri gibi. Herhalde tam elinde bıçak, günahkârın karnına eğilirken tutulmuş olmal ıydı krize. En kötüsü, bu durumdayken yaptıklarını hat ırlayamamasıydı.

O süre neyse, dakika, saat veya daha fazlas ı sanki ya şamından çıkmış bir devre gibiydi. Kopuk ve bomboş, hiç yok. Hiç yaşanmamış.

Ürpermekten kendini alamad ı.

Kad ın hâlâ yaşıyor olmalıydı.

İnce parmaklarıyla yüzünü kapattı. İçini bir korku kapladı. Kriz anı büyük bir şansızlıktı. Tam kadının ruhunu alacağı an... Ve bu durum ilk defa ba şına geliyordu.

Kad ın uyuyor muydu acaba?..

328

Elinde b ıçakla kendisini görmüş müydü? ihtimal vermedi, aksi halde ba ğırır çağırır, yardım isterdi. Eve insanlar toplanır, kendisini yaka paça dışarı atarlar ya da polise teslim ederlerdi. Evden d ışıarı nas ıl çıkmıştı acaba? Krizden önce çıplak olduğunu anımsıyordu, oysa sokakta kendine geldiğinde giyimliydi. Yoksa kadını öldürmüş ş müydü?

Emin olmak için b ıçağını bir daha incelemeliydi. Yatak odas ına koştu, branda bezinden yapılmış çantas ını açtı, bıçağı ç ıkardı, alıp inceledi.

P ırıl pırıldı. Kullanılmamıştı.

Gerçi b ıçağı bazen çantas ı kirlenmesin diye olay yerinde temizleyip y ıkardı. Didem Ersoy'u öldürdüğünde de öyle yapmıştı, sonra burada yeniden temizleyip bileylemişti.

Yoksa kad ını öldürürken b ıçak kullanmamış m ıydı? Mümkün müydü?

Şimdiye kadar tüm kutsal görevlerini yerine getirirken hep bıçak kullanmıştı. Başka bir yod deneyeceğini de hiç sanmıyordu, ancak emin de değildi, kriz geçiriyordu o anda...

Belki de onu bo ğdum diye düşündü.

Sonra bu dü Őünceden vazgeçti. Boğmuş olamazd ı bu, mant ığı olmayan alelade bir cinayet tarz ıydı. O, kurbanlarının ruhlarını hep cinsel uzuvlar ının az üzerinden, günahların girdiği yerden çıkarmayı ye ğlerdi.

Rahatlayam ıyordu bir türlü.

Yoksa son kurban aday ı Serap Uzunova her şeyi anlamış bir tan ık mıydı?

So ğuk so ğuk terledi. Öyleyse bu felaketti. Yaşayan bir görgü tanığı b ırakamazdı geride. Akl ı iyice kar ışı tı. Dün gece neler oldu ğu konusunda İ jir sonuca varamadı. Bir şeylerin ters gitti ği kesindi.

Ve gerçe ği öğrenmek zorundaydı...

* * *

329

Serap Uzunova o gece sabaha kadar uyuyamad ı. Hasta adamın yeniden dönüp gelece ği korkusuyla pencerenin önünde nöbet tuttu. Ta ki güneş do ğup, iyice yükseldikten ve etraf aydınlandıktan sonra biraz rahatlayarak yata ğa uzandı.

Kötü talihine söylenip durdu. Çok şanssız bir kadın oldu ğuna inanıyordu. Kimsenin başına kolay kolay gelmeyecek bir felaketi yaşamış, son anda ölümün eşi ğinden dönmüştü. On iki yıl sonra bula bula hasta ruhl u bir adam bulmuştu. Manyak mıydı neydi, anlayamam ı ştı. "Orospu" diye tutturmuş, bıçakla odanın içinde dolaşmış, sonra da bir çocuk gibi "anne" diye ağlayarak fenalaşmış tı. Kör talih diye buna denirdi iş te.

Onun hasta biri oldu ğunu anlamamış tı önce. Yoksa evine al ır mıydı hiç? Arslan gibi yap ılı, iri yarı, sağlıklı birine benziyordu. Yatakta gerçekten de öyleydi. Hiç bilmedi ği, tatmadı ğı zevkleri birer birer ya şatmış tı ona. Utanma duygusu hiç yoktu, toplumun uygun görmedi ği, ayıp ya da geleneklere aykırı sayd ığı her şeyi bedeninde denemi şti. Altında nasıl ezildi ğini, zevkin doruklarında nasıl dolaşt ığını an ımsadı. Güçlü bir erkekti; ta ki "Anne" diye zırvalayınca ya kadar.

Kesinlikle hastayd ı. Belki de bir tür deli. Bilemezdi ki. Yanında o bıça ğı niye ta ş ıyordu acaba? Kadınlar zorluk çıkar ırsa cinsel ilişkiye girmek ve onları korkutmak için tehdit arac ı olarak m ı? Ama kendisi zorluk çıkarmamış, hemen teslim olmuştu, ilişkiye girmeyi ondan fazla istiyordu. Ayrıca Sadi bıça ğı sevi ştikten sonra ortaya çıkarmış tı. Peki, niye? Belki de ilk tahmini do ğruydu; soyguncu, ırz düşmanı bir h ırsız da olabilirdi.

Ya şadıkları tam bir karabasand ı. Olayları kimseye anlatamazd ı. Namusu bir paralık olur, hakkında konu komş u kim bilir ne dedikodu çıkar ırlardı.

Gelece ği için susması, bu sırrı kimseye söylememesi gerekiyordu. Hatta Zehra'ya bile. Ya tekrar gelirse, diye düşündü. Belli ki adam ondan hoşlanmış tı. Yatakta her istedi ğini yapmış tı, hem de hiç itiraz etmeden. Kırk yıl kalsa düşünemeyece ği sapık-

330

ça şeyleri. Tam on iki yıllık bir açlıkla. Tabii ki Sadi, her istedi ğini yaptırd ığı bir kad ına yeniden dönmek isterdi.

Onu bir daha görmek istemiyordu.

Kendinden de saklayacak de ğildi ya, çok zevk almıştı fakat o gerilime, o korkuya bir defa daha katlanamazdı. Kesinlikle istemiyordu onu.

Ama gelecekti. Mutlaka geri dönecekti. Belki bugün belki yar ın...

Dü şüncelerinden yorgun düştü, güneş yükselirken uyuya kald ı...

* * *

Serap Uzunova gümbür gümbür çalan kap ı tokma ğının sesiyle uyandı. Uykulu gözlerini açmakta zorlanıyordu. Kapının sesini işitince paniğe kapıldı.

Yoksa Sadi dönmü ř müydü?

Sonra günlerden cumartesi oldu ğunu hatırladı. Saate baktı, on buçuktu. Gevşedi, fçjugün çalışmayacak ve Merter'deki trikotaj atölyesine gitmeyecekti. Kapıdaki kim olduğunu tahmin edebiliyordu artık. Her cumartesi bu saatte bitişik komşusu Zehra sabah kahvesine gelirdi. Onu unuttuğunu anımsadı birden.

Yataktan kalkt ı ama emin olmal ıydı. Pencereyi açarak aşağıya baktı. Yanılmamıştı gelen Zehra'yd ı. O ince sesiyle:

"Ayol uyanmad ın mı k ız? Günün yarısı oldu," diye ba ğırıyordu.

Serap' ın kimseyi kabul edecek hali yoktu. Fakat Zehra'ya çaresiz katlanmak zorundaydı. Belki bir iki laf etmek, içinde bulunduğu ruh halinden kurtulmaya da iyi gelirdi. Sabahlığını s ırtına geçirip kapıyı açmak için aşağıya indi. Zehra, Edirne'li kırk yaşında, üç çocuk annesi, vaktinden evvel yıpranmış bir kad ındı. Onu oturma odasına aldı.

Cezveyi oca ğa koyarak, elini yüzünü yıkamaya gitti. Yıllar sonra ilk defa gusül abdesti almalıydı ama bunu şimdi Zehra bu-

331

radayken yapamazd ı. Komşusu, yanından hiç eksik etmediğı şişj ve yünüyle küçük kızına kışlık kazak örmek için cumbanın içine bağdaş kurmu ř, açık kapıdan haftanın en yeni dedikodularını anlatmaya başlamıştı.

Serap' ın onu dinleyecek hali yoktu.

Ya şadığı olay ın şokunu üzerinden tam atamamıştı. Bedeni tam bir doyuma erişmişti. Fakat ruhu tarifsiz bir heyecan ve korku içindeydi. Her an kapının çalınıp Sadi'nin gelmesinden çekiniyordu.

Köpüklü kahvelerini kar şılıklı oturarak höpürdetmeye ba şladılar. Havadan sudan konuşuyorlardı. İpe sapa gelmez bir yığın safsata ve çekiştirmeler. Zehra birden:

"Yorgun görünüyorsun, dün gece iyi uyumad ın mı k ız?" dedi.

Serap elinde olmadan titredi. Kom şusunun bir şey sezinlediğinden korkmuştu.

"S ıcaktan herhalde," dedi. "Uyuyamadım."

"Haa, akl ıma gelmişken söyleyeyim; benim herif Edirne'ye gitti, üç gün yok. Yemeğe bana gel. Zeytinyağlı dolma yapacağm, Müzeyyen'i'de çağırır, birlikte yeriz."

Serap dalg ın, başını salladı. "Olur, gelirim. Epeydir yemiyor-dum." dedi.

Davete sevinememi Şti bile. Aklı ba Şka yerlerdeydi...

* * *

Sevgilerini itiraf ettikten sonra bu mutlulu ğu kutlamak için akşam yemeĝini baŐbaŐa yemeĝe karar verdiler. Akşam saat altıya gelirken, erkenden Kireçburnu'nda mütevazı bir bal ık lokantasına gittiler.

ikisi de sevinçten uçuyordu.

Bo ğucu sıcaĝa raĝmen Kavaklar üzerinde oluşan koyu gri yaĝmur bulutları yakla Şıyordu. Lokantanın deniz kenarındaki bahçe bölümünde oturdular, sipariŐlerini verdiler. Fileto mezzit, kalamar, mevsim salatası ve ufak bir ŐiŐe rakı söylediler. Tabii

332

beyaz peynir ve dilimlenmi Ő topatan kavununu da ihmal etmediler.

Ayhan mutlulu ğuna raĝmen Sibel'i iĝnelemekten kendini alamadı.

"Kusura bakma sevgilim," dedi. "Sana İstakozla Fransız Őampanyası ikram edemiyorum. Benim gücüm ancak buna yetiyor." Sibel işaret parmaĝını havada tehdit edercesine salladı. "Yine başlamayalım Ayhan. Ben halimden memnunum." Gülüştüler.

"Ayr ıca," dedi genç kız, "Bundan sonraki tüm masraflar Alman usul olacak, tamam mı? Anlamsız erkeklik gururu taslamamı istemiyorum. İkimiz de birbirimizin maddi durumunu biliyoruz."

Ayhan omuzları nı silkti.

"Olabilir. Ama bu teklifin bu gece için geçerli olamaz."

"Neden?"

"D Őnsene, evleneceĝim ve hayatımı payla Őacaĝım kadını götürdü ğm ilk yemek bu. Senin o Alman usulün nasıl olabilir? Beni komplekse mi sokmak istiyorsun? Sonra bunu ilerde hep başıma kakarsın."

Sibel k ızardı. Bu da bir tür evlenme teklifiydi. Oysa daha evlilikten tek kelime bahsetmemiŐlerdi.

"Yani bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Evet. Ayr ıca ekonomik zgrlĝm de ipotekten kurtarmak istiyorum."

"O da ne demek?"

"Baksana, daha Şimdiden deyeceĝim yemek parasının yarısına el koymak istiyorsun."

Genç kız neşeli bir kahkaha attı. Sonra eğilerek fısıldadı:

"Benim istediğim, kollarının arasına girmek ve seni öpmek."

"Nedenmi ş o?"

"Unuttun mu, ben fakir bir adam ım! Seni götürebileceğim uygun bir yerim yok. Lüks oteller ise ateş pahası, maaşım yetmez."

"Delinin zoruna bak! Benim evim ne güne duruyor?"

333

Genç kız birden utanarak kızardı.

Ayhan yar ı ciddi yar ı şaka yüzüne baktı.

"Buna haz ır mısın? Yani evlilik öncesi demek istiyorum."

Sibel dudaklar ını büzdü.

"Bak şu çapkının ağzından çıkan laflara," diye mırıldandı. "Çapkınlığın ayyuka çıktı. Her hafta bir kızla çıktığını i şitiyordum. Onca kızı nereye at ıyordun? Bana numara yapma."

" İnan Sibel, onların çoğu dedikodu, yakıştıрма. Adım çıkmış bir kere. İnanma sen o söylentilere."

Sibel yalanc ıktan suratını asarak homurdandı.

" Şu andan itibaren nişanlım sayılırsın ve ben seninle sevişmek istiyorum."

Ayhan da oyuna devam etti.

"Ehh, madem öyle, bir icab ına bakarız."

"Hah şöyle, yola gel bakalım."

Tekrar gülü ştüler. Yemek neşe içinde geçti.

Hava serinlemi ş, gri bulutlar göğü kaplamıştı. İlk yağmur damlaları dü şmeye başladı, sonra sağanağa dönüştü.

Hesab ı ödeyip lokantadan ç ıktılar. Yağmur bütün hızıyla devam ediyordu. Hava yeni kararmaya başlamıştı. Yemeğe erken oturduklarından saat daha dokuz bile olmamıştı. Arabaya vardıklarında iri taneli yağmur damlacıklarından sıırıslıklam olmuşlardı. Sibel'in uzun saçları birbirine kar ışıp alına yapışmış, kısa kollu penyesinin altından meme uçlarının kabartısı iyice belirginle şmişti. Kendisine arzuyla bakan Ayhan'ın gözlerinin göğüslerine takıldığını görünce keyifle gülümseyerek:

"Terbiyesizlik etme, beni utand ırıyorsun" diye homurdandı.

Sibel motoru çal ıştırırken Ayhan:

"Onlara dokunmak istiyorum" dedi.

"Acele etme," diye fısıldadı genç kız. "Nasıl olsa önümüzde bütün bir gece var..."

* * *

Ayhan, Sibel'in evine ilk defa geliyordu. Arabayı park edip içeriye girerlerken yanları başlarında bir araba daha durunca Sibel irkildi. Koruma polislerini tamamen unutmuştu. Ayhan'a tuhaf tuhaf bakmakla yetindi muavin. Yanlarına yaklaşıp:

"Her şey yolunda mı Sibel Hanım? Herhangi bir yardıma ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?" diye sordu.

Kız ilk defa utandı. Korumaları unutmuştu. Gerçi hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi ama polisler bütün bir geceyi Ayhan'ın evde geçireceğini anlayacaklardı.

Ayhan, Sibel'in evini çok beğenmişti. Genç kız bir duş alıp kendine gelmek için banyoya girerken Ayhan samimi bir merakla evin içinde dolaşüyor, eşyalarını inceliyor, onun tamamen özel ev yaşamının gizlerini çözmeye çalışıyordu.

Sade fakat son derece zevkli eşyalara sahipti Sibel. Pahalı, lüks eşyalar değildi bunlar, ama hepsinde yaşamından, beğenisinden, olgunluğundan örnekler vardı. Özellikle duvarları süsleyen yağlı ve sulu boya tabloları hayran kalmıştı.

Onun girgin ve modern kafalı bir kız olduğunu biliyordu. Seçimini çok güç yaptığını da. Her şey, karar verinceye kadardı. İş hayatında da öyleydi; bir sonuca varıncaya kadar kılı kırk yarardı. Ama sonuca varınca da hiç kimse kararından caydıramazdı onu.

Sevgilisinin banyodan çıkmasını beklerken mutlu ve kendini beğenmiş bir sesle.

"O beni seçti," diye mırıldandı.

Seçme konusu aklına yine Turgut Atamer'i getirdi. Artık o konuyu Sibel'le tartışmak istemiyordu. Sibel'in de istemediğinin farkındaydı. Ama içinden gelen bir ses o adamın hâlâ başlarına dert olacağını söylüyordu.

Ayhan daha şimdiden kendini evli biri gibi hissetmeye başlamıştı. Banyo kapısına dikilip bekledi. Su sesi kesilmişti. Şimdi de içerden saç kurutma makinesinin vızıltısı gelmeye başlamıştı. O uzun saçlar acaba ne kadar zamanda kururdu.

Sibel sonunda kapıyı açtı. Sevgilisini kapıda görünce, gözünü kırparak:

"Ne o? Yoksa içeriyi dikiz mi ediyordun?" diye sordu.

"Günahımı almayın majesteleri, ben hiç öyle şey yapar mıyım?"

Sibel yüzüne o çok yakışan gülümsemesiyle karşılık verdi:

"Senin gibi bir çapk ından her Şey beklenebilir. Emin olamam."

Genç k ız ın körpe bir görünümü vardı. Sıcak banyo yüzünü al al yapmış, gözeneklerini açmıştı. Sarıldığı beyaz bornozun içinde dipdiriydi.

Ayhan onu kucaklamak istedi. Vücudundan mis gibi sabun kokusu yükseliyordu. Sibel bu an ı arzuyla

beklemesine rağmen, karşı koydu.

"Daha de ğil. Acele etme. Sen de bir duş yap."

Genç kız sevgilisinin kollarından ustalıkla sıyrılırken kulağına fısıldadı:

"Maalesef senin için uygun bir bornozum yok ama büyük bir havlu verebilirim. Unutmayay ım da, senin için de bir bornoz alayım, artık lazım olacak."

Ayhan s ırıtmakla yetindi.

Ayhan banyoya girerken, genç kız hafif ve mutlu bir ürperti geçirdi. Yaşamında yeni bir dönem başlıyordu. Her şey birdenbire olmuş ve olaylar göz aç ıp kapayınca kadar gelişmişti. Verdiği karardan da pişman değildi. Ayhan'ı seviyordu. Sa ğlıklı, normal bir kızdı ve sevdi ği adamı arzulamas ı çok do ğaldı. Belki Ayhan bilmiyordu ama bakireydi henüz.

İçini tatlı bir heyecan kapladı...

336

(5)

O sabah İstanbul üzerinde pırıl pırıl bir güneş vardı. Gece sağ-nak halinde yağan yağmur şehrin tozunu almış, kuruyup çatlayan toprağı nemlendirmiş etrafa nefis bir koku yay ılmıştı.

Turgut Atamer, Tarabya s ırtlarındaki villasının denize bakan geniş balkonunda kahvalt ısını yapıyordu. Önünde uzanan kuru yemyeşildi. Yağmurun etkisiyle ağaçların yaprakları temizlenmiş, zümrüt yeşiline dönüşmüştü. Korunun içlerinden bülbül sesleri aksediyordu.

A ğzını peçeteyle silerken saatine bakt ı. Onu biraz geçiyordu. Emektar uşağı çay ını tazelerken, mermer masanın üzerindeki telefonu aldı. Vakit Sibel'i araması için henüz erkendi, günlerden pazar oldu ğu için her çalışan insan gibi sevgilisi de bu sabah uykuda olabilirdi. Pazar Sibel'in tek istirahat günüydü, bir planı olabilir ve tatil gününü herhangi bir şekilde değerlendirmek için erkenden çıkmış da olabilirdi.

Dün ak şam kendisini arayıp, daha evvel bir randevu almadığı için hay ıflandı. Bugünü onunla geçirmek istiyordu. Eğer Sibel

At Kuyruklu Adam—F.22

337

müsaitse Tarabya koyunda demirli teknesiyle Bo ğaz'da bir gezinti yapabilirler, uzak ve temiz bir koyda denize girebilirlerdi. Bir an Sibel'i, seçimi sırasında fikrini söylediği çiçekli bikiniyle teknenin burnunda güneşlenirken düşledi. Sonra numarayı çevirdi.

Emektar kahya Zeki ay ını doldurup uzakla Şmıştı. Zil çalmaya başladı. Zil beş defa çald ı. Açan yoktu. Yavaş yava Ő umutsuzlu ға kapıldı. Sibel galiba evde yoktu. Tam telefonu kapatmaya hazırlanırken, genç kızın uykulu sesini işitti.

* * *

Kaçta uykuya daldıklarını hatırlamıyordu Sibel.

Hayatının en mutlu gecesini yaşamıştı. Baş ucunda duran telefonun tiz sesiyle gözlerini açtığı anda, derin bir uykuda olan Ayhan'ın sol kolunu beline dolamış, başını omzuna dayamış vaziyette buldu.

Onu uyandırmak istemedi.

Saat kaç olduğunu kestiremedi. Sabahın bu saatinde kim arayabilirdi? İnşallah televizyondan aramıyorlardır, diye geçirdi içinden. Çünkü hep böyle münasebetsiz telefonlar en olmayacak anda gelirdi.

Bir an açmamayı düşünüydü; çalar çalar sonra susardı. Bu mutlu anını kimsenin rezil etmeye hakkı yoktu. Az sonra kalkıp sevgilisine kahvaltı hazırlayacak, tepsi içinde servis yapacak, yatağın içinde birlikte kahvaltı edeceklerdi.

Telefon çalmaya devam ediyordu..

Sorumluluk duygusu ve galiba biraz da merakı üstüne geldi. Zaten açmazsa Ayhan da uyanacaktı.

Almacı kaldırıp, kısık ve uykulu sesiyle, "Efendim," dedi. Karşı taraftan gelen sesi hemen tanıdı. Tüyleri diken diken oldu. Şu anda en aramaması gereken ki şeydi. Kötü bir zamanlamaydı bu. Ne yapacağını kestiremedi. Gözü yanı başında yatan sevgilisine kaydı.

338

Ayhan gözlerini aralamış gülümsüyordu. Atlatma imkânı yoktu. Telefonu kapamayı düşünüydü bir an; yararı olmazdı, hat kesildi diye Turgut Atamer tekrar arardı.

Konuşması gerekiyordu. Gerçi onu, bir fırsatını bulunca arayıp, tercihini yaptığını, kendisiyle evlenemeyeceğini, çünkü başka birini sevdiğini söylemeyi kararlaştırmıştı. Ama şimdi değil. Yalnız olduğu bir zamanda ve adamı kırmadan... Ayhan'ın yanında bunu yapamazdı. Boğazına bir şeyler düğümlenmişti.

Turgut Atamer'in neler söylediğini bile pek iyi anlamıyordu. Ayhan ise iyice uyanmış, onu kendisine doğru çekiyor, çıplak bedenine öpücükler konduruyordu.

Sibel çaresizlik içinde, eliyle almacı örtüp, kendisiyle oynayan sevgilisine, "Yapma lütfen," diyebildi.

Genç adam çocuksu bir merak ve gülümseyen çehresiyle, "Kim arıyor?" diye sordu. Hattın öbür ucundakinin Turgut Atamer olduğunu farketmemişti henüz.

Sibel kısa bir tereddütten sonra karar verdi. Arayanın Turgut Atamer olduğunu sevdiği adamdan saklayamazdı. Böyle bir yalan daha birlikteliklerinin ilk gününde sevdiğine ihanet olurdu. Yapamazdı bunu. Sıkışık sarıldığı dürüstlük prensibine ters düşerdi. Hem saklamanın bir anlamı da yoktu.

Her Şey birden gelişmişti ve bu geliŐmeleri Turgut'a anlatacak vakti de olmamıştı. Ayhan'ın bunu anlayışlı kar Őılaması gerekirdi.

Kekeleyerek, "Üzgünüm Turgut bey, fakat gelemem" diyebildi.

Omuzundaki öpücükler b ıçak gibi kesilmişti birden. Belindeki kolun gevŐediŐini hissetti. Ne yapabilirim, dercesine yanındaki sevgilisine baktı.

Ayhan as ık bir suratla yatağın içinde doğrulmuş, kuş tüyü yast ığı s ırtına yerleŐtirerek sessizce telefonu

dinlemeye başlamıştı. Yüzünden düşen bin parçaydı. Sonsuz bir mutluluk içinde

339

geçen ilk gecelerinin sabah ında Turgut Atamer'in telefonuyla uyanmaları gerçekten büyük bir aksilikti.

Genç kız telefonu dinlerken bir yandan da Ayhan'ın gittikçe sinirlenen öfkeli suratına bakıyordu. Telefona hiç aldırmadığını belirtmek istercesine ona yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni çılgınlar gibi seviyorum," diye fısıldadı. O anda adamın telefonda ne söylediği hiç umurunda değildi. Öpücük Ayhan'ın öfkesini yatıştırmaya yetmemişti. Sesini çıkarmadı ama yüzü hâlâ asıktı.

Kız tekrar almaca eğildi.

"Dedim ya, gelmem imkânsız. Kusura bakmayın."

Turgut Atamer kotarasıyla denize açılma teklifinin niçin reddedildiğini öğrenmek istiyordu. Nihayet Sibel:

"Dün gece nişanlandım," dedi.

* * *

Turgut Atamer donmuş kalmıştı.

Bu hiç beklemediği bir cevaptı. Adeta inanamayarak sordu:

"Nişanlandınız mı?"

Evet, diyordu kız. Yanlış işitmemişti.

"İnanamıyorum!" diye mırıldandı. "Bunu yapmış olamazsınız!"

"Sizin açınızdan üzgünüm. Hayatımda başka birinin daha olabileceğini size söylemeye çalışmışım. Dün tercihim yaptım ve onunla nişanlandım."

Sarsılan Turgut bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra, "Neler kaybettiğinizin farkında mısınız?" diye sordu.

Adamın bu küstah ve saygısız cevabına sinirlenen Sibel:

"Neler kaybettiğimi bilmiyorum ama neyi kazandığımı çok iyi biliyorum" dedi.

"Öyleyse size mutluluklar dilerim. Umarım isabetli bir seçim yapmışsınızdır. Fakat bir konuyu, hem de çok önemli bir

konuyu hat ırlatmak isterim. Ben çok inatçı ve ısrarlı bir ki Őilik sahibiyimdir; asla yenilgiyi kabul etmem. Değil niŐan, evlenmiŐ olsun ız bile Őansımı sonuna kadar kullanaca ğım. Sizden kolay kolay vazgeeceğimi sanmayın. Böyle bir telefonla sizi bırakacağımı d Őnyorsanız yanılıyorsunuz."

"Bu anlams ız konuşmayı daha fazla sürdürmenin yarar ı yok," diyen k ız telefonu kapatmıştı. Hattan evir sesi gelmeye başladı.

Turgut Atamer'in gözleri sabitle şti. Yüzü üzüntüyle gerildi.

Korudaki bülbül şakımlarını duyam ıyordu artık..

* * *

Sibel bir süre yata ğın içinde hareketsiz kaldı.

Turgut'un ne demek istedi ğini kavrayamamıştı.

O anda, bulundu ğu şartlar içinde isteğini en uygar biçimde ifade ettiğini sanıyordu. Şayet yanında Ayhan olmasa seçtiği kelimeleri belki biraz daha yumuşatabilir, onu en az kıracak şekilde konuşmaya gayret edebilirdi fakat ne yazık ki bu şansa sahip değildi. Adamın sarsılmasına, kırılmasına hak verebilirdi; çok seviyorsa yıkılmış da olabilirdi ama kesinlikle ona söz vermeme ş, bir vaatte bulunmamıştı. Alt tarafı birkaç kere yemeğe çıkmışlar ve adam evlenme teklif etmişti.

Onu yeterince tan ımıyordu ve en önemlisi bu kendisinin seçimiydi ve o seçimini yapmıştı. Sizin peşinizi asla bırakmayacağım anlamına gelen son sözleri ne demek oluyordu? Turgut gibi olgun ve anlayışlı olduğunu sandığı bir ki şinin, bu gerçeği daha iyi kavraması gerekmez miydi? Sibel ilk defa ku şkuya kapıldı.

Sizi bırakmayacağım lafının altında gizli bir tehdit mi vardı yoksa? Herhalde yanlı ş yorumlad ım, diye düşündü. Turgut o yapıda biri değildi. Gerçi zengin ve her istediğini elde etmeye alışmış bir insand ı ama Atamer'in milyarları kendisini satın almaya yetmezdi.

341

O asla Turgut Atamer'in paras ıyla satın alabileceği bir mal değildi. Belki yanılıyordu ama elinde olmadan sinirlenmişti.

"Sersem. Densiz adam!.. Deli midir, nedir?" diye söylendi.

"Seni böyle kızdıracak ne dedi?"

Sibel başını çevirip yan ında somuttuk çehresiyle yatan sevgilisine baktı. Ayhan son bir gayretle gülümsemeye çalışıyordu.

"Bu mutlu sabah ımı rezil etti," diye homurdand ı genç kız.

"Bunun fark ındayım ama seni kızdıracak ne dedi? Sen onu söyle."

Sibel dizlerini gö ğsüne doğru çekti. Kollarıyla bacaklarını kenetledi. K ısıklık sesle mırıldandı. "Benden vazgeçmeyeceğini söylüyor."

" İşte tam ona uygun bir söz."

Ayhan' ın ne demek istediğini birden anlayamayan kız:

"Ne demek istiyorsun? Ben ona ilgi duymuyorum ki," diye isyan etti.

"Biliyorum sevgilim, biliyorum artık! Ama hâlâ anlamadığın bir nokta var. O bir hasta. Sanıyorum davranışlarını kontrol edemiyor. Şu anda sinirden köpürdüğüne eminim. Belki bir krize girmek üzeredir."

"Ne krizi Ayhan? Beni korkutuyorsun, yapma lütfen."

Genç adam oralı olmadı.

"Biraz korkmanda yarar var. Beni hiç dinlemedin, sözlerimi ciddiye almadın. Sana bu adam ruh hastası diyorum. Hatta aradığımız Karındeşen Jack'ın o olduğunu iddia ediyorum. Belki bundan sonra inanırsın."

Sibel sesini çıkarmadı.

Her şeye rağmen Turgut Atamer'in katil olduğunu düşünemezdi. Başını iki yana sallayarak, "Bir türlü inanamıyorum," diye mırıldandı. "Duygusal, ince ruhlu, nazık bir adamdı. Yine de cinayet işleyeceğine ihtimal veremem. Fakat..."

"Fakat ne? Tamamla şu cümleleri."

"Böyle konuşmasını da beklemezdim."

342

"Yoksa seni tehdit mi etti?"

"Tam sayılmaz. Senden vazgeçmeyeceğim dedi. Bu peşimi bırakmayacağı anlamına gelmez mi?"

Ayhan tam ağzını açacağı sırada telefon yeniden çalmaya başladı...

* * *

Turgut Atamer hayatında ilk kez bir kadına aşık olmuştu ve o kadın da şimdi bir başkasını seçtiğini söylüyordu. Buna bir anlam veremiyordu. Genç, yakışıklı ve bol paralıydı. Reddediliş sebebini geçerli bir mantığa oturtamıyordu.

Bu, telefonla halledilecek bir sorun değildi. Mutlaka Sibel'le görüşmeliydi; yüz yüze, göz göze. Telefona uzandı. Onu tekrar arayacak, randevu isteyecekti, ilk uygun zamana.

Numaraları tuşladı.

Zil çalıyordu.

Birden kanı beynine sıçradı. Telefonu bir erkek açmıştı.

Sibel'in ni şanlısı olmal ıydı.

Öfkeyle telefonu kapatt ı. Sabahın köründe o adam evde olduğuna göre demek geceyi beraber geçirmişlerdi.

Sinirden titriyordu. Sibel bunu yapmamal ıydı...

<

* * *

"B ırak ben açayım," demişti Ayhan. "Eminim yine o manyak arıyordur."

Sibel itiraz etmemişti.

Ayhan "Alo," dedi sert bir sesle.

Hattın ses gelmiyordu.

Tekrar "Alo," dedi.

İnce bir v ınlama sesi geldi kulağına . Hat kapanmıştı.

"Konuşmuyor mu?" diye sordu genç kız.

343

V

"Kapatt ı namussuz. Konuşsaydı, haddini bildirecektim."

Sibel'in tüyleri diken diken olmuştu. Ayhan'ın iddialarını düşünüyordu. Turgut Atamer'i elinde kocaman kanlı bir bıçakla düşünüyordu. Midesi bulanır gibi oldu.

Neyin doğru, neyin yanlış olduğu artık ayıramıyordu, aklı iyice karışmıştı.

Fısıldarcasına Ayhan'a sordu:

"Sal ı günü ne yapmayı tasarlıyorsun?"

Ayhan dalg ın dalg ın açıklamakta bir sakınca görmediği planını mırıldandı.

"Sarkıntılık ettiği Suzan Pınarla onu karşılaştıracam."

344

(6)

Serap Uzunova cumartesi gününü de gecesini de hep evde korkarak geçirdi.;

Evdeki yalnızlığı'Onu büsbütün tedirgin ediyordu. Bir ara teyzesine telefon ederek Adapazarı'ndan çağırmasını düşünüyordu. Olayı ona açıklamak zorunda kalabilirdi. Başka çaresi yok gibiydi. Yaşlı kadının epey söylenip dırdır edeceğini tahmin edebiliyordu. Ama başka kime açılabilirdi ki? O ne de olsa evde bir can, bir nefesi. Onun kendisini koruyamayacağını biliyordu; yine de destek olur, yüreğini hafifletirdi.

Sadi dönecekti..

Er ya da geç geri gelecekti...

Olay ı takip eden iki günün tatil olmas ı daha da kötü olmu ştu. Gündüzleri nispeten oyalanabiliyor, kendini işe vererek o kabusu aklından çıkarmaya çalışıyordu ama gece karanlık basıp, o koca viranede yalnız kalınca bütün korkuları geri geliyor, ya şamı zindana dönüyordu. Dün gece evin bütün ışıklarını yakarak uyumaya çalışmıştı, ona da uyku denirse..

345

n

Pazar günü bitmek üzereydi.

Ve önünde koca bir gece vard ı. Bu ürpertici evde tek başına geçireceği yeni ve uzun bir gece. Güneş batmıştı. Pencerelerden gecenin alacakaranlığı içeriye süzülüyordu. Yerinden kalkt ı, perdeleri sıkı s ıkı örttü. Sebepsiz yere yüreği çarpmaya başlamıştı. Evin içinde çıt çıksa dikkat kesilip dinliyordu. Dün gece sağanak halinde yağan aşırı ya ğmurdan sonra evin ıslanıp genle-şen tahtaları, temmuz güneşinin kavurucu sıcağı ile daral ıp büzülerek sesler çıkarmış ve Serap' ın yüreğini ağzına getirmişti. Her an kapının çalınıp Sadi'nin gelmesinden korkuyordu.

Bu geceyi evde geçiremem, diye dü şündü. Bu korkunç bekleyişe dayanamayacaktı. Gece yatısına gidebileceği hiçbir yakın akrabası da yoktu koca şehirde. Bitişik komşusu Zehra sıkı f ıkı oldu ğu bir kadındı ama kocas ı evdeyken sana yat ıya geldim diye gidemezdi. Üstelik bunca yıllık komşuluklarına rağmen birbirle-rinde hiç gece yatısına kalmamışlardı. Buna gerek de yoktu zaten. Şimdi böyle bir istekte bulunursa, Zehra ne düşünürdü? Ona korktuğunu da söyleyemezdi, açıklayacak uygun bir gerekçesi yoktu. Bunca yıldır yazları teyzesi Adapazar ı'na gidince, evde hep yalnız kalırdı. Buna alışıktı.

Yine bir tahta g ıcırdadı.

Ses sanki Serap' ın beyninin içinde yankılar yarattı.

Duramayacakt ı. Hırkasını ald ı, karanlık iyice bastırmadan Zehra'ya gitmeye karar verdi. Teklifsizdiler; o eve istediği saatte girip çıkabilirdi. Zehra'nın kocası Hayrettin Efendi zaten Allahl ı-ğın tekiydi, yanlarında oturmaz vaktinin çoğunu kahvede okey oynayarak geçirirdi.

Kocaman anahtar ını al ıp, sokak kapısını iyice kilitledi ve yürek çarp ıntılarıyla bahçeyi geçerek arkadaşının evine gitti. Sokak, akşamın ilerlemiş saatine ra ğmen oynayan, henüz eve girmeyen çocuklarla doluydu. İçi biraz rahatladı; kuruntu yapıyorum, diye söylendi. Sadi belki de hiç gelmeyecekti. Gelmemesi de normaldi aslında. Belli ki eve hırsızlık amacıyla gelmiş, fazla-

346

dan kad ını yaln ız ve istekli görünce sevişmiş, tam evi soyacağı s ırada da o anlaşılmaz krizi tutmuştu. Utanması ve çekinmesi laz ımdı. Ne yüzle geri dönebilirdi?

Mant ığı böyle demesine ra ğmen, içindeki korkuyu yenemi-yordu.

Zehra onu sevinçle kar şıladı.

Sonra birden an ımsadı, Hayrettin Efendi, Edirne'ye gitmiş ve henüz dönmemi şti. Bu gece evde olmayacaktı. Zehra, büyük kızı ile televizyonda abuk subuk bir e ğlence programı seyrediyordu. Serap'a da, "Aman çok hoş, sen de seyret," diye ısrar etti. Serap koltuğa ilişip, boş gözlerle ekrana bakmaya başladı. Gördüklerinden bir şey anladığı yoktu ama önemli de de ğildi. İnsan arasına karışıp, yalnızlıktan

sıyrılmıştı.

Reklam aras ında "Zarife koş, Serap teyzene bir çay demle, hep beraber içeriz" diye söylendi. Kız programa yetişememenin endişesiyle ok gibi yerinden fırladı. Serap:

"Öteki çocuklar nerede?" diye sordu.

Zehra, "Hâlâ sokakta oynuyorlar" dedi.

"Geç olmad ı mı?"

"Ayol, onlar ı b ıraksan sabaha kadar içeri girmezler. Ziflendiler yine dışarı fırladılar. Babaları evde olsa, ondan korkup bu saatte dışarı çıkmazlar. Aldırma sen, onlara bir şeycik olmaz."

Serap sesini çıkarmadı.

Zehra birden tuhaf tuhaf yüzüne bakt ı.

"Sende bir gariplik var ayol! Bir şey mi oldu?"

Serap kızardı.

"Yok bir şey," dedi. Olanları anlatamazdı.

Fakat bu kadar ı bile, ortada bir gariplik oldu ğunu anlatmaya yetmişti. Kadın ısrar etti.

"Vallahi var! Sen bir şey gizliyorsun. Anlamıştım zaten; vakitsiz gelişinden anlamıştım. Sen hiç bu saatte bana gelir misin?"

"Niye gelmeyeyim can ım? Yalnızlıktan sıkıldım biraz."

"Yalan. Sana bir şey olmuş. Ben anlarım."

347

Serap ne diyece ğini bilemedi. Önüne baktı. Zehra'ya açılmakta kararsızdı. En yakın ve en iyi komşusuydu, fakat ağzında bakla ıslanmazdı.

"Söylesene kız ne oldu? İnsanı çatlatıcaks ın!"

Serap biraz daha ezildi büzüldü.

" Şimdi olmaz," dedi.

"Ayol meraktan çıldırırım, konuş."

"Olmaz dedim. Zarife'nin yan ında konuşamam. Utanırım."

Kom şusuna ait önemli bir sırrın merak ve telaşı ile Zehra:

"Biti şik odaya geçelim," dedi. "O şimdi gelince programa dalar, dalınca da bizi kesseler işitmez, hadi

geçelim."

Bizi kesseler i şitmez lafı, Serap'ı yeniden titretti.

Bu gece yard ım ve deste ğe ihtiyacı vard ı. Korkusunu yenebilmek için birine aç ılmak, içini dökmek zorundaydı. Olayların bir kısmını k ısa keserim veya tamamını anlatmam, diye dü şündü. Zehra'nın yorumu artık umurunda değildi. Ama içindeki korkuyu biriyle paylaşmalıydı.

Biti şik odaya geçtiler.

"Hadi, meraktan çatlıyorum," dedi Zehra. "Yoksa hayırlı bir haber mi var? K ız, söylesene, iyi bir talibin mi çıktı?"

"Dü şündüğün gibi değil," diye mırıldandı Serap.

"Peki, ne oldu?"

"Cuma gecesi ba şıma bir iş geldi. Feci bir şey..."

"Hayrola?"

"Pek hay ırlı de ğil."

"Sen hele bir anlat."

"Bak, tamamen aram ızda kalacak, anlıyorsun değil mi? Etraf duyarsa rezil olurum."

"Deli misin ayol? Kime söylerim?"

Serap bundan pek emin de ğildi. Zehra'nın ayaklı gazete gibi mahalleyi dedikoduya bo ğduğunu da bilirdi fakat korku ve çaresizlik duygusu, birilerine aç ılmak ihtiyacını önüne geçilmez hale getiriyordu.

348

"Cuma gecesi i şten çıktıktan sonra dü ğme astar filan gibi ufak tefek ihtiyaçlarımı almak için Beyo ğlu'na çıkmıştım. Teyzem gittiğinden beri yalnızlıktan da bunalıyordum. Bir de ğişiklik olur, diye düşünmüştüm. Alışveriş uzad ı, yoruldum, acıktım da, şeytan dü rttü rastgele bir pastaneye girdim. Keşke girmez olaydım."

"Eee?"

"Masaya, tam kar şıma bir genç adam gelip oturdu."

Zehra s ırıttı, "Ulan kız, yoksa bu yaştan sonra bir tıfila gönlünü mü kaptırdın?"

"Saçmalama kuzum!"

"Peki, sonra?"

" Şey... itiraf edeyim ki, biraz heyecanlandım."

"Devam et."

"Önceleri adama hiç yüz vermedim. Fakat ask ıntı oldu. Konu şalım, arkadaşlık kuralım, diye ısrar etti."

"Sen de kabul etseydin kız! Herhangi bir engel mi vardı?"

Serap suçluluk^ duygusu içinde daha şimdiden savunmaya geçmişti. Olayları de ğiştirerek anlatmaya devam etti.

"Olur mu can ım, deli misin? Tanımadığım yabancı biri ile nas ıl öyle arkadaşlık kurabilirim? Tabii itiraz ettim; olmaz, kabul edemem, peşimi bırakın dedim. Oralı olmad ı. Sizi çok beğendim, artık sensiz yapamam, niyetim çok ciddi filan gibi bir sürü laf etti. Sinirlenip pastaneden çıktım. Aaa, bir de ne göreyim? Herif yanı ba şımda değil mi? Peşimi bırakmıyor. Telaşa kapıldım. Her neyse, uzatmayayım, otobüse binip eve döndüm."

" İlahi Serap, bunda telaşlanacak ne var? Yüzüne bakılacak, güzel kadınsın, daha gençsin de, olur böyle şeyler!"

"Dinle!.. Bu kadarla kalmad ı. Eve geldim, soyundum dokundum. Herifi unuttum."

Zehra'n ın heyecanı artt ı birden. Daha ciddi bir şeyler olduğunu sezinlemişti.

Serap devam etti.

349

"Sonra yatt ım. Yorulmuştum. Hava sıcak mı s ıcak. Sırtımda kombinezonla uyuya kalmışım."

Zehra bundan sonra duyacaklar ını anlam ışı gibi gözleri parlad ı. Pür dikkat komşusunu dinlemeye devam etti.

"Saat her halde gece yar ısını geçmi ş olmal ıydı, birden gözlerim açıldı. Bir gariplik hissetmiştim odanın içinde. Sanki hafif bir gürültü, derinden gelen bir soluma ya da iç çekiş gibi bir şey. Bilirsin, bizim ahşap evlerde çok ses çıkar; huylandım, içime bir kurt düştü. Kalkıp elektriği yaktım. Bir de ne göreyim, o herif kapının önünde durmuyor mu?"

"Ne diyorsun? Yatak odas ının içinde mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Aman Allah ım. Bağırseydin hemen."

"Ne ba ğırması ayol? Neredeyse korkudan alt ıma edecektim. Herifin elinde kocaman bir bıçak vardı ve çırılçıplaktı?"

Zehra ayn ı deh şeti yaşıyormuş gibi:

"Aboo," diye bağırdı. "Vay namussuz vay! Kız, yoksa sana bir şey mi yaptı?"

Serap önüne baktı. Bundan sonrasını nasıl anlatacağını bilemiyordu.

"Korkudan titriyordum. Dediğin gibi bağıırıp çılgılık atmak istedim. Herif hemen üstüme atladı, ağzımı

kapatıp, bıçağını boğazıma dayadı."

Zehra'nın gözleri büyümüştü. "Vah kardeşim vah," diye dizlerini dövüyordu.

"Herif beni yatağa attı. Üstümdekileri zorbaca parçalayıp çıkardı. Karşı koyamıyordum. Halim haraptı, anlamıştım artık, bu herif ırzıma geçecekti. Bir yandan da çılgınca beni öpüp okşuyordu. Düşünebiliyor musun, ne haldeydim?"

Zehra'nın neredeyse heyecandan nefesi kesilmişti, anlıyorum dercesine başını salladı.

"Tam herif o işe başlıyordu ki, birden adeta çıldırdı." "Nasıl yani? Zevkten gözü mü döndü demek istiyorsun?"

ORHAN KEMAL 350 İL HALK KÜTÜPHANESİ

Serap kekeledi.

"Hayır, çocuk gibi davranmaya başladı."

"Anlamadım? Ne demek o?"

"Ben de pek anlamadım zaten. O güçlü, kuvvetli adam, az evvel beni kollarında kemiklerimi kırar gibi sevip okşarken birden bana "anne" demez mi?"

"Ayol manyak mıydı bu?"

"Tabii manyak! Delinin teki! Önce benimle sevişmek için saldırırken orospu diyordu, sonra da anne demeye başladı."

Zehra'nın bir kaşını havaya kaldırdı, tuhaf tuhaf Serap'ın yüzüne baktı.

Yüzünde garip bir ifade oluşmuştu.

"Sonra ne oldu? Sana tecavüz etti mi?"

Serap derin bir soluk aldı. Ne kadar mutlu anlar yaşadığını, kendini ona nasıl coşku ve arzu ile teslim ettiğini asla söyleyemezdi.

"Hayır. Beni öldüreceğine emindim. Bıçağı hep göğsüme tutuyordu. Ama ne ırzıma geçti, ne de başka bir şey yaptı!"

"Peki, ne yaptı?"

"Çocuk gibi konuşmaya başlayınca cesretlendim. Beni annesi sanmaya başlamıştı. Defol git buradan, diye bağırdım; hayrettir giyindi, tıptır tıptır yürüyüp gitti. Ama ödüm kopmuştu. Bütün gece korkudan

uyuyamadım. Sabaha kadar, yeniden gelir korkusuyla, pencerenin önünde nöbet tuttum."

"Ayol bize seslenseydin ya! Ya da telefon etseydin."

"Ak ıl mı kald ı kafada? Korkudan yüre ğime iniyordu."

Zehra tam olarak inanmam ıştı.

"Dün sabah sana kahve içmeye geldim, bana bu olaydan hiç bahsetmedin. Böyle şey hiç saklanır mı?"

"Çok utanm ıştım Zehra. Konu komşuya rezil olacaktım."

"Saçmalamasana... Ben elalem miyim? Bunca yıllık komşuyuz. Neredeyse namusuna, canına kıyacaklarmış, sen rezaletten dem vuruyorsun."

351

"Ne yapay ım? Utandım işte! Herif yeniden gelir diye, geceleri yalnız kalmaktan çok korkuyorum, zaten bu kadar korkma-sam sana da gelmezdim."

"Delinin zoruna bak! Bu gece seni bırakmam. Bizde kalırsın. Zarife'nin odasında yatarsın."

"Sa ğol kardeşim. Ben de bunu söylemeye utanıyordum."

Zehra bir an dü şünceye daldı. Sonra bilgiç bir tavırla:

" Şu herifi bana biraz tarif etsene," dedi.

"Nereden tan ıyacaksın ayol? Şeytan görsün yüzünü."

"Olsun, sen hele bir tarif et."

Zehra'n ın ısrarı kar şısında Serap hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. Oysa Sadi'nin vücudunun en mahrem yerleri bile gözünün önünden gitmiyordu.

"Uzun boylu, iri yap ılı, uzun sarı saçlı, levend gibi biriydi."

"Saçlar ını arkas ında mı topluyordu?"

"Evet."

"Kara güne ş gözlükleri de kullan ıyor muydu?"

Serap deh şetle irkilerek bağırdı.

"Evet... Nereden biliyorsun? Yoksa? Aman Allah ım yoksa... sana da mı?.."

"Ayol bu o!.. Garanti o!"

"O dedi ğin kim?"

"Kar ındaşen Jack, yahu!"

"Hay ır, hayır yabancı de ğildi. Çok düzgün Türkçe konuşuyordu."

Zehra büyük bir ke şifte bulunmuş gibi elini dizine vurdu.

"Dünyadan habersizsin be Serap! Kar ındeşen Jack'ı tan ımıyor musun?"

Serap tam bir şaşkınlıkla, "Yoo," dedi. "O da kim?"

"Tabii ya.. Hiç televizyon seyretmezsin ki. ABC kanal ını iz-leseydin kimden sözetti ğimi hemen anlardın."

"Neler saçmal ıyorsun Zehra? Bunun televizyonla ne ilgisi var?"

352

"Sen öyle san. Gazetede bile cinayet haberlerine bakmazs ın. Ayol İstanbul bu haberlerle çalkalanıyor. Etrafta manyak bir katil var. Başiboş dola şıyor. Tam senin tarifine uygun. Bak ben bile bir dinleyişte sana saldırganın tarifini verdim. Vah kardeşim vah, bu kez piyango demek sana çarptı. Yat kalk şükret ki herif seni öldürmedi."

Zehra'n ın gözleri büyümüştü. Heyecanından yerinde dura-mıyordu. Serap hâlâ onun söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı. Ancak Sadi'ye tıpatıp benzeyen tarifine de çok şaşırmıştı.

"Kim bu adam?" diye sordu.

"Bilinmiyor ki; i şte, öyle bir manyak. Önce kadınların ırzına geçiyor sonra da karınlarını de şerek öldürüyor."

Serap oturdu ğu yerde inledi. Bu, gerçekten Sadi olabilirdi.

Zehra, "Tabii sen polise de telefon etmedin, de ğil mi?" diye sordu.

"Nas ıl edeyim canım? Neyi ispat edebilirim? İşin içinde bir de etrafa rezil olmak var. Polisi arayamazdım."

"Yine z ırvalıyorsun.4Yahu bunda senin ne günahın var? Herif ansızın evine girmiş, sana saldırmış."

Serap olay ın böyle gelişmediğini bildiği için itiraza yeltendi.

"Hay ır, asla polisi aramam."

"Niye?"

"Ad ım çıkar, lekelenirim. Elalem başka şeyler de düşünür."

"Çocukluk etme Serap! Herifin tekrar gelmesinden korkmuyor musun? Adam ı gördün, gerçekten katil oysa, seni öldürmeyi bir daha deneyecektir."

Serap da bundan korkuyordu. Yerinde büzülüp kald ı.

Tam o sırada Zarife elinde çay bardaklarıyla odaya girdi. "aylarınız hazır. Hadi öteki odaya gelin de televizyon programını seyredelim" dedi.

Annesi sinirli bir şekilde, "Sen seyret, bizi yalnız bırak. Serap teyzenle önemli bir konuyu konuşuyoruz," diye terslendi.

At Kuyruklu Adam—F.23

353

Kız duruma dünden razıydı, odaya geçti, televizyonun sesini biraz daha açtı.

Serap bitkin bir sesle:

"Ne yapacağım şimdi?" diye mırıldandı.

Zehra çoktan düşünmeye başlamıştı bile.

"Bir fikrim var," dedi. "İstersen Sibel Candan'ı arayalım."

"O da kim?"

Çok saf bir kadınsın Serap! Sibel Candan'ı da tanımıyor musun?"

"Yoo. Adını ilk defa işitiyorum."

"Sibel Candan, o programın yapımcısı."

"Hangi programın?"

"Hangi programın olacak ayol, Karındeş«n'i halka tanıtan programın sunucusu tabii. Çok şeker, çok tatlı bir kız. Bayılıyorum ona."

Serap saf saf komşusuna baktı.

"Bana ne yarar dokunacak?"

"Ondan yardım isteyelim. Polisten çekinen, huylanan, rezil olurum diyen sen değil misin? Madem polise gitmek istemiyorsun, biz de ona başvuralım."

"Sen oynattığın galiba? Ben polisten huylanıyorum, sen televizyonla bütün Türkiye'ye reklam edeceksin beni. Pes doğrusu."

"Öyle ya güven yok. İsminin ve resminin yayınlanmasına engel oluruz."

"İstemem. Onlara güvenemem. Ya benimle röportaj filan yapmaya kalkarlarsa? Bazen öyle abuk subuk programlar görüyorum kanallarda. Rezillik. Kesinlikle istemem."

"Dedim ya, her şeye izin vermezsin. Ayrıca, keşke ekranda gözüksen. Çok daha iyi olur senin için."

"Nedenmi şö?"

"Me şhur olursun ayol?"

"A şkolsun Zehra! Benimle alay mı ediyorsun?"

"Ne münasebet. Dü şünsene biraz. Adamı gördün, onu tan ı-

yorum diye televizyona  ıkarsan, herif bir daha yaklaşır mı sana? Korkar. Polis evini gözetliyor sanır."

Serap kararsızdı. Fikir hiç de parlak gelmiyordu ona.

"Vallahi bilemiyorum," diye mırıldandı.

"Hadi durma, hemen telefon edelim."

"Olmaz, biraz düşünmem lazım. Çekiniyorum."

"Anla şana, başka çaren yok. Bir kadın olarak kabuğuna çekilip, çaresiz bir şekilde adamın ikinci kere gelişini bekleyemezsin."

"İşten izin alır, bir süre Adapazarı'na giderim."

"Ömür boyu orada oturacak de ğilsin ya?"

Serap sustu.

Zehra diretiyordu.

"Hadi, inat ılık etme, ABC televizyonunu arayalım."

"Peki, ne diyece ğiz?"

"Sordu ğun soruya bak! Yahu olayı ya şayan sensin, ne oldu ise onu anlatacaksın."

Serap'a kalsa asla buna yana şmazdı. Ama Zehra yerinden kalkarak kadını kolundaki kavrad ı, adeta iteleyerek sofaya, telefonun yanın do ğru sürükledi. Kızı Zarife'ye hiçbir neden göstermeksizin, "Hadi do ğru yata ğa" diye ba ğ ırdı. Genç kız homurdanarak odasına yollandı.

Erdal Tunal ı yirmi dört ya ş ında, cin gibi bir delikanlıydı. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesini bu yıl bitirecekti. Bir yandan okuyor, bir yandan da part-time çalışarak babasına muhtaç olmadan eğitimini tamamlamaya çalış ıyordu.

ABC Televizyonunda bir aile dostu vasıtasıyla iş bulmuştu. İşini seviyordu ve en büyük ideali üniversiteyi bitirdikten sonra da burada daha iyi yerlere gelebilmektir.

Saat 22 sular ıydı.

Gece çal ış ıyordu ve baş ını ka ş ıyacak zaman bulam ıyordu. Masasındaki telefon çald ı, ince ve ürkek sesli bir kadın Sibel

Candan' ı ar ıyordu. Erdal içinden, "al bir tane daha" diye homurdandı. Şu son günlerde Sibel Hanıma hazırladığı program için yüzlerce telefon geliyordu. Fakslar da cabas ıydı. Bir sürü insan Sibel Candan'ın hayali katili Karındeşen Jack'ı gördüklerini, tan ıdıklarını ya da nerede oldu ğunu bildiklerine ilişkin

durmadan telefon ediyorlardı. Erdal homurdandı. Yahu bu insanların işi gücü yok muydu? O kadar meraklıysalar polisi niye aramıyorlardı? Bıkmış ve yorgun bir sesle:

"Sibel han ımı bu saatte bulamazs ınız efendim," dedi.

ince, ürkek ses, "Çok hayati bir konuda görü şecektim," diye adeta yalvardı.

"Üzgünüm. Yar ın sabah bu numaradan tekrar arayın. Kendisini bulursunuz."

K ısa bir sessizlik oldu.

Hatt ın öbür ucundan Erdal'ın kulağına başka bir kadının fısıltıları geliyordu, içinden gülümsedi, belli ki konuşan kadına başkaları yol gösteriyordu. Kad ının sesi tekrar duyuldu.

"Acaba, şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Nerden bileyim han ımefendi?"

"Peki, ev telefonunu verebilir misiniz?"

"Buna yetkili de ğilim. Sibel hanımın kesin emri var." Sonra kadını ba şından savmak için, "Adınız ve numaranızı verirsiniz, sizi yar ın o arayabilir."

"Serap Uzunova," dedi kad ın ve arkasından bir telefon numarası verdi.

Erdal not etti ve telefonu kapatt ı. Niçin aradığını bile söylememi şti. Delikanlı ba şını iki yana sallad ı sonra kâğıdı buru şturup çöp sepetine attı. Sibel hanımı me şgul etmenin hiçbir anlamı yoktu. Böyle yüzlerce uydurma telefon geliyordu. Belli ki bu da programın etkisinde kalan vakti bol, dalgasını geçen, i şğüzarın tekiydi. Millete eğlence çıkmıştı.

"Vallahi as ıl bu insanların doktora ihtiyacı var," diye söylendi...

356

(7)

Pazartesi sabah ı iki sevgili i şe birlikte gittiler. Bütün bir hafta sonunu Sibel'in evinde sevişip koklaşarak geçirmişlerdi. İkisi de mutluluktan uçuyordu.

İlk tartışmalarını da arabada "kanal'a" giderken yapt ılar. Sibel evlenme kararı ald ıklarını hemen ilan etme taraftarıydı; fakat nedense Ayhan, biraz sabredelim diye itiraz etmiş ve uygun bir sebep ileri sürememi şth

Ayhan' ın bir beklediği olmalıydı.

Ama bunu aç ıklamaktan çekiniyordu. Genç kız da hafif bir burukluk oldu ama bunu sevgilisine hissettirmemeye çalıştı.

Televizyon binas ına gelince Sibel akşamki programın son hazırlıkları için odas ına giderken, Ayhan da fotoğraf laboratuva-rına doğru yollandı.

Sibel'in masas ının üstü dosyalar, raporlar, resimlerle doluydu, istekle masasına oturdu. Hayatında yeni bir

dönem açılıyordu. Seviyordu ve hayatının gidişatını tamamen de değiştirecek evliliğinin arifesindeydi. Belki bazı maddi sorunlar olacaktı, Ayhan'ı da

357

bunların rahatsız ettiğinin farkındaydı; fakat o yanında olduktan sonra bütün bunların üstesinden gelebileceklerine inanıyordu.

Masasının üstü Karındeşen'le ilgili olarak gelen fakslar ve telefon notlarıyla kaplıydı. Müdürden hemen bir yardımcı isteyip telefon ve faksın başına geçirtmeliydi. Aslında bunlarla kendisi ilgilenmek, arayanların ciddiyetini incelemek isterdi fakat ne yazık ki şu an, bunu yapacak ne vakti ne de imkânı vardı.

Çalan telefona isteksizce uzandı. Artık akşama kadar sus-mazdı.

"Buyrun, Sibel Candan," dedi.

Karşı taraftan ses alamamıştı.

İçini bir heyecan kapladı. Yoksa yine Turgut mu arıyordu? Aralarındaki ilişkinin bu kadar çabuk bitmeyeceğini o da tahmin edebiliyordu. Anladığı kadarıyla Turgut yakasını kolay kolay bırakmayacaktı. Zaten bunu yüzüne karşı da söylemişti.

Tekrar "Alo" dedi.

ince bir kadının sesi, "Sibel Hanımla mı görüşüyorum," dedi.

"Evet benim."

"Şey... sizi dün de aramıştım... fakat bana telefon etmediniz."

"Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Serap Uzunova. Yoksa size telefonumu iletmediler mi?"

Sibel genzini temizledi.

"Ne için aramıştınız acaba?"

Kısa bir sessizlik oldu. İnce ses belirgin bir tedirginlik ile:

"O'nun için," dedi. "O adam için."

Ses adeta ağlamaklıydı.

Sibel, telefondaki kadının, kimi kastettiğini anlamıştı. Bozuntuya vermeden:

"Kimden söz etti ğinizi anlayamadım," dedi.

"Hani şu kadınların karnını kesen adamdan. Program ınızda bahsettiğiniz kişiden."

"Evet, anlad ım. Buyrun, sizi dinliyorum."

Kad ın yine sordu. "Benim adı mı size vermediler mi?"

"Kusura bakmay ın," dedi Sibel. "Büroya yeni geldim. Bu konuda çok ihbar telefonları al ıyoruz. Herhalde sizinkine henüz rastlayamadım."

" İşittiğime göre bu konuya çok ciddi eğiliyormuşsunuz."

"Do ğrudur."

"Sizinle görüşmem lazım."

Sibel bu tür ba şlangıçlara alışmıştı art ık. Fakat kad ının sesinde belirli bir tedirginlik vardı, korkuyor gibiydi. Durum ilgisini çekmişti."

"Buyrun, ne söylemek istiyorsunuz?"

"O adam beni de ziyaret etti?"

Kad ının kullandığı ziyaret kelimesi komi ğine gitmişti.

"Ziyaret mi dediniz?"

"Evet. Cuma ak şam ı, gece yarısına do ğru evime geldi. Benimle sevişmek istedi."

Sibel'in bir anda ümidi k ırıldı.

Kar şısında bir telefon sapı ğı daha olmalıydı. Zaten arayanların ço ğu böyleydi. Sırf eğlence olsun diye arıyorlardı.

"O oldu ğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Kesin bir şey söyleyemem. Ama tariflerinize uyuyor."

Kad ını ba şından savmak istedi Sibel. Ona yeterince zaman ayırmıştı.

"Yaa," diye m ırıldandı. "Ama o olsaydı, şu anda hayatta bulunmazdınız."

"Yani beni öldürürdü mü demek istediniz?"

"Aynen öyle. Oysa siz ya şıyorsunuz."

Hatt ın öbür ucundaki Serap duraladı.

"Belki de hakl ısınız, yanılmış olabilirim. Belki de niyeti h ırsızlıktı. Beni yatakta çıplak görünce

bundan yararlanmaya kalkışmış olabilir."

"Bak ın, siz de emin değilsiniz."

Sibel telefonu kapamaya hazırlanıyordu ki kadının son cümlesi karşısında birden irkildi. İyi işitememişti sordu:

"Pardon, ne dediniz?"

"Krizi geçirmeseydi belki beni öldürürdü, bundan emin de değilim dedim."

"Ne krizi?"

"Şey... Söylemeye fırsat bulamadım. Adam tam bana saldırmaya hazırlanırken bir krize girdi. Ya da onun gibi bir şey. Bilmem ki o halı nasıl anlatmalı? Ben kriz diyorum, tam anlayamadım; çocuklaştı birden. Tuhaf bir hal aldı."

"Şunu anlatsanıza biraz."

Serap dilinin döndüğü kadar Sadi'nin durumunu anlatmaya çalıştı.

Heyecanından kekeleyordu..

Sibel kadının eğlence olsun diye telefon etmediğini anlamıştı artık. Bunun alelade bir saldırı olayı olup olmadığını bilemezdi fakat incelemeye de girdi, kadının adresini aldı ve öğleden sonra uğrayacağını söyledi.

İçine bir kurt düşmüştü. Önsezileri kadının katil hakkında esaslı bir tanıyı olduğunu söylüyordu. Telefonu kapattığında kıs kıs güldü. Şimdi Ayhan'dan bir adım ilerdeydi...

* * *

Süleymaniye'deki Molla Hüseyin Sokağı bir çıkmazdı. Bele-diye'nin ihmaline uğramış eski arnavutkaldırımları üzerinde sekerek yürüdüler ve aradıkları evi bulmakta zorluk çekmediler.

Sıcak yine etrafı kavuruyordu.

Bahçe kapısının menteşeleri açılırken kulakları tırmalayan gıcırtilar çıkardı. Ayhan elinde kamerasıyla hafifçe Sibel'i dirseğinden tutarak bahçeye girdi. Susuzluktan kurumuş toprak yolda yürüdüler.

Ah şap evin daha kapısına varmadan, kapı ardına kadar açıldı

ve eşikte iki kadın belirdi. Sibel eşikteki kadını dikkatle süzdü, «ırk yaşlarında, balık etinde, hafif toplu bir kadındı. Yüzündeki yarı utangaç, yarı suçluluk duygusundan, büyük şehre uyum

sağlayamamış bir ta şra kasabası insan ı oldu ğunu düşündü. Tokalaşmak için elini uzatırken "Ben Sibel Candan," dedi. Kadın daha şimdiden titremeye başlamıştı. Yüzü sararmış, cildi gerilmişti. Devamlı gözlerini kaç ırıyor, ayaklarının ucuna bakıyordu. Utanarak, "İçeri buyrun, lütfen" diyebildi.

Ayhan da ev sahibesinin arkas ında duran kadına bir göz attı. Yüzünde sırnaşık bir gülümseme vardı; ünlü bir televizyoncuğu evde ağırlamanın keyfini çıkarıyormuş gibi, yerinde duramayarak "buyrun, buyrun" diye koşuşturmaya başlamıştı.

Ta ş bir avluya girdiler. Eski ve ah şap olmasına rağmen, evin tertemiz bir görünümü vardı. Yerdeki aşınmış mermerler mis gibi sabun kokuyordu. Yak ıcı s ıcaktan içeriye girince mermer avlu Ayhan'ın içini serinletti.

Tahtalar ı kararm ışı bir merdivenden üst kata t ırmandılar. Evin uzun zamandır tamir görmediği belliydi. Üst katın ahşap sofasında dört kişi birderi yürüyünce alt kattaki lamba sarsılıyor, pencere camları garip sesler çıkarıyordu. Evde gıcırdama, döşemede esneme başlamıştı.

Sade dö şenmiş bir oturma odas ına aldılar misafirlerini. Orta masasının yanındaki'eski hasır sandalyeye oturan Sibel, "Evet, anlatın bakalım şimdi," dedi. "Sizi dinliyorum."

Serap müthi ş utan ıyordu.

Telefon etti ğine bin pişman olmuştu. İçinden, keşke Zehra'nın sözüne kanmasaydım diye geçirdi. Pazar gecesini komşusunun evinde geçirmiş, sabaha kadar da uyuyamamıştı. Televizyon kanalına telefon etmekle işin daha da büyüyüp rezalete dönüşeceğini biliyordu ve nitekim de öyle olmuştu. Ertesi gün işinden izin alıp gitmemiş, Zehra'nın ısrarıyla bu sabah onlarla temas kurulmuştu sonunda. Göz ucuyla Ayhan'a baktı, adam rahat hareketlerle kamerasını ayarlamaya çal ı şarak odanın içinde dola-

I

şıp duruyordu. Sıkıldı ve utandı ı ondan, olanlar ı bir erke ğin yanında anlatamazdı.

K ızarıp bozarak Sibel'e döndü.

"Acaba yaln ız görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Odada bir an şaşkınlık oldu.

En fazla şaşıran da Zehray'dı. Kendisinin de odadan çıkıp çıkmayacağını kestiremedi ğinden bön bön bakındı. Ayhan kapıya doğru yürüdü. Sibel, Zehra'ya bakarak.

"Lütfen bizi yaln ız bırakın," dedi.

Zehra istemeyerek yerinden kalktı, çok şey kaçıracağını farkındaydı. Biraz gücenmiş gibi Serap'a bakt ı, bu kadar şeyi ayarlayan o olduğuna göre, bunu kendisine yapılmış bir haks ızlık gibi görüyordu. Ayhan'ın peşinden çıkıp kapıyı üzerlerine kapadı ı.

iki kad ın odada yalnız kalmışlardı.

Sibel, ev sahibinin hâlâ üzerindeki tedirginli ği tam olarak atamadığının farkındaydı.

" İşte yalnızız. Sizi dinleyebilirim," dedi.

Serap içini çekti.

"Asl ında bütün bu olanların hiç başıma gelmemesini dilerdim ama oldu bir kere, çok pişmanım."

Sibel, kad ının yaptığı giri şten henüz söylemediği önemli bir şeyler olduğunu sezinledi. Durum gittikçe ilginçleşiyordu.

"Önce bir şartım var," dedi Serap. "Size bütün olanları anlatacağım ama bana söz vermenizi istiyorum."

"Nasıl bir söz?"

"Adımı ve resimlerimi televizyonda yayınlamayacaksınız. Şayet bunu kabul ederseniz konuşurum yoksa beni mazur görün."

"O zaman bunun haber niteliği kalmaz ki."

"Siz bilirsiniz, aksi halde namusum iki paralı olur, bunu kabul edemem."

Sibel çaresizlik içinde kadının gözlerinin içine baktı.

"Pekâlâ, söz veriyorum," dedi.

Kadının çok endişeli ve gergin olduğu görünüyordu.

362

W

Genç kız anlayışla başını salladı ve "Size tecavüz etti, değil mi?" diye sordu.

Serap başını önüne eğerek, "Hayır," dedi. "Ona kendi arzumuyla teslim oldum. Bilerek ve isteyerek."

»Sibel şaşırarak başını kaldırdı. "Sizi silahla tehdit ettiğini söylemişsiniz." Serap acı acı gülümsedi. "Bu, sevişmemizden çok sonraydı" diye fısıldadı.

Genç kız kadına yaklaştı, anlayışla elini omzuna koyarak usul usul okşadı. Onu anladığını belirtmek istemişti. Serap'ın titrediğini görüyordu. "Evli misiniz?" "Dulum." "Boşandınız mı?"

"Hayır. Kocam on iki sene evvel öldü." Sibel kadının duygularını anlar gibi oldu. j:fc "Bu durumu dışardaki komşunuz bilmiyor, değil mi?"

| İ "Hayır. Sizin de açıklamayacağınızı umarım. Bana söz ver-

il mistiniz." 5-

| i "Evet, evet kimse bilmeyecek, müsterih olun."

Serap biraz rahatladı. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Karşısındaki kadın, hayatında ilk defa gördüğü bir yabancı bile olsa, bu korkunç sırrı paylaştığı için rahatlamıştı.

Sibel, "Sizi anlıyorum," diye fısıldadı. "Bence pek büyütmeye gelmez. Hepimizin başına gelebilecek olağan bir şey. Sizin şanssızlığınız karşınıza çıkan adamın hasta olması." "Teşekkür ederim, çok

anlayışlısınız." "Dedim ya, unutun bunu. Şimdi lütfen bu adam hakkında bana biraz bilgi verin."

Serap kuruyan dudaklar ını diliyle ıslattı. Önce yutkundu sonra, "Adı Sadi Yamaner'di" dedi. Sibel dehşetle irkildi. Bir yerine iğne batırılmış gibi s ıçradı. "Yamaner mi yoksa Atamer mi?" diye sordu.

"Yamaner."

"Atamer olmad ığına emin misiniz?" "Bana Yamaner dedi."

Bu kadar soyad ı benzerli ği olamazdı. Sibel bunun bir tesadüf olduğuna inanamazdı. Ürperme sırası ona gelmişti. "Güzel, iri, yeşil gözleri var mıydı?" "Evet, aynen öyle. Yoksa onu tanıyor musunuz?" Sibel bu sorunun gerçek karşılığını veremezdi. Sesini kısarak:

"Sizin gibi baz ı görgü tan ıklarının ifadesinden biliyorum" diye mırıldandı.

"Do ğrusu çok çekici bir adamdı. Onunla konuşmya başlar başlamaz içimde bir şeylerin değiştiğini, yüreğimin pır pır ettiğini hissettim. On iki sene sonra başıma ilk kez geliyordu bu hal."

Sibel kad ına hak verdi içinden. Onun ne kadar etkili biri olduğunu bilirdi. Şayet düşündüğü kişiye tabii... "Sizi o mu buldu?"

"Evet, Beyo ğlun'da bir pastanede. Teklifsizce gelip masama oturdu."

Do ğrudur yapar, diye düşündü Sibel. "Kibar, ince, anlayışlı m ı davrand ı?" Serap ilk kez gülümsedi.

"Sanki onu tan ıyor gibi konuşuyorsunuz. Gururumu okşayan laflar etmişti, etkileyici bir yanı vard ı; ya da bana öyle gelmişti. Pastaneden çıkınca bir taksiyle eve geldik. Ertesi gün yeniden buluşmayı

kararlaştırmıştık. İçeri girerken beni kapının önünde öptü. Bunu utanarak söylüyorum ama aklım başımdan gitmişti. Bu tür bir öpüşmeye alışık değildim. Onu o gece kapıdan gönderdiğime çoktan pişman olmuştum. Umrım, beni anlıyor ve hak veriyorsunuzdur." Sibel sessizce başını sallad ı.

"Yukar ı ç ıktım, soyunup dökünüp yata ğa uzanmıştım ki, kapı çald ı birden. Onun geri geldi ği içime doğmuş gibi a şa ğıya koş-

turn. Yan ılmamıştım. Daha kapının eşiğinde tek kelime etmeden birbirimize sarıldık."

Serap' ın gözleri yaşardı. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Saatlerce sevi ştik. Beni bilmediğim, görmediğim, hiç tatmadığım bir zevk alemine taşımıştı. Saatler sonra bitkin bir şekilde uykuya dalmışım."

"Sonra?"

"Bir ara gözlerimi aç ım. Şimdi anımsamıyorum, ya bir gürültü duymuştum ya da yataktaki boşluğunu

hissetmiştim. Gözlerimi kırpıştırdım, şaşkın şaşkın ona bakakaldım. Tam yanı ba şımda, yatağın ucunda, tepemde dikilmişti. Çırılçıplaktı ve elinde kocaman bir b ıçak tutuyordu."

"Hani o büyük, t ırtıllı avc ı b ıçağından mı?"

"Avc ı b ıçağının ne olduğunu bilmem."

"Komando ya da Rambo b ıçağı diyorlar, ondan mı?"

"Vallahi, büyük, ürpertici bir şeydi işte. Önce ne olduğunu anlamadım. Gözleri-çakmak çakmaktı. Sinirden köpürmüş bir hali vardı ve devamlı bana hakaret ediyor, söyleniyordu."

"Ne diyordu mesela?"

"Affedersiniz Sibel Hanım, söylemeye utanıyorum ama bana nedense hep orospu tdiyordu."

"Sonra neler oldu?"

"Onun ruh hastası bir manyak olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Peki ne sanmıştınız?"

"Bir hırsız, bir soyguncu olduğu aklıma geldi. Yalnız yaşadığımı anlamıştı. Evi soymak amacıyla geldiğini düşündüm. Bu arada benden istifade de etmişti, herhalde evi soyacak, ben uyurken de kaçacaktı. Ne yalan söyleyeyim, önceleri öyle sandım; hatta çantamdaki tüm paraları bile almasını söyledim."

"Ne yaptı? Red mi etti?"

365

"Hem de nasıl? Sen beni hırsız mı sandığın orospu, diye yüzüme karşı bangır bangır bağırdı."

Sibel bir yandan da düşünüyordu. Kuşkuları gittikçe yoğunlaşıyordu. Tipik bir çift kişilik olayıyla karşı karşıyaydılar yine.

Tüyleri diken diken oldu. Korktuğu başına geliyordu. Ayhan haklı çıkacaktı galiba.

Serap'a, "Size kendinden hiç bahsetti mi?" diye sordu.

"Ressamım. Ayrıca parasızım dedi. Ama inanmadım."

"Neden?"

"Bizi eve getiren taksiye ödeme yaparken cüzdanımı görmüştüm. O zaman farkettim; cüzdanın içi para doluydu, hem de tıka basa. Yanlış anlamayın lütfen, kontrol için bakmadım ama meteliksizim diyen bir insanın cüzdanı o kadar dolu olmazdı değil mi? Bunları hep sonradan hatırladım. Olayla bütünleştirdim."

"Anlıyorum. Peki sizi öldürmek istediğine nasıl karar verdiniz?"

Serap kekeleydi.

"Kesin söyleyemem. Elindeki bıçağı belki bir aksilik halinde kullanabilirdi."

"O bahsetti ğiniz krize ne zaman tutuldu?"

"Tam o s ırada işte, bana hakaret ederken. Birden titremeye, vücudu kasılmaya başladı."

"Sara nöbeti gibi mi?"

"Hay ır, tam öyle denemez. Amcamın oğlu saralıydı. Sara nöbeti çok gördüm. O tür hastalar kendini kaybeder, yerlere yuvarlanır, ağzından köpükler gelir, konuşamaz. Bu öyle değildi."

"Nas ıldı peki?"

"Ne bileyim, bir tuhaft ı i şte. Gerçi titriyor, hafiften kasılıyordu ama bayılmamıştı, sanki akı yerinden gitmiş, kimliği değişmişti. Küçük bir çocuk gibiydi. En dikkatimi çeken şey, sesinin değişmesiydi. Beş ya da on yaşında bir çocuk gibi konuşuyordu. Yüz hatları sanki masum ufak bir çocu ğun haline dönüşmüştü. O sert, erkeksi hali tamamen kaybolmuştu."

366

"Bu durumda ne yapt ınız?"

"Önce anlayamad ım. Bir oyun yaptığını sand ım. Sonra da korktum. Hasta olduğunu ilk defa o zaman anladım. Ödüm koptu. Birkaç saniye sonra neler yapacağını bilemezdim. İşin ilginç yanı bana anne diye hitap etmesiydi. Beni karşısında annesi gibi görüyordu ve daha da ilginç onu cezalandırmamdan çekiniyordu. Bir ara korkudan yatağın altına saklanmaya kalkıştı."

"Sizin tutumunuz ne oldu?"

"Onun büründü ğü bu halden biraz rahatlamıştım. Cesaretlenir gibi oldum, çünkü benden korkuyordu. Hemen giyinip gitmesini söyledim. Yere düşürdüğü bıçağını bile almak istemiyordu, ki şiliği öylesine değişmişti ki, onun kendisine ait olduğunu farkında değildi. Neyse sonunda giyindi, bıçağını ald ı ve gitti."

"Giderken normale dönmü ş müydü?"

"Hay ır. Hâlâ bir çocuk gibiydi. Belki garibinize gidecek ama o kriz sırasında sanki yavaş yavaş ya ş ya ş ı büyüyor gibi geldi bana. Bu yüzden onu arkasından itekleyerek çıkardım. O sırada hâlâ dünyadan habersizdi.'*

Serap ba ş ını önüne e ğdi.

Yapt ığından vicdanen rahatsız olmuşcasına:

"Ufak bir çocu ğu gecenin yarısında kapının önüne koymuş gibi bir hisse kap ıldım. Ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Çok korkuyordum," diye inledi.

"Yani sizce d ışıarıya çıktığında krizi hâlâ devam ediyordu, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Nerede oturdu ğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sormad ım. Hiç aklıma gelmedi."

"Ke şke sorsaydınız."

"Do ğruyu söyleyeceğini sanmazdım. O bir hasta. Ressam ve parasız olduğuna da inanmıyorum zaten."

"Hakl ı olabilirsiniz. Demek size anne diye hitap etti; bu da gösteriyor ki çocukluk y ıllarından kalma

annesiyile ilgili ruhsal bir

367

sorunu olmal ı. Herhalde zaman zaman bunalıma veya bir krize girip o yıllara dönüyor ve kendini bir çocuk gibi hissediyor. Bu konuyu bir uzman hekimle görüşeceğim."

"Bu söyledi ğiniz mümkün mü?"

"Ben de bilmiyorum ama olabilir."

Sibel ba şını önüne e ğdi, kara kara düşünüyordu. Sonra titrek bir sesle:

"Serap Han ım, şimdi önemli bir sorunla karşı kar şıyayız"

dedi.

Serap gözlerini k ıza dikip hiç ağzını açmadan bekledi.

Sibel, kad ınca ğızı korkutmak istemiyordu ama gerçe ği de anlatmak zorundaydı.

"San ırım Sadi Yamaner dedi ğiniz ki ş i hasta ve tehlikeli bir katil. Krize girince acımasızca kadınları öldürebiliyor."

"Yan ılıyorsunuz," diye hemen atıldı Serap. "As ıl krize girince tehlikesiz oluyor, tam bir çocuk gibi. O zaman bakıma, korunmaya ihtiyacı oluyor."

"Durum pek öyle de ğil. Kanımca asıl saldırganlı ğı kriz hallerinde kendini gösteriyor. Çocuk haline nas ıl dönü ştü ğünü, bunu neyle açıklayacağımı bilmiyorum ama san ırım, onun gerçek krizi sizinle ilk kar şıla ştığı zaman baş lamış tı. Yani pastanede size rastlad ığı anda zaten o kirize girmi ş ti."

Serap' ın gözleri büyü dü, hemen itiraz etti.

"Yan l ışı nız olmalı. O sırada sizin benim gibi tamamen sıradan, normal bir insandı. Ak lı fikri yerinde, ne yapt ığını bilen biri. Bana hiç de hasta biri gibi davranmad ı. Gülmesi, konuşması, davranış ları her şeyi normaldi. Hatta affedersiniz, yatakta bile. Yan lıyor olmalısınız."

Sibel'in gözleri dald ı. Uzun uzun kar şıs ındaki kad ının ş aşkın yüzüne baktı.

"Yan ılmış olmay ı çok isterdim. Hâlâ emin de ğilim. Kesin karar vermek bir uzmanın iş i. Ancak dedi ğim gibi, o adam daha size Beyo ğlu'nda rastlad ığı anda bir krizin içinde olmal ı. Kimlik

368

de ği ş tirmeye çok önceden girmiş olmal ı. Ne zaman dersenez, bunu cevaplandı ramam."

"Buna nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Sibel az kaldı, onu tanıyorum diyecekti, son anda kendini toparladı.

"Bunu daha önceki olaylardan biliyoruz," diye geçiştirdi.

"Yaa!"

"Krizi atlatınca gayet sakin, kibar, son derece saygı duyulacak gerçek bir beyefendi gibidir."

Serap kuşkulandı.

"Sanki onu tanıyordun gibi konuşuyorsunuz," dedi birden.

Genç kız konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Şimdi önemli olan geleceğiniz. Bu adamın tekrar geleceğini düşünüyorum. Hayatınız ciddi bir tehlike içinde olabilir."

Serap başını önüne eğdi.

"Bundan ben de korkuyorum."

"Bence durumu polise bildirip koruma istemelisiniz."

"Size söyledim, bunu yapamam. Benim için tam bir skandal. Rezil olup, dillere düştüğümün resmidir. Polise bildirmem imkânsız."

"Anlamıyorsunuz, hayatınız tehlikede."

"Gerekirse izin alıp bir ay memleketime gideceğim."

"Ya sonra?"

"Sonrası Allaha kalmış. Baksanıza, siz de polis gibi çalışıyorsunuz. Belki onu yakalamayı başarabilirsiniz."

"Buna pek güvenmeyin. Biz polis değiliz. Sadece ben ve dışardaki arkadaşım bu işin peşindeyiz, iki insan ne yapabiliriz ki?"

Serap sessizce ağlamaya başladı.

"Yanınızda kalıp sizi koruyacak bir yakınınız yok mu?"

"Adapazar'nda yaşıyan bir teyzem var."

"Ben bir erkek demek istemiştin."

"Yok maalesef."

Sibel'in televizyonculuk damarı kabarmıştı. Katilin kimliği

hakk ındaki şüpheleri artık kesinleşmişti. Özellikle Serap'ın söylediği Yamaner adı ve tarif etti ği yeşil

gözlerden sonra. Şimdi ellerinde gerçek bir görgü tanığı vardı. Hem o, pis fahişe Suzan Pınar gibi de değil, diye düşündü. Hele sevgilisinin salı günü onunla buluşacağını hatırladıkça içindeki tiksinti garip bir şekilde artıyordu.

Serap'a dönüp birden, "Sizinle bir röportaj yap ıp bunun televizyondaki programımızda yayınlanmasına izin verin" dedi. "Ama nasıl olur? Hani bana söz vermiştiniz?" "Biliyorum. Fakat bazı noktalar ı açıklamalıyız, ifadenizde değişiklik yaparız."

"Hayır, istemem! Hem ne yararı olur?" "O sap ık korkar, sizden uzak durur. Polisin de bunu bildiğini, çevrenizde tedbir aldığını düşünür." "Acaba olabilir mi?" "Hiç şüphemiz olmasın." Serap karar veremiyordu. "Televizyonda ne söyleyeceğim?" diye sordu. "Ben şimdi oturur bir metin hazırlarım. Size soracağım soruları tespit ederim. Tabii vereceğiniz cevapları da. Siz de onaylarsanız hemen çekime başlarız. Oldu mu?"

Serap kendini bir oldu bittiye getirilmi ş gibi hissediyordu. Ama kad ının söyledikleri de mantıklıydı. Birilerinin yardım etmesi gerekiyordu. Bu korkuya katlanamayacaktı... "Tamam" diye başını salladı.

Sibel kap ıya koştu, dışarda bekleyen Ayhan'la komşu kadını içeriye çağırdı. Zehra'nın suratı hâlâ asıktı. Ama Serap'ın televizyona çıkacağını anlayınca keyiflendi. Mahalle şenlenecekti.

Genç kız Ayhan'a dönüp, "Bizimkilere bir telefon et, programda değişiklik yaptığımızı, bomba gibi bir röportajla döneceğimizi söyle. Bu akşam yer yerinden oynayacak" dedi.

Ayhan içerde ne konu şulduğunu bilmiyordu ama Sibel'in sevincinden bir şeyler yakaladığını seziniemi şti. "Emredersiniz majesteleri," diye mırıldandı.

1

370

Sibel nedense genç adam ın sesinde hafif bir burukluk sezinler gibi olmuştu. Yoksa başarısını gerçekten kıskanıyor muydu? Aralarında tatlı bir rekabet başlamıştı.

Keyifle gülümsedi.

Filmi stüdyoya yeti ştirmişlerdi. Her şey yayına hazırды art ık.

Sibel'in yorgunluktan can ı ç ıkmıştı. Ayhan'a, "İstersen programı burada seyredip eve öyle dönelim" dedi. "Şimdi yola çıkarsak programın başlamasından önce eve varamayız."

Ayhan başını sallayarak, "Üzgünüm sevgilim ama benim Kad ıköy'e geçmem lazım. Üç gündür bu Allahın sıcağında aynı gömlek aynı pantolonla dolaşıyorum" diye mırıldandı "K ıyafetimi değiştirmeliyim."

Sibel yüzünü ek şitti. "Bu gece beraber olmayacak mıyız?"

" Œu halime bak! Üstümdekiler kokuyor artık."

"Ama seni özleyece ğim."

Ayhan genç k ıza sarıldı. Dudağına ufak bir öpücük kondurdu, i.

"Yar ın görüşürüz. Yanıma biraz eşya alırım. Anlaşılan senin evde de biraz giysi bulundurmam gerekecek."

"Evet iyi olur."

"Koruma polislerin göreve devam ediyor, de ğil mi?"

K ız göz kırptı. "En güçlüsü bu akşam olmayacak."

"Ne yapal ım? Sende bir akşamcık idare ediver."

"Öyle olacak."

Ayhan gülümsedi.

"Biliyor musun, senin o komiser muavini koruman benden hiç ho şlanmıyor."

"Fark ındayım, boş ver."

"Yoksa o da sana a şık mı?"

"Espri kald ıramayacak kadar yorgunum Ayhan. Sana kalsa cümle alem bana aşık, öyle de ğil mi?"

371

"Öyle olmal ı. Doğrusu da bu."

"Çok ömürsün. Şey... aklıma gelmişken sana bir şey söylemek istiyordum."

Genç k ız nihayet içindeki huzursuzluğu açığa çıkaracaktı.

"Söyleyiniz majesteleri, sizi dinliyorum."

"Dü şünüyorum da..."

Sibel tereddüt etti. Cümlesinin sonunu getirmekte karars ızdı.

"Evet? Ne dü şünüyordunuz?"

" Şu yarınki randevuya gitmene hiç gerek yok. Nasıl olsa yeterli görgü tanığı bulduk. O fahi şe ile buluşmanın ne anlamı var?"

Ayhan hayretle sevgilisine bakt ı.

"Yoksa majesteleri k ıskanıyorlar mı?"

"Saçmalama, basit bir sokak kad ınını k ıskanacak değilim ya?" diye homurdandı.

"Ama elime ve omzuma bat ırdığınız tırnak izleri hâlâ geçmedi. Yoksa majesteleri unuttular mı?"

"Beni utand ırma. O sadece bir anlık bunalımdı."

"Yani k ıskançlık bunalımı demek istiyorsunuz?"

Genç k ız şakacıktan kaşlarını çatarak kollar ını sevgilisinin boynuna doladı.

"Ayhan..." diye gülümsedi.

Genç adam k ızın ısrar edeceğini sezinlemişti birden ciddileşerek:

"Yapma Sibel," diye m ırıldandı. "Bence o çok önemli. Bin-nur Kuşakçı cinayetinin özel ve tek şahidi o. Ne yani elimizde birden fazla şahit olsa, kaybımız mı olur?"

"Hay ır, olmaz ama... onunla görüşmeni istemiyorum işte!"

"Çocukluk ediyorsun. O kad ın benim için bir şey ifade etmiyor."

Sibel ummad ığı bir tepki gösterdi birden. "Buna emin olamam. Kad ının çok güzel bir yüzü var. Vücudu da oldukça hoş. Seninle mutlaka fındırdeşmek isteyecektir."

372

Ayhan geçen haftay ı hat ırlayarak kızardı. Elinde olmadan savunmaya geçti.

"Bunu da nereden ç ıkardın şimdi?"

"O kadar gerekliyse, yar ın ben de geleceğim seninle."

"İnsaf... Turgut Atamer'e hep beraber mi gideceğiz yani?"

"Daha plan ını bile bana anlatmad ın?"

"Bir plan yapmad ım ki henüz. Bu gece düşüneceğim."

Sibel somurttu.

"Nas ıl istiyorsan öyle yap," dedi ve arkasını döndü. Ayhan, k ırgın ayrılmak istemiyordu, ilerleyen kızı kolundan tutarak durdurdu.

"Lütfen Sibel," diye m ırıldandı. "Senden kırıgın olarak ayrılmak istemiyorum. Biraz anlayışlı ol. Turgut Atamer'in karşısına seninle beraber çıkamam."

"Peki, peki," diye acele acele söylendi Sibel. "Galiba hakl ıydın. Ama bu son olsun. Zorla değil ya, o kadının adını bile duymak istemiyorum."

"Söz veriyorum; bir daha duymayacaks ın."

Yeniden sar ılıp öp'uştüler.

Ayhan televizyon binas ının otoparkındaki arkadaşının emanet arabasını almaya indi ğinde, Sibel'in koruma polislerini beklerken buldu. Vakit ilerlediğı için adamların tedirgin ve huzursuz oldukları belliydi.

Hele şu muavin ömür bir adamdı.

Kendisine sanki bir suçlu gibi bak ıyordu..

373

(8)

• 1 ava yine çok sıcakta. Arabanın bütün camları açık olmasına rağmen içi cehennem gibi yanıyordu. En ufak bir esinti olmadığından yaprak kımıldamıyordu. Kolunu arabanın açık penceresinden dışarıya sarkıtan Suzan Pınar daha şimdiden bezgin bir sesle homurdandı.

"Hiç anlamıyorum doğrusu, sana ne bu heriften yahu? Ne olursa olsun, isterse söylediğin gibi katil olsun, seni ne ilgilendirir? Onun katilliğini ispat sana mı düştü?"

"Hayat ım, yine başlamayalım. Bana söz vermiştin." "Verdim, verdim ama pişiyorum ayol! Şu sığağa baksana. Daha ne kadar bekleyeceğiz? Senin herifin gönlü olacak da, sığağa çıkacak, biz de onu uygun bir yerde sıkıştırıp sanki tanıyormuş gibi yanına gideceğiz, ha? Ölme eşeğim ölme! Bu herifin bugün sığağa çıkmaya niyeti yok galiba? Ehh, ben de onun yerinde olsam çıkmam vallahi! Şu villaya bak; belli ki herifin bok gibi parası var, evinden, kapıdaki arabanın markasından belli. Hiç bu kadar lüks otomobil görmemiştim. Allah bilir, haftanın her günü

374

çal ırmıyordur da.. Burada haybeye bekliyoruz Ayhan. Bu herif bu sıcakta sığağa çıkmaz. Mecbur değilse, niye çıksın ki? Öff, sıkıldım vallahi..."

Ayhan göz ucuyla kadına baktı.

Aslında haklıydı kadın. Bu sığağın altında polis gibi nöbete girmek ona göre bir iş değildi. Ayrıca hiç mecburiyeti de yoktu.

Sıkılıp verdiği sözden caymaması için Ayhan'ın biraz daha alttan alması gerekiyordu. Hem bunların sözünü de güvenilmezdi; kafaları kızınca her şeyi bir anda unutup, çekip giderlerdi.

"Yapma güzelim, biraz daha sabret," diye yalvardı. "Biliyorum hava çok sıcak ve biz burada pişiyoruz, ama ne çare ki bu benim görevim."

Suzan hırısla başına çevirdi.

"Görevin mi? Ne görevi?"

Ayhan yaptı ığı gafı anlam ıştı.

"Ne görevi olacak can ım, insanlık görevi tabii."

"Çok tuhaf ım vallahi! Taktın bu herife kafayı. Şimdi burada olmasaydık bir otelin-havuzuna gider,

buz gibi sular da serinlerdik bir güzel, izin gümümü de mahvediyorsun. Ne dersin ha, bu boktan işi bırakıp yüzmeye gidelim mi?"

"Olmaz" dedi Ayhan. "Belki sonra, i şimizi bitirince."

Suzan surat ını ast ı. Bu bekleme hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ona...

Yine söylenmeye başladı.

"Hem yahu, bu herifin katil oldu ğunu anlasan ne yazar? Gidip polise mi ihbar edeceksin? Bak, beni iyi dinle, ben polisle dalaşmak istemiyorum. Şayet böyle bir niyetin varsa, açık söyleyeyim, ben yokum."

Kad ın beklemekten sıkıldıkça işi yokuşa sürüyordu.

Ayhan endi şelenmeye başladı. Gerekirse bütün bir gün kadını kontrol alt ında tutamayacaktı.

"Durumu hâlâ anlam ıyorsun galiba," dedi. Yüzüne de esrarengiz bir hava vererek gülümsedi.

375

Suzan iri kömür karas ı gözlerini çevirerek yüzüne bakt ı.

"Hangi durumu?"

Akl ına gelen bahaneyi hemen fısıldayıverdi:

"Adam ın peşinde olan ben değilim. Bizim patron."

"Neden?"

Bir de neden uydurmal ıydı, inandırıcı bir neden.

"Bir tür hesapla şma işte."

Suzan irkilir gibi oldu.

"Hani şu mafya türü bir ilişki mi?"

"Öyle de diyebilirsin."

Kad ını rahatlataca ğına büsbütün işkillendirmişti.

Suzan k ısa bir an sustu. Aklında durumun muhakemesini yaptığı aç ıktı.

"Niye kar ıştırdın beni bu boktan işe?" diye sordu. "Huylanıyorum. Sonra benim de başım ağrımasın?"

"Çocuk gibi konu şma Suzan. Üstelik patronun gözüne girersin."

"Senin patronunun can ı cehenneme. Ben senin hat ırın için geldim buraya. Bak, bir daha söylüyorum,

polise ifade vermek filan gibi bir şey isterseniz ben yokum."

"Tamam tamam, sen adam ı sadece te şhis et, bana yeter."

Kad ın somurarak sustu. Ama hiç rahat değildi. Ayhan işi daha da berbat ettiğini anladı. Kaş yapay ım derken göz çıkarmıştı galiba.

Suzan ise sııcaktan bunalmaya devam ediyordu. Eteklerini yukarılara doğru çekerek alt taraflarını serinletmek için, eteğinin iki ucundan tutmuş yelpazeleniyordu.

Ayhan göz ucuyla Suzan' ın düzgün bacaklarına baktı. Bir an heyecanlandığını hissetti. Akl ına hemen Sibel geldi. Dün gece kıskançlıktan, bir ara ben de geleceğim, diye tutturmuştu. Şimdi yanlarında bulunsaydı neler olabileceğini düşündü. Herhalde dayanamaz çingar çıkarırdı. Elinde olmadan gülümsedi. Gözlerini kadının bacaklarından kaçırmaya çalıştı.

376

Suzan durumu sezinlemi şti.

"Ne o?" dedi. " İşle oynaşı kar ıştırımıyorsun bakıyorum. Hoşuna mı gitti bacaklar ım?"

"Ben profesyonelim."

"Ahh, yesinler senin profesyonelli ğini. Biliyor musun sevgilim, çok yakışıklı bir hergelesin. Sana müthi ş kanım kaynadı. Yoksa hiçbir Allanın kulu beni bu sııcakta, böyle bir yerde bekle-temezdi. Tonla para versen de gelmezdim."

"Bak i şte bundan şüpheliyim" diye düşündü Ayhan ama Su-zan'a bir şey demedi. Gülümsemekle yetindi.

Kad ın birden Ayhan'ın elini kavrayarak çıplak bacaklarının üzerine koydu.

"Görüyor musun, ate ş gibi yan ıyorum," diye fısıldadı. Anlamlı şekilde sırtıyordu.

"S ıcaktandır."

"Hay ır, sııcaktan değil. Senin ateşinden."

Ayhan etrafa bak ındı. Allahtan Turgut Atamer'in villasının bulunduğu toprak sok|k çok tenhaydı. Cinlerin top oynadığı koru Suzan' ın aklına gelenleri gerçekleştirmek için çok uygundu. İçinden, "İnşallah böyle bir densizliğe kalkışmaz," diye düşündü. Kadın, Ayhan'ın elini bırakmıyor, nemli teni üzerinde dolaştırarak kasıklarına doğru çekiyordu.

Genç adam birden dikkat kesildi.

Villan ın bahçesinde bir hareket olmuştu. Taflanların arkasından bir adam ortaya çıkmıştı. Ayhan hemen tanıdı; Atamer'in emektar uşağıydı bu.

"Kes şu oynamayı" diye bağırdı Suzan'a. "Galiba adam ç ıkıyor."

Kad ın merakla başını çevirip villan ın bahçesine baktı.

"Ayol adam bu mu? Bu moru ğun teki be?"

"Saçmalama, o de ğil tabii. Evin uşağı o. Şimdi dış kap ıyı açar, efendisini u ğurlar."

ikisi de dikkat kesilmi şlerdi.

Gerçekten de az sonra Turgut Atamer bahçede göründü. Yine her zamanki gibi şıktı. Beyaz panama kumaşından takım elbise giymiş, uçuk mavi gömleğinin üzerine lacivert puanlı kravat takmıştı.

Suzan bir ıslık çaldı. "Vay be, herife bak" dedi. "Ne kadar da şık."

Ayhan nefesini tutarak sordu:

"İyi bak. O mu?"

"İşkembecideki serseriye mi kastediyorsun?"

"Tabii, başka kimi olacak?"

"Dalga mı geçiyorsun kuzum? O iten tekiydi, bu adam ise gerçek bir beyefendiye benziyor. Onunla ilgisi yok."

Ayhan bir anda buz kesti. Suzan'ın onu hemen bir bakışta tanıyacağını sanıyordu.

"Dikkatli bak. Hiçbir benzerlik yok mu?" diye sordu.

Kadın, bahçede arabaya binmek için hazırlık yapan adamı süzmeye devam ediyordu. Gözlerini adamın üzerinden alamadı bir süre.

Ayhan tekrar sordu, "Nasıl, bir benzerlik yakalayabildin mi?"

"Bilemiyorum. Boyu poz şu gerçekten benziyor. O da bunun gibi uzun boylu, yapılı, yakışıklıydı. Ama..."

"Ama ne?"

"Ne bileyim, baksana, bu kibar, havalı, otoriter, zengin bir beyefendi. O çulsuzun tekiydi ayol."

"Saçlarına ne dersin?"

"Hımm," dedi Suzan. "Evet, saçları benziyor. Bununki de uzun ama o at kuyruğu yapıp, ensesinde toplamıştı."

"Şimdi yapmamış olabilir. Sen gözünün önünde onu at kuyruğu yapmış haliyle hayal etmeye çalış."

Suzan bir süre daha sessizce baktı.

"Emin de ğilim," dedi sonunda.

Ayhan isyan ederek, "Yahu, nasıl emin olamazsın?" diye bağırdı.

"Üstüme varma ayol, ne yapay ım, çıkaramadım işte! Zorla değil ya. Konuşup sesini duysaydım, belki tanırdım."

Hiddetten homurdanan Ayhan, "Merak etme, onu da duyacaks ın," dedi.

Bu arada Turgut Atamer, Lincoln'e binmi Şti. Sekiz silindirli motorun homurtusunu bulundukları yerden işittiler. Adam evden çıkmaya hazırlanıyordu.

Ayhan acele ile arabayı ı çalı ıtırıp, ondan evvel hareket etti. Adamın kendilerini görmesini istemiyordu. Toprak yolda hızla giderken düşünmeye başladı. Adamın giyim kuşamına, kravatlı haline bak ılırsa, şehrin merkezine, ciddi bir yere muhtemelen bir iş yerine gidiyor olmalıydı. Saatine bir göz attı, on buçuktu. Tarabya'ya inen asfaltın başına gelince tehlikeli bir manevrayla arabanın yönünü yokuşun yukarisına çevirdi ve bekledi.

Az sonra toprak yolun başında Lincoln göründü. O da Tarabya'ya inmeden usta bir manevrayla aynı yöne döndü. Ayhan da peşine takıldı. Yanılmamıştı. Turgut Atamer şimdilik şehrin merkezine doğru sürüyordu arabasını. Trafik yoğundu. Adamı rahatlıkla takip edebiliyorlardı.

Lincoln, Levend'te bir bankanın yakınında durdu.

Ayhan da ilk bulduğu uygun yere arabasını parketti.

Turgut Atamer bankaya girmişti. "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Suzan. Ayhan'ın'daha fazla beklemeye tahammülü yoktu.

"Biz de içeriye gireceğiz ve sen onunla konuşacaksın."

"Ne konu şacağım?"

"Akıl na ne gelirse. Yeter ki sesini duy ve onun işkembecide gördüğün kişi olup olmadığını te şhis et"

Kız bu yeni görevden pek şikayetçiye benzemiyordu. Sırıtarak:

"Ne kadar inatçıydın sevgilim," dedi. "Bir şeyi kafana taktın mı bir daha peşini asla bırakmıyorsun." Sonra birden hatırlamış gibi, "Sahi, bu adam ın adı neydi yahu?" diye sordu. "Ona nasıl hitap edeceğim?"

379

Ayhan' ın beyninde birden bir şimşek çaktı. Dün geceki Olayların İçinde programında, ilk defa katil zanlısının adı verilmiş, Serap Uzunova'nın açıklamasına dayanılarak Karinde-şen'den Sadi Yamaner diye bahsedilmişti.

Arabadan inerlerken Suzan'a, "Ad ı, Sadi Yamaner" dedi. Kız, anladım dercesine başını salladı. "Sen de benimle birlikte bankaya girecek misin?" "Evet."

"Konu şurken yanımda olacak mısın?" "Hayır. Ben seni uzaktan izleyeceğim." "Niye ama? Sen nasılsa bu adamı tan ıyorsun. Onunla karşılaşmış gibi yapars ın, konuşursun, ben de yanınızda sizi dinlerim. Böylece işkembecideki o serseri olup olmadığını da sesinden çıkarırım. Öylesi daha kolay olmaz mı? Hem benim adamı tan ıyormuş gibi numara yapmama da gerek kalmaz." Ayhan bocaladı. Kızın

iddiası çok mantıklıydı. Alelacele, "Olmaz," dedi. "Bizi birlikte görmesin. Böylesi daha iyi."

Bankaya doğru yürürlerken Suzan ters ters Ayhan'a bakıyordu. Konuşmaya başlayınca sesi yine çirkeleşmişti.

"Bana bak, ben bu işte bir bokluk sezinler gibiyim, hem de başından beri. Ulan, sakın beni kullanmaya

kalkışma! Bu herif söylediğin gibi katilse başımı yakmayay ım! Sakın herif bana da musallat olmasın? Doğruyu söyle, bu işte bir terslik yok, değil mi?" Ayhan yutkundu.

"Yok be hayat ım. Bir şey olacağı yok, meraklanma." K ızın suratı as ık bankadan içeriye girdiler. Ayhan, Suzan'dan çok daha fazla heyecanlıydı. Sinirleri son derece gerilmişti. Şubenin içi oldukça kalabalıktı.

Ayhan etrafa bak ınıp Turgut Atamer'i aradı. Kalbi hızlı h ızlı atmaya ba şlamıştı. Adamı göremiyordu. Bankanın içinde çılgın gibi dolanıp durdu. Adam yoktu. Kuş olup uçacak de ğil ya?

Suzan da bankan ın orta yerinde durmuş aran ıyordu. Göz

380

göze geldiler. Kad ın nereye kayboldu bu adam dercesine yüzüne bakıyordu.

Neden sonra Ayhan, ilk şaşkınlığı üzerinden at ınca, bankanın merdivenle çıkılan bir üst katı daha olduğunu farketti. Kızın yanına yaklaştı. "Sen burada bekle, yukarıya bir bakayım" dedi. Hızla merdivenleri tırmandı.

Turgut Atamer üst kattaki şube müdürünün odasında oturuyordu. Camlı bölmenin ard ından onu rahatlıkla seçebildi. Üst kattaki servisler de kalabalıktı ve kimse kendisiyle ilgilenmiyordu.

Adam ın, bankanın itibarlı bir mü şterisi olduğunu tahmin etti. Müdürün karşısındaki geniş ve rahat koltukta bacak bacak üstüne atmış, kendinden emin haliyle konuşuyordu. Müdürün sık sık başını sallay ıp, ellerini oğuşturarak konuşmasından adama özel bir itina ve saygı gösterdi ği belliydi. Bir süre onları seyretti sonra aşağıya Suzan'ın yanına indi.

Suzan, "Yukar ıda mı?" diye sordu heyecanla.

"Müdürün yan ında. Birazdan iner, bekleyelim."

"Ne yapaca ğız şimdi?"

"Hiç. Sadece bekleyece ğiz."

" Şüpheyi çekmez miyiz?"

"Buras ı yeterince kalabal ık. Kim kime dum duma. Bizi sıradan müşteri sanırlar. Gel, şuradaki banka oturup sıramızı bekliyor gibi yapal ım. Kinase burada niçin olduğumuzu anlamaz."

Boş bulduklar ı bir s ıraya oturdular.

Suzan P ınar bayağı heyecanlanm ıştı. Bankanın içi serin olduğundan sıcağın etkisinden kurtulmuşlardı. Yirmi dakika kadar beklediler. Bu süre içinde sinirleri biraz daha yatışmıştı. Ayhan

fırsattan istifade bir rejisör gibi Suzan'a adama nasıl yaklaşıp, neler söyleyeceğini anlatmaya çalışıyordu.

Nihayet merdivenlerin başında Turgut Atamer göründü. Aşağıya iniyordu. Müdürle görüşmesi bitmişti. Ayhan, "Hadi," dedi Suzan'a. "Fırla, kalk yerinden."

Genç fahi şe toparlanarak ayağa kalktı.

Ayhan nefesini tutarak olacaklar ı izlemeye haz ırlandı.

Suzan eteklerini çeki ştirip kendine çeki düzen verdi. Salınarak yürümeye başladı. Dikkat çekici fiziğiyle oturan kadın, zaten bankada bekleyen müşterilerin ilgi odağıydı. Ayağa kalkıp kırılarak yürümeye başlayınca bütün bakışlar tamamen üzerine çevrildi. Ayhan içinden, "Allah kahretsin, mesleki damarı kabardı galiba, fazla k ırıtıyor." diye söylendi.

Ne olursa olsun, gerçekten al ımlı ve çekici bir kad ındı Suzan ve şu ana kadar üstüne düşeni yerine getiriyordu. Genç adamın bakışları bu kez de Turgut Atamer'e kayd ı. Baş ı yukar ıda ve çevresiyle ilgisiz adımlarla merdiveni indi, kapıya doğru yürüdü.

Tam bankan ın ortasında karşılaştılar.

Pek çok ki şinin bakışları onlar ın üzerindeydi. Bir yanda çekici frapan ve güzel bir kadın, diğ er anda yakışıklı, şık giyimli hoş bir adam. Dikkatleri üzerlerinde toplamalar ı çok ola ğandı.

Ayhan' ın nefesi kesildi. Her şey az sonra belli olacaktı.

Bankan ın içindeki uğultudan konuşulanları i şitemeyeceğini biliyordu. Bu nedenle gözlerini kırpmadan adamı incelemeye ba şladı. İşkembecideki kadını hat ırlayınca kızarıp bozulmaması kaç ınılmazdı.

Suzan birden Turgut Atamer'in önünü keser gibi kar şısına çıktı.

"Ooo, bu ne güzel tesadüf," dedi.

Genç adam şaşkın fakat dikkatle Suzan'a baktı, iri yeş il gözleri hayretle kadını süzüyordu. A ğzından tek kelime çıkmamıştı.

"Ne o yak ışıklı, beni tanımadın galiba?"

Suzan' ın konuşma biçimi Turgut Atamer'in hiç hoşuna gitmemişti. Ayhan adamın hafifçe kızardığını farkettiler uzakdan. Suzan'ın ne dediğini duyamamıştı ama adam ın bu rastlantıdan hoşlanmadığını, itibarlı bir müşteri olarak tanındığı bankas ında böyle hafifmeşrep bir kadınla karşılaşmaktan utandığını sezinledi.

Turgut kekeleyerek, o ahenkli ve etkileyici ses tonuyla:

"Galiba beni biriyle kar ıştırdınız," diyebilirdi.

"Yapma! Beni hat ırlamamana ihtimal vermiyorum. Gerçekten inanamıyorum. Gerçekten hatırlamıyor

musun?"

Turgut Atamer'in ka şları çat ıldı. Şöyle bir etrafına bakındı. Üzerlerine çevrilmiş pek çok göz vard ı.

"Ba ğışlayın hanımefendi ama sizi hatırlayamadım" diyebildi.

"Yoksa o geceyi unuttun mu?"

"Hangi geceyi efendim?"

Suzan biraz daha sesini kısarak:

"İşkembecide bize sulandığın geceyi."

Suzan rahattı. Ayhan'ın kendisine verdiği rolü başarıyla oynadığına emindi. Ayhan, merak etme, önce seni tanıdığını inkâr eder demişti. Sen ısrar et, sonra hatırlayacaktır diye tembih etmişti. Ama bu kısa konuşmadan sonra bile Suzan'ın kavradığı bir gerçek vardı. Bu yakışıklı adam kesinlikle o serseri değildi. İmkânı yoktu bunun. Zaten resimlerini bile gördüğü anda bu işte bir yanlışlık olduğunu anlamıştı.

Adam ın kıpkırmızı kesildiğini farkettiler.

"Hanımefendi, dedim ya yanıyorsunuz. Ben işkembeden nefret ederim. Ağzıma bile sürmem."

Suzan yine de diretti.

"Onu bilmem. Ama o gece sana bayağı bozuldum."

Turgut Atamer çaresizlik içinde:

"Hanımefendi, tekrar ediyorum, yanılıyor ve beni biriyle karıştırıyorsunuz. İyi düşünün."

"Hayır, yanılmadığıma eminim. Çünkü sana fena bozulmuştum."

"Bana gıslayın ama sizin deyiminizle neden bozulduğunuzu sorabilir miyim?"

Suzan emin olmak için son kozunu oynadı.

"Neden olacak ayol? O gece beni bırakıp Binnur'u seçtin."

"Kimi dediniz?"

"Binnur'u. Arkadaşım Binnur Kuşakçı'yı."

"Allah Allah! Bu söyledikleriniz bana hiçbir şey anımsatmıyor. Nerde oldu bütün bunlar?"

383

"Arnavutköy'ünde. Hadi Sadi Yamaner, beni hatırlamazlığa gelme."

Adam daha da afalladı.

Gözlerinde garip ışıltılar belirdi. Etrafına yeniden bir göz attı. Kadının şamatacı ve basit konuşma tarzından iyice bunalmışa benziyordu.

"Bak ın hanımefendi, size yanıldığınızı söylemi ştim. Benim adım Sadi değil. Ayrıca." "Evet, ayrıca?"

"Sizin gibi güzel ve çekici bir han ımı unutmam söz konusu olamaz. Bahsetti ğiniz arkadaşınızı tan ımıyorum ama bir tercih zorunda kalsaydım sizinki gibi bir güzelli ği asla geri çevirmek hatasını i şlemezdim. Buna emin olabilirsiniz." Suzan'ın yüre ği çarpmaya başlamıştı. Şu Ayhan da sala ğın tekiydi doğrusu. Bir de bu

adamı katil diye tutturmuştu. Olacak şey değildi; nasıl olur da o sokak ser-serisiyle bu beyefendi arasında bir ilişki kurabiliyordu?

Adam ın iri yeşil gözlerine baktı. Bu bol güneşli havada bile güneş gözlü ğü kullanmıyordu. Çok yakışıklı ve havalıydı. Evet, sesinin tonu biraz benziyordu ama konuşma tarzı, inceliği asla. Bu, tam bir salon adamıydı. Ayrıca kendisine de hoşlanmış gibi bak ıyordu. Bankada oturan Ayhan'ı unutuvermi şti bir anda. "Yani yanıldığımı mı söylemek istiyorsunuz?" diyebilirdi. Art ık Ayhan'ın nasıl davranması gerekti ği konusunda söylediklerini unutmuştu.

Bundan sonra onun için rol yapamazdı. Bir oyun oynaya-caksa bunu kendi adına, bildiği gibi yapmalıydı.

"Çok mahcup oldum beyefendi," diye kekeledi. "As ıl sizi düş kırıklığına uğrattığım için ben üzgünüm. Fakat kim bilir, belki bunda da bir hayır vardır." "Anlayamadım?"

"Bir yan ılıgınız, bana dünyanın en güzel hanımlarından biriyle karşılaş ıp tanışma şansını verdi de ondan. Siz asla unutulmayacak kadar güzel ve zarif bir hanımsınız. Şimdi sizi atlatmak küs-

384

tahl ı ğını gösteren o erkek ad ına utanç duyuyorum. Lütfen onun adına yaptığım bu özrü kabul buyrun."

Suzan P ınar zevkten kıkırdadı. Beyefendi ne kadar güzel konuşuyordu.

"Çok nazıksınız."

"Siz de çok güzel ve unutulmazs ınız. Bu mutlu tesadüfü doğrusu burda noktalamak istemezdim." "Anlıyorum. Bunu ben de istemem." "O zaman güzelliğinizin hayranı bendenizi, size nas ıl erişebileceği hususunda aydınlatırsanız çok mütehassis olurum."

Suzan adam ın ne demek istediğini kullandığı kelimelerden çok yüzündeki bayg ın ifadeden çıkarmıştı. Hayatında bu kadar hoş konu şan biriyle karşılaşmamıştı.

Gözlerinin içi par ıldıadı.

Büyük bir avd ı bu. Heyecandan fazlas ını dü şünemedi. Telefon numarasını fısıldadı. Ayhan'ı hat ırlamıştı o anda. Ne yaptığını bilmesini istemiyordu. Sonra tela şla adamın bir yere not etmediğini görünce: ^

"Akl ınızda tutabilecek misiniz?" diye sordu.

"Gerçi güzelli ğiniz beni serseme çevirdi ama bu numarayı ömrümün sonuna kadar unutmayaca ğıma inanın. Beynimin bir köşesine kaydettim. Ve sizi bu gece mutlaka arayacağım."

Adam konu şmanın bittiğini belirtmek istercesine hafifçe eğilip selam vermişti.

Suzan sevinçle, ileriye dönük hayallerle gülümsedi. "Telefonunuzu bekleyece ğim," dedi.

Ayhan şaşkın şaşkın Turgut Atamer'in bankadan çıkışını izledi.

Meraktan atlı ıyordu.

Suzan P ınar ise bankanın orta yerinde durmuş, rüyaya dal-mışasına uzaklaşan adamı seyrediyordu.

Dalgın ve hayran. Bankadaki müşterilerin dikkatini çekmesin diye hemen yanına koşa-

At Kuyruklu Adam—F.25

385

mad ı Ayhan. Suzan' ın adeta daldığı rüyadan uyanmas ını bekledi. K ız neden sonra genç adamı hat ırlamış gibi, silkinerek yanına ; yaklaştı. Yüzündeki o gülümseme kaybolmuştu ve şimdi suratına '• \ kızmış gibi ters ters bakıyordu. Daha Ayhan ağzını açmadan söylenmeye ba şladı.

"Sen ç ıldırılmışsın yahu! Hata bende ki sana uyup buralara geldim. Adama beni rezil ettin. Sana yanıldığını söylemiştim zaten."

"Yani o de ğil mi demek istiyorsun?"

"Tabii de ğil! Harika bir adam bu. Gerçek bir centilmen. Öyle kibar ki!"

"Bo ş ver şimdi kibarlığını. Sesini tanıyabildin mi?"

"O serseri de ğil dedim sana. Beni boşu boşuna yordun."

Ayhan pes etmek istemiyordu.

"Suzan, o olmad ığına emin misin? Sesi, konuşma tarzı sana hiç ça ğrışım yapmadı m ı?"

"Hay ır."

Suzan daha fazlas ını söyleyemezdi. Sesi belki biraz onu hat ırlatıyordu ama o leş gibi kokan, pejmürde kılıklı, hippie tipli serseriyle bu beyefendinin uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Yan ılmışsın," dedi. "Hem de kesinlikle. Zaten adı da Sadi de ğilmiş."

"Peki neymi ş, sana söyledi mi?"

Suzan birden uyandı. Adam Sadi adını reddetmi şti ama kendi ismini de söylememişti. Şaşkınlıktan, diye geçirdi içinden. Adamı öylesine etkilemi ş, çekiciliğiyle öylesine büyülemişti ki, bir yığın süslü laf etmesine rağmen kendi adını söyleyecek zaman ı olmam ı ştı. Hoş, benim adıma da soracak vakti olmad ı ya adamcağızın diye düşündü. Ama isimler hiç de önemli değildi.

Birden Ayhan' ın sorusunu hatırlayıp, "Hayır, adını söylemedi," dedi.

Ayhan tam bir dü ş k ırıklığına uğramıştı. Suzan'a çok güvenmişti, şimdi kadın, kesin o değil, diye ısrar ediyordu. Genç adam kolay kolay yenilgiyi kabullenecek yapıda değildi ve en önemlisi

386

önsezileri bu adam ın katil olduğunu söylüyordu hâlâ. Şimdilik Suzan'a daha fazla baskı yapmas ının anlamı yoktu.

Asl ına bakılırsa gerçeği kabul etmek zorundaydı. Planı ve tahminleri tutmam ıştı. En güvendiği görgü tanığı hayır diyordu. Kızı çeki ştirip, "Hadi gidelim buradan," dedi.

Suzan, "Benim i Şim bitti mi?" diye sordu.

Ayhan ba Şını salladı. "Şimdilik bitti. Yapacağımız bir Şey yok. Adamı ne yazık ki tanıyamadın."

"Müthi Ő yorgunum. Galiba güne Ő çarptı. Sevgilim, senden bir ricam var."

"Tabii, söyle."

"Bugün bütün zaman ı seninle geçirmek isterdim ama hemen eve dönüp dinlenmek istiyorum. Kusuruma bakmazsın değil mi?"

Ayhan için bulunmaz bir fırsatı bu. Suzan' ı nas ıl başından savacağını çoktan düşünmeye başlamıştı bile. Yalnız kadındaki bu ani değişiklik gözünden kaçmamıŐtı. Ne güneş çarpm ıştı, ne de yorgundu. Hiç olmazsa öyle görünmüyordu, içine bir kurt düştü. Aklına başka Şeyler (gelmeye başladı. Turgut Atamer'le ne konuştuklarını bile do đru dürüst özetlememiŐtı kız. Sadece o değil, yanılmıŐsın demekle yetinmiŐtı. Ayrıca birden, güneş çarpt ı demesine ra đmen, yerinde duramayan, memnun, kıpır kıpır bir hali vardı.

İçini bir Şüphe kapladı. Suzan ne de olsa bir fahişeydi; sakın Şu kısacık görüşme sırasında Turgut Atamer'den bir randevu koparmış olmas ındı? Bunu yapabiliirdi de. Daha doğrusu kızı tanıdıysa Turgut Atamer bu teklife balıklama atlandı.

Ayhan' ın tüyleri diken diken oldu.

Bunun anlam ı çok açıktı. Birden Suzan'ı geçen hafta sevi Őtikleri yatağın içinde karnı boydan boya yarılmıŐ, kanlar içinde hayal etti. Dehşetle irkildi. Yoo, buna izin veremezdi. Kızın sertçe kolunu kavradı.

"Bana bak," dedi. "Yoksa onunla bulu Şmayı mı düşünüyorsun? Bana doğruyu söyle."

387

K ızın yüzünde hiçbir tepki oluşmamıştı. Mesleki yeteneği böyle bir açık vermeyecek kadar güçlüydü. Bunu Ayhan'ın kıskançlığına yormuŐtu. Kendisini korumak için böyle davrandığını anlayamam ıştı.

"Yoksa beni k ıskanıyor musun?" diye gülümsedi.

K ıza endişelerini anlatmak, deveye hendek atlatmaktan zordu. Kısaca:

"Evet," demeyi tercih etti.

"Endi Şelenme sevgilim. Ona randevu filan vermedim."

Suzan, Ayhan defterinin kapand ığını hissediyordu art ık. Şimdi yaşamında yepyeni, bol paralı,

Ayhan'dan da yakışıklı, hoş bir hayran ı vard ı.

Hem de ne hayran?

Porno filmin de, Ayhan' ın da canı cehennemeydi...

* * *

Bankadan  ıktıklarında Lincoln kapının önünde yoktu. Turgut Atamer çoktan gitmiş olmal ıydı. Ayhan'ın ısırarına rağmen, Suzan bir taksiye binip evine yalnız dönmeyi tercih etti. Ayhan'da arkadaşından aldığı emanet arabaya doğru yürüdü. Lin-coln'ü kapının önünde göremeyince ne yazık ki etrafı dikkatlice araştırma gereğini duymamıştı. Oysa dikkat etseydi, bitişik sokağın hemen başında duran arabayı ve içinde dikkatle onları kollayan Turgut Atamer'i görebilecekti.

* * *

Ayhan kavurucu güne şin altında dalgın ve ümitsiz arabanın içine girip düşünmeye başladı. Sözde bugün Başkomiser Oğuz Tamer'e gidip işlenen seri cinayetlerin katili hakkında bilgi verecekti. Fakat şu anda elinde kesin hiçbir kanıt yoktu. En güvendiğı tanık Suzan Pınar da fos çıkmış, şüpheliyi teşhis edememişti. An-layamıyordu bir türlü, bankadaki o kısa konuşmadan sonra, kadın değıl aleyhinde, nerdeyse lehinde şahitlik edecek hale gelmişti. Turgut'un herhangi bir şekilde Suzan'ı etkiledi ğini düşünüyordu.

388

K ız yanına döndüğünde adeta değışmiş, başka bir kimliğe bürünmüştü.

Serap Uzunova'dan da tam yararlanam ıyorlardı. Sibel, kadının adının açıklanmayacağına dair söz vermişti. Dün gece yayına giren röportajda resmi verilmiş ama ad ı ve adresi gizli tutulmu ştu. Bu görüntüler gerçek katili telaşa sürükleyebilirdi ve gerisi polisin işiydi artık. Kadını polise ifade vermeye

zorlayamazlardı. Hatta şikayette bulunmadığı sürece polis kad ının ifadesine bile başvuramazdı. Yasal uygulama bu yöndeydi.

İçinden küfretti.

Şu an yapabileceğı fazla bir şey yoktu. Düşüncesi değışmemişti. Turgut Atamer'in hâlâ katil olduğuna inanıyordu.

Resmen izinliydi. İşe gitmesi gerekmiyordu. Fakat Sibel'in de kendisinden haber beklediğini biliyordu. Sibel, nedense Suzan Pınar'a takmıştı kafas ını; şu kadınlar çok hoş fakat o nisbette de garip yarat ıklardı. Günlerdir Turgut Atamer'i kıskandığını bildi ği için, üstüne gelmiş, damarına basmış, iğnelemiş sonra da bir fahişe için kıskanmaya başlamıştı.

Elinde olmadan gülümsedi.

Suzan belki ho ř bir kad ındı. Adı çapk ına çıkmasına rağmen şimdiye kadar hiçbir profesyonel kadınla ilişkiye girmemişti. Geçen hafta Suzan'la yaptığı o zorunlu kaçamak hariç. Ne yapay ım, o vazife gereğıydi, diye omuz silkti. İsteyerek yapmamıştı.

Gözü arka kanepedeki bavuluna tak ıldı. Dün gece evinden birkaç parça eşya almıştı. Bir iki gömlek, pantolon, bir takım elbise, traş tak ımları, bornoz vesaire. Bir süre Sibel'le onun evinde birlikte

yaşamayı kararlaştırmışlardı.

Sibel evin bir anahtar ını da vermi şti. Gözü Ikitelli'ye kadar gitmeyi yemedi. Bir yandan sıcaktan bunalıyor bir yandan da uğradığı ba şarısızlığın sıkıntısını duyumsuyordu içinde. Sibel'e telefon edip, eve erken çağırmayı dü şündü.

Arabayı ı çalı ştırdı...

BE ŞİNCİ BÖLÜM

(")

alıışık olduğu o ter kokusu yine burnuna gelmeye başladı. ** Biliyordu, bu terleme sıcaktan değildi. İçinden, ruhunun ta derinliklerinden gelerek tüm bedenini kaplayıp, görev bilincinin yarattığı, gerginlik ve sorumlukla başlayan ve ancak sağlıklı dürtünün eylemle son bulduğu zaman dinen lanet bir kokuydu bu.

Burnunu çeke çeke kokladı. Vücudu yine aynı kokuyu yay ıyordu. Bunun tıbbi bir açıklaması yoktu herhalde. Ama ne zaman o kokuyu duysa, kutsal görevinin kendisini çağırdığına şartlanmıştı; bir refleks gibi...

Ad ını bilmedi ği o fahişeye telefon etmeliydi.

Hem bu kez toplumun namusunu kontrol eden, genel ahlâk ı kollayan, suçlular ı cezaland ıran bir yargıç gibi değil, aynı zamanda kutsal görevini engellemeye çal ışan güçlere karşı da sava şacaktı.

Bu gece i ş i zordu.

Üstelik de tehlikeli.

390

Kötü güçler, ona kar ş ı olanlar, içine dü şmesi için tuzak kuruyorlardı. Ölümcül bir tuzak...

Tek gayeleri kendisini yakalamak, toplumun koku şmuşluğu ile tek başına mücadele eden namus dağıtıcısını etkisiz hale getirmektir.

Ama bunu asla yapamayacaklard ı.

O güçlü ve hepsinden de ak ıllıydı...

Turgut Atamer du şun altına girdi. Pahalı ithal banyo şampu-anlarıyla köpürttüğü kıl fırçayı, derisini aşındıracak kadar vücuduna sürerek o pis ter kokusunu atmaya çalıştı. Gerekli sinyali almıştı. Bir yandan da gülümsüyordu. O akıllı geçinen hafife bozuntusu maceraperestlere unutamayacaklar ı bir oyun oynayacaktı. Sabırlı ve dikkatli olmalıydı. Acele etmeye, paniğe kapılmaya hiç gerek yoktu.

Du şunu alıp, vücudunun çıkardığı o ter kokusunu zor da olsa sildikten sonra soka ğa çıktı. Şimdilik o pis fahişeyi düşünmemeliydi. Aklına getirdikçe ter kokusunun da yeniden bedenini saracağını biliyordu. 4

Önce rastgele bir berbere gitti. Uzun saçlar ını kestirdi. Yeni modaya uygun fakat tipine gitmeyen bir saç modeli vardı artık. Sonra yeni spor giysiler aldı. Desenli birkaç gömlek ve kot tarzı iki kanvas pantolon...

* * *

Ö ğleden sonra Suzan Pınar boş yere telefon bekledi. Bankada tan ıştığı zengin ve yak ışıkl ı adam aramamıştı kendisini. Yava ş yava ş umudunu kesti, içinden söylenmeye ba şladı. Tek istirahat gününü eve kapanıp adamdan telefon beklemekle geçirmişti.

Aramazdı tabii, bütün hata da Ayhan'daydı. Adamın yanına yaklaşıp, onun söyledilerine uyarak, damdan

düşer gibi yarı sald ırgan konuşmaya girmesi, işin başında yapılmış bir gaft ı. Ürküt-

391

mü ştü o güzelim adamı. Yakışıklı, cüzdanı dolu, kolay bulunmaz biriydi ve kendisine de kesilmi şti. Gözlerinden, bakışlarından söylediği süslü laflardan anlamıştı bunu. Abuk subuk konu şmasıyla korkutmuştu adamı. Kim olsa çekinirdi. O da başından savıp, arayacağım diye atlatmıştı kendisini.

Saatine bakt ı. Bu saatten sonra aramazdı herhalde. Bütün ö ğleden sonrasını eve t ıkılarak geçirmişti boşu boşuna; canı s ıkılıyordu, eğlenmek, çılgınca dans etmek istiyordu. Tek başına bir disco'ya gitmeyi düşündü.

Tam o s ırada kapı çal ındı.

Yüre ği ağzına geldi, içindeki son ümit kırıntılarıyla acaba o mu, diye düşündü. O olamazdı; adresini bilmiyordu ki, bunu ancak telefon ederek öğrenebilirdi. Kapıcı olmalıydı, sırnaşık Rüs-tem, akşam çöpünü genellikle sekizde alırdı. Sonra hatırladı birden, kap ıcı çöpü alm ıştı.

Heyecanla kap ıya koştu. Müşterilerinden biri olamazdı, zira telefonsuz kimseyi kabul etmezdi, ayrıca o işi genellikle evinde yapmazdı.

Nerdeyse küçük dilini yutacakt ı. Oydu, gelmişti işte. Kapıyı ard ına kadar açtı.

Adam ın elinde bir buket çiçek vardı. Nezaketle Suzan'a uzattı. Evini nasıl bulduğunu sormak aklına bile gelmedi. Önemli olan gelmesiydi ve o da gelmişti işte.

Suzan çiçekleri alarak, adam ı oturma odas ına buyur etti. Telefonla dışarda bir yerde randevu vereceğini düşünmüştü hep. Önceden arasaydı k ılık kıyafetine dikkat eder, makyaj yapardı. Boş bulunmu ştu.

Ürkek birine benziyordu. Odaya çekine çekine girmi ş, bir koltuğa eğreti şekilde ilişmişti. Her gün hayatına giren erkeklere hiç benzemiyordu. Uysal, utangç ve saygılıydı.

Çiçekleri bir vazoya koyduktan sonra kar şısına geçip oturdu. Düzgün bacaklarını yeterince örtmeyen mini eteğini biraz daha yukarıya çekmiş, diri vücudunu cömertçe teşhire başlamıştı.

392

Suzan kendisine çok yak ışan gülümsemesiyle, "Biliyor musunuz, daha isimlerinizi bile birbirimize söylemedik. Benim adım Suzan," dedi.

"Turgut, Turgut Atamer."

Genç kad ın dayanamayarak sordu:

"Kuzum, adresimi nasıl öğrendiniz?"

"Bankadan çıkınca sizi takip ettim."

"Yaa.." diyebildi kadın. Onu bu kadar etkilediğini düşünememişti.

Dikkatle adama baktı. Bir değişiklik vardı. Ne olduğunu birden kestiremedi. Bankadaki görünümüne

göre çok sade ve spor giyinmişti. Sabahki imajına ters düşen giysilerdi. Ekose gömlek, kanvas pantolon. Ama asıl değişikliğin uzun arslan yelesi gibi duran saçlarını kestirmesinden kaynaklandığını farketti.

"Saçlar ınızı kestirmi şsiniz," dedi.

"Evet. Nas ıl, yakışmış m ı?"

"Size modern bir hava vermi ş," diyebildi Suzan. Yalan söylemeyi tercih etmişti, oysa uzun saçlarıyla çok daha güçlü, erkeksi ve yakışıklı görünüyordu.

Turgut'un gözleri devaml ı üzerindeydi. Fakat nedense bu ak şam, tıpkı k ıyafeti gibi, onu süzen bakışlarında da bir farklılık, içine ürperti veren bir soğukluk vardı.

Adam gülümsüyordu ama sanki gerilmi ş dudaklar ı bir buz parças ıydı.

Suzan elinde olmadan içinde bir korku hissetti. Ve adam ın hiç de bankadaki gibi konuşkan davranmadığını gördü.

"Burada yaln ız mı ya şıyorsunuz?" diye yönelttiği soru neredeyse kanını donduracakt ı. Aklına hemen Ayhan'ın söyledikleri geldi. Bu adam Binnur'un katili diye ısrar edip durmuştu. Bankadaki karşılaştığı adamın, işkembecide gördüğü serseri olmadığına kalıbını basard ı ama şimdi karşısında duran adam, doğrusu onu biraz çağırıyordu.

Zoraki bir gülücükle. "Evet, yaln ız oturuyorum," dedi.

393

Tuhaf bir adamd ı bu. Bukalemun gibi de ğışkendi. İlk girişteki o çekingen, ürkek hali kayboluyor, sanki oturduğu koltukta daha hükmedici, sert ve kahredici bir hale dönüşüyordu. Adamın delici bakışları vücuduna odaklanmıştı.

Tane tane ve kelimelerin üzerine basarak sordu:

"Bana niye bankada Sadi Yamaner diye hitap ettiniz?"

K ız birden afalladı. Bu ismi Ayhan'dan öğrendiğini söyleyemezdi. Kızardı, hemen cevap veremedi. En iyisi konuyu değiştirmekti.

"Bo ş verin isimleri, tan ıştık ya işte!" diye mırıldandı.

"Size o ad ı, bankada yanınızda olan adam söyledi, değil mi?"

Demek Ayhan' ı görmüştü!..

Bu kötüydü i Őte. Bankadaki karşılaŐmanın bir tesadüf olmadığını anlam ış olmas ı gerekirdi. Kekelemeye başladı.

"Kimdi o?"

"Sadece bir arkadaş ."

"Bana aran ızda arkadaşlıktan öte bir ilişki var gibi geliyor. Doğruyu söyle."

Adam ın ses tonu iyice değişmişti. Artık emredici ve korkutucuydu.

Suzan bu ses tonunu hat ırlamıştı şimdi!.. Artık kuşkusu kalmamıştı. Ayhan'ın neden bu kadar ısrar ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. İnanması çok zordu ama kar şısındaki adam işkembecideki serseriydi. Binnur'un katili...

Solu ğu kesildi. Boğazına bir tıkaç sokulmuş gibi hissediyordu kendini.

"Sana sordum şıllık, kim o herif? Cevap ver?"

Gözleri iri iri aç ıldı Suzan' ın. Benliğinde fırtınalar esmeye başladı. Turgut Atamer önce hakarete başlamıştı, huyuna gitmezse saldırabilirdi de. Hatta sonu Binnur'unbine de benzeyebilirdi.

"Siz... Siz Ayhan' ı tan ıyor olmalısınız. O sizi tanıyor da..."

"Demek ad ı Ayhan, öyle mi?"

394

Suzan robot gibi ba şını sallad ı. "Soy adı nedir?"

"Bi.. bi.. bilmiyorum. Vallahi bilmiyorum."

"Yalan söyleme orospu, biliyorsundur mutlaka."

"Yemin ederim bilmiyorum. Zaten geçen hafta tan ıştık."

"Benim hakk ımda ne anlattı sana?"

" Şey..."

"Söyle ne?"

Turgut Atamer a ğır ağır oturduğu koltuktan aya ğa kalkmıştı. Gözleri şeytan gözü gibi kızarmıştı. Suzan koltu ğa yaslandı. Müthiş korkuyordu.

"Dedi ki... Binnur'un sevgilisi oldu ğunuzu ve..."

"Ve de ne?"

Yerinde büzülen Suzan birden makineli tüfek gibi, "Onu öldürdü ğünüzü söyledi," diye fısıldadı.

Adam birden irkilerek durdu.

"Nerden duymu Ő bunu?"

"Sizi daha önce görmü Ő ya!"

"Nerede?" 1

"Film stüdyosunda. B ırınur'u çıkışlarda almaya geldiğiniz zamanlar."

Suzan korkudan gözlerini adamdan alam ıyordu. Onun birden sarsıldığını hissetti. K ızıla çalan gözlerini kısmış dikkatle genç fahi şeyi süzüyordu. '

"Tabii ya, seni şimdi hatırladım. İşkembecide bizimle beraber olmayı reddeden öteki orospusun sen, de ğil mi?"

Suzan deh şet içinde başını sallay ıp onaylamakla yetindi.

Nefesi duracak gibiydi. İçinden Ayhan'a lanetler yağdırmaya başlamıştı. Turgut Atamer sırıttı.

"Seni tan ıyamadım. Demek kaderde tekrar karşılaşmak varmış. Seni küçük aptal fahişe, o gece bize katılmamakla kaybın büyük oldu. Neler kaçırdığının farkında mısın? Çok eğlenmiştik o gece."

"Binnur'u sen öldürdün, de ğil mi?"

395

"B ırak, kes şu aptalca konuşmayı cahil kar ı! Ne öldürmesi? Onun ruhunun ebedi huzura kavuştuğunu anlamıyor musun? Ama nereden anlayacaksın ki? Nerede sende o anlayış ve sez-
gi"

Suzan aptal aptal Turgut Atamer'in surat ına bakıyordu. Söylediklerine hiçbir anlam verememişti.

Birden e ğilip ellerini kadının dizlerine dayadı.

" Şu Ayhan dediğin adama dönelim yine. Film stüdyosu diye bir şeyler geveledin. Ne işler yapar bu adam?"

"Kameraman."

Adam ın yüz hatları gerildi birden. Öfke, kin, nefret gibi duygular sanki dans ediyordu yüzünde.

" Şimdi olanları anl ıyorum galiba," diye homurdandı. Sonra gevşemeye başladı, o korkunç gergin yüzünde tatlı, ılık bir mutluluk ifadesi belirdi. Ellerini kızın dizlerinden ileriye doğru uzatarak mini eteğinin içine soktu. Kalçalarına doğru uzandı.

Suzan titriyordu.

Yine o kokuyu duymaya ba şladı. İlk defa işkembecide hissettiği ve burnundan asla gitmeyen o berbat ter kokusunu. Elinde olmadan baş ı biraz daha geriye kayd ıldı. Koku dayanılır gibi değildi.

Adam ın etekliğinin içine dalan parmakları butlar ını ac ıtacak kadar sıkıyordu. Bu adamın amacı

neydi acaba? Aklına gelen düşünceyi kovmak istedi ama beceremedi. Artık korku değil, tam bir panikti benliğini kaplayan. Bağırarak, haykırarak silkinip bu kabustan sıyrılmak istiyordu. Sırtını soğuk terler kaplamıştı. Ecel teri denen şey bu olmalıydı.

Bu adam, kad ın düşmanı bir psikopatt ı. Binnur gibi kendisini de öldürecekti.

Butlar ını çok ac ıtıyordu. Teninde dolaşan hafif nemli eli kobra yılanının zehirli çatal dili gibi gelmeye başlamıştı. Yüzünü buruşturdu, gözlerini kapadı..

"Anlat," dedi adam.

396

Ya şadığı gerilimden alg ılama gücü öylesine azalmıştı ki, adam ın neyi kastettiğini, neyi anlatmasını istedi ğini kavrayamadı. Titreyerek yeniden gözlerini açtı ve Turgut Atamer'in k ızılıaşan gözlerine baktı. Gördüğünün Azrail olduğuna inanmıştı art ık.

Nas ıl konuşabildiğine şaştı. "Neyi?" diye sordu.

"Ayhan' ı..."

"Anlatt ım ya! Bütün bildiğim bu kadar..."

"Söyle... O herifle ne ilgin var? Herhalde yaln ızca seni düz-mekle yetinmiyor?"

"Bir deneme filmi çevirecektik."

Adam bo ğuk bir kahkaha attı.

"Film mi? Yok yahu? Sen orospu musun yoksa artist mi?"

K ız sustu.

Adam ın parmakları kaba etlerine daha çok bast ırdı.

Yutkundu Suzan. "Bana bir teklif yapt ı."

"Nas ıl bir teklif?"

"Porno türünden bir filmde ba ş rol."

Turgut Atamer birden k ızın yüzüne bir tokat attı. Orta karar fakat yeterince acıdı ve suratla pençe pençe parmak izi bırakan bir tokat.

K ız, "Vurma lütfen" diye inledi. Baş ı sars ılarak koltuğun arkalı ğına yapışmıştı.

"Yalan söylüyorsurt. Seni yalan söylememen için uyarm ıştım."

"Vallahi gerçekleri anlat ıyorum."

Adam gözlerini k ızın yaşlı gözlerinden ay ırmıyordu.

"Kim bilir, belki de hakl ısn. Senin gibi bir orospu ancak porno filme uygun düşer. Peki, seni nasıl buldu?"

"Kumru Bar'a ça ğırdı. Orada görüştük ilk defa."

"Peki, Sadi Yamaner ad ını nereden ö ğrenmiş?"

K ız acı ile yana ğını o ğuştururken, "Bilmiyorum," diye inledi.

Turgut Atamer durakladı.

Yüzündeki ifade yeniden de ğişıyordu. Attığı tokattan pi ş-

397

man olmu ş gibi bir tav ır takınmıştı, ince parmaklarıyla kızın yüzünü okşamaya başladı.

"Bak güzelim," dedi. "Ben şiddetten nefret ederim ve mecbur kalmadıkça da şiddete baş vurmam. Zor kullanmak daima son çare olmalıdır. Gel, seninle anlaşalım, ne dersin? Sen para için vücudunu satan bir orospusun; bu kez de bildiklerini bana sat. İstedğin parayı veririm. Biliyorsun, zengin bir adam ım ben." Adamın şiddetten vazgeçme kararı Suzan' ı biraz rahatlatm ıştı. Neden olmasındı?

Zaten bu belayı ba şına Ayhan sarmıştı. Ona karşı hiçbir sorumlulu ğu yoktu. Ayhan'ın neyin peşinde koştuğunu, nasıl bir insan olduğunu bile bilmiyordu. Önce tatlı can ını dü şünmek zorundaydı. Düşünmeye başladı.

Peki, ya bu adama güvenebilir miydi?

Manyak katilin biriydi o. Binnur'u öldürdü ğünü biliyordu artık. Ayhan'ı ne kadar tan ıyorsa bu adamı da o kadar tanıyordu. Yoksa bu ikisi birbirlerine düşman mıydı? Belki de aralarında hiç bilmediği bir rekabet vardı. Ya da Ayhan'ın ö ğrenmek istediği Turgut Atamer'in bir sırrı veya ay ıbı olabilirdi. Mesela bir seks zaafı ya da iktidars ızlığı gibi. Olabilirdi ve ço ğu zaman bu sırların ö ğrenilmesi için fahişeleri kullanırlardı.

Durumu idare edebilirse bu kabustan yakayı kazas ız belasız kurtarabilirdi. Hatta para bile kazanabilirdi. Müşterileri arasında bazen böyle seks saplantıları olan anormaller ç ıkıyordu. Az evvel canından endişe ediyordu, şimdi ise yavaş yavaş para kazanmanın yollarını dü şünmeye başlamıştı.

"Bana ne kadar vereceksin?" diye sordu.

"Sen ne istiyorsun?"

"Yüz milyon."

"Çok para!"

"Hay ır, değil. Bu benim normal yatak ücretim."

Turgut Atamer s ırıttı.

"Deme yahu. Pahal ı orospuyımu şsun."

398

Suzan biraz ürkerek adam ın yüzüne baktı.

"Öyleyimidir."

Turgut Atamer bir kaşını kaldırdı, Suzan'ı alıcı gözüyle süzdü.

"Kabul. Ama bu paraya seninle sevişmemin bedeli de dahil olacak."

Suzan hiç sesini çıkarmadı.

Tek istediği bu heriften bir an evvel kurtulmaktı aslında. Ama içindeki kuşkuyu bir türlü yenemiyordu.

"Sana nasıl güvenebilirim?" diye sordu. "Ya ağızından bilgileri aldıktan sonra bana bir kötülük yaparsan? Güvencem ne olacak?"

Turgut Atamer buz gibi bakışlarla kıza baktı.

"Bana doğruları anlatmazsan hiçbir güvence veremem. Ama gerçekleri söylersen sana niye kötülük edeyim ki? Bak, istediğin parayı da ödeyeceğim."

Kız başını salladı. Fazla şansı da yoktu.

Turgut Atamer yere bırakıldığı branda bezinden çantasına eğildi. Suzan o ana kadar adamın yanındaki çantayı farketmemişti. içinden cüzdanını çıkardı, doğru dürüst saymadan bir demet Amerikan dolarını kıza uzattı.

Hepsi yüzüktü.

"Al bakalım, istediğinden de fazla."

Suzan'ın gözleri ışıldadı. Zenginlik farklı şeydi, talebini pahalı bulmasına karşın, istediğini elde etmek uğruna umduğundan da fazlasını verebiliyordu.

Ama ona şimdi ne söyleyecekti?

Ayhan hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı zaten.

Bir yalan uydurmalıydı. Hayal gücünü zorladı. Aklına pek bir şey gelmiyordu.

"Bak bakalım konuşmaya," dedi. "Her şeyi öğrenmek istiyorum."

Kız hâlâ ne uyduracağını bulamamıştı. Aklı karıştı ve yanındaki masanın üzerindeki dolarları kaybetmek istemiyordu.

Derin bir soluk aldı. Başını önüne eğerek, utanıyormuş gibi: "Senin iktidarsız olduğunu söyledi," dedi.

Nedense akl ına gelen ilk şey bu olmuştu. Adamdan hiç ses gelmeyince söylediğinin etkisini anlamak için Turgut Atamer'e baktı.

Adam donmu ş gibiydi.

"Sana böyle mi söyledi?"

"Evet."

"İnandın mı ona?"

"Seni tanımıyordum ki, doğru olduğunu varsaydım."

"Başka?"

Suzan henüz rahatlamamıştı.

"Hatta o gece... Binnur karışısında küçük düştüğün için sinirlenerek onu öldürmüş olabileceğini söyledi."

"Yaa, demek öyle dedi."

"Evet."

"Seni bunu ispatlamak için mi peşime taktı?"

"Sanırım niyeti buydu!"

"Yalan konu şuyorsun gibi geliyor bana. Paramı hak etmiyorsun."

Suzan kızardı. Bu numara galiba sökmeyecekti.

"Bir de..."

"Konu şu, seni dinliyorum."

"İşkembecide gördüğüm adamın sen olup olmadığını teşhis etmemi istiyordu."

Turgut Atamer'in yüzü yine sarardı.

"Peki, benden nasıl şüphelenmiş?"

"İnan bilmiyorum."

"Peki, o gece Binnur'un yanındaki kızın sen olduğunu nereden öğrenmiş?"

"Onu da bilmiyorum. Galiba... galiba ben söyledim. Emin değilim."

orhan kemal . 400 İl halk kütüphanesi

Adam bir süre sessiz ve düşünceli kaldı. Soru sormaktan vazgeçmişti. Birden:

"Ayağa kalk," diye gürledi:

Fahi Şe koltuktan fırladı. İcini korku kaplamıştı yeniden. Adam ın bundan sonra ne yapacağını, nasıl davranacağını kestire-miyordu.

"Soyun," diye emretti.

Suzan biraz rahatlar gibi oldu. Niyetini anlam ıştı art ık. Bu sorun değildi. Acele ile penye bluzunu çıkardı, sutyen takmamış-tı zaten. Bir an duraksadı; her şeyden vazgeçip dolarlarını iade etse, bas ıp gider miydi acaba? Yoksa gerçekten iktidarsız mıydı? Onu fkeli yapan bu davranışları ondan mı kaynaklan ıyordu?

şimdi anlaşılacaktı!.

K ısıacık etekliğini de çıkarıp attı. Avuç içi kadar ufak klo-tuyla kalmıştı. Vücudundaki titreme artmıştı ama bunu adama belli etmek istemiyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu adam.

"Niye korkay ım? Korkacak ne var ki? İşimi yapıyorum."

A ęzından çıkan kelimelerin hiç de inandırıcı olmad ığının kendisi de farkındaydı.

"Onu da  ıkıkar," diye parmağıyla külotunu gösteriyordu.

K ız eğilip külotunu bacaklarından aşağıya sıyırdı sonra dertop edip avucuna aldı.'

"Ver onu bana."

Nedenini hiç sormadı Suzan. Avcundaki ufak i ama şırını adama uzatt ı. Daha önce de böyle adamlara rastlamıştı. Turgut Atamer ufak külotu aldı, önce ışığa tuttu, göz bebeklerindeki garip pırıltılarla bir süre onu inceledi. Suzan'ı unutmu ř gibiydi, incecik ama şırı uzun uzun yana ęına sürdü, garip hırıltılar çıkardı, klotun ağını kokladı.

Bütün bunlardan sonra rahatlam ış gibi onu pantolonunun arka cebine t ıktı. Sanki kızı yeniden hat ırlamış gibi ona döndü. şehvet ve ihtirastan titremeye başlamıştı. Bir adım yaklaştı k ıza.

At Kuyruklu Adam—F.26

401

Suzan elinde olmadan "Burada mı? Burada mı yapacaks ın? Yatağa gitsek daha iyi değil mi?" diye mırıldandı.

Cevap vermedi adam.

Suzan' ın mesleği gereği, böyle arzuyla yanan bakışlara alışık olması gerekirdi fakat adam ın körpe teninde ve vücudunun en mahrem yerlerinde dolaşan bakışlarından ürkmüştü.

Gözlerini kapatt ı.

Bundan sonra olacaklar ı sessizce kabullenmek zorundaydı. Anlaşırken şart ileri sürmemiş, yasak

getirmemişti.

Fermuar ın aşağıya çekilirken çıkardığı metalik sesi i şitti. Kımıldayacak hali kalmamıştı şimdiden. Zangır zangır titriyordu.

"Sana iktidars ız olmadığımı ispat edece ğim," diyordu adam.

Yakla şıyordu. Bir iki adım korkuyla geri çekilen Suzan'ın çıplak kalçaları masanın sert kenarına yaslandı. Gidecek yeri kalmamıştı.

Adamın omzuna yapışan elleri hoyratça sırtını çevirdi. Masanın üstüne eğildi ve ağzından tiz bir çığlık çıktı. Turgut Atamer çok haşındı ve canını yakarak sevi şıyordu. Her türlü insancıl davranıştan uzak, tam bir hayvan gibi. Suzan'ın tek istediği bütün bunların bir an evvel bitmesiydi. Acıdan gözleri karardı, adeta kendinden geçti...

* *

Tabağındaki son karpuz dilimini ağzına atan Sibel, Ayhan'a dönerek:

"Çatlamak üzereyim," dedi.

Elini midesinin üzerine bastırarak genç adam, "Ben de aynen öyleyim" diye karşılık verdi. Mutfaktaki ufak masada akşam yemeklerini henüz bitirmişlerdi.

"Sana sade bir Türk kahvesi yapayım mı?" diye sordu Sibel.

"Varsa bir sodayı tercih ederim."

Sevgilisi buzdolabına doğru ilerlerken Ayhan, onun zarif ve

402

estetik dolu yürüyüşünü keyifle seyreliyordu. Bu ön evlilik hazırlığından çok mutluydu.

Sibel sodayı bardağa boşaltırken, "Bugün komiseri aradın mı?" diye sordu.

"Nasıl arayayım? Adama söyleyecek bir şeyim yok ki."

"Bugün seni bekleyecekti."

"Biliyorum."

"Onu ben aradım."

"Ne hakkında?"

"Serap Uzunova için koruma istedim."

"Kabul etti mi?"

"Evet."

"Ya Turgut Atamer? Ondan bahsettin mi?"

Sibel olumsuzca ba şını salladı.

"Hay ır. Katil olduğunu henüz ispat edemedik. Bugün Serap Uzunova'ya bir kere daha gittim ve senin

çektığın resimleri gösterdim. Çok benziyor, tıpkı onun gibi dedi ama bir türlü emin olamadı. İnanılır gibi değil fakat kadın pastanede oturduğu, evine getirdiği ve bütün bir gece seviştiği adamı tanıyamadı."

"Lanet olsun! Tıpkı Suzan gibi."

Sibel göz ucuyla sodasını yudumlayan Ayhan'a baktı.

"Ne o, pek ne şeli görünmüyorsun, yoksa küçük fahişenin işinde yanıldığın için mi?"

Ayhan bu sabah olanları bütün ayrıntılarıyla Sibel'e anlatmıştı.

"Ben yanılmadığıma eminim," dedi. "O herif katil. Bundan adım kadar eminim. Suzan'ın da onu teşhis ettiğine inanıyorum, ama nedense kadınlar bir türlü bunu açıklamaktan çekiniyorlar. Bu, yüzde yüz böyle."

Sibel genç adamın kucağına oturdu, kollarını boynuna doladı.

"Çok inatçıydın Ayhan, Nuh diyor peygamber demiyorsun. Bu kez yanıldın işte, kabul etsene şunu."

403

Ayhan başını salladı. "Hayır Sibel, yanılmadım. Senin o züppe öylesine akıllı bir herif ki, allem etti kallem etti, kaşla göz arasına Suzan'ı kandırdı. Bilirsin, kadınları ikna etmekte çok usta."

Bu ince tashi anlamaması gibi davranan Sibel sordu:

"Ama nasıl? Suzan gibi deneyimi fazla bir fahişe bu kadar çabuk faka basar mı? O adamdan hiç şüphelenmez mi? Sesini de tanımamış olabilir mi? Ayrıca Binnur'un katili olarak ondan şüphelendiğini söylemedin mi?"

"Söyledim tabii, hepsini söyledim. Pek oralı olmadım işte."

"Gördün mü bak? Demek ki işkembecideki adam Turgut değilmiş."

"Ne yani? Sen şimdi Turgut Atamer'in katil olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Sibel, Ayhan'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Kulağına, benim kıskanç erkeğim, diye fısıldadı. Sonra bir an dalgınlaştı. "Bilmiyorum," diye devam etti. "Ama Binnur'un katilinin o olmadığı kesinleşti."

"Kesinleşti mi? Nasıl?"

"Yapma Ayhan!.. Baksana, Suzan Pınar katil o değil diyor. Senin güvendiğin tek görgü tanığın."

"Yalan söylüyor. Sebebinı bilmiyorum ama yalan söylüyor."

"Fakat şüpheliyi gören tek kişi o. ifadesini nasıl inkâr edersin."

Ayhan' ın suratı as ıldı.

" Şu veya bu şekilde kızı ayak üstü kand ırdı. Bu işi nasıl başardı anlam ıyorum."

"Sen gerçe ği kabul etmek istemiyorsun hayatım."

Ayhan' ın suratı büsbütün as ıldı.

"Öyleyse sen, Serap'a tecavüz edenin de Turgut Atamer olmad ığını dü şünüyorsundur Allah bilir?"

"Vazgeç bu saplant ıdan sevgilim. Belki sen haklısın, katil gerçekten o olabilir. Ancak bu bir kanıtlama sorunu ve biz he-

404

nüz bunu gerçeikle ştiremedik. Şimdilik onun suçsuzluğu asıl, aksi sabit oluncaya kadar bunu kabul etmek zorundayız."

Ayhan isyan etti.

"O lanet herif seni gerçekten etkilemi ş. Şimdi daha iyi anlıyorum. Baksana karşıma geçmiş, hâlâ o adamı savunuyor ve toz kondurmak istemiyorsun."

Sevgilisinin konu şma tarzına bozulan Sibel, usulca Ayhan'ın kucağından kalktı. Ne zaman bu konu açılrsa, Ayhan hırçınlaşır-yordu. Gerçi kendisi de Turgut'un katil olabileceğı ihtimalini düşünüyordu; özellikle evlensen de peşini bırakmayacağıın diyen o anlamsız ve tehdit kokan telefonundan sonra. Fakat şüphelenmek başka, kanıtlamak başka şeydi.

K ırgın ve biraz da düşünceli mutfaktaki kirli tabakları bula şık makinesine yerleştirmeye başladı. Ayhan'da ona yardım etti. Suratları as ıldı, konuşmayı kestiler...

Buna sevi şme değıl düpedüz ırza geçme denirdi. Kaba, hoyrat ve haşın bir şekilde. Üstelik aşağılayıcı tarzda. Suzan bundan nefret ederdi. Canı yanm ıştı ve kalbi duracak gibiydi.

Adam içinden ç ıkınca kabusun ve çektiğı acının sona ereceğini düşünmüştü. Fakat yanıldığını anlamakta gecikmedi. Onu güçlü kollarıyla kucaklamış ve "yatak odan nerde?" diye sormu ştu. Suzan ancak işaretle koridorun sonundaki odayı gösterebilmi şti.

Turgut Atamer, onu kuca ğında yatağı taşımış usulca yayl ı şiltenin üzerine bırakmıştı. Suzan gözleri kapalı, korkunun yarattığı titremeler ve bedeninde hissetti ği acılarla hareketsiz kaldı. Vücudu terden yapış yap ıştı.

Gö ğsü körük gibi inip kalkıyor ve bedeni az önce uğradığı tecavüzden sı zlıyordu. Daha da kötüsü bundan sonra neler olacağını bilmiyordu. Bu zorban ın suyuna gitmek zorundaydı. Hatta

405

sorarsa hoşlandığını, mutlu olduğunu söylemeliydi. Binnur'un başına gelenleri düşündükçe kanının çekildiğini hissediyordu. Onu rahatlatan tek bir şey vardı; bu sapık herif herhalde her ilişkiye girdiğı kadını öldürecek değildi ya?

Gözlerini araladı.

Turgut Atamer odada yoktu. Yüre ği sevinçle çarpmaya başladı. Yoksa işini bitirip giyinmeye mi gitmişti?

Dikkat kesilip dinledi.

Yoo, sevinci bo şunaydı. Yanılmıştı. Koridorda çıplak ayaklarının sesi aksediyordu. Geri geliyordu. Dehşet içinde açık kapıya baktı.

Onu ç ırılçıplak gördü. Elinde brandadan yapılmış çantas ı vard ı. Sebebini bilmeden ürktü o çantadan. Acaba ne vardı içinde? Niye buraya, yatak odas ına getirmişti?

Yar ı aral ık gözlerle adamı süzmeye ba şladı.

Suzan içini çekti, kötü talihine lanetler ya ğdırdı. Anlaşılan henüz çilesi bitmemişti. İnşallah bu defa canımı yakmaz, diye düşündü.

S ırım gibi vücudu vardı adam ın ve sanki çıplak vücudunu teşhirden hoşlanıyormuş gibi Suzan' ın yar ı aral ık gözleriyle kendisini seyretmesinden memnundu. Çantasının fermuarını açt ı, yatağın kenarına bıraktı. Her an elinin erişebileceği bir yere...

Sonra bekledi. Hareketsiz ve hiç k ımıldamadan.

Adam ın ne beklediğini anlamıyordu Suzan. Belki cinsel gücünü biraz daha toparlamak istiyor olabilirdi. O da sessiz ve hareketsiz kalmayı ye ğledi. Nasıl olsa az sonra anlardı. Sıcak odada derin bir sessizlik ve bekleyiş ba şlamıştı şimdi. Fırtınadan önceki sessizlik gibi.

Galiba adam kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Göz ucuyla bakt ı, adamın ne yaptığını anlamad ı. Dua eder gibiydi. Olamazdı, komik kaçardı bu. Neden sonra Turgut Atamer bu garip mırıldanmayı kesti ve yata ğa döndü. Sol eliyle kızın çıplak vücuduna dokundu. Önce işaret parmağıyla meme aralı-

406

ğından göbeğinin altına kadar bir hat çizer gibi indi. Üç kere yineledi bunu. Bir cerrahın keseceği yeri incelemesi gibi.

Suzan huylanarak titredi yatt ığı yerde.

Parmaklar ı k ızın vücudunun nemli teninin üzerinde dolaşmaya başladı. Yumuşacık okşayışlarıyla omuz başlarından ayak parmaklarının ucuna kadar elini kızın bedeninde gezdiriyordu. Sanki parmakları ve avuç içleri sihirliydi.

Suzan her şeye rağmen içinin derinliklerinde bir rahatlama hissetti. Adam hoyrat, kaba ve korkutucuydu ama gerektiğinde kadını nas ıl yumuşatıp okşayacağını da biliyordu do ğrusu. Suzan gevşemeye, sakinleşmeye başladı.

Adam hâlâ konu şmuyordu.

Gözlerinde sevecen, s ıcak bir ifade oluşmuştu. Suzan, Turgut Atamer galiba erkekliğini sert ve kaba

bir şekilde ispatladıktan sonra yavaş yava ş normale dönüyor, gerçek kimli ğine kavuşuyor diye düşündü. Parmaklarının sihirli olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Bedenini bir enstrüman gibi ayarlayıp, akort etmeyi başarmıştı. Zevkle acının, şehvet ile nefretin böylesine uyum sağladığı, iç içe olduğu anları hiç yaşamamıştı.

Kuruyan dudaklar ını diliyle ıslattı Suzan.

Hayrettir, ya şadıǵı karabasana ra ğmen, adam kendini yeniden sevişmeye hazırlıyordu ve galiba bunu da başarmak üzereydi.

Suzan hafifçe inledi.*

O buz gibi sesi duymasa, bunu ba şaracaktı da...

Adam ın sesi ne kadar ürkütücü çıkmıştı. Gözlerini aralayıp adama baktı.

"Haz ır mısın artık?" diye soruyordu.

Hakl ı olarak bunu farklı şekilde yorumlayan genç kadın yatağın içinde yerleşip kendini hazırladı. Göz kapaklarını aç ıp kapayarak adamı onaylad ı ve el verdi ğince bacaklarını aralad ı. Yatağın kenarında oturan adamın üstüne uzanacağını sand ı. Bu nedenle Turgut Atamer'in sağ kolunun yere uzanarak çantas ına el attığını farketmedi.

407

O korkunç b ıçağı çok geç görmüşü.

Ve adam o kadar hızlıydı ki, ç ıǵlığını bast ırmak için sol eliyle ağzını örterken ayn ı anda da karn ına bıçağı saptamıştı.

Suzan P ınar'ın ölümü kolay ve çabuk olmadı...

Tabii yine üzerine kanlar s ıçramış, vücudu fahişenin kanıyla kirlenmişti. Karnına, göğsüne, ellerine bulaşan kana iğrenerek baktı. Karnını de şerek bıçağı ç ıkartırken Suzan'ın hafif hafif inlediğini duydu. Son nefesini henüz vermemişti. Nasıl olsa ölecekti, kurtuluş yoktu, ikinci bir b ıçak darbesini hiç düşünmedi. Her zamanki gibi temizlik işlemine başladı. Bıçağın üzerindeki taze kanı, kurbanın yatak çarşaflarına sürerek temizledi.

K ızın hareketsiz yatan vücuduna tekrar bir göz attı. Derin yaradan, kesilmiş damarlardan oluk gibi kan akıyordu. Gözleri yarı aralıktı ve kalbi henüz durmam ıştı. Kan kaybından yüzü iyice sararmış, etli ve dolgun dudakları morarm ıştı. Can çekişiyordu. Vücudunda önlenemez tikler başlamıştı artık. Sol kolu yataktan kaymış, sağ eli ise sanki akan kan ı durdurmak istercesine geniş yaran ın üzerine yapışmış kalm ıştı. Birazdan ölecekti.

Turgut Atamer kay ıtsızca duşa gitti.

Uzun uzun yıkanıp temizlendi. Bıçağını kuruladı. Sonra giyindi ve bulduğu ufak bir havluyla, her zaman yaptığı gibi, evde dokundu ğu her yerdeki parmak izlerini yok etti. Geride asla parmak izi bırakmazdı. İşini bitirince tekrar yatak odasına döndü. Suzan'a baktı. Yanılmamıştı. Kadın artık sonsuza kadar konuşamazdı. Salona geçti, arka cebinden çıkardığı k ızın külotunun ağnı içine sindire sindire kokladı. Keyifle sıırıttı, artık sadece külotu sinen kadının kokusunu alabiliyordu, bedenindeki kutsal görevinin çağrısı olan o berbat koku tamamiyle kaybolmuşu. Telefonu külotla tutarak Sibel'in

numarasını tu şladı. Çok soğukkanlıydı ve bu kendisinin en be ğendiği yanıydı...

* # *

408

Turgut Atamer'in sesini duyunca Sibel bir anda ta ş kesildi. Gözleri endi şeyle kanepede oturan sevgilisine kaydı. Az önceki tartışmadan sonra araları hâlâ düzelmemişti.

Ayhan şimdi çok sinirlenecekti.

Bu sürpriz telefon onun da hiç hoşuna gitmemişti. Yüreği hızlı hızlı atmaya başladı.

Daha ismini duymadığı halde Ayhan'ın kaşları çatılmıştı.

"Hayır," diyordu Sibel. "Sizinle görüşmek istemediğimi ve nişanlandığımı sanırım söylemiştim."

Kısa bir sessizlik oldu.

Ayhan pür dikkat konuşmayı dinliyordu.

Sibel, "Hayır, gelemem," dedi ve telefonu sinirli bir şekilde kapattı.

Öfkeden yüzü sararmıştı.

Genç adam, "Hâlâ görüşmek mi istiyor?" diye sordu.

Kız başını sallayarak, "Evet," diye fısıldadı. "Artık fazla olmaya başladı. Beni taciz ediyor. Galiba sarhoştur. Dili alkolün etkisinden peltekleşmiş gibi geldi bana. Sözde Emos Kulüp'te saatlerdir beni düşünerek içki içiyormuş. Konuşmak için çağırırdı beni."

"Ne cevap verdin?"

"Lütfen beni çıldırtma Ayhan! Sen de buradaydın, ne cevap verdiğimi duydun. Senin yanında konuştum."

Ayhan somurtarak başını çevirdi.

İçinden o herifi evire çevire dövmek geldi.

Bu gece ikinci kez, Turgut Atamer bir perde gibi aralarına girmişti.

409

(2)

Olay yerine geldiğinde Ayhan, vicdanında buruk bir acılığın ezici sıkıntısını duyumsuyordu. Bu cinayetten kendini sorumlu tutuyordu. Turgut Atamer'i teşhis etmek için Suzan Pınar'ı kullanmasaydı, bugün hayatta olacaktı. Sibel, teselli edebilmek için ne söylediyse, hepsi bir kulağından girip, öbüründen çıkıyordu. Bunun başka açıklaması yoktu. Kadının ölümüne sebep olmuştu.

Kamerayı zorlukla omuzuna yaslayıp bir süre film çekmeye çalıştı. Daha fazlasını yapamayacaktı?

Canlı, neşeli, hareketli genç kadının kanlar içindeki kokmaya yüz tutmuş bedenine bakam ıyordu. Kamerayı kapatıp, odadan çıktı. Dayanamayacaktı.

Koridorda bekleyen Sibel, sevgilisinin halini görünce tek kelime etmedi. Usulca yan ına yaklaşıp elini tuttu. Konuşmadan, yanında olduğunu varlığıyla onu desteklediğini belli etmek, bazen avutmak için

konuşmaktan daha etkiliydi.

Cinayet yeri her zamanki gibi polisler, gazeteciler, televizyoncularla kayn ıyordu. Sibel az ilerde, kaşları çatık, memurlarına

410

talimatlar ya ğdıran komiser Oğuz Tamer'e baktı. Yanına yaklaşılmayacak kadar gergin ve sinirli görünüyordu. Onları gördü ğü halde görmezden gelmişti.

Sibel bir fırsatını bulup yakla ştı.

"Komiserim, biraz görü şebilir miyiz?" diye sordu.

Komiser k ızın yüzüne bakmadan, "Şimdilik söylenecek bir şey yok. Basına sonra bir açıklama yapacağım," diye homurdandı.

Sibel yutkunarak, "Biz sizden bir aç ıklama beklemiyoruz, bilakis bizim size bir açıklama yapmamız gerekiyor galiba," dedi.

O ğuz Tamer bir kaşını yukarı kald ırıp Sibel'le Ayhan'a dik dik baktı.

"Bu olacaklar ı biliyordunuz san ırım. Biraz geç kalmadınız mı?" diye homurdandı.

"Lütfen bizi terslemeyin. Size yardımcı olmak istiyoruz. Bizi anlay ışla karşılayın. Emin olmadıkça kimseyi suçlama yoluna gidemezdik. Biz de olanaklarımızın el verdiği ölçüde bu işi aydınlatmaya çalıştık. ;

"Ne yani? Ne söyleyeceksiniz? Şimdi suçlayacağınız biri mi var?"

Sibel başını önüne eğerek. "Galiba öyle." dedi.

Ayhan' ın dokunulsa ağlayacakmış gibi olan durgunlu ğu komiserin dikkatini çekmişti.

"Yine ne dümenler çeviriyorsunuz?" diye sordu. "Son seferinde bizi yanlış yönlendirdiniz, ihtimalleri Serap Uzunova denilen kadının üzerinde yoğunlaştırdınız, onu sıkı takibe ald ık ama gördüğünüz gibi katil başka birini seçti."

Sibel utanarak, "Bunu görüyoruz. Sorun da bu ya zaten," diyebilirdi. "Ayhan' ın üzüntüsü de bundan. Hatta bu sonuçtan ben de biraz sorumluyum. Bu cinayetin işlenebileceğini düşünmeliydik."

"Öyle mi?"

Komiser anlaml ı bir bak ışla ikisini de süzdü. Başka gazeteci-

ler de etraflar ını sarmaya ba şlamışlardı. Devamlı fla şlar yanıp sönüyor, herkes komiserin ağzından bir laf alabilmek için durmadan sorular soruyordu. Komiser çevresindeki kalabalığa sertçe, "Dağıtın şimdi lütfen" diye bağırdı. "Bırakın da rahat rahat vazifemizi yapalım. Yoksa hepinizi dışarıya attırırım."

Kalabal ıkta bir kaynaşma oldu. Bazı gazeteciler hemen uzakla ştı, bir kısmı, biz de görevimizi yapıyoruz

diye itiraza yeltendiler. Komiser, Sibel ile Ayhan'ı kollar ından tutarak mutfğa doğru sürükledi. Sonra homurdanarak, "Konuşun bakalım," diye söylendi. "Ama ne biliyorsanız hepsini hiçbir şey saklamadan anlatmanızı istiyorum."

Sibel, Ayhan'a bir göz att ı; sen mi konuşacaksın yoksa ben mi demek istercesine.

"B ırak ben anlatayım," dedi Ayhan. Derin bir nefes aldı, vicdanında taşıdığı a ğır yükü, ne biliyorsa ve aklına ne geliyorsa en ince detayına kadar komisere anlattı.

Komiser ba şını ka şıyacak vakti olmamasına rağmen sabırla ve genç adamın hiç lafını kesmeden dinledi. Ayhan son cümlesine noktayı koyarken, yüzünün hatlar ında en ufak bir değişiklik olmamıştı. Sanki hep bildiğı şeyleri dinlermiş gibiydi.

Bu durum sevgililerin gözünden kaçmam ıştı. Hatta Sibel komiserin tavrına biraz bozuldu da, adam onları pek ciddiye almıyor gibiydi.

"Bitti mi?" diye sordu komiser: "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet a ğabey hepsi bu? Daha ne olsun ki? Yeterli değil mi?"

Komiser ka şlarını çatt ı.

"Yahu siz polisi ne san ıyorsunuz? Bunca cinayet işlenirken bizim şubenin yan gelip yattığını mı?"

"Anlayamad ım ağabey?"

"Çok amatör ve safs ınız yahu! Yani şimdi karşıma geçmiş katil Turgut Atamer'dir demek istiyorsunuz, öyle mi?"

"Aynen öyle."

Komiser ba şını iki yana sallad ı.

412

"Turgut Atamer'i daha Sibel Han ım'la Emos'a gittiğı geceden beri şüpheliler listesine aldık. Geçmiş hakkında geniş bir ara ştırma yaptık. Siz ne sanıyorsunuz? Didem Ersoy'un katli sırasında duvara kanla yazılan sıra sana da gelecek kaltak sözlerinden sonra, Sibel Hanım'ın hayatında akla gelebilecek herkesi araştırdık."

Sibel ve Ayhan ayn ı anda ve merakla, "Eee?" diye sordular.

"Turgut Atamer temiz ve masum!"

"Olamaz," diye isyan etti Ayhan.

"Bal gibi de olur. Arad ığımız suçlu o değil."

"A Ėabey, yanılıyorsunuz. Katil o! Size anlattım, dün bankada Suzan'la konuştu ve Sadi Yamaner ismini işitince de aynı gece kad ını öldürdü. Böyle tesadüf olur mu? Katil, koca İstanbul'da bula bula Suzan'ı m ı buldu, başka birine saldıramaz mıydı?"

"Yan ılıyorsun genç dostum; elimizde birkaç suçlu adayı var. Ama Turgut Atamer bunlardan biri de ğil. Hem bu kez onun olmadığını kesin olarak saptad ık."

"Nas ıl?" •*-

"Ayn ı tip cinayet ihbar ını al ır almaz elimizdeki şüphelilerin dün geceyi nasıl ve nerede geçirdiklerini araştırdık. Zanlıların adlarını size aç ıklamak zorunda değilim fakat Turgut Ata-mer'den bahsettiğiniz için söyleyeyim; sizin katil diye ısrar ettiğiniz adam cinayetin işlendiği saatlerde Emos kulüpteymiş. En az beş tane görgü şahidi var. Üç garson, barmen ve otopark kahyası. İki yere kulüpten telefon etmiş. Bunlardan biri de Sibel Hanım. Yalan mı? inkâr edebilir misiniz?"

ikisi de ta ş gibi kald ılar.

Sibel, hafif sarho ş, peltek konuşmasıyla gelen telefonu hatırladı. Ayhan hemen itiraz etti. "Ya cinayeti işledikten sonra kulübe gittiyse?"

"Bunu da dü şündük," diyen komiserin sesi boğuk ve ümitsiz çıkmıştı. "Adli tabibin ilk belirlemesine göre olay yirmi bir ile

413

yirmi iki sular ında işlenmiş. O saatler arasında Turgut Atamer'in kulüpte olduğu saptandı." "Onu sorguladınız mı?" "Hayır."

"Öyleyse kulüpte oldu ğunu nereden biliyorsunuz?" "Hemen her gece oraya gidiyor. Bu sabah oraya bir ekip gönderdim, tahkik ettirdim. Sibel Hanımı da arad ığ ını öyle ö ğrendik." "Nasıl?"

"Barmenin ifadesinden. Önce yemek yemi ş ve epey rak ı içmi ş."

Sibel at ıldı, "O rakı içmez," diye söylendi. Komiser aksilenerek, "Bunu servis yapan garsondan daha m ı iyi bileceksiniz?" diye sordu. Sibel önüne bakarak sustu.

"Sonra bara geçmi ş ve arkada ş ım Sibel Candan'ı arayaca ğ ım diye barmenden seyyar telefonu istemiş. Tabii Sibel Hanım ünlü biri olduğu için barmen kolaylıkla ismi hatırlamış."

"Vay namussuz," diye homurdand ı Ayhan. "Demek kendini savunabilmek için bir y ığın şahit ayarlamış. Çok akıllıca bir taktik. Herif her şeyi evvelden düşünüyor."

Komiser sesini ç ıkarmadı. Dik dik onlara baktı. Ayhan'ın tepesi atıyordu. "Ve siz şimdi bu cinayeti onun işlemediğini düşünüyorsunuz, öyle mi?" diye sordu. "Kesinlikle," dedi Oğuz Tamer. "Öyleyse niye onu şüpheliler listesine dahil ettiniz?" Komiser hiç istifini bozmadan:

"Dedim ya, Sibel Han ımla şu sıralar temas ı olan herkesi o listeye dahil ettim ben" dedi. Ayhan gittikçe bozuluyordu.

"Oh ne iyi!" diye m ırıldandı. "Bu hesaba göre beni de o listeye sokabilirsiniz; zira kendisiyle nişanlandım." "Yoksa haberin yok muydu?" "Neden?"

"Bir ara senden de şüphelendiğimden. Sibel Hanım söylemedi mi?"

Ayhan' ın gözleri faltaşı gibi aç ıldı.

"Benden mi şüphelendiniz?" diye bağırdı.

"Evet. Görevim gere ği herkesten şüphelenebilirim."

"Kulaklar ıma inanamıyorum."

Genç adam öfkeyle sevgilisine döndü. "Sen bunu biliyor muydun?" diye sorarken sinirden titriyordu. Sibel onu kolundan tutup sakinleştirmeye çalıştı.

"Bu sadece komiserin şüphesiydi. Senin bir katil olabileceğine asla inanmadım sevgilim, bana inanmalısın."

Ayhan nerdeyse ç ıldıracaktı. "Demek öyle?" diye homurdandı. "Bir ara bana soğuk ve ilgisiz davranmanın sebebini şimdi daha iyi anlıyorum. Her şey artık daha netleşiyor, belli ki sen de benden şüphelendin. Sakın inkâr etmeye kalkma."

Sibel pani ğe kapılarak sevgilisini yatıştırmaya çalıştı.

"Hay ır Ayhan, hayır" diye mırıldandı. Fakat kameraman öylesine sinirlenmişti ki, kolunu Sibel'in elinden kurtarıp mutfaktan dışarıya fırladı. Beyni zonklıyor, Sibel'in böyle bir şeyi kendisinden gizlemesini kabul edemiyordu. Öfkeyle cinayet yerini ter-ketti.

Sibel'le komiser mutfakta yalnız kalmışlardı. Genç kız üzüntülü bir şekilde söylendi.

"Komiserim bunu niye yapt ınız? Haklı olarak Ayhan' ın gururu incindi."

O ğuz Tamer sabahtan beri ilk kez gülümsedi. Sibel'in omzunu okşadı.

"Onu biraz daha fi şteklemek için. Müthiş bir genç. Ak ıllı ve çal ışkan. İnatçı da. Hiç y ılmıyor. Kafasına bir şeyi taktı m ı, asla vazgeçmiyor. Gençken ben de aynen öyleydim. Doğrusu polis olmasını çok isterdim."

K ız birden ne diyeceğini bilemedi.

"Fakat ona çok yüklendiniz ve k ırdınız."

415

"Tersine, onu k ırbaçladım. Şimdi Turgut Atamer'in suçluluğunu ispat için elinden geleni yapacaktır."

Sibel şaşırarak komisere baktı.

"Yani siz de Turgut Atamer'in suçlulu ğunu kabul ediyor musunuz? Sözüünüzden bu anlam çıkıyor."

O ğuz Tamer dudaklarını sark ıttı.

"Olabilir. Benim için önemli olan şüpheliler hakkında sağlam kanıtlar bulmak ve bu kanıtları yasal yollardan elde edebilmektir. Şimdiki halde Turgut Atamer'in suçlulu ğunu kanıtlayabilecek durumda değilim. Önemli olan da bu."

Sibel, Ayhan'a yeti şebilmek için konuşmayı keserek, pe şinden seğırtti. Tam mutfaktan çıkarken komiser arkasından seslendi.

"Haa, bu arada sizi kutlar ım. Nişanlandığınızı bilmiyordum. Bence çok yerinde bir seçim yapm ıssınız. Lütfen Ayhan'a da tebriklerimi iletin."

Genç kız eşikte durup kısa bir an Oğuz Tamer'e baktı. Adamın son cümleleri moralini biraz düzeltmişti. "Teşekkür ederim," diyerek sevgilisinin peşinden koştu...

416

(3)

Suzan Pınar'ın öldürölmesinin üzerinden tam altı ay geçmi şti.

O günden sonra yeni bir cinayet işlenmemişti. Olayları çabuk unutma eğiliminde" olan kamu vicdanında cinayetlerin ardı kesilince, ilgi azalm ı ş olaylar art ık gazetelerde haber olmaktan çıkmış, televizyonda konu kapanmıştı. Karındaşen olayı bir zamanlar büyük ilgi toplayan Olaylar ın İçinde programında bile artık işlenmez olmuştu. *

Polis tabii ki dosyayı kapatmam ı ştı ama cinayetlerin arkas ının kesilmesi, üzerlerindeki dayanılmaz baskıyı hafifletmiş ve olaylar zaman içinde unutulmaya başlamıştı.

Polis, Turgut Atamer'i üç ay çok sıkı bir takibe alm ı ştı. Sonuç olumsuzdu. Aleyhinde en ufak bir delil bulamadılar. Bekar ve zengin olduğı için eğlence hayatına çok düşküdü.

Sibel Candan' ın peşini bırakmış, şehrin sosyetesine mensup bir sürü kadınla düşüp kalkmıştı. Saldırgan ve ruh hastası bir insan tablosu çizmedi ği gibi, hiçbir kadından da aleyhinde en ufak bir şikayet veya bu yolda bir dedikodu çıkmamıştı.

At Kuyruklu Adam—F.27

417

Suzan Pınar'ın evindeki o görüşmeden sonra Sibel'le Ayhan'ın arası aç ılmış, genç kameraman sevgilisinin kendisini bir süre psikopat bir katil olarak düşünmesini içine sindiremeyerek, ona kırılmış ve birbirlerinden kopmuşlardı. Sibel'in özür dilemesi, bir yanlış anlaşılmış olduğunu ileri sürmesi, hatta bağışlanma isteğinde bulunması işe yaramamış, bir türlü kızı affedememi şti Ayhan.

Sibel uzun bir müddet olaylar ın etkisinden kurtulamadı. Ayhan'ı gerçekten çok seviyordu fakat kendisine ilgisiz kalışıyla yavaş yavaş zor da olsa gerçe ği kabullendi ve onunla ilişkisini kesti. Aradan altı ay geçmesine rağmen kısa süren beraberliklerini unutması kolay olmad ı. Ayhan, ABC televizyonu ile ilgisini kesmiş sadece aynı binadaki gazetede çal ı şmaya başlamıştı. Çok seyrek karşılaşıyorlardı, o zaman da ya birbirlerini görmezden geliyorlar ya da soğuk bir şekilde selamlaşmakla yetiniyorlardı.

Gündemden  ıkınca, Turgut Atamer, Sibel için unutulmuş bir olay olarak kald ı. Dedikodu sayfalarında zaman zaman çıkan resimlerini görmezse aklına bile gelmiyordu. Zaten topu topu iki kere yemeğe ıkmiştı onunla. Aldığı evlenme teklifini ve Suzan P ınar'ın ölümünden evvelki o garip telefon konuşmasını çoktan unutmuştu. şu sıralar hayatında bir erkek yoktu ve hiç kimseyle de duygusal bir ilişkiye girmek istemiyordu. Ayhan'la yaşadıkları ruhunda derin bir yara açm ış ve henüz etkisinden kurtulamam ıştı.

Ayhan'a gelince Sibel'e hâlâ deli gibi a şıktı. Onu kesinlikle unutamamıştı fakat kendisini en fazla rahatsız eden konu, sevgilisinin onu bir katil gibi görmesinden çok Turgut Atamer'e olan duygularının hâlâ değişmediği konusundaki inancıydı. Gerçi kız bu konudaki tercihini kendisinden yana yaptığını söylemiş ve evlilik kararı bile almıştı. Ama Sibel'in beyninin ve kalbinin bir yerinde hâlâ o adama ayrılmış bir yer olduğu inancından bir türlü kendini sıyıramamıştı. Bu şüphe ile birlikteliklerini sürdürmeleri imkânsızdı.

418

Bütün unutulmaya ve küllenmeye yüz tutmuş olaylar, soğuk ve yağışlı 16 Ocak Salı günü yeniden alevleniverdi.

Hiç olmazsa Ayhan için öyle oldu.

Öğleye kadar yağan yağmur o saatlerden sonra önce sulu kara, daha sonra da kuru bir ayazla birlikte lapa lapa kar yağışına dönüştü. Her kar yağışında olduğu gibi şehrin trafiği alt üst olmuş, insanlar bir an evvel evlerine dönmek için yollara düşmüşlerdi.

Ayhan o günü şten erken çıkmış ve gazeteden bir arkadaşının arabasıyla Şişli'ye kadar beraber gelmişlerdi. Şişli'de inmiş Kadıköy'ne geçmek için vasıta aramaya başlamıştı. Dolmuş kuyruklarında insanlar kümelenmiş araba bekliyorlardı. Anadolu yakasına geçen otobüsler binilmeyecek kadar doluydu. Genç adam kararsız, nasıl araba bulacağını düşünürken birden heyecanla irkildi.

Kaldırımında, o her zamanki vakur, dünyaları ben yarattım gibi yürüyen Turgut Atamer'i görmüştü. Adamı görmek kalbindeki nefreti depreştirdi. Yanılıyor muyum diye dikkatle baktı. Oydu. Bu karlı havada Lincoln'ü bırakmış yürüyordu. Belki de İstanbul'da seyrek yağan karın zevkini çıkarıyordu.

Adamı yeniden görmek rahatsız etmişti Ayhan'ı.

Onu aklından hiç çıkaramıyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Canı cehenneme, diye düşündü. Kararsız ve kuşkuyla arkasından baktı, sonra içinden gelen bir hisle adamın peşine takıldı. Bu yaptığının anlamsız olduğunu biliyordu fakat içindeki itici gücü yenemedi. Aralarında on metre kadar bir ara vardı. Mon-tunun kısa yakasını kaldırdı, eldivensiz ellerini oğuşturarak ısınmaya çalıştı ve temposunu ona göre ayarladı.

Yakasız astragan kaplı siyah kruvaze bir palto giymişti. Yaşından daha fazla gösteren, zengin ve oturaklı bir işadama kıllıgın-daydı. Onun at kuyruğu yaptığı uzun sarı saçlarını kestirdiğini o zaman farkettiler.

419

Ayhan onu takip etmenin ne kadar anlamsız olduğunu biliyordu. Eline ne geçecekti sanki? Ama ayrılamıyordu peşinden. Bilinmeyen bir güç sanki kendisini ona doğru çekiyordu.

Diri, tempolu, sağlıklı adımlarla yürüyordu Turgut. Sadece bir iki kalburüstü mağazanın önünde

durarak, vitrinlerine şöyle bir göz atıp yürüyüşüne devam etti.

Osmanbey'e kadar indiler.

Belki belirli bir mağazaya alışverişe gidiyordur, diye düşündü Ayhan. Sonra, alışveriş için bula bula böyle karlı bir havayı mı seçti, diye düşündü. Niye olmasındı? Nasılsa herifin tuzu kuruydu. Hem kurt puslu havayı severdi. Yoksa yine hastalığı mı depreşmişti acaba?

Turgut Atamer, Rumeli Caddesi'ne saptı. Ayhan da peşinden. Adam bir kerecik olsun arkasına dönüp bakmıyordu. Rahat ve kendinden emindi. Ayhan itiraf etmek zorunda kaldı; gerçekten de adamda aristokrat, soylu bir hava vardı. Bizim memlekette de asilzadeler sınıfı olsa, mutlaka kendisine Lord unvan ı verilir, diye geçirdi içinden.

Kar şiddetini daha da artırmıştı, dondurucu ayaz altında kar tanecikleri beyaz pamuk parçacıkları gibi gökten savrularak uçuşarak düşüyordu. Montunun üstü bembeyaz olmuştu.

Ni şantaşı'ndaki dört yol ağzına kadar geldiler. Ayhan, Turgut Atamer'in Amerikan Hastanesi'nin bulunduğu yöne sapacağını anladı. Kavşaktaki trafik ışığı kırmızı yandı. İçin için durmuştu adam. Ayhan da yaklaştı ama fazla değil. Onun dönüp arkasına bakmayacağına emindi; yine de tedbiri elden bırakmadı ve biraz uzak durdu. Onu gayet rahat izleyebiliyordu.

Yeşil yanmıştı. Turgut Atamer karşıya geçti, kısa bir an Dünya Kitapevi'nin vitrini önünde oyalandı sonra sağdaki ilk sokağa saptı. Elli metre kadar yürüdü. Ayhan'ın tedirginliği arttı.

Sebebini kestiremiyordu ama şimdiye kadar bilmediği önemli bir şeyi öğrenecekti gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Ya-

420

n ılıyor da olabilirdi fakat içinde gittikçe artan heyecanı açıklayacak başka bir şey gelmiyordu aklına.

Turgut Atamer bir apartmanın önünde durdu.

İlk kez sağına soluna bakındı. Biraz ürkek ve kuşkuluydu. Sanki görünmek istemiyor gibi bir hali vardı. Ayhan yaklaşık yirmi metre gerisindeydi. Onun ürkek bakışlarla etrafı kolaçan ettiğini görünce gizlenmek gereği duydu ve kendini hemen ilk önüne gelen bir apartmanın girişine attı. Allahtan o sırada sokak oldukça tenhaydı ve insanlar da hava şartları nedeniyle kimseyle ilgilenmiyorlardı.

Ayhan'ın içini sevinç kapladı. Nedense içindeki önemli bir şeyler olacağı hissi daha da artmıştı. Başını, gizlendiği apartmanın yan duvarından çıkarıp baktı.

Turgut Atamer paltosunun önünü açmış, ceketinin cebinden bir şey çıkarıyordu.

Merakla izledi Ayhan.

Bir deste anahtarı bu. Aralarından birini bulup binanın dış girişi kapısının kilidine soktu. Az sonra da içeriye adımını atmıştı. Gizlice ve ürkerek...

Ayhan pek bir anlam veremedi. Belki binada bir dairesi vardı. Zengin bir adam olduğuna göre gayet normaldi bu. Öyleyse niye çekinerek girmişti içeriye? İnsan kendi evine böyle mi girerdi?

Belki de burayı bir garsoniyer olarak kullanıyordu; evet diye düşündü; çok kuvvetli bir ihtimalle

öyleydi. Herifin ne kadar seks düşkünü olduğunu biliyordu. Belki az sonra sosyeteden bir kadınla içerde randevusu olabilirdi.

Saatine bakt ı, dördü geçiyordu.

Hava k ışı oldu ğu için kararmaya başlamıştı bile. Ya ğan kar nedeniyle hava sanki daha erken kararmıştı. Ayhan merakla yerinden fırladı, karşı kald ır ırma geçti ve adamın girdi ği binayı gözlemeye ba şladı.

Alt 1 katlı bir apartmandı; en azından yirmi beş senelik olma-

421

lıydı. Sadece üçüncü ve altıncı katlar karanlıktı. Diğer dairelerin ışıkları çoktan yakılmıştı. Henüz katına çıkmış olamazdı, karanlık dairelere gözünü dikti ve yüzüne kırbaç gibi çarpan kartanelerine aldırmadan gözetlemeye devam etti.

Üçüncü katın ışığı yandı.

Girdiği daire o olmalıydı. Kısa bir tereddüt geçirdi. Bir koşu karşıya geçip, kapıdaki zillere baktı. Üçüncü katın zili üstünde isim yoktu. Ayhan sırtı sonra tekrar eski yerine, gözetlediği yere döndü.

Üçüncü katın storları çekik de gildi, tüller dışarıya ışık sızdırıyordu ama bulunduğu yerden içersini görmek mümkün değildi.

Az evvel zillerdeki isimleri okurken görmüştü; alt kat bir doktor muayenehanesiydi. Ayrıca duvara tutturulmuş sarı metal levhada Prof. Dr. bilmem kim, diye adlı yazılıydı ama adamı tanııyordu Ayhan. Öteki kat sakinlerinin de adına bir göz atmıştı; ikinci katta bir musevi vatandaş oturuyordu, onun ismini sanki daha önce bir yerden duymuş gibi bir hisse kapıldı ama çıkarmıyordu. Diğerlerini ise hiç tanııyordu.

Düşünmeye başladı.

Önce buranın bir garsoniyer olduğunu sanmıştı fakat bu fikirden kısa bir süre sonra vazgeçti. O sağlıklı cinsel ilişkiler yürüten biri değildi; bir garsoniyeri olabileceğini varsaymak yanlıştı. Gerçi bundan emin olamazsın, diye kendi kendine söylendi. Magazin ve dedikodu dergilerinde bazen resimlerine rastlıyordu, ayrıca unutmaması gerekirdi ki Sibel'e evlenme bile teklif etmişti. Karşısına çıkan her kadını da öldürecek değildi ya?..

Az sonra üşümeye başladı.

Soğuk dayanılacak gibi değildi. Sabahleyin evden çıkarken kar yağmadığından ayaklarına botlarını giymemişti. Kösele ayakkabılar, karın suyunu çekmiş, ayakları fena halde ıslanmıştı.

"Lanet olsun," diye söylendi. Neyin peşinde olduğunu bile bilmiyordu.

Beş on dakika daha geçti. Durduğu yerde zıplıyor, ısınmak

422

için hareket etmeye çalışıyordu. Karşıdaki apartmana bir iki gelen oldu. Her seferinde dikkat kesiliyordu. Ama onların doktora gelen hastalar olduğunu anlamakta gecikmiyordu. Apartman otomatik yanınca, gelenlerin ilk kattaki muayenehaneye girdiklerini bulunduğu yerden görebiliyordu.

Aradan yar ım saat geçti.

Ayhan bu anlams ız beklemeden sıkılmıştı. Daha ne kadar bekleyecekti? Soğuktan titremesi de cabasıydı. Hem, eline ne geçecekti? Belki de Turgut Atamer bu daireyi kışlık olarak kullanıyordu. Doğrusu bu kış kıyamette, Tarabya sırtlarındaki o villada oturulmazdı. Ayhan, yaz gecesi bile tenhaliğından ürkmüştü

oranın. Gözetlemeyi bırakıp, gitmeye karar verdi. Bu akşamki olay, olsa olsa eski heyecanlarının ve hırsının yeniden deşilip yüzeye çıkmasına neden olmuştu. Artık Turgut Atamer'i unutma-lıydı. O sayfa kendisi için kapanmıştı. Bunu polis düşünmeliydi.

işte, üçüncü katın da ışığı tam Ayhan bunlar ı düşünürken söndü.

Daire zifiri karanlığa bürünmüştü. Adam daireyi terk ediyor olmalıydı. Yitirdiği heyecan bütün şiddetiyle geri döndü. İçindeki o nefretin yeniden alevlendiğini duyumsadı. Beklemeye karar verdi.

Az sonra merdiven otomatiği yandı, Turgut Atamer aşağıya iniyor olmalıydı. Binada* asansörün olmadığını görüyordu. Adam nerdeyse o sırtındaki astragan yakalı şık paltosuyla kapıda görünecekti.

"O da ne?" diye söylendi Ayhan!..

Turgut Atamer kıyafetini değiştirmişti. Belki bunun şaşılacak fazla bir yanı olmayabilirdi fakat giyimi asla onun gibi bir adama uymayacak kadar sıradandı. Pahalı paltosunu çıkarmış, eski lacivert bir anorak giymişti, ayağında blucin vardı. Ayaklarına kalın botlar geçirmişti. Artık kısa saçlı olan başına yün bir takke geçirmişti. Ve Ayhan'ın en fazla irkilmesine sebep olanı ise gözlerindeki koyu karanlık camlı Ray-Ban'di. Adam adeta at

423

kuyruklu saçlı, kırmızı band takan, yazlık blucin yelek giyen tipin, kışlık görünümünü kazanmıştı. Belki yanıliyordu ama Turgut Atamer'in sanki yürüyüşü bile değişmişti. Uzun kayışlı çadır bezinden yapılmış bir çantayı da omzuna asmıştı.. Ayhan'ın tüyleri diken diken oldu.

Gördüğü bu Turgut Atamer onu korkutmuştu!

Aman Allah ım, diye mırıldandı. Yoksa her şey yeniden mi başlıyordu?

Sokağa çıkan adam bir müddet kapının önünde durup ilgisizce etrafına bakındı. Ayhan'a dikkat etmemiş ya da hiç görmemişti. Zaten etraf iyice karanlıktı artık. Sonra geldiği yönde ağır ağır Nişantaşı'na doğru yürümeye başladı.

Ayhan yine kararsız kaldı. Soğuktan titriyordu. Fakat onu soğuk kadar titreten bir konu daha vardı. Galiba bu gece Karın-deşen Jack uzun bir aradan sonra yeniden sahneye çıkıyordu. Evet, tam altı ay sonra...

Önsezilerine güvenirdi. İçinden yükselen ses bu adamın cinayet işleyeceğini söylüyordu. Ne olursa olsun onu takip etmeliydi. Homurdanarak peşine takıldı.

Kar yağışı hızını hiç kaybetmemişti. Yürümek biraz iyi gelmişti Ayhan'a. Bir saat kadar ayazın altında beklemek bütün adelelerini uyuşturmuş, çok üşümesine neden olmuştu. İnşallah hasta olmam, diye söylendi. Adımlarını sıklaştırdı, içinin titremesine engel olmaya çalıştı. Bir bardak sıcak çay veya bir fındık kuyağı neler vermezdi şimdi.

Kav şaktaki trafik lambalarını geçtiler.

Turgut Atamer Rumeli Caddesi'nden Osmanbey'e do ğru yoluna devam etti. Sonra birden yanından geçen bir taksiyi çevirip içine atladı.

Adam o kadar çabuk davranm ıştı ki, geriden gelen Ayhan şaşırıp kaldı. O da hemen bir taksi çevirmeliydi. Arandı tarandı, boş araba bulamad ı. "Allah kahretsin" diye söylendi içinden. Böyle havalarda sanki bütün taksiler yok olurdu. Uzaklaşan ara-

424

ban ın arkasından baka kaldı; hemen bir taksi bulamazsa bir daha adama yetişemeyeceğini biliyordu. Taksinin plaka numarasını okumaya çal ıştı, kar ve çamur yüzünden arka plaka görünmüyordu, yalnız son rakamları okuyabildi: 766. Taksi uzakla şıyor-du. Caddeden geçen özel arabaları bile çevirmeyi dü şündü; rica edip gazeteci olduğunu söyleyecek, araba sahiplerinden yardım isteyecekti. Bir iki arabaya el salladı; kimse oralı olmad ı. Otostopçu sanıyorlardı. Bir yandan da içinden lanetler okuyarak boş taksi aramaya devam ediyordu. Sonra bütün ümitleri söndü. Turgut Atamer'in bindiği araba gözden kaybolmuştu.

Ayhan çaresiz, uzakla şan taksinin arkasından bakarken, kaldırım kenarlarına araçların lastiklerinden ezilerek vıcıklaşmış kar ve çamur kar ışımlı bir hayli de pislik yedi. H ırsını alamayarak çamur s ıçratan birkaç arabanın arkasından küfretti. Yapacağı bir şey kalmamıştı. Durumu mantıklı bir süzgeç içinde analiz etmeye çalıştı.

Yar ın sabah gazetelerde yeni bir Karındeşen Jack olayıyla karşılaşırsa hiç şaşmayacaktı. Kendi gazetesi de ona görev verirse, uygun bir bahane bulup gitmemeyi düşündü. Başka bir arkadaşının görevlendirilmesini isteyecekti. Bıkmıştı bu konudan ve asl ında Turgut Atamer'in adını bile duymak istemiyordu.

Fakat bu gece gerçekten uzun bir aradan sonra adam yeni bir cinayet i şlemeye kalkışıyorsa, böyle eli kolu bağlı, kararsız ve polise ihbar etmeden mi kalacaktı? Her şeyden önce bu, bir insanlık ve vatandaşlık sorunuydu. Fahişe bile olsa, bir yaşam söz konusuydu. Kayıtsız kalamazdı. Durumu polise bildirmeliydi.

Fakat ne diyecekti?

Neyi ihbar edecekti? Turgut Atamer yine k ıyafet değıştirdi, avlanmaya mı ç ıktı diyecekti? Gülerlerdi insana...

Suzan P ınar olayından beri Oğuz Tamer'le görüşmemişti. Kırgındı ona. Her şeye rağmen, bir an onu arayarak durumu iletmek istedi. Vaz geçti sonra; bir yararı olmazd ı. Herifin ne zaman ve hangi saatte kimi öldüreceği bilinmiyordu, polis nasıl su-

425

çüstü yapabilirdi ki? Koca şehirde iğneyle kuyu kazmaktan farksızdı bu.

Polise telefon etmekten vazgeçti.

Yürüye yürüye Osmanbey'e kadar geldi. Ü şümeye devam ediyordu ve ayakları lök gibi ıslanmıştı. Birden beynine bir düşünce saplandı, kanı çekildi.

Yoksa s ıradaki hedef şimdi Sibel miydi?

Pekâlâ da mümkündü bu! Manyak katil cinayetlerin aras ını açarak, toplumun ilgisini azaltm ışı adeta kendini unutturmuştu. Hasta ruhu yeniden azmış ve içindeki tatminsiz duygular onu yeni cinayetlere itmi ş olabilirdi. Ve de sıra şimdi kaltağa gelmiş olabilirdi.

Tela şa kapıldı birden. Bu andan sonra Turgut Atamer'i bulamazdı ama Sibel'i tehlikeden haberdar etmesi mümkündü. İçinden yükselen o korkutucu ses, bu kez hedef Sibel diyordu. Acaba Sibel'e uygulanan polis koruması hâlâ devam ediyor muydu? Ediyorsa sorun yoktu, polis onu korurdu. Fakat aradan altı ay geçmiş, olay unutulmuştu ve dar kadrolu Emniyet Teşkilat'ının hâlâ bir şüphe üzerine onun peşinde iki elemanını tutacağına ihtimal vermiyordu.

Saatine baktı, inşallah henüz televizyon binasından çıkmamıştır diye düşündü. Sibel'i aramak, yine bu konuyu gündeme getirmek ağına gidiyordu; kızın nasıl davranacağını, böyle bir uyarıyı nasıl karşılayacağını düşünmeye başladı. Evlenmekten vazgeçtiklerine göre acaba Turgut Atamer'le aralarında yeniden bir ilişki kurulmuş muydu? Bunu bilmiyordu ama pek ihtimal vermedi. Ya şanan bunca olaydan sonra kızın o sapığa döneceğini düşünemezdi. Ayrıca Sibel topluma mal olmuş, ünlü biriydi; televizyonun popüler kişileri her zaman basının ilgi odağıydı; böyle bir ilişki kurulmuş olsa dedikodusunu mutlaka duyardı. Hem işyerinde böyle söylentiler hemen dallanıp budaklanırdı. Sibel'e telefon etmeye karar verdi. Kız ne tavır takınırsa takınsın, tepkisi ne olursa olsun mutla-

426

ka haberdar etmeliydi. Bir kapris ya da gurur u ğruna onu aramaz ve kızın başına bu yüzden bir hal gelirse kendini asla affetmezdi. Suzan Pınar olayı hâlâ aklından çıkmamıştı. Belki bu mücadeledeki ruhsal ezikliği de ondan kaynaklanıyordu.

En yakının mağazalardan birine girip telefon etmek istediğini söyledi. ABC'deki eski mesai arkadaşları Sibel'in az evvel binayı terkettiğini söylediler. Nereye gittiği hakkında bilgi sahibi olup olmadıklarını bile sormadı; böyle bir havada insan ancak bir an önce evine kapağı atmayı düşünürdü. Mutlaka şimdi yolda olmalıydı. Mağazadan çıktı. Zar zor bir taksi bulabildi ve şoföre Sibel'in adresini verdi.

Çenesi düşük, konuşkan bir adamdı şoför; hemen hava şartlarından, trafiğin keşmekeşliğinden dem vurmaya başladı. Ama Ayhan'ın düşünceleri onu dinleyemeyecek kadar yoğun ve dağınıktı.

Sibel'in sokağının 'Başında arabadan indi. Şoföre biraz fazladan para vermeyi de unutmadı. Sokağın iki yanında park eden arabalara bir göz attı. Sibel'in arabası görünürlerde yoktu. Zaten bu kadar kısa sürede ve bu havada İkitelli'den gelmesi de düşünülemezdi. Etrafta korumaların polis arabasını aradığı; onlar da yoktu. Korumaya son vermiş olabilirlerdi, ayrıca kızın hâlâ peşindeyseler onunla birlikte gelmeleri de mümkündü. "Bakalım az sonra anlarız" diye mırıldandı içinden. Sibel'in apartman girişine sığınıp beklemeye başladı.

Vakit ilerledikçe soğuk artıyordu. Karayelle yağın kar dineceğ benzemiyor, aksine zaman zaman tipiye dönüşerek şiddetini artırıyor. Her taraf bembeyaz olmuştu.

Sibel kim bilir ne zaman dönerdi?

Böyle beklemeye devam ederse şifayı kapaca ğı kesindi. Daha şimdiden iliklerine kadar ıslanıp buz kesmişti. Hiç olmazsa

427

apartman ın antresine girebilse, radyatörün yanında biraz ısınabilir, rüzgâr ve yağıştan korunabilirdi.

Kap ıcının ziline bastı. Cevap veren olmadı. Kapı aç ılmıyordu. Hangi cehenneme gitti bu herif, diye

söylendi, sonra dayanamayıp herhangi bir katın ziline bastı. Kapı otomati ğinin tiz sesi duyuldu ve ağır demir kapı aç ıldı. Ayhan bir gölge gibi içeri süzüldü. Yukarıya çıkan kimse olmayınca üst kattan ince bir kadın sesi. "Kim o?" diye yankılandı.

Genç adam hiç sesini ç ıkarmayarak, radyatörlerin yanına yaklaşıp neredeyse donmak üzere olan parmaklarını üzerine dayadı. Yukarıdaki ses bir iki kere daha, "Kim o?" diye yankılandı, ardından kapanan kapının sesi duyuldu. Yukarıdaki kat sakini herhalde yanlış zili çald ılar, diye söylenip duruyor olmalıydı. Hiç umursamadı Ayhan. Ü şümekten kurtulmuş, biraz rahatlamıştı şimdi, ince tabanlı mokasenini çıkarmış, ıslak çoraplı ayaklarını radyatöre dayam ıştı.

Bekledi.

Gelen giden yoktu. Ayakta dikilmekten iyice yorulmuştu. Bu süre içinde binaya bir Allanın kulu bile gelmemişti. Apartmanın sessizliğı içinde ürperti yarattı, sanki koca apartmanda kimse yaşamıyordu. Katlardan televizyon sesi bile gelmiyordu. İnsanı kesseler kimse duymazdı burada.

Zaman ilerledikçe tedirgin olmaya ba şladı. Bina girişine sığı-nalı iki saate yakla şmıştı. Sibel'in şimdiye kadar çoktan gelmesi lazımdı. Neden gecikmişti acaba? Trafik tıkanıklığından mıydı? Yoksa başka bir yerde randevusu mu vardı? İnsan böyle havada randevu verir mi yahu, diye söylendi içinden; ama kar yağışı ö ğleden sonra başlamıştı, ya daha önce birisine verilmiş sözü varsa? Sibel'in verdi ği sözlere ne kadar sadık kaldığını bilirdi; in şallah böyle bir sözü yoktur, trafik tıkanıklığından gecikmiştir diye teselli bulmaya çalıştı.

Hiç olmazsa kar ve tipi alt ında değildi artık. Giriş kap ısının camının önünde dikilip beklemeye devam etti. Dakikalar ilerle-

428

dikçe heyecan ı endi şeye dönmeye başlamıştı. Sokak araba farlarıyla her aydınlandığında, "Hah, geldi işte!" diye seviniyor sonra sevinci yarım kalıyordu.

Saat dokuza on kala Sibel'in arabası sokakta boş bulduğu bir yere parketti.

Ayhan arabayı hemen tanıdı; derin bir soluk aldı. Kızı beklerken akl ına bin türlü kötü ihtimal gelmiş, neler düşünmemişti!

Kız tipi altında arabasını kilitleyip koş ar adım evine yaklaştı. Bir yandan da çantasından kapının anahtarlarını çıkarmaya çalışıyordu. Ayhan anahtarı kullanmasına fırsat vermeden kapıyı içerden açtı. Antrenin ışığı sönük oldu ğundan genç kız karanlıkta onu tanıyamamış bir an içerdeki gölgeden korkmuştu. Gözlerini kısıp kim olduğunu anlamak için dikkatle baktı. Boş bulunup dudaklarının arasından, "Aaa Ayhan, sen misin?" sorusu çıktı.

Ayhan yorgun fakat sonunda Sibel'i bulmanın rahatlığıyla. "Seni korkuttum galiba" diyebildi.

Genç kız böyle bir karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Şaşkın bakışlarla kapı önünde Bekleyen Ayhan'a

bakakaldı.

"Ne ar ıyorsun burada?" diye mırıldandı.

"Habersiz geldi ğim ve seni şaşırttığım için üzgünüm. Görüşmemiz lazım. Seni ABC'den telefonla aradım ama az evvel çıktı dediler. Önemli olmasa^gelmezdim."

"Hayrola ne var?"

Sibel alt ı ay sonra Ayhan' ın böyle birdenbire evine gelmesini yadırgamıştı. Bütün iyi niyetli yaklaşımına rağmen, Ayhan'ın katı ve ba ğışlamaz tutumundan dolayı ona k ırgındı. Kaşlarını çat ıp, sitemkâr bir şekilde baktı. Yine de içinde merak uyanmıştı.

Genç adam, "Bilmiyorum," diye f ısıldadı. "Tehlikede olduğunu düşündüm."

"Neden? Ne oldu ki?"

Ayhan cevap vermeden önce sordu:

"Polis seni hâlâ koruma alt ında tutuyor mu?"

429

"Hay ır. Dört ay önce kaldırdılar. Oğuz Tamer'den bunu ben istedim."

Sibel gözlerini, yerinde huzursuzca k ıpırdayan Ayhan'a dikerek:

"Söylesene, bir şey mi oldu?" diye sordu yeniden.

"Anla şılan henüz olmadı ama her an olmas ından korkuyorum."

"Yine ayn ı konu mu?"

Ayhan k ızararak başını salladı. "Evet."

"Bu sefer ne buldun?"

Genç k ızın sorusunda sanki alaycı bir ifade vardı. Ayhan biraz bozulur gibi oldu. Galiba boşu boşuna kuşkullanmış, aslı astar ı olmayan bir şüphe ve korkuya kapılarak buralara kadar gelmişti. Bunu, Sibel'in kendisiyle yeniden görüşebilmek için yarattığı bir neden olarak de ğerlendirmesinden çekindi.

Cevap vermekte gecikince Sibel kolundan tutup iteledi. "Hadi yukarıya çıkalım. Yorgun görünüyorsun. Biraz kendini toparlayıp bana her şeyi anlatırsın" dedi.

Ayhan sanki içeriye girmek istemiyormuş gibi, "Seni rahatsız etmiş olmayay ım?" diye mırıldandı.

K ız gülümseyerek, "Hadi hadi, merak etme, rahatsız etmezsin" diye çekıştirdi.

Merdivenleri ç ıkarlarken, "Herhalde açsın, de ğil mi?" diye sordu.

Ayhan s ıkılıp utanarak, "Yemek yiyecek vaktim olmadı" diye cevapladı.

* * *

Sofraya oturuncaya kadar hemen hemen hiç konu Őmadılar. Sibel eve girince paltosunu ve kalın botlarını çıkarmış, kardan ıslanan saçlarına biraz çeki düzen vermiş sonra yiyecek bir Şeyler hazırlamak için mutfakā dalmıştı. Kız bir yandan salata hazırlayıp, yemekleri ısıtırken, Ayhan da sofranın düzenlenmesi için

ona

430

yard ıma çalışmıştı. Tabakları mutfaktaki ufak masaya yerle ştiriyor, çatal bıçakları yerlerine koyuyordu. İster istemez geçen yaz yaşadıkları k ısa beraberliği hüznle hatırlamıştı. Onunla çok mutlu kısa bir beraberliği olmuştu. Zaman zaman tartışsalar bile o günler hayatının unutulmayacak anılarıyla doluydu.

Sofraya oturduklar ında Sibel ilk lokmasını a ğzına atarken, "Evet, artık seni dinleyebilirim" diye mırıldandı. Bakışlarını genç adam ın kararsız ve endişeli yüzüne çevirdi. Bir ara ona çok kızmıştı, anlayışsız ve bencil tutumu affedilir gibi değildi. Aralarındaki anlaşmazlığı, olgun iki insan gibi konuşup halledeceklerine, o kaçak dövüşmeyi tercih etmiş, sertleşip hırçınlaşarak, kalbini kırmış, o güzel beraberliği bırakıp kaçmıştı.

Ayhan a ğzındaki lokmayı bitirmeye çal ıştı. Başını iki yana sallad ı.

"Do ğru yapıp yapmadığımı bilemiyorum" diyebildi k ısıklık bir sesle. "Belki buraya gelmemeliydim. Kendi kendime gelin güvey oldum. Yanılmış olabilirim. San ırım yine hata ettim."

Sibel onu rahatlatmak istercesine:

"Hadi, b ırak şu gevelemeyi de çıkar ağızındaki baklayı. Ne oldu?"

Ayhan yutkundu.

"Bu ak şam üstü ona rastladım," dedi. "Şişli'de..."

"Eee, ne var bunda? Olamaz m ı?"

"Söyleyeceklerim ho şuna gitmeyebilir."

"Neden?"

"Çünkü ona hâlâ ilgi duydu ğunu sanıyorum."

Sibel'in ka şları çat ıldı.

"Ayhan!.." diye yüzüne dik dik bakt ı. "Yine bıraktığımız yerden mi başlayacağız? Beni bunu söylemek için mi aradın?"

"Hay ır. Ama yarın gazetelere karnı de şilmiş bir kad ının cinayet haberi gelirse hiç şaşma."

"Ne demek istiyorsun?"

"San ırım Turgut Atamer bu gece birini daha öldürecek!"

431

Sibel çatal ını b ıçağını taba ının içine bıraktı. Dikkatle genç adama baktı. Boğuk bir sesle, "Bu hükme nasıl vardın?" diye sordu.

"Kesin emin olamam tabii. İstersen bir önsezi de. Ama o hasta herif yine kıyafet değıştirdi."

"K ıyafet mi değiştirdi? Ne demek o?"

Ayhan bu ak şamüştü olanları birer birer anlatt ı. Sonra:

"Belki biraz duygusal davran ıyorum ama nedense senin tehlikede olduğun endişesine kapıldım. İçimden bir ses, bu gece sana saldıracağını söyledi. Dayanamad ım seni aradım," diyebildi. Utanarak başını önüne eğmişti.

Genç kız Ayhan'ın bu davranışından yeterince etkilenmişti. Uzanıp masanın üzerindeki elini tutup sıktı. Fakat hâlâ emin olmadığı bir konu vardı. Yoksa Ayhan olanları unutturmak, kendisini affettirmek için böyle bir numaraya mı ba şvurmuştu? Belki Turgut Atamer'i gördüğü bile yalandı.

Ayrıca böyle bir davranışa hiç lüzum da yoktu; kendisine gelip, yalnızca bir özür dilese onu affetmeye çoktan razıydı. Onu hâlâ seviyor ve özlüyordu.

Usluca, "Do ğru söyle, bana gerçeği itiraf et. Buraya beni özlediğin için mi geldin?" diye sordu.

Genç adam başını önüne eğdi. "Seni hiç unutamadığımı itiraf edebilirim. Fakat hayat ımı tehlikede görmeseydim gelmezdim."

"Anlıyorum," diyen Sibel isteksizce ağzına bir lokma daha attı. Duymak istediği cevap tam bu değildi, içinde hafif bir burukluk hissetti.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. j

"Bilmiyorum. Aklıma bir şey gelmiyor. Şimdilik tek istediğim seni tehlikeden korumak."

i

Kız içini çekti. "Ben tehlikede değilim." \

"Buna emin olamazs ın."

"Aradan alt ı ay geçti Ayhan. Şayet Turgut Atamer hasta bir ; katil olsaydı bu süre içinde mutlaka yeni bir cinayet işlerdi." }

432

Genç adam ın başına kızgınlıktan kan hücum etti. Dudaklarını ısırdı.

"Yani sen hâlâ onun suçsuz oldu ğunu mu iddia ediyorsun? Onun katil olduğuna inanmıyor musun? Sakın bilmiyorum deme. Bunu pekâlâ sen de biliyorsun. Süleymaniye'deki Serap Uzuno-va'nın verdiği tarifi unutma. Adamın eşkaline, tipine aynen uyuyordu. Gösterdiğin resimlerden onu teşhis edemedi ama Suzan Pınar'la onu tuzağa düşürdük ve kızcağız o gece öldürüldü. Onun katil olduğu gerçeğinden hâlâ şüpheli mi var?"

"Polisin ne dü şündüğünü biliyorsun. Söylediklerinin hepsi iddianı do ğrulayan olaylar fakat ne yazık ki somut ve yasal ispat vasıtaları de ğil."

"Allah kahretsin! Polislerin tutuklamak için ne beklediklerini anlam 1ş de ğilim. Mutlaka suçüstü mü yakalamak istiyorlar, ancak o zaman mı emin olacaklar?"

K ız ısrarla sorusunu yineledi:

" Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun, onu söyle?"

"Dedim ya, bilmiyorum. Kan ımca bu akşam sana saldırabi-lir. Çok dikkatli olmalısın. Burnum kan kokusu alıyor. Tabii bu akşamki kurban başka bir kadın da olabilir. Bunu ancak yarın anlayabiliriz veya ceset ne zaman bulunursa. Umarım o zaman benim haklı oldu ğuma inanırsın. Tabii hâlâ beni de şüpheliler listesinde görmüyorsan?"

Sibel bu son cümleyi duymazdan geldi.

Gözlerini bir noktaya dikip düşünmeye başladı.

Dalg ınlığı uzay ınca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ayhan.

"O eve girmeyi düşünüyorum," diye mırıldandı Sibel.

"Hangi eve? Ni şantaşı'ndaki daireye mi?"

"Evet."

"Ayn ı şey benim de aklımdan geçti. Orada bir şeyler bulacağımdan eminim. Bazı suç unsurlar ı, o lanet herifin suçluluğunu ispata yarayacak deliller. Ama nasıl? Anahtar olmadan içeriye nasıl girebiliriz."

At Kuyruklu Adam—F.28

433

" İşin orası kolay. Bir yolunu buluruz. Fakat yan ılıyorsak rezil olduğumuzun resmidir. Başımıza iş açılabilir."

"Hiçbir şey olmaz, sen merak etme. Bana öyle geliyor ki, o herif daireyi bir tür..."

"Bir tür ne?"

"S ıgınak gibi kullanıyor olabilir. Kılık kıyafet değiştiriyor, belki de krize kapıldığı dönemler orada kal ıyor, olamaz mı?"

"Belki de. Gidip bakmaya ne dersin?"

" Şimdi mi?"

"Tabii ya, neden olmas ın?"

"Biraz tehlikeli de ğil mi Sibel?"

Genç kız gözleri parıldayarak Ayhan'a baktı.

"Yoksa korkuyor musun?"

"Saçmalama. Korku akl ımın köşesinden bile geçmez ama içimden bir his bu adamın yine bir av peşinde olduğunu söylüyor. Bu sen de olabilirsin, başka biri de."

" İyi ya, evde yok demektir."

"Ama mutlaka oraya dönecektir."

"Nerden biliyorsun?"

"K ıyafetini değiştirecektir. Herif o çapaçul giyimiyle evine dönmez."

"Ya oray ı k ışık olarak kullanıyorsa?"

"Benim de akl ıma geldi önce ama hiç sanmıyorum. O varlıklı haliyle o sokakta oturmaz. Ayr ıca evden çıkınca bütün ışıklar söndü. Adamın yanında çalıştırdığı ki şiler olduğunu biliyoruz, o gidince evin zifiri karanlığa dönüşmemesi lazımdı. Evde ondan başka kimse olmadığına eminim. Tabii aklıma kötü bir ihtimal de geliyor."

"Nedir o?"

"Bu geceyi o evde geçirmek isterse ne yapar ız? Hele tam biz içerdeyken üstümüze gelirse?" "Bu riski göze almalıyız." Ayhan keyifsizce ayağa kalktı.

434

"Dur bakal ım, o kadar acele etmeyelim" diye söylendi. "İyi düşünüp akıllı bir plan yapmal ıyız. Bir defa, anahtarımız yok; içeriye nasıl gireceğimiz problemi var. Önce bu sorunu halletmeliyiz. Bir hırsız gibi kapıyı zorlayarak giremeyiz. Komşulardan biri görür ya da şüphelenip polise ihbar ederse soluğu kodeste alırız."

Sibel dü şünüp, bir çare aradı.

"Evin yang ın merdiveni var mı? Şimdi pek çok apartmanda bulunuyor."

"Sanm ıyorum, bu eski apartman; yangın merdiveni yoktur."

"İçeriye girmemizin bir yolu olmal ı."

"Bulaca ğız."

"Bir çilingir ayarlasak?"

"Gecenin bu saatinde mi?"

Sibel surat ını ek şitti. "O da var ya!" diye homurdandı. "Peki ne yapacağız?"

Ayhan, Sibel'deki bu heyecandan, Turgut Atamer'i suçlamak için gösterdi ği gayretten memnundu. "Bu işi yarın gündüz sağlam ve dinç bir kafayla düşünsek daha iyi olur" diye mırıldandı. "Bu geceyi bekleyerek geçirelim. Bakalım sapık herif yeni bir olay yaratacak mı?" Sonra birden hatırlamış gibi Sibel'e sordu, "Polis, Serap Uzunova'nın da korumasını geri çekti mi?"

"Bilmiyorum. Korumay ı alt ı ay sürdüreceklerini hiç sanmam, herhalde..." iri iri gözlerini açarak Ayhan'a

baktı. Neyi ima ettiğini anlamış gibiydi. "Sak ın bu gece ona gidiyor olmasın?" diye korkuyla mırıldandı.

Bu, Ayhan' ın aklına gelmemiştir. Olabilirdi, Turgut Atamer'in bu geceki hedefi Serap Uzunova olabilirdi; katil, aylar evvel yarım kalmış öldürme giri şimini bu gece yeniden tamamlamaya kalkışabilirdi. Ne de olsa, kalan tek görgü tanığı oydu.

Acaba katil o olay ı ne ölçüde hat ırlıyordu?

Olay tam bir nöbet an ına rastlamıştı. Serap'ın ifadesini hatırlamaya çalıştı. Ayhan, çok sonra bir dost meclisinde tanıştığı bir psikiyatrla konu şmuş, bu uzmandan bilgi almaya çalışmıştı.

435

Doktor, her olay ın ayrı özellik gösterdiğini, hastayı tanıyıp, müşahede altında tutmadan kesin bir karara varmanın mümkün olmayacağını, bazı hastalar ın kriz sırasında yaptıklarını kesinlikle hat ırlayamadıklarını söylemişti.

Acaba Turgut Atamer, Serap Uzunova diye birini an ımsıyor muydu?

Sibel telefonun ba şına geçti.

Ayhan merakla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Serap' ı arayacağım..."

"Peki, ne diyeceksin?"

"Bu gece dikkatli olmas ını söyleyeceğim."

" İyi düşündün mü? Kadını bo şu boşuna telaşlandırmayalım?"

"Tedbirli olmas ında yarar var."

Ayhan sesini ç ıkarmadı. Genç kız telefonu tuşlamaya devam ediyordu. Bekledi. Bir türlü açılmıyordu telefon, tam almacı yerine koyacağı s ırada ince bir kadın sesi duyuldu.

Sesi tanıyamamıştı. Sibel, bir an acaba yanlış bir numara mı dü ştü diye kuşkulandı.

Genizden gelen bo ğuk, yaşlı bir kad ın sesi "Alo," diyordu.

"Serap han ımla görüşmek istiyorum."

"Evde yok."

Kad ın konuşmayı k ısa kesmek istercesine donuk ve ilgisiz

konu şuyordu.

"Öyle mi? Kiminle görü şüyorum?"

"Ben teyzesiyim."

Sibel hat ırladı birden. Olay s ırasında Serap'ın Adapazarı'na gitmiş olan birlikte oturdu ğu bir yakını vardı. Kadın o olmalıydı.

Ne diyece ğini bilemedi. Teyzesine bir açıklamada bulunamazdı. Nihayet:

"Nereye gitti ğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bir arkada şıyla sinemaya gitti."

"Kiminle?"

"Niye soruyorsun kızım?"

436

Ne söyleyebilirdi ki? Kısa bir duraklamadan sonra." Belki ben de onlara yetişebilirim," dedi.

"Nasıl bulacaksın kızım? Hangi sinemaya gittiklerini bilmiyorum ki. Hem saat on oldu. Nasıl yetişirsin? Sen atölyeden misin?"

"Hayır teyze. Serap atölyeden bir arkadaşıyla mı gitti?"

"Herhalde öyledir. Bilgim yok. Beni iş yerinden aradı ve geç gelece ğini söyledi."

"Peki, teşekkür ederim," diyen Sibel telefonu kapattı.

Ama durum biraz tuhaf ına gitmişti. Dışarda berbat bir hava vardı; kar yağışı devam ediyordu. Serap kırk yaşını aşmış bir kadındı, genç olsa, çocuksu bir heves ile eğlence olsun diye sinemaya gitmeye kalkışacağını düşünebilirdi ama onun yaşındaki bir kadının özellikle böyle bir havada bir an önce evine dönmek istemesi daha doğaldı. Ayrıca aldığı kültür ve aile yapısı nedeniyle yanlarında bir erkek olmadan geceleyin sinemaya gideceğini aklı kesmiyordu. Bu işte bir bit yeniği olmalıydı. Yoksa Serap teyzesine söylemek istemediği başka bir yere gitmiş olabilir miydi? Belki de artık yaşamında bir erkek vardı. Teyzesine duyurmak istememiş olabilirdi. Kadının erkeğe ne kadar aç olduğunu gözleriyle görmüştü.

Sibel'in aklı karışır gibi oldu.

Bir an bu erkeğin* Turgut Atamer olabileceğini düşündü. Sonra hemen vazgeçti. O olamazdı. Onların her ikisini de tanıyordu; Turgut eğer bir katilse, fırsatını bulunca ona saldırabilirdi ama asla koluna takıp bir yerlere götürmezdi. Ayrıca o olaydan sonra Serap'ın onunla arkadaşlığa girişmesi artık bir hayaldi. Kadın ondan çok korkmuştu. Bunu bir daha denemeye cesaret edemezdi. Yanlıyorum, diye düşündü.

"Ne ö ğrendin?" diye sordu Ayhan.

"Sinemaya gitmi ş" diye mırıldandı genç k ız. Ama huzuru kaçmıştı.

"Pek inanm ı şa benzemiyorsun."

"Öyle. Ya kad ın yalan söylüyor ya da Serap onu uyutuyor."

"Niye?"

"Serap' ı tan ıyorum, derli toplu yaşayan biri o. Gece yarıları k ızlarla sinemaya gidecek biri değil."

"Yani bir erkekle mi ç ıktığını dü şünüyorsun?"

"Bu daha iyi. Hiç olmazsa yan ında onu koruyacak biri var demektir."

"Ya o erkek Turgut'sa?"

Ayhan güldü. "Yapma Sibel, sen benden de şüpheli oldun birden. O tecrübeden sonra adam ona yaklaşırsa bile, hiç kadın buna izin verir mi? Deli mi bu?"

Sibel hiç sesini ç ıkarmadı.

Ayhan, "Cidden böyle bir olas ılığı dü şünüyor musun?" diye sordu yeniden.

"Ne bileyim? Yine akl ımı kar ıştırdın. Eğer yanında bir erkek varsa bunun Turgut Atamer olmaması laz ım. Ama kadın senelerce içindeki cinsel arzusunu hep baskı alt ında tutmaya çalışmış biri. O gece korktu ğunu biliyorum, ama adamın bir hayli etkisi altında kaldığını da. Ayr ıca kabul etmeli ki, hangi kılığa girerse girsin, Turgut her kadını etkisi alt ına almayı iyi beceriyor."

Sibel bu cümleden sonra susup, Ayhan'a kaçamak bir bak ışı att ı.

Ayhan s ırılarak, "Evet, bunu biliyorum," diye konuştu. "Sonuç olarak, bu gece Serap'ın Turgut'la beraber olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olmamas ını dilerim. Ne dersin, Serap' ın evine gidelim mi? Burada oturup ihtimal üretmenin anlamı yok. Arabanın içinde oturup dönüşünü bekleriz."

Ayhan dudaklar ını büktü. "Nas ıl istersen. Boş durmaktan iyidir," dedi.

"Ç ıkmadan evvel bir de Turgut Atamer'in evine telefon edelim; bu karda kıyamette boşu boşuna yollara düşmeyelim, ister misin adam evine dönmüş olsun?"

438

"Nas ıl istersen?"

Sibel numaralar ı tu şladı. Nasıl olup da ezberinde kaldığına kendi de şaşıtı.

Telefonu emektar u şak Zeki efendi açmıştı. Sibel, Turgut Atamer'le görüşmek istediğini söyledi. Uşak, "Kendileri evde yok efendim. Kim arıyor?" diye sordu.

Sibel rastgele bir isim verdi, ard ından da kaçta döneceğini sordu. Uşak, kesin bir saat veremiyordu. Kız, telefonu kapattı.

"Evde yokmu ş," dedi. "Ne zaman döneceğini de bilmiyor."

"Neyse," diye fısıldadı Ayhan. "Hiç olmazsa kışın da Tarab-ya'da oturduğunu öğrendik böylece."

Arabanın içi sıcaktı.

Arada sırada motoru çalıştırıyorlar hem içeriyi ısıtıyorlar hem de karla kaplanan camları temizliyorlardı. Artık tahmin yapmaktan vazgeçmişlerdi. Uzun bir bekleyiş başlamıştı.

Serap'ın Süleymaniye deki evinin sokağına gelmeden önce Nişantaşı'ndaki apartmana gitmişler, Ayhan kıza Atamer'in dairesini göstermişti. Üçüncü katın ışıkları sönmüştü. Adam evde yoktu. Belki de bu gece hiç dönmeyecekti.

"Üşüyor musun?" diye sordu Ayhan.

"Biraz, ama önemli değil."

Sessiz kaldılar. İkisi de konuşacak bir şey bulamıyorlardı. Sibel bir ara radyoyu kurcaladı, hoşlanacakları bir yayın bulamayınca sinirli bir şekilde kapattı.

Bir müddet daha geçti.

Karla örtülen ön camın sileceklerini çalıştırarak Serap'ın eski evinin pencerelerine baktı. Yaşlı teyzesi çoktan yatmış olmalıydı, evde hiç ışık yoktu.

Kız beklemekten sıkılmışsa benziyordu. "Boşuna mı geldik acaba?" diye sordu.

439

"Fikir senindi. Bence biraz daha beklemekte yarar var. Hiç olmazsa sinemaların bitiş saatine kadar."

Sibel sesini çıkarmadı.

Saatler geçti. Kar yağışı bütün şiddetiyle devam ediyordu. Ve Molla Hüseyin Çıkmazı'nda hiçbir hareket yoktu. Sokak sakinleri çoktan uykuya dalmışlardı.

Yarıma doğru sokak bir taksinin ışıklarıyla aydınlandı.

İki genç yerlerinden doğruldular, gözleri sokağa giren taksiye çevrildi. Araba Serap'ın evinden on metre kadar ilerde durmuştu. Gelen o olmalıydı. Önce Serap indi arabadan.

İki sevgili nefeslerini keserek beklediler. Araba hareket etmiyordu. Taksinin iç lambasından arkada oturan erkeği seçebiliyorlardı. Ayhan, gözlerini kısarak adamı daha iyi görmeye çalıştı. Erkek galiba inmeyecekti. Taksinin aralanmış kapısından Serap ile ayaküstü konuşmaya devam ettiler. Kadın ürkerek bahçe kapısına bakıyordu.

Ayhan konuşulanları duymak isteyerek camı indirdi, iştirmeşi imkânsızdı; dışardaki sert rüzgârın

uğultusu sesi boğuyor ve aksi istikamete doğru savuruyordu. Taksideki adam galiba Se-rap'a, seni kapıya kadar götüreyim ya da evine girene kadar bekleyeyim tarzında bir şeyler söylüyordu.

Sibel kap ıyı aç ıp dışarıya çıkmak istedi. Ayhan elini tutarak durdurdu.

"Acele etme, bekleyelim," diye fısıldadı. Kız durdu.

Taksideki adam Serap'ı ikna etmesi olmalıydı ki, arabadan çıktı ve birlikte bahçenin tahta kapısına doğru yürüdüler. Serap'ın yanındaki adamı artık rahatça görüyorlardı.

Derin bir nefes aldılar. Turgut Atamer değildi bu adam...

"Bence hiçbir işarı çıkmaz," diye mırıldandı Ayhan. "Neden?"

"Bir anlamı kalmadı. Bu o değil. Boşu boşuna kadının huzura kavuşmuş hayatını yine cehenneme çevirmeyelim."

440

Sibel, sevgilisinin yüzüne baktı, sonra arkasına yaslandı. Ayhan haklıydı galiba.

Adam arabadan inince taksi çekip gitti. İki genç bakiştılar. Anlaşılan, adam geceyi evde geçirecekti.

Onlar bahçe kapısından içeriye süzülürken Sibel arabayı çal ıstırdı.

Dönüşte de fazla konuşmadılar. Ayhan somurtup suratını asmıştı. Hava şartlarının kötülüğünden trafik açık ve tenhaydı. Zaman zaman patinaj yapan bir arabaya veya içindekilerin inip ittikleri yolda kalmış olanlara rastlıyorlardı.

Bir ara Ayhan, "Seni sağ salım eve bırakayım ben sonra giderim," dedi.

Sibel'den hiçbir ses çıkmadı. Oysa Ayhan, bu saatten sonra Kadıköy'üne gidecek araç bulman zor, ben de kalırsın gibi bir cevap beklemişti. Kız hiçbir oralı olmadı.

Ayhan içinden, eh o da haklı, kızı çok üzdüm, diye geçirdi. Kendi gururu gibi onurtur gururu da incinmişti. Bunu beklemeye hakkı yoktu.

Sonunda Sibel'in evine vardılar. Saat biri geçiyordu. "Seni yukarıya çıkarayım. Ne olur ne olmaz, daireni de bir gözden geçiririz," dedi. Sibel yine Ses çıkarmamıştı.

Genç kız kapıyı açıp elektrikleri yaktı, içerde hiçbir terslik yoktu. Her şey bıraktıkları gibi duruyordu. Sibel olmayacağına da emindi. Fakat Ayhan ona aldırmayarak her tarafı kontrol etti. Mutfak, banyoya hatta dolapların içine kadar baktı. Sonra rahatlamış bir tavırla, "Kimse yok, artık güvendesin, içim rahat edebilir. Kapı çalınırsa sen yine de dikkatli ol, kimseye açma" diye tembihte bulundu.

Sevgilisine baktı. Üzgün ve utangaç bir sesle, "Kusura bakma, seni de telaşlandırdım, geceyi berbat ettim. Ama elimde değildi, tekrar özür dilerim" diye fısıldadı.

441

Sibel onu pek dinlemiyor gibiydi. Evin içinde dola şıyor, bazı dolaplar ı aç ıp bir şeyler çıkarıyordu. Bir ara salona geldi. Elinde yastık, çarşaf ve battaniye vardı.

Ayhan şaşkın şaşkın sevgilisine baktı.

"Nedir onlar?" diye sordu.

"Saçmalama. Ayr ıca seninle tartışamayacak kadar da yorgunum. Bu saatten sonra karşıya geçemezsin. Bu gece salondaki kanepenin üzerinde yatarsın."

Bu Ayhan' ın beklediği teklifti, iş olsun diye itiraz etti.

"Do ğru olmaz Sibel. Buna hakkım yok. Aramızda geçenlerden sonra bu evde kalmam hoş de ğil, nasıl olur?"

"Ehh, bu kadar ını dü şünebiliyorsan bu bile kazançtır" diye homurdandı genç k ız gergin ve sinirli bir şekilde. "Taş kafan nihayet baz ı gerçekleri gördü galiba."

Ayhan ba şını önüne e ğdi.

Utangaçlı ığına rağmen, aylar sonra sevdiği kızla, aynı yata ğı olmasa bile, ayn ı çat ı alt ında bulunmak, aynı havayı solumak, baz ı şeyleri paylaşmak sınırsız bir sevinç yaratmıştı içinde.

"Hakl ıydın," diyebilirdi.

Sibel çar şafı ve yast ığı battaniye ile birlikte kanepenin üstüne b ırakmış fakat yay ıp yerleştirmemişti. Buruk ve soğuk bir sesle "İyi geceler," dedi ve salınarak yatak odasına geçti. Kapıyı kapat ırken Ayhan, ancak kendisinin duyabileceği kadar kısık sesle, "Sana da iyi geceler sevgilim" diye fısıldadı.

Soyundu, ışığı söndürüp kanepeye uzan ırken battaniyeyi üzerine çekti. O da çok yorgundu ve bu akşam kar altında çok üşümüştü. Fakat bir türlü gözünü uyku tutmuyordu. Deli gibi sevdiği kızın az ötede bir zamanlar kendisiyle paylaştığı yatakta şimdi tek başına yatması onu çileden ç ıkartıyordu.

O da şu anda benim hissettiklerimi yaşıyor mu, diye düşündü. Belki aynı duygular ı ve pi şmanlığı o da paylaşıyordu.

Yan ıma gecenin bir vaktinde gelir mi acaba, diye düşündü.

442

Hay ır, gelmezdi. Haklıydı da. Yoksa gidip ayaklar ına kapanıp, beni bağışlamasını söylemem mi gerekli diye aklından geçirdi.

Öylesi daha iyi olurdu ku şkusuz.

Fakat Ayhan bunu yapacak gücü bir türlü kendinde bulamad ı. Sabaha kadar kuş tüyü kanepenin üzerinde dönüp durdu...

İ.

443

(4)

Turgut Atamer Ni şantaşı'ndaki dairesinde gözlerini açtı. Yatakta hiç kıınıldamadan bir süre gözlerini tavana dikerek hareketsiz kaldı. Ağzında buruk, kekremsi bir acılık vardı. Boğazı yan ıyordu ve kendini yorgun hissediyordu.

Aylar sonra berbat bir gece geçirmi şti. Şanssız ve elinin boş döndü ğü bir gece! Sanki koca İstanbul, bu kokuşmuş kent kurumu ştu. Ne sokaklarda, ne girdiği barlarda bir av bulamamıştı. Belki yağan kardı nedeni. Kötü kadınların kanı m ı donmu ştu ne, işine yarayacak kimseye rastlayamamıştı. Yoksa bu altı ay içinde formunu mu kaybetmişti?

Hiç k ımıldamadan sırtüstü yatmaya devam etti. Güzel yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü.

Uykusuzluktan yanıyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama olsa olsa ancak üç saat kadar uyuduğuna emindi. Ona da uyku denirse. Daha çok karabasanlar içinde bir boğuşmaydı adeta. Rüyas ında annesini görmüştü yine. Kapatıldığı dolab ı, o ürkütücü karanlığı ya şamış, kulaklarında annesinin yabancı erkeklerle sevişirken çıkardığı zevk ve şehvet iniltilerini duymuştu hep...

444

Bir de o kalta ğı...

Evet, dün gece rüyas ında onu da görmüştü. Zaten kaç gecedir bir felaket gibi rüyalarına çörekleniyor, uykularını zehir ediyordu. Biliyordu, onu ebedi huzura kavu şturup günahlarından arındırmadıkça rahat edemeyecekti. Yanılmıştı, çok yanılmıştı. Onu temiz, el değmemiş bir bakire sanm ışı. Namus simgesi, yaşanılan bu pislik çukurunda her nasılsa açmış ender bir çiçek gibi kokland ığı anda solacak manolyayd ı sanki. Oysa o da bu düzenin değişmez bir parçası ç ıkmıştı. Diğerlerinden hiç farkı yoktu.

Yeterince beklemi şti.

Kendi güvenli ği için.

Aptal k ız kendisine neler vaad ettiğini anlamadan, nasıl rahat ve huzurlu bir hayata kavuşacağını fark edemedi, tercihini abuk subuk, meteliksiz bir adam uğruna kullanmış ve kendisini reddetmi şti. Sebep ise komikti: Aşk!

Böyle bir duyguyu hiç tan ınamamıştı, insanın içine düştüğü geçici ruhsal bir hastalık olmalıydı. Acınacak, aptalca bir duygu. Yazık ki artık yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Sibel şansını kötüye kullanm ışı.

Yataktan fırladı. Kalın perdeyi açtı. Dün başlayan kar yağışı lapa lapa devam ediyordu. Yava şça camı araladı. Buz gibi soğuk bir hava odaya doldu. 'Turgut Atamer derin derin açık pencere önünde nefes aldı. Ciğerlerine soğuk havayı çekti, iliklerine kadar titredi. Uzan ıp yatağın ayak ucunda duran robdöşambrını sırtına geçirdi, kuşağını s ıkı s ıkıya bağladı. Aldığı temiz hava beynini biraz daha berrakla ştırmış, düşüncelerini derleyip toparlamasına yardımcı olmu ştu.

Bir süre daha pencerenin önünde durarak ya ğan karı dalg ın bakışlarla seyre devam etti. Düşünceleri yıllar öncesine, çocukluk yıllarına gitti. Annesiyle ilgili beyninde yer etmiş an ılar birer birer geri geliyordu şimdi. Hayatında tanıdığı ilk kötü kad ındı o. Ahlâks ızlık abidesi, adi ve pespaye biri.

Ruhunu şeytana satmış,

445

içi arzu dolu bir kad ın. Arzuladığı her erke ği baştan çıkaran, sınıf ve kalite aramayan, gözü dönmüş bir seks manyağı. Öz oğlundan nefret ederdi...

Gözünde canlanan sahneleri kovmaya çal ıştı, beceremedi. Anılar parça parça beyinde şekilleniyor,

gözlerinin önünden gitmiyordu. Hele o korkunç gerçeği öğrendiği ilk geceyi asla unutamazdı. Öz be öz annesi neden yapmıştı bunu kendisine hâlâ anlayamıyordu. Kapıyı aral ık tutup o ürkütücü karanlık dolabın içine tıkmıştı. Olanları görsün diye. Bir de tehdit etmişti; gıkını ç ıkarırsan seni Huysuza teslim ederim, diye. Huysuz evin vahşi ve saldırgan kurt köpeğiydi. Daha o sıralar altı yedi ya şındaydı ve köpekten müthiş korkardı. Bu tehditten ödü kopmuş, sinmiş, sesini kesmiş, karanlık dolabın aralığından olup bitenleri, büyük bir korku ve dehşet içinde seyretmişti. Cinsel ilişkinin ne olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü o yıllarda. Annesinin o yabancıyla niçin soyunup yatağa girdiğini, niye inleyip, kesik kesik ç ılgılıklar attığını anlayamamıştı. Gözleri faltaşı gibi aç ılmış, yatağın içinde zevkle kıvranan annesini ve o yabancıyı deh şetle seyretmişti. Ve sonra bunu diğerleri takip etmişti. Daha o yaşlarda, annesinden nefret etmeye başlamıştı. Biraz daha büyüyünce yaptığı her yaramazlıktan sonra onu dolabın içine kapar, çıkmasına izin vermezdi. Dolap kapısı hep aral ık kalırdı. Odada bir erkek olmadığı zamanlar bile ç ırılçıplak soyunur oğluna kendini teşhir ederdi. Bir tür cezaydı bu ona...

Turgut Atamer bo ğulacak gibi oldu.

An ıların ağırlığından vücuduna ter bastı. Açık pencerenin önünde yine derin derin solumaya başladı. Bir de o lanet televizyon kanalı kendisinden Kar ındeşen Jack diye bahsetmiş, psikopat bir ruh hastası olduğunu ileri sürmüştü. Oysa o sadece toplumu günah ve pisliklerden kurtarmaya çalışan iyi ahlak görevlisiydi. Şimdiye kadar tek bir namuslu kadına dokunmamış, elini bile sürmemişti. Toplumda onun kutsal görevini yerine getirecek bir mekanizma, ya da kuruluş yoktu. Bu i ş ancak gönüllü

446

olarak yapılabilirdi. Toplum adına ve onun yüce çıkarları uğruna. Ya rabbim, diye inledi. Niye kimse kendisini anlamıyor, hak vermiyordu.

Kol ve bacaklarında hafif kasılmalar hissetti. Aceleyle pencereyi kapattı ve kendini yatağın üstüne attı. Sol gözünün de seğirmeye başladığını fark ediyordu. Bunlar bir krizi işaret edebiliyordu. Turgut Atamer bundan çok korkuyordu ve son altı aydır epey sıklaşmaya başlamıştı. Bazen vücudundaki bu kasılmalar ve tikler krize dönüşmeden de kesilebiliyordu. Genç adam krizlerin artmasını, görevini son zamanlarda yeterince yerine getirememesinin tanrısal cezası diye nitelemeye başlamıştı.

Şimdilik bunu önlemesinin bir yolu yoktu. İlk krizi on sekiz yaşındayken geçirmişti. Uzun süre ilaç tedavisi görmüştü. Doktorlar kesin bir teşhis koyamamışlardı. Onlardan nefret ederdi. O yıllarda tedaviye cevap vermiş sayılabilirdi, önce krizlerin sayısı azalmış sonra hiç tekrarlamaz olmuştu. Takı iki sene evveline kadar. İki sene önce bir yaz gecesi Tarabya'daki evinde çok şiddetli bir kriz geçirmişti. Sonra bunlar pek sık olmasa da tekrarlamaya devam etmişti. Gençliğinde kullandığı ilaçlar artık eskisi kadar etkili olmuyordu. Bu durumda doktorlara gitmek istemiyordu, illetinin kesin bir tedavisi olmadığını biliyordu çünkü. Tek çaresi, tek rahatlayışı ve benliğinin huzura kavuşması için görev arzusunu daha çok tatmin etmek, yüklendiği yüce görevi daha sık yerine getirmekle mümkündü.

Adelelerinin kasılması devam ediyordu.

Aln ında soğuk ter taneleri oluştu. Neyseki evdeydi ve bu halini kimse görmeyecekti. Yavaş yavaş bacaklarını karn ına doğru çekmeye başladı. Şuuru bulanmaya başlamıştı. Hep böyle oluyordu; bir saplantı halinde yine çocukluğuna dönecekti. Bazen halisünasyonlar görürdü. Yatak odasının kapısına baktı. Belki şimdi odanın kapısından içeriye annesi girecekti. Başını sallay ıp inleyerek mırıldandı. "Hayır, hayır gelemes o. Öldü. Ölüler gelemes. Benimki hayal. Gelmesini istemiyorum."

Eliyle gözlerinin önünde belirmeye başlıyan hayali kovmak istercesine boşlukta hareketler yapmaya başladı. Krizin tam sınırında olduğunu hissediyordu. Az sonra feci bir kabusun içine yuvarlanacaktı. Annesi yine ona eziyet edecek, ya ceza verip karanlık dolaba tıkacak ya da gözünün önünde bir yabancıyla yatacaktı. Adama hissettirmeden gülümseyerek ona bakacaktı. Belki kurt köpeği Huysuz'u da üstüne salabilirdi...

"Hayır," diye çığlık attı.

Sesi odada yankılar yaptı. Dişleri kenetlenmemişti henüz. Sesinin de hâlâ erişkin bir erkek gibi çıktığını farkedebiliyordu. Demek çocukluğuna geçiş başlamamıştı daha.

"Allah ım istemiyorum," diye inledi. Başını ellerinin arasına aldı. Beyninin içinde korkunç bir zonklama vardı. Sonra yavaş yavaş bacaklarındaki kasılmanın hafıfladığını duyumsadı. Bu iyiye gidişti. Kriz başlamadan geçiyordu galiba. Derin derin solumaya devam etti, bol oksijene ihtiyacı vardı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Az sonra vücudunu tatlı bir rahatlıkla sardı. Açılıyordu...

Krize tutulmadan atlattığını vartaydı.

Yorgunluk hissetti. Sırtüstü uzanmaya devam etti, iyice rahatlayınca düşünmeye başladı. Son zamanlarda hastalığının neden arttığını, krizlerin neden sıklaştığını tahmin edebiliyordu. Hep böyle olurdu zaten. İnsan biraz da kendisinin doktoru olmalıydı. Bu bedeni, bu ruhu kendisinden iyi kim bilebilirdi? Aklına takılan şeyi zamanında gerçekleştiremezse çoğu zaman hastalık depresiyor, krizleri daha sık geliyor ruhunda bir çürümüşlük ve kokuşmuşluk hissediyordu. Sebep o kaltaktı...

Kendisine ihanet eden, geleceğini karartan, sözünde durmayan o fahişede...

Sibel Candan denen o kadını öldürmekte çok gecikmişti. Tıpkı kendisine yaptığı gibi kim bilir kaç erkeğin daha ruhuna acı veriyordu. Ama o farklıydı...

Atlattığı krizin yorgunluğu belirginleşen yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu.

448

Onu diğerleri gibi öldürmeyecekti! Onun için çok değişik bir plan tasarlamıştı.

Ağırlaşan göz kapaklarının kapanmasına engel olamadı ve güçsüz düşen bedeni yeniden derin bir uykuya daldı...

Yumuşak bir elin omzunu dürtmesiyle uyandı Ayhan. Gözlerini araladı, yanı başında tanıdık bir ses. "Hadi uyan artık, geç kalıyoruz," diyordu. Nerede olduğunu toparlayamadı birden, fakat Sibel'in parıldayan gözlerini, gülümseyen yüzünü görünce aklı başına geldi. Yattığı kanepenin üzerinde doğruldu. Bütün vücudu uyuşmuştu.

Sibel mutfak ına doğru giderken, battaniyeyi üzerinden atarak telaşla giyinmeye başladı. Banyoya geçip dağınık saçlarını eliyle düzeltmeye al ıştı. Tıraş olma imkân ı yoktu; bugün de böyle idare ederiz, bo ř ver, diye suratını s ıvazladı, elini yüzünü yıkadı, kendine çeki düzen verecek mutfak ına geçti.

Genç kız çoktan giyinmiş, kahvaltayı haz ırlamıştı.

Ayhan' ı tebessüm ederek süzdü. "Nas ıl, dün gece rahat uyuyabildin mi?" diye sordu.

"Te şekkür ederim. Deliksiz bir uyku çektim."

"Sahi mi?"

Sibel'in yüzünde anlaml ı bir ifade vard ı. Ayhan neyi kaset-tiğini anlamıştı ama anlamam ışı görünmeyi tercih etti. Bundan sonra ne olacağını, aralarındaki ilişkinin nasıl bir seyir takip edeceğini kesti rem iyordu henüz.

Fazla konu şmadan çaylarını içip kahvalt ılarını bitirdiler. İkisinin de rahat uyumadıkları, zor bir gece geçirdikleri yüzlerinden belliydi.

Ayhan, "Kap ıcı gazeteyi getirdi mi?" diye sordu.

Genç k ız sevgilisinin neyi amaçladığını sezinlemi şti.

"Bakt ım," diye mırıldandı. "Yeni bir cinayet haberi yok."

At Kuyruklu Adam—F.29

449

Ayhan dü ş k ırıklığına uğramış gibi.

"Öyle mi?" dedi. "Yan ıldım mı yani?"

"Evet. Kesinlikle."

"Belki olay geç duyulduysa bask ıya yetişmemiştir."

"Gazeteci olan sensin, istersen gazeteye telefon et."

Ayhan ses ç ıkarmadı. Çayından bir yudum aldı. Bozulmuştu biraz.

"Fakat dün ak şam sen de bana inandın. O herifin yeni bir halt karıştıracığına emindin. Yalan mı?"

"Evet, bu do ğru. İnsanları tela şa düşürmekte bire birsindir. Bu konuda üstüne yoktur. Beni de inandırdın. Ama sonuç ortada; cinayet yok. Yine yanıldın işte. Her zamanki gibi."

Ayhan itiraz etmek istedi.

"O sap ığın dün gece bir naneler yediğine eminim. Haklı oldu ğumu göreceksin. Belki ceset henüz bulunamadı. Gazeteye gittiğimde sürpriz bir haberle karşılaşmam çok olasıdır."

Sibel cevap vermedi ama yüzüne alayc ı bir şekilde baktı.

Kalktılar ve işlerine gitmek üzere evden çıktılar.

* * *

Ayhan, Sibel'in arabas ından Şişli'de indi. Tıraş olaca ğını, ayrıca uğraması gereken birkaç yer oldu ğunu, gazeteye 1 l'deki servis aracıyla gideceğini söyledi. Nedense aralarına yine açıklayamadıkları bir gerginlik girmişti. Sibel de itiraz etmedi.

Sibel yola koyuldu. Kar ya ğışı devam ediyordu. Hava biraz daha yumu şamış cadde ve sokaklar c ıvık, kar ve çamur arası bir tabakayla kaplanm ıştı. Genç kız bir süre, akıllı dün geceki olaylarla dolu arabas ını sürmeye devam etti. Sonra birden uyandı, ürkerek telaşa kapıldı. Yoksa Ayhan bahane uydurup kasten mi kendisinden ayrılmıştı? Amacı, çok merak ettiği Turgut Ata-mer'in dairesine mi girmekti? Mutlaka öyleydi. Hele bu sabah kendisinin olumsuz ve alaycı tutumundan sonra mutlaka bu i ş i kendi başına yapmaya karar vermiş olmalıydı. "Tuh, aptal ka-

ORHAN KEMAL 4 HALK KÜTÜPHANES İ

fam," diye homurdandı. Bunu nasıl da düşünememişti? Ayhan'ın yapacağı i ş çok tehlikeliydi; bunu yalnız başına yapmasına izin vermemeliydi. Her şey olabilirdi.

Arabay ı ilk uygun yerden döndürerek Ni şantaşı'na yollandı. Evi dün gece Ayhan göstermişti. Bulması çok kolaydı, içinden de inşallah geç kalmamışımıdır, diye söyleniyordu. Gözleri fıldır fıldır cadde ve sokaklarda Ayhan'ı ar ıyordu. Turgut Atamer'in evinin olduğu sokağa saptı, arabayı parkedecek uygun bir yer ararken Ayhan yerine Turgut Atamer'i gördü. Adamı aylar sonra yeniden görmek, yüre ğini ağzına getirmişti. Gözlerine inanamadı. Onunla karşılaşacağını hiç ummuyordu. Kan ı çekilir gibi oldu; bir an kaldırımında ağır ve vakur adımlarla yürüyen adama aylardır peşlerinde koştukları katil gibi bakt ı. Ayhan'ın şartlanmasına hiç şaşmamak lazımdı, inanılır gibi değildi ama kendisi de astragan yakalı, siyah kruvaze paltolu, kendini beğenmiş ve aristokrat haval ı adama şimdi bir katil gibi bakıyordu.

Sinirlerine hakim olup, heyecan ını bast ırabilmek için, duran arabanın direksiyonuna s f ı s ıkıya yapıştı. Turgut Atamer kendisini görmeden, sakın adımlarla yürüyüp gitmişti.

Bir an ne yapaca ğına karar veremedi Sibel.

Acaba Ayhan da bu civarlarda bir yerlerde miydi? Emin olamazdı. Gelmiş olsaydı, kaçınılmaz bir karşılaşma olacak iki adam birbirlerine gireceklerdi.

Derin derin soludu. Belki Ayhan buralarda bir yerde saklanm ış, harekete geçmeden önce evi kolluyor olabilirdi. Öyle ya, dairede birinin olup olmadığını anlamadan, doğrudan doğruya kapıya dayanamazdı ya?

Biraz beklemeyi tercih etti.

Hem Ayhan burada olsa bile, içeriye nasıl girecekti? Kapıyı açacak bir anahtar ı yoktu ki! Otomobilin içinde kalıp düşünmeye devam etti. Sevgilisinin ondan evvel buraya gelmiş olmas ı imkâns ızdı. En kestirme yolları kullanarak buraya gelmişti, o ise vasıta arayacak, taksi bulacak ve oyalanacaktı.

Şimdi onun da beyinde, tıpkı Ayhan gibi içeriye girip bu esrarengiz daireyi görmek, adam ın herkesten gizlediği bu yeri, incelemek fikri yer etmişti. Bunun tehlikeli ve biraz da anlamsız olduğunu biliyordu; ama Turgut dairesinden çıkmıştı ve hemen dönmesi söz konusu olamazdı.

Ne yap ıp edip, bu daireyi görmeliyim, diye düşündü. İçinde dayanılmaz bir arzu doğmuştu. Şayet Turgut gerçekten suçlu ise, içerde onun suçluluğunu ispata yarayacak bir şeyler bulunduğu varsayımı beyinde artıyordu. Benliğinde müthiş bir mücadele başlamıştı. Sağduyusu bu düşüncenin saçma ve tehlikeli

olduğunu, bir an önce saçma sapan bir şey yapmadan buradan uzaklaşması gerektiğini söylüyor, fakat ruhundaki şeytan rahatlaması ve içinin huzura kavuşması için mutlaka içeriye girmesini söylüyordu.

Yerine mihlanıp kaldı.

Bir türlü karar veremiyordu. Gözleri apartmanın sokak kapısına takıldı. Kapıda elinde kürekle bir adam belirdi. Kapıcı olmalıydı. Bir süre ana giriş kapısını ardına kadar açık tutarak, elindeki kürekle apartmanın üç basamaklı girişini ve kapının önünde biriken karları küredti. Arada sırada sokaktan gelen geçen tanıdıklarıyla görüşüyordu.

Kapıcı oradayken içeriye girmesi sakıncalıydı.

Kendisini görünce, kim olduğunu, kimi aradığını falan sorabilirdi. Ayhan'dan istittiği kadarıyla Turgut'un adı zillerde yazılı değildi, belki burayı başka bir isimle kiralamış olabilirdi, öyle ise o ismi bilme şansı hiç olmadığından, kapıcının sorularına hedef olmak pek işine gelmiyordu.

Sibel ağır ağır arabasından indi.

Dikkatle karları küreyen adamı kolluyordu. Tam bu sırada kapıcının binaya girdiğini gördü. Küreği kapıya dayamıştı. Kararını hemen vermeliydi. Dış kapıyı kapatırsa içeriye girme şansı da zorlaşacaktı.

Hızla karşı kaldırıma geçti.

452

Üç basamak merdiveni geçip antreye bir göz attı. Apartman antresi boştu ve kapıcı ortalıkta görünmüyordu. İçeriye daldı, dikkatle etrafı dinledi. Bodrumdan konuşmalar yükseliyordu. Kapıcı kendi katında biriyle konuşuyor olmalıydı. Merdivenleri kimseye görünmeden çıkmak için en uygun zamandı. Tereddüt etmedi, bir solukta basamakları tırmanmaya başladı. Ayaklarındaki botların lastik tabanları ses çıkmasına engel oluyordu. Kapıcı bodrumda olduğu için merdiven otomatığı açıktı. Önünü rahatlıkla görebiliyordu.

Yüreği yerinden çıkacakmış gibi çığınca atıyordu.

Yaptığının ne kadar çığınca ve saçma olduğunun da bilinci-deydi. Keşke şu anda Ayhan yanında olsaydı diye geçirdi içinden. Onun varlığı her zaman destek olmuştu.

Yaptığının anlamsızlığını bilmesine rağmen üçüncü kata çıktı.

Sanki şimdi ne yapacaktı? Önünde kilitli kocaman bir kapı vardı.

İçeriye girme olasılığı bulunmadığına göre kapının önünde dikilmenin ne anlamı vardı ki? Eski maun kapı önünde dikilip durdu. £.

Heyecandan ter içinde kalm ıştı. Boğulacak gibi hissetti kendini. Boğazı ve dudaklar ı kurumu ştı. Aksi tesadüf merdivenlerde kat sakinlerinden biriyle karşılaşsa konuşacak halde değildi.

Tam o s ırada otomatik söndü. Merdiven boşlukları zifiri bir karanlığa büründü. Bunu düşünmeliydi ama boş bulundu, korkuyla yerinden sıçradı.

Otomati ğin düğmesinin nerede olduğuna bile merdivenleri çıkarken dikkat etmemişti. Sibel karanlıktan

korkmazdı ama gözleri karanlığa alışınca kadar kendini diri diri mezara sokulmuş gibi bir hisse kapıldı. Işık görmek, bir an önce aydınlığa kavuşmak istiyordu. El yordamı ile duvarda otomatik düğmesini aramaya başladı. Sonunda bulmuştu, fakat son anda düğmeye basmaktan vazgeçti. Kapıcının dairesinden hâlâ sesler yükseliyordu ve adamın kalın sesi bulunduğu yere kadar geliyordu.

453

Otomatiğe basarsa binaya birinin girdiğini veya merdivenlerden birinin indiğini düşünerek ilgilenebilirdi. Önce yakmamak daha iyi olur, nasılsa az sonra gözlerim karanlığa alışır diye düşündü. Sonra biraz cesaretlendi, bu kadar korkak olmanın ne anlamı var, diye söylendi içinden. Alt tarafı merdivenlerdeki herhangi bir yabancıydı. Turgut Atamer'e ziyarete gelen herhangi biri.

Görseler ne olurdu ki?

Otomatiğe bastı.

Merdiven boşluğu aydınlandı. Trabzanlardan eğilip aşağıya baktı. Kimseyi göremedi. Kapıcının sesi hâlâ duyuluyordu. Adam ışığın yanmasını hiç umursamamıştı.

Başını çevirip gözlerini Turgut Atamer'in dairesinin kapısına çevirdi yeniden. Bina en azından otuz senelikti, belki daha da yaşlı. Kalın kapıya boş boş baktı. Macera burada bitmişti işte. İçeriye girmesinin imkânı yoktu. Çok bilinçsiz bir davranışta bulunmuştu.

"Ne halt etmeye geldim sanki?" diye söylendi.

Birden bir ses duyar gibi oldu.

Sesin yönünü tayin edememişti. Kulağını kapıya dayayarak dinledi. Yoksa içerde biri mi vardı? Ayrıca burayı hep Turgut Atamer'in dairesi olarak düşünmüşlerdi; ya başkasına aitse, ya adam sırf ziyaret için bu daireye gelmişse? Bir yakınının, arkadaşının evi de olabilirdi; hatta sevgilisinin veya varsa metresinin de. Adamın kapıda adı bile yoktu.

Ah Ayhan ah, diye homurdandı. Hep ona kanmıştı. Dün Turgut'u buraya girerken görünce, hemen bir hükme varmış, suç delillerini sakladığı gizli evi, diye tutturmuştu. Kendine de bozuldu. O da Ayhan'dan farklı düşünmemişti.

Artık gitse iyi olurdu.

Aynı sesi bir daha duydu. Yanılmıştı, duyduğu ses daireden değil üst kattan geliyordu. Yeniden yerine mihlanıp kaldı. Sanki az evvel aklından geçenleri düşünen o değilmişçesine tekrar eski ve kalın kapıya bakmaya başladı.

454

Kapıyı çalsam ne farkedeydi diye düşündü.

Nasıl olsa Turgut Atamer'in içerde olmadığını biliyordu. Şayet kapı açılır ve biri çıkarsa, rastgele bir isim verir, pardon yanlış gelmi şim diyebilirdi. Tabii bunun da bir sakıncası vardı; televizyon ekranı kanal ıyla herkes tarafından tanınan, ünlü biriydi artık, içerdeki kendisini tanırsa bunu Turgut Atamer'e söyleyebilirdi.

"Adam sende, boş ver. Her şey olacağına varır," diye söylendi ve kapının zilini çaldı. Hareket yoktu

içerde. Bir müddet bekledi, tekrar zile dokundu. Kapı açılmıyordu.

Üçüncü defa uzun uzun çaldı, parmağını zilden ayırmadı.

İçerde kimse olmadığını anlamıştı artık.

Fakat ne yazık ki içeriye giremeyecekti.

Aklına gelen çılgınca bir fikirle eğilip kapı önündeki paspasın altına baktı. Bazen paspas altına anahtar bırakanlar olurdu. Acaba Turgut Atamer öyle bir hata yapar mıydı?

Anahtar yoktu. Gördüğü tek şey, bir parmak kalınlığındaki tozdu. Bu binanın kapıcısı hiç de iyi çalışmıyordu anlaşılan. Karları küreyeceğine önce şu tozları temizlese ya diye söylendi.

Artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Yavaş yavaş gitmek için merdivenlere doğru yürüdü. Son anda aklına bir şey daha geldi. Acaba kapı üstündeki kalın pervaza bırakılmış bir anahtar olabilir miydi? Zayıf bir olasılıktı ama yine de bakmaya değerdi. Bu, zaman zaman kullanılan bir yöntemdi. Adam buraya, anladığı kadarıyla rastgele saatlerde gelip gidiyordu, bir yedek anahtara gereksinim duyabilirdi.

Ümitsizdi, şayet Turgut Atamer gerçekten suçlu ve bu dairede kendisini ele verecek bazı ipuçları bulunduruyorsa, kesinlikle böyle bir tedbirsizlik yapmaz, bir yedek anahtarı herkesin ele geçirebileceği yere bırakmazdı.

Başını kaldırıp kapının üst pervazının çıkıntısına baktı. Kolunu uzatırsa oraya yetişebilirdi. Eldivenini çıkarıp, uzandı. Parmakları kalın çıkıntı üzerinde dokuna dokuna ilerledi. Bakımlı el-

455

leri toza bulanıyordu. İçindeki son umut kırıntıları da tükenmek üzereyden parmakları metal bir nesneye takıldı.

Neredeyse sevinçten bir çığlık atacaktı.

Bu bir anahtardı. Bulmuştu işte...

Ganimet bulmuş gibi sevinçle elindeki anahtara baktı. Onu bulması büyük bir şanstı. Ama sevinci çok sürmedi, şüpheyle bakışlarını avcunun içindeki paslanmaya yüz tutmuş metal parçasına çevirdi. Üzerinde pas oluşmuştu. Acaba anahtar ne kadar zamandan beri orada duruyordu? Yoksa çok eskiden kalma, unutulmuş bir anahtar mıydı? Kilitin değiştirilmiş olma ihtimali de vardı.

Sevinci gölgelenir gibi oldu. Şüphesini gidermek için hemen denemeli, anahtarı bir an önce kilite sokmalıydı. Tam titreyen parmaklarıyla anahtarı kilite uzatırken otomatik yine söndü. Antre karanlığa gömüldü. Sonra tekrar yandı.

Ama bu sefer dü ğmeye Sibel basmamıştı.

Bir suçlu gibi yerinde donakald ı genç k ız. Yüre ği deli gibi yeniden çarpmaya başladı. Merdivenlerde ayak seslerini işitti. Biri geliyordu.

Gelen Turgut Atamer olabilir miydi acaba?

Bunu dü şünmek bile korkunçtu. Soluğu tutuldu bir an. Gelen oysa, ne yapabilirdi? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Anahtarı yerine koyarak bir üst kat kaçabilirdi belki. Ona görünmemesi laz ımdı.

Bacaklar ı titremeye ba şlamıştı. Anahtar da hâlâ elindeydi. Allahım sen bana yardım et, diye mırıldandı. Ayak sesleri artmıştı. Birden seslerin aşağıdan değil yukardan geldiğini farkettiler. Öyleyse bu Turgut olamazdı.

Derin bir nefes aldı. Tehlikede sayılmazdı çok şükür.

Ayak sesleri iyice yakla şmıştı. Bir refleks olarak elindeki anahtarı avcunun içine saklayıp parmaklarını kenetledi.

Orta yaşlı bir kad ındı merdivenleri inen. Şık, temiz pak giyimli, şişman ve güler yüzlü. Bir an bakiştılar. Kadın belli belirsiz

456

tebessüm etti ve yan ından geçti. Tam aşağıya inen merdivenlerin başına geldiğinde durarak Sibel'e baktı yeniden, içten ve yumuşak bir sesle, "Turgut beyi mi arıyorsunuz?" diye sordu.

Genç kızın gerginlikten konuşacak hali yoktu. Başını salladı. Neden sonra, "Evet efendim," diyebildi.

"Maalesef onu bulamazs ınız. Artık burada oturmuyor. Buraya çok ender gelir. O da apartmanın bir sorunu olursa."

"Öyle mi?" demek zorunda kald ı Sibel kızarak. içinden de, inşallah bendeki heyecanı farketmez, diye dua ediyordu. Kadın konuşmaya devam etti.

"Tarabya'da bir villa yaptırdığını işittik. Artık orada yaşıyormuş."

"Buraya hiç gelmez mi?"

"Dedim ya, çok ender. Ya da bizim haberimiz olmuyor."

Kad ın gerçek bir komşu gibi ilgilenmişti.

"Niçin arad ığınızı bilmiyorum ama arzu ederseniz kap ıcıya bir not bırakabilirsiniz ya da ondan yeni evinin telefonunu alabilirsiniz."

"Te şekkür ederim."Tıanımefendi," dedi Sibel.

Asl ında kadının bu ilgisinden sıkılmıştı. Bir an önce gitmesini bekliyordu.

Kad ın hâlâ meraklı gözlerle k ıza bakıyordu.

"Affedersiniz," dedi sonunda "Yan ılmıyorum değil mi? Siz ABC kanalından sunucu Sibel Candan değil misiniz?"

i Őte korktuğu başına gelmişti. Ünlü olmanın bedeliydi bu. Kendisini her yerde tanıyorlardı, inkâr etmenin yararı yoktu. Acaba bu kibar han ım ziyaretini Turgut Atamer'e ilk gördüğünde söyler miydi?

Hiç kuşkusuz yoktu bundan. Zevkle bahsedeceğinden emindi.

"Evet, benim" diye onayladı.

Kadın, "Maşallah küçük hanım, ekranda gözüktüğünüzden de güzelmişsiniz. Hazırladığınız programları büyük bir keyif ve

457

zevkle izliyorum. Sizi yakından gördüğüme çok sevindim," dedi içtenlikle. Sonra, "Kapıcıyı yukarıya çağırayım mı?" diye sordu.

Sibel hemen atıldı.

"Hiç zahmet etmeyin. Ben geliş sebebimle ilgili kısaca bir not yazıp kapıcıya bırakabilirim. Teşekkür ederim..."

"Nasıl isterseniz? İyi günler," diyen kadın merdivenleri inmeye başladı.

Sibel derin bir oh çekti.

Bir yandan da endişeleniyordu. Aşağıda kapıcıyla karşılaşır ve kendisinden bahsederse, iyilik olsun diye adamı yukarıya gönderebilirdi.

Kadının merdivenlerde yankılanan topuk sesleri uzaklaştı. Rahatlamıştı artık.

Yine de emin olmak için trabzanlardan eğilip aşağıya baktı.

Kadın kapıcıyla konuşmadan sokağa çıkmış olmalıydı.

Sibel geriye döndü.

Daha fazla bekleyemezdi. Elindeki anahtar kilide soktu. Heyecandan sapır sapır titriyordu. Her şey şimdi belli olacaktı.

Paslı anahtar kilit yuvasında çevirdi.

Metal parçası rahatlıkla yuvada döndü ve kapı açıldı. Turgut Atamer'in dairesindeydi artık...

* * *

Bu karamsar havada, hem de kendi sokağında, o kaltağın ne işi vardı?

Turgut Atamer arabanın içindeki kızı hemen görmüş ama görmezden gelmişti. Dik başlı ve mağrur yürüyüşünü hiç bozmamış, göz göze gelmekten özenle kaçınmıştı.

Kızın bu sokakta bulunması tesadüf olamazdı. Sibel Candan da inatçıydı, tıpkı kameraman ı Ayhan gibi. Bu sokağa geliş bir rastlantı olabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Dişlerini gıcırdattı. Yürüyüp sokağın köşesini döndü.

Köşebaşı bir dükkândı; geniş vitrinleri olan bir mağaza.

458

Cadde yönündeki vitrinin önünde durarak, çiktiğı sokağı ayn ı vitrin cam ından kontrole başladı.

Sibel'i görebiliyordu.

Arabay ı parketmi şti. Fakat arabanın içinden inmiyordu.

Birini bekliyor olmalıydı. Belki Ayhan denen o kameramanı...

Hiç k ımıldamadan yeşil gözlerini arabaya dikti. Kararlı ve biraz da endişeliydi. Sibel'in kendi evinin bulunduğu bu sokakta ne beklediğini henüz tam olarak çözememişti.

Evini bildiklerini hiç sanm ıyordu ama o Ayhan denen adama hiç güven olamazdı.

Çok zeki ve becerikli oldu ğunu tecrübesiyle öğrenmişti. Sibel evini mi gözlüyordu yoksa?

Bu düşünce iyice neşesini kaçırdı.

Belki evine girmeye de kalk ışabilirdi.

O kaltak evine kesinlikle girmemeliydi. Orada bulacaklar ı kendisinin sonu olurdu.

Turgut Atamer hafifçe titredi.

Onu kendi evinde ordüremezdi!..

Bunun hâlâ bir rastlantı oldu ğuna inanmak istiyordu. Mutlaka bir rastlantı. Bir işi olmalıydı bu sokakta.

"O da ne?" diye m ırıldandı. Kız arabasından çıkmıştı şimdi ve karşı kaldırıma geçiyordu, apartmanına doğru. Vitrinin kenarından başını uzattı, daha iyi görmeye çalıştı.

Bunun tesadüfle bir ilgisi yoktu. Kız binaya girince emin oldu. Ama içeriye nasıl girecekti? Anahtarı yoktu ki? Gündüz gözü bir hırsız gibi maymuncuk kullanamazdı herhalde. Yoo, daireye girmesine izin veremezdi!

Geriye döndü ve evine doğru ağır ağır yürümeye başladı. Tabii ki, Turgut Atamer yıllar önce annesinin bir aşığına kullanmak için verdiği yedek ev anahtarının kapının üst pervazında unutulup kaldığını bilemezdi...

* *

459

Sibel içeriye süzülünce, gürültü etmeden kapıyı kapatarak, sırtını duvara dayadı.

Soluk solu ğaydı ve ömründe ilk kez bir yabanc ının evine, hırsız gibi izinsiz giriyordu. Soluklarını ayarlamak için bir süre kımıldamadan olduğu yerde kaldı. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Mesleki merak, televizyon programında ileriye sürdükleri bir iddiayı kan ıtlamak ihtiyacı olabilirdi. Ama gerçek nedenin Ayhan'ın savının doğruluğunu ortaya çıkarmak olduğunun da bilinci içindeydi. Bu iddia gerçekleşmedikçe sevgilisiyle arasının düzelmeyeceğini, rahata ve mutluluğa kavuşamayacaklarını biliyordu. Turgut daima aralarında olacaktı.

Daire uzun süre kapalı kalan yerlerin havası ızlışı içindeydi. Nem ve küfe benzer bir koku sinmişti etrafa. Sibel kendini toparlayıp bir iki adım attı. Rahat olmalıydı. Nasılsa Turgut Ata-mer daha uzun süre dönmezdi. Yeterince vakti vardı.

Oda kapılarının çoğu açıktı. Geniş bir salona girdi. Eşyaların üstü çarşaf gibi geniş Amerikan beziyle örtülmüştü. Parkelerin üzerinde durması gereken halılar rulo yapılarak salonun bir köşesine kaldırılmıştı. Tüller çekikti. Karlı havanın camlardan yansıyan beyaz aydınlığına rağmen evin içi loş ve ürperticiydi.

Genç kız ne aradığını bile bilmiyordu. Neyi araştıracaktı? Acaba bu evde Turgut'un suçluluğunu kanıtlamaya yarayan ne bulabilirdi?

Salonun ortasında durarak şaşkın şaşkın etrafa bakındı. Gözü, duvarlarda bırakılmış tablolara takıldı. Çoğu orijinal yağlı boya tabloları. Resimden az buçuk anladığı için kıymetli şeyler olduğunu gördü. Duvara bitişik eski stil büyük ve aynalı bir büfe vardı. Yaklaşıp kapaklarını açtı. İlk bölüm boştu. Boşaltılmış olmalıydı. İkinci bölmede eski bir çay takımı buldu. Çin porsenelinden yapılmış, el boyası, antika bir takım. Çoğu kırık. Anlaşılan Turgut Atamer bu haliyle onu yeni evine götürmemiş ama atmaya da kıyamamıştı. Dolabın kapaklarını kapattı. Koca salonda araştırabileceği başka bir şey bulamadı.

460

Koridora çıktı. Rastgele bir odaya daldı. Tamamen boştu. Diğerine geçti. O da boş sayılırdı. Üstü örtülü bir koltuktan başka bir şey bulamadı.

İçini karamsarlık kapladı. Burada ne bulacaktı ki? Artık kullanılmayan terkedilmiş bir evden başka bir şey değildi burası.

Ümitsizce koridorun sonundaki büyük odaya doğru yürüdü. Onun da kapısı açıktı. Daha içeriye girmeden geniş karyolayı görebiliyordu.

Turgut'un yatak odası olmalıydı, irkildi. Burada yaşam belirtisi vardı!..

Yatak toplanmamıştı, yünlü bir robdöşambr yorganın üzerine atılmıştı. Evdeki genel havasızlık, nedense burada hissedilmiyordu. Pencereilerin altına isabet eden parkelerin üstünde çok az bir ıslaklık vardı ve pencerenin perdesi rastgele çekilmişti. Tahmininde yanılmadı, Turgut Atamer dün gece burada kalmıştı. Eğilip parmaklarıyla yerdeki ıslaklığa dokundu, erimiş kar tanelerinden kalan suydu bu. Pencere açılınca yere düşen kar taneciklerinin izleri olduğunu düşündü.

incelemeye devam etti.

Yanda büyük bir gardrop vardı, içine baktı. Hemen hemen boş sayılırdı. Bir yığın tahta askılar duruyordu. Bir iki spor gömlek, dolabın dibine atmış eski tişörtler göze çarpıyordu. Sibel'in ilgisini blucinin bir mont ve kirli pantolonlar çekti.

Turgut Atamer bunlar ı yaz ın işlediği cinayetler sırasında kullanmış olabilir. Kan izi bulaca ğını umarak eski tişörtleri inceledi. Kan izi filan yoktu. Yalnızca aylardır kapalı bir dolab ın içinde kalmanın yarattığı hafif bir küf ve kirli eşyanın kendine özgü ağır kokusu sinmişti üzerlerine.

E şyaları yerine b ıraktı. Tam kapağı kapat ırken dolabın dibinde geriye doğru itilmiş bir çanta gözüne çarptı. Askılı spor bir çanta. D ış yüzü branda gibi bir bezden yapılmıştı.

Merak etti.

461

Zaten dikkati çekecek başka bir şeye de rastlamamıştı. Uzanıp çantayı öne çekti.

Dışından eliyle şöyle bir yokladı. İçinde eline dokunan sert bir şey vardı.

Çantanın fermuarını açtı ve birden taş gibi donup kaldı...

Gözleri irileşerek çantanın içinde Rambo tipi bıçağa baktı. Bulmuştu nihayet! Bunca kadının hayatına son veren cinayet aleti bu olmalıydı! Dehşete kapılmış bir vaziyette, inanmaz bakışlarla, ürpererek bıçağa bakıyordu. Bıçak temiz ve parıltılıydı ama polis laboratuvarında incelenirse mutlaka suçluluğu ispata yarayan sonuçlar elde edilirdi.

Heyecanı daha da arttı Sibel'in.

Elini bıçağa değdirmeden çantanın içini karıştırmaya devam etti. Artık ne aradığını biliyordu. Nitekim az sonra onu da buldu. Ray-Ban marka koyu renkli güneş gözlüğü.

Katilin tarifindeki teşhise yarayan alet ve eşyaydı bunlar!

Yüreği deliler gibi çarpıyordu. İşte aradıklarını bulmuştu ve Ayhan haklı çıkmıştı.

Bir an ne yapacağını şaşırdı yine. Hemen polise telefon etmeliydi. Komiser Oğuz Tamer'i bulmalı ve ona her şeyi anlatmalıydı. Fakat bu eve girişi ve suç delillerini buluşu tamamen yasalara aykırıydı. Hiçbir resmi sıfatı olmadı gibi bu eve gizlice ve habersiz girmişti. Turgut Atamer şikayetçi olursa hapsi boylardı. Ayrıca yasaları da bilmiyordu; acaba böyle elde edilen kanıtların mahkemede geçerliliği olur muydu?

Eğildiği yerden kalktı.

Acele karar vermemeliydi. Ayhan'la da konuşup sonra komisere gidebilirlerdi. Oğuz Tamer belki mahkemeden bir arama kararı çıkartabilirdi.

Sevinçten içi içine sığmıyordu.

Bir an evvel buradan çıkayım, diye düşündü. Gerçi Turgut Atamer gitmişti ve kolay kolay bu boş eve dönmezdi fakat burası onu ürkütüyordu. Korkunç ve boğucu bir yerdi.

462

Tam o sırada gardrobun yanındaki gömme dolabı gördü. Kapısı kapalı gömme bir dolaptı. İçinden yükselen bir ses, "Oraya da bak!" diyordu. Sibel dayanamadı. Bir iki adım attı, titreyen elleriyle gömme dolabın kulpunu kendine doğru çekti.

Az kals ın ağızından bir çığlık yükselecekti. Zor tuttu kendini. Soluğu duracak gibi oldu. Ayrı ayr ı ufak askılara asılmış kad ın külotları duruyordu dolapta.

Adeta minyatür bir koleksiyon! Manyak bir ruh hastas ına özgü sergi!.. ldrdğ kadınlara ait klotlar olmalıydı bunlar. "Ayhan bunda da yan ılmamıştı. Ölen fahişelerin klotlarının bulunmadığını söyledi ęi zaman ona gülmüştü. Pek inanmamış, Ayhan'ın hayal gücünün fantezisi sanmıştı. Şimdi gerçekler bütün

çıplaklığı ile kar şısında ydı. Acı fakat gerçektir. Cinayet aleti ve öldürülen kadınların kişisel eşyalarını Turgut'un dolabında bulmuştu. "Harika bir koleksiyon, değil mi?" Bu Turgut Atamer'in sesi ydi!..

Sibel'in dönüp bakması na hiç gerek yoktu. O sesi gayet iyi tanırdı. Düzgün ve akıcı Türkçesi, etkili diksiyonu, kelimeleri vurgulamadaki becerisi ile yakından tanıdığı ses... Adeta felç oldu genç kız.

Dönüp arkasına bakamadı. Yakalanmıştı. Hem de hiç ummadığı bir anda. So ğuk bir ter bütün vücudunu kapladı. Her tarafı titremeye başladı. Bunun başka açıklaması olamazdı. Katilin ininde ve avcunun içindeydi artık... Sıra kaltağa gelmişti... "Yoksa beğenmediniz mi?"

Arkaya dönmek için ola ğanüstü bir gayret sarfetti Sibel. Adam yatak odasının kapısı önünde, yüzünde kahredici bir gülümseme, elleri siyah paltosunun cebinde kendisine bakıyordu. Kendinden emin ve duruma hakim bir vaziyette.

Sibel söyleyecek bir şey bulamadı ve moraran dudaklarının

463

arasından tek kelime çıkmadı. Zaten ne diyebilirdi ki? Tam anlamıyla suçüstü yakalanmıştı.

"Cevap vermiyorsunuz. Utandığınız mı, yoksa korkuyor musunuz?"

Sibel'in çeneleri titriyordu. Ağzını açtı ama ses çıkmıyordu. Tam bir panikti bu. Dehşete kapılmıştı. İrileşen gözleri ve sabit-leşen bakışları Turgut Atamer'in üzerinde odaklanmış, hareketsiz kalmıştı. Elinde olmadan bir iki adım geri çekildi. Sırtı duvara yapıştı.

"Anlaşılan konuşmaya niyetiniz yok, yanılıyor muyum?" Kız çaresizce başını salladı. Kapıldığı dehşetten ve yaşadığı gerilimden sonra adamın ne söylediğini bile rahat anlayamıyordu.

Turgut Atamer alaycı haliyle gülümsemeye devam etti. "Aslında sizi ve yardımcınızı kutlamak gerekir. Çok başarılıydınız. Polisten bile iyi çalıştığınızı söyleyebilirim. Onlar bir arpa boyu ilerleyemediler, ama siz aradığınızı buldunuz. Doğrusu bunu nasıl becerdiğinizi merak ediyorum." Sibel ilk şoku atlatmak üzereydi.

Silkindi, gözlerini adama dikti. Turgut Atamer hiç olmazsa şu an saldırgan ve öfkeli görünmüyordu. Ama bunun bir şey ifade etmediğinin bilincindeydi. Korkunç gerçeği öğrenmişti, elini kolunu sallayarak, hiçbir şey olmamış gibi gitmesine izin vermeyeceği kuşkusuzdu. Fakat biraz zaman kazanabilirdi belki. Zamanın ne yararı olabileceğinin muhakemesini yapamazdı şu an. Biraz zaman biraz daha hayatta kalması demekti.

Turgut Atamer'in tarzı b ıçak kullanmaktı. Bütün cinayetlerini kadınların karnını yarararak işlediğini biliyordu. Bu işi yapacaksa muhtemelen yine aynı yöntemi kullanacaktı. Cinayet aletinin yerini biliyordu artık. Önce onu dolabın içindeki çantadan çıkarması gerekecekti.

Oysa adam, şimdilik hareketsiz ve sakindi.

Onunla fiziksel bir mücadeleye giri şse onun aleyhine olaca-

464

ğını biliyordu. Güçlü ve iri yar ı bir adamd ı, elinden kurtulamazdı. Şimdiye kadar hiçbir kurbanı da kurtulamamıştı.

Sibel'in bildi ği bir Şey daha vardı. Turgut Atamer her kurba-nıyla önce cinsel ilişkiye giriyordu. Acaba aynı Şeyi kendisinde de deneyecek miydi? Kuşkusuz yapacaktı bunu; hastal ıĒının bir belirtisiydi bu. Cinsellikle ilgili bir anomali. Az önce dolapta gördüĒü külotları hat ırladı. Yeniden ürperdi, aman Allahım, diye kıvrandı. Yoksa kendi külotu da o ufak koleksiyona girecek miydi?

Aln ından kaŐlarına doĒru terler süzülmeye başlamıştı genç k ızın. Sırtını dayad ıĒı dolab ın önünde, her türlü kurtulma ümidinden uzak öylece duruyordu. BaĒırmayı dü şündü önce. AlabildiĒince, sesinin var gücüyle, boĒazı y ırtılırcasına baĒırmayı. Gündüz vakti, herhalde birileri canhıraŐ feryatlar ını duyard ı. O diĒer kurbanları gibi bu ili őkiye asla istekli deĒildi.

Yapabilir miydi acaba? Belki a Ēzından bir çıĒlık yükselebilirdi, ama ondan sonra Turgut Atamer zor kullanarak, rahatlıkla sesini kesebilirdi. Yumruklar, başına vurur, direncini kırardı. Bayılırsa bu daha da kötü sonuç yaratırdı. Kendinden geçince bedenini diledi-Ēince kullanır, ırzına geçerce sonra da onu öldürürdü. Belki diĒer kadınlara da aynı Şeyi yapmıştı. Hayır, baĒırmanın, çıĒlık atmanın yararı olmazd ı. Bu, adamı daha da azd ırmak, şiddet kullanmaya zorlamak olurdu. Aklını kullanmal ıydı. Onu sessizce, sakın ve yumuşak davranarak yola getirmeliydi. Tek şansı buydu.

E Ēer becerebilirse...

Bir avantaj ı da vard ı. O aklı ba şında, anlayışlı bir insand ı, oysa karşısındaki akıl hastası, yarı deli biriydi. Bu avantajı iyi kullanmal ıydı.

Derin bir soluk ald ı.

Gerçek mücadele şimdi başlayacaktı. Onunla tartıŐmaya karar verdi. Elindeki tek imkân buydu. Ama nasıl yapacaktı bunu? Onu nasıl oyalayabilir, canını nasıl bu korkunç adamın elinden kurtarabilirdi?..

* * *

At Kuyruklu Adam—F.30

465

Saat ikiyi geçiyordu.

Ayhan gazeteden çı kararak televizyon binasına geçti. Asansöre binip üçüncü kattaki Sibel'in odasına yollandı. Servisteki arkadaşları alt ı aydan beri onu eskisi kadar sık görmediklerinden hemen etrafını sardılar. Takılıp, őakalaŐmaya başladılar. Hayat dolu, canlı, her zaman çevresine neşe saçan bu genci özlemıŐlerdi. Saklamak için gösterdikleri bütün çabaya raĒmen, arkadaşları Sibel ile aralar ındaki gönül macerasını da kötü biten sonucunu da ö ĒrenmiŐlerdi. Ama bunu yüzlerine karşı söylemiyorlard ı, içlerinden biri:

"Ne o yak ışıklı?" diye takıldı. "Artık yüzünü göremez olduk. Gazetede havalar nasıl?"

"Bo Ő verin Şimdi Şamatayı. Sibel Hanımı görmek istiyorum. Nerede o?"

K ızlardan biri, "Bugün hiç gelmedi," dedi.

"Nas ıl olur? Onu bu sabah gördüm" diye söylendi. D n geceyi onun evinde geçirdiğini söyleyemezdi tabii. Evden birlikte çıktıklarını da.

Sekreter kız, "Gelmedi," diye ısrar etti.

"Evine telefon ettiniz mi?"

"Hayır."

"Niye aramadınız yahu? Sibel Hanım habersiz hiç işini aksatmaz. Bir aksilik olmasın? Ne vurdumduymaz insanlarsınız yahu?"

Ayhan'ın bu telaşı gülümsemelere neden olmuştu.

Kameraman Suphi takıldı:

"Hop hop, ağır ol bakalım. Bu ani ilgi nereden çıktı şimdi? Sen bizim takımdan değilsin artık arkadaş. Bizi dışladın."

"Kesin dırdır," diyen Ayhan hemen telefonun başına çöktü ve Sibel'in evini aradı.

Telefon cevap vermiyordu.

"Evde yok," diye homurdandı. Sonra, "Sizi dışardan da aramadı mı? Emin misiniz?" diye sordu. Servis elemanları bakıştılar. Kimseden ses çıkmadı.

466

Bir terslik olmalıydı. Sibel asla işinden kaytarmazdı. Hele böyle haber vermeden. Acaba yolda arabası bir arıza filan mı yaptı, diye düşündü. Öyle de olsa mutlaka işi arar, gecikeceğini söylerdi.

içine bir kurt düştü. Endişeyle etrafına bakındı.

Aklına çok kötü bir olasılık geliyordu, düşünmek bile istemediği bir olasılık...

"Aman Allahım," diye mırıldandı ve servisteki arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında ok gibi yerinden fırladı.

Sibel mutlaka aklına gelen o kötü olasılığı gerçekleştirmiş, kendisine haber vermeden o canavarın evine gitmiş olmalıydı. Koridorlarda koşarken bunu düşünmeli ve onu yalnız bırakmamalıydım, diye bağıırıyordu. Birkaç kişiye çarparak deli gibi asansörlere vardı. Evet, bunu yapacağını anlamalıydı; daha bu sabah evden ayrılırken, "Gel, beraber gidelim" diye bir kerecik olsun ısrar etmemişti. O da Turgut Atamer'in suçluluğuna inanıyor ve sırların düğümünün o lanet dairede toplandığını biliyordu.

Yetişmeliydi. Bir an evvel o eve ulaşması gerekiyordu. Çok geç bile kalmıştı. Soluk soluğa aşağıya indi. Gazetenin kullandığı taksilerden birine atlayarak.

"Son sürat beni Ni şantaşı'na götür," diye bağırdı.

Gazetecilerin tela şına ve aceleciliğine alışık olan şoför, "Emredersin ağabey," diye gazı kökledi.

467

(5)

4 i q ütün bunları neden yapt ınız?" diye sordu Sibel.

D Sesi yine de biraz titreyerek ç ıkmıştı ama eskisi gibi ürkek ve çekingen de ğildi artık. Uyuşan beyni, karıncalanan vücudu sanki yavaş yava ş düzeliyor, hayati fonksiyonlar ını yeniden elde eden bir felçli gibi, eski haline geliyordu. Durum değerlendirmesi yapabilmek, düşünebilmek normale döndüğünün kanıtı sayılabilirdi.

Turgut Atamer'in s ırılarak yüzüne bakmasına hiç aldırmadı.

Kurtulmak, bu ç ılgın adamın elinden yakasını s ıyırmak için bir yol bulmalıydı. Gerçi korkuyu tam olarak üzerinden atamamıştı ama yeniden motor gibi çal ısmaya başlayan beyninden ve olanları de ğerlendirme yeteneğinden de şikayetçi değildi artık.

"Lütfen cevap verin. Bütün bunlar ı neye yapt ınız?"

"Gerçekten merak ediyor musunuz?"

"Evet."

Turgut Atamer'in yüzündeki gülümseme birden kayboldu. Ka şları çat ıldı, yeşil gözleri hiddetle parıldadı. Genç kız. adamdaki bu de ğişikliğe ürpererek baktı.

468

Onu k ızdırmaya gelmezdi.

Bir ruh hastas ının ne zaman sinirlenip ne zaman sakinleşceğini tahmin etmek çok zordu. Hiç şüphesiz şu anda karşısında duran adam, iki defa yemeğe çıktığı o kibar, anlay ıslı ve nazik ki şi değildi. Sibel hangisinin gerçek kişiliğinin kabuğu olduğunu kestiremiyordu ama suyuna gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Çok ilginç," diye m ırıldandı Turgut. "Merak, bilinmeyenin ifadesidir. İnsan emin olduğu, doğruluğunu bildiği şeyi merak etmez. Halbuki siz kanalınızdaki programda beni kamuoyuna ruh hastası bir manyak olarak tanıttınız. Bir de yakıştırma sıfat buldunuz Karındeşen Jack, diye. Kötü kadınları öldürmekten zevk alan, sadist ve hasta ruhlu biri olarak. Yani zaten benim hakkımda bir hükme varmıştınız; daha neyi merak ediyorsunuz?"

Sibel sesinin tonunu yükseltti.

"Ama siz o ki şi olamazsınız. Sizi tanıyorum. Ne kadar kibar, ince ruhlu biri olduğunuzu biliyorum. Sizi tanımasam, haklı olabilirsiniz; ama buna ihtimal bile vermek istemem. Siz sa ğlıklı ve harika bir insans ınız. Katil olamazsınız!"

"Öyleyse evime h ırsregibi niçin girdiğinizi açıklar mısınız?"

Sibel şaşaladı. İnandırıcı, akla yakın bir neden bulamadı. Susmak zorunda kaldı. Kekeledi, bir şeyler mırıldandı fakat ne söyledi ğini kendi de anlamadı.

"Gördünüz mü? Cevap veremiyorsunuz. Çünkü siz de benim hasta oldu ğumu düşünüyorsunuz."

"Hay ır," diye bağırdı Sibel.

Bu gerçe ği kabul etmemesi gerektiğini hissediyordu. O anda aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi birden:

"Bu benim fikrim de ğildi."

"Kimin fikriydi öyleyse?"

"Yard ımcımın. Program asistanımın."

Böyle bir aç ıklamanın sakıncası olmad ı ğını dü şündü Sibel. Nasıl olsa Ayhan burada yoktu ye tehlikenin içinde değildi. Bu canavar şimdilik ona bir kötülük yapamazdı.

469

Turgut Atamer ba şını salladı.

"Anlıyorum. Şu hayatınızdaki erkek, nişanlınız yani, değil mi?"

"O benim ni şanlım değil artık. Kısa bir süre sonra nişanı bozdum."

"Öyle mi? Vah vah, üzüldüm buna!"

Sibel iddias ını kan ıtlamak istercesine ellerini uzatıp parmaklarını gösterdi.

"Bak ın.. Yüzük görebiliyor musunuz?"

"Peki neden? Neden ni şanı bozdunuz?"

"Uzun hikâye! Şimdi anlatamam, sırası de ğil."

Turgut Atamer h ınzırca gülümsedi.

"Ben öyle dü şünmüyorum," dedi. "Tam sırası. Evime hırsız gibi girip eşyalarımı kar ıştıran eski sevgilimi dinlemek için bol bol vaktim var. Ayrıca bu konu beni ilgilendiriyor da. Unuttunuz mu, beni reddedip onu tercih etmişsiniz. Sebebi öğrenmek istiyorum, hemen şimdi."

Genç kız yutkundu. Ne cevap vereceğini bilemedi. Ona gerçek nedeni nasıl söyleyebilirdi?

"Kaba bir insandı," diye fısıldadı. "Beni kırdı ve incitti. Onunla evlili ğe girişemezdim, asla anlayışlı bir koca olamazdı."

"Ama onunla yatt ınız."

Yersiz ve anlams ız bir suçlamaydı bu. Sibel, adam ın cinsel saplantılarını o anda hat ırladı. Hemen itiraz yoluna gitti.

"Hay ır! Bu iftira. Onunla hiç yatmadım."

"Yalan söylemeyin. Yatt ığınızı biliyorum."

Adam ın yüz ifadesi her saniye değışiyordu. Kâh sinsi bir gülümseme, kâh insanı donduran ürkütücü bir

surat aşıklığı Turgut'un çehresini kaplıyordu.

Sibel inkârâ devam etti.

"Yatmadım diyorum size. Günahımı almayın."

"Lütfen bana yalan söylemekten vazgeçin. Karşımda küçülmenizi istemiyorum. Sizi eşiniz bulunmaz bir varlık olarak görmüş-

470

tüm; cinsinizin uç noktası. Dürüst, doğru, mükemmel ve çekici. Bırakın da hayalimde hep öyle kalsın. Yalanlarla kendinizi aşağılatmanın hiç anlamı yok."

Sibel titreyerek. "Ama size yalan söylemiyorum ki," dedi.

"Sizi geçen yaz Tarabya'da yatıma çağırdığım sabah telefona çıkan adamın uykulu sesini unutmadım. Koynunuzda, yanı başınızdaydı hemen."

Sibel yeniden yutkundu. O sabah ı an ımsamıştı.

"Yan ılıyorsunuz," diye kısılan sesiyle mırıldandı.

Turgut Atamer'in sesi i genç bir şeyden bahsediyormuş gibi incelmiş, yüzü tiksinen bir ifadeye bürünmüştü. Sibel itirazdan vazgeçti. Susmayı yeğledi. O telefonu nasıl unutabilirdi? Yaşamının en mutlu sabahının içine etmişti.

Turgut Atamer ellerini paltosunun cebinden çıkararak, göğsünde çaprazladı ve hiç kılmıdamadığı kapı ağzında dikleşti. Dikkatle genç kıızı süzdü.

"Merak ediyorsanız söyleyeyim. Bütün o kadınları ben öldürdüm. Yardımcınız yanılmamış. Rahatladınız mı şimdi?"

Sibel yeniden dehşete kapılmış gibi hissetti kendini.

Sapık adam, gerçekleri inkâr etmenin gereğini bile duymuyordu. Korkusuz ve küstahtı.

Bembeyaz kesilen dudaklarından kelimeler dökülüyordu.

"Ama neden? Niçin yaptınız bunları?"

"Anlayacağınızı hiç sanmıyorum."

"Siz yine de bir deneyin. Belki geçerli bir sebebiniz vardır."

Yanağında belli belirsiz bir seğirme oldu adamın. Sol gözü de hafifçe kısıldı. "Sebebi mi dediniz?"

diye adeta fısıldadı.

Sesi k ısıık çıkmış, dalgınlaşmıştı Turgut Atamer. Gözlerini Sibel'in arkas ındaki dolaba odaklamış, bulunduğu ortamla ilgisini kesmiş gibiydi. Sanki yılların geçmişindeki acı veren an ılarının ağırlığı alt ında eziliyormuşcasına sünepeleşmişti.

Bir an odada derin bir sessizlik oldu. D ışıarda sert karayelin camlarda uğuldayan sesi yankılandı. Genç kız hafifçe yerinde kı-

471

m ıldadı. Sibel dikkatle adamı kontrol ediyordu. Bir an heyecana kap ıldı, yüreği çılgın gibi atmaya başladı. Yoksa Serap Uzuno-va'nın söylediği gibi bir krizin eşiğinde miydi? Geçireceği bir nöbet onun da kurtuluşu demektir. Nefesini tuttu, adamın konuşmasını bekledi. Serap, bir çocuk gibi konu ştuğunu söylemişti. Hayatında hiç böyle bir krize şahit olmamıştı. Belki de krizin birbirini takip eden evreleri vardı. Acaba krize girmiş miydi?

Cesaretini toplay ıp fısıldadı:

"Evet? Sizi dinliyorum. Anlatsan ıza."

"Bunu gerçekten istiyor musunuz?"

Sibel yan ıldığını anladı.

Adam ın durgunluğu olası bir krizden de ğildi. Sesi hiç de bir çocuk sesine benzemiyordu. Tok, ahenkli, her zaman duymaya alışık olduğu sesiydi bu...

İçini yeniden karamsarlık kapladı.

Gerçi adamda gözle görülür bir çöküş, isteksizlik ya da tam anlayamadığı bir ruhsal de ğişiklik başlamıştı ama bunun ne olduğunu henüz çıkaramıyordu.

"Peki," dedi adam. " Şimdi size kimsenin bilmediği ve kimseye de anlatmadığım bir sırrı aç ıklayacağım. Bunu siz istediniz. Ancak sonucuna da katlanmak zorundasınız."

Sibel a ğzını açmad ı.

Galiba artık çok geçti ve sonuç de ğişmeyecekti.

" Şu arkanızdaki dolabı görüyor musunuz?" diye sordu adam.

Sibel, evet anlam ında başını salladı. Ama Turgut'un bunu farkettiğini sanmıyordu.

"Çocuklu ğumda annem sık sık beni bu dolaba kapatırdı. Bundan önceki evimizde de buna benzer başka bir dolaba."

Sözünün sonunu getiremedi. Sanki bu kısa sözler bütün derdini anlatmaya yetmiş gibi susmuştu adam. Sibel devam etmesini bekledi. Konuşmayınca sordu:

"Çok mu yaramazd ınız?"

Herhalde ne sordu ğunu işitmemişti. Çünkü aldığı cevap ilgisizdi.

"Kap ısını da tam örtmez, hafif aralık bırakırdı" dedi. "Ne yaptığını görmem ve kahrolmam için."

"Ne yapardı ki anneniz? Sizi korkutur muydu?"

"Çırlıçıplak sevişirdi. Her gün başka biriyle. Kimi bulursa, önüne kim çıkarsa. Ve buna bana seyrettirirdi."

Sibel ağzı açık kalakaldı.

Turgut Atamer'in söylediklerine inanmak istemedi. Olamazdı böyle bir şey. Bir anne ne kadar düşük karakterli olursa olsun, öz oğluna böyle bir ahlaksızlığı ya şatamazdı. Yoksa o annede mi bir ruh hastasıydı? Yalandı söylediği, ona inanmak istemedi.

Garip ve kuşku bakışlarla yüzünü inceledi.

Turgut Atamer sanki çok uzaklardaydı. Yıllar öncesinin çocukluğuna dönmüş gibiydi. İri kirpikli gözleri çakmak çakmaktı.

"O bir fahişeydi," dedi. "Adi bir fahişe. Tanıdığım en kötü orospu!" a

Sibel şaşkınlıkla, "inanamıyorum," diye mırıldandı. Adam ne söylediğini yine duymamıştı. Fısıltı halinde kendi kendine konuşuyordu.

"Benden nefret ederdi. Hayattaki en büyük hatası beni dünyaya getirmek olmuştu. Bunu her fırsatta yüzüme haykırırdı. Ruhu çürümüş ilk orospu ki şiliğini onun kokuşmuş bedeninde tanıdım."

Sustu birden.

Sibel yerine mıhlımlı kalmıştı. Bir doktor değildi, ama adamın ruhundaki illetin kaynağını öğrenmişti artık..."

"Sonra? Sonra ne oldu?" diye sorabildi ilk şoku atlatınca.

Turgut Atamer silkinir gibi doğruldu yerinden. Yüzündeki o üzgün ve dalgın ifade kaybolmuş, gözleri yine alaycı ve delici parlaklığı almıştı.

Sırıttı.

473

"Askıdaki külotları gördünüz mü?" diye sordu.

Genç kız dehşetle başını salladı.

"Solda duran, en baştaki külot ona aittir. Koleksiyonumun en eski ve en kıymetli parçasıdır o."

Dünyanın en muhteşem ve en korkunç orospusunun külotu."

Sibel'in artık söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Demek Turgut Atamer cinayetlerine önce annesiyle başlamıştı. Nerede ve nasıl olduğu hiç önemli değildi. Çocuğun ruhundaki eziklik onu böyle bir anormalliğe itmiş olmalıydı. Yine de merak etti. Acaba annesini öldürdüğünde kaç yaşındaydı? Boğazı düğümlendi, dudakları kurudu, olduğu yerde çökecekmiş gibi

hissetti kendini. Gücü kalmamıştı artık.

Gözü, kar şısındaki canavara ilişti. Zevkle sırtabiliyordu.

Tüyleri diken dikendi. Duyduklarını içine sindiremiyordu bir türlü.

"Sonra ne oldu?" diye kendi kendine fısıldadı adam "Kutsal görevime başladım. Yani dünyadaki tüm kötülüklerin ve ahlaksızlıkların kaynağı olan fahi şeleri ortadan kaldırmaya."

Çocuğun ya da delikanlının geçirdiği büyük şoku anlayabili-yordu. Sibel, ama bundan sonrası hasta birinin saçmalıklarıydı. Kimse toplumda doğru bildiği adaleti kendi adına dağıtamazdı. Duymak istemiyordu artık. Zaten duyabileceğinin en kötüsünü duymuş. Keşke kulaklarını kapatabilecek gücü olsaydı.

Genç kız durumun hiç de iyiye gitmediğinin farkındaydı, iyimser olabilmek için aptal olması gerekiyordu. Gördüklerinden ve özellikle de bu itiraftan sonra kendisini canlı bırakması düşünülemezdi. Acaba bu kedi-fare oyunu ne kadar sürecek, Turgut Atamer onunla daha ne kadar oynayacaktı? Kapana sıkışmış bir fare gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Zaman kazanmak düşüncesi boşunaydı. Hele bu andan sonra.

Kurtulmak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bağırması gerekiyorsa onu da yapardı. Güçlü kuvvetli, sağlıklı bir kızı. Turgut Atamer hemen teslim olacağını sanıyorsa,

474

yanılıyordu. İnsan ölüm korkusuyla daha da güçlenir, cesur ve atak olurdu. Bağırarak, imdat diye çığlık atacaktı. Dağ başında değillerdi ya, elbette bir duyan olurdu. Yenik düşmemek için elinden geleni yapmalıydı. Kanı başına hücum etmeye başlamış, öfkeden köpürmüştü. O hırsıyla bağırdı:

"Bırak beni gideyim. Çekil yolumdan."

Sibel kararlı bir şekilde kapının önüne kadar geldi. Adam hiç kıınıldamamıştı yerinden. Taş gibi hareketsiz ve soğuktu.

"Çekilin diyorum size."

"Burdan elinizi kolunuzu sallayarak çıkabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sizi serbest bırakmamam için bir sürü nedenim var. Buraya benim davetlim olarak gelmediniz. Bir hırsız gibi gizlice girdiniz, eşyalarımı karıştırdınız ve sizi yakalamasaydım en değerli koleksiyonumu çalarak polise suç duyurusunda bulunacaktınız. Yalan mı?"

"Peki, niyetiniz nedir? Benim de ırzıma geçip, karnımı deştikten sonra külotumu o meşhur koleksiyonunuza katmak mı?"

Turgut Atamer s ırıttı.

"Bu çok do ğru oftırdı ama sizin için böyle bir son düşünmüyorum."

Genç k ız öfkeyle bağırdı:

"Sen ruh hastası manyağın tekisin."

"Lütfen zarafetinizi ve kibarlığınızı kaybetmeyin. Bunu özellikle rica ederim. Siz diğerkurbanlarımdan farklı birisiniz; hiç olmazsa ben sizi öyle biliyorum. Lütfen beni şiddet kullanmaya mecbur etmeyin."

Sibel sinirinden kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Oyun değil, gerçektibu. Adam niyetini belli etmişti artık.

Herhalde can korkusu denen şey bu olmalıydı. Uzun tırnaklarını yırtıcı bir panter gibi uzatıp Turgut Atamer'in üstüne atıldı.

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Turgut böyle bir saldırıya hazırlıklıydı. Sibel önce elmacık kemiğinin üzerinde sonra da midesinde güçlü iki yumruğun soluk kesen acısını hissetti. Adam

475

acımasızca onu yumruklamıştı. Ne olduğunu anlayamadan arka üstü yere yuvarlandı. Düşerken başını karyolanın ayak ucuna çarptı. Gözü karardı, nefesi kesildi ve kendini kaybetti. Genç kızın canını kurtarmak için giriştiği mücadele, iki üç saniye içinde göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti.

Yere serilip iki büküm kaldı. Bayılmıştı.

Saat üçe doğru Nişantaşı'ndaki apartmanın önünde duran taksiden Ayhan deli gibi fırladı. Kaldırım kenarına kümelenmiş çamurlu kar yığınınabata çıka apartmana daldı. Şansına dış kapı açıktı. Merdivenleri ikişer üçer çıkıp, Turgut Atamer'in kapısına dayandı. Bir elini kaldırmaksızın zile dayarken, diğer eliyle de kapıyı yumrukluyordu.

Ayhan'ın gözleri yuvalarından fırlamış, içindeki sevgilisini ölü bulmak endişesi son sınırına varmıştı. Çok geç kalmış olmaktan korkuyordu. Kapı açılmazsa kırmaya bile niyetliydi. Fakat umduğunun aksine, kapı çabuk açıldı.

Turgut Atamer soğuk ve sakin yüzüyle karşısında duruyordu.

Ayhan adamı göğsünden iterek deli gibi daireye daldı. Gırtlığını yırtarcasına bağırarak, "Nerede, nerede o?" diyordu.

Hışımla evine dalan Ayhan'a şaşırarak bakan Turgut:

"Siz de kimsiniz? Ne arıyorsunuz evimde?" diye çıkıştı.

Ayhan'ın gözleri dönmüştü.

"O burada... Bunu biliyorum, pis namussuz! Çabuk onu bana göster! Hem bilmiş ol; kılına dokunduy-san seni öldürürüm! Kararlıyım; anlıyor musun? Seni öldürürüm!"

Turgut bir ad 1m geri çekildi.

"Deli misiniz? Kimden bahsediyorsunuz?"

"Sibel'i ar ıyorum. Sakın bana numara yapmaya kalkma manyak herif! Hayatın elimde. Senin gibi bir pisliği öldürmeye kararlıyım."

"Sibel mi? Hangi Sibel? Sibel Ça ğlayan mı?"

476

"Sana numara yapma dedim. İto ğlu it. Anlamazlığa gelme. Sibel Candan tabii."

Turgut Atamer bir ka şını kald ırarak düşünüyor gibi yaptı. Sanki Sibel Candan'ın kim olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Ayhan'ın saldırgan tutumu karşısında kendini korumak için en ufak bir davranışta bulunmamıştı.

"Sibel Candan mı? Haa anladım kimi aradığınızı. Ama onu altı aydan beri görmüyorum. Yanlış kapı çaldınız arkadaş. O nişanlandı, belki şimdi evlenmiştir bile. Hem siz kimsiniz? Ne sıfatla beni rahatsız ediyorsunuz? Bu yaptığınız düpedüz haneye tecavüz."

Ayhan birden adam ın boğazına sarıldı. Parmakları mengene gibi bo ğazını sıkıyordu.

"Bırak şimdi bu ayakları. Çabuk onu bana göster, yoksa yemin ediyorum seni öldüreceğim."

Turgut Atamer hâlâ kendini korumak için bir çaba göstermiyordu. Bo ğazındaki baskıdan kısılan sesiyle:

"İnanmıyorsan evi/arayabilirsin," dedi.

"Arayacağım tabii, yoksa aramayacağımı mı sand ın... Yürü..."

Adam ı itekleyerek önüne katt ı Ayhan.

Fakat Turgut Atamer'in bu kayıtsızlığı karşısında içine şüphenin ilk endişe verici tohumları saçılmaya başlamıştı. Adam ilgisiz ve sakın görünüyordu. Ama ona asla inanamazdı. Ne kadar soğukkanlı bir cani olduğunu biliyordu. İkna yeteneği de müthişti. Buna Suzan Pınar'la bankada görüşürken şahit olmuştu. O anda herifin kılı bile kıpırdamamıştı.

Adam ı sırtından iterek yürüttü.

Birer birer bütün odalara baktılar. Ev zaten boştu ve Sibel yoktu.

Sonunda Turgut Atamer ani bir hareketle kendini Ayhan'ın elinden kurtardı. Dik dik genç adamın suratına baktı.

"Tatmin oldunuz mu?" dedi.

477

Ayhan büyük bir şaşkınlık içindeydi. Tabii büyük bir gaf yaptığının da farkındaydı. Yine acele davranıp, düşüncesizce hareket etmekle her şeyi berbat etmişti. Fakat umurunda değildi. Sibel onun

elinde değildi ve yaşıyordu. Önemli olan da buydu.

Belki acil bir i Şi çıkmıştı. Ayhan'a söylemeyi unuttuğu bir randevuyu son anda hatırlamış olabilir
ya da Şu veya bu sebeple bugün işe gitmekten vazgeçmişti. Hatta ve hatta belki de yeni yakaladığı bir
haber peşindeydi. Bunların hepsi de olabilir.

Yine de kesin emin olmak için adam ı b ırakıp evin içini didik didik aradı. Dolapların içinden karyolanın altına kadar, akla gelebilecek her yanı aradı. Sibel'le ilgili en ufak bir iz yoktu, inanmıştı.

Nerede oldu ğunu bilmiyordu ama sevgilisi bu manyak katilin elinde değildi. Bu kadarı da yeterdi ona. Derin bir soluk aldı.

Sinirleri yat ışmamakla beraber içine bir güven duygusu gelmişti. Nasıl olsa ondan bir haber alırdı; belki de şu anda ABC'-deki görevine dönmüştü bile.

Bak ışlarını Turgut Atamer'e çevirdi.

Gerçekten çok so ğukkanlı bir adamdı. Ne bağıırıp çağırması ne de ta şkın bir davranışta bulunmuştu. Kayıtsız ve ilgisiz bir tavırla bozulan robdöşambrının yakasını düzeltmeye, belindeki gev şeyen kuşağı sıkmaya çalışıyordu.

"Siz onun ni şanlısı m ısınız?" diye sordu.

Ayhan homurdandı, "İyi bildin."

"İyi ho ř da, bana gösterdi ğiniz bu düşmanlığı anlayam ıyorum. Beni niye öldürmekle tehdit ettiniz? Bu hiç de uygar bir davranış de ğil. Anladığım kadarıyla aranızda bir tartışma geçmiş ve Sibel Han ım sizi terketmiş. Siz de onun bana döndüğünü düşündünüz, yanılıyor muyum?"

Bu kadar pervas ızlıĝa akı ermiyordu Ayhan' ın. Nefretle adamı süzdü.

Hayret! S ırıtmaya bile başlamıştı.

"Büyük bir hata yapt ınız dostum," dedi. "Altı ay evvel Sibel Han ıma ben de evlenme teklif ettim ama beni sizin için reddetti.

478

Bir daha da birbirimizi görmedik. Bu onun seçimiydi; anlay ış göstermek zorundayd ım. O eşi bulunmaz biridir. İtiraf edeyim ki, günün birinde bana geri dönerse onu memnuniyetle kabul ederim. Bunu sakın unutmayın."

Adama i ğrenerek baktı Ayhan. Ruh hastası bir katildi o. Ve Sibel ona asla dönmeyecekti. Bu gerçe ği yüzüne haykırmak istedi fakat son anda kendini tuttu. Bugün yine bir çuval inciri berbat etmişti. Daha ileri gitmek istemiyordu. Yumruklarını s ıktı, dudaklarını ısırıdı. Turgut Atamer'in suratına bir yumruk patlatmamak için kendini zorladı. Günün birinde bu herifle nasıl olsa hesaplaşacaktı. Sesini çıkarmadan kapıya do ğru yürüdü. Kapıyı h ızla vurup dışarıya çıktı. Merdivenleri inerken yine de memnundu, zorla ve hiç hesapta olmayan bir nedenle Turgut Atamer'in evine girmiş ve her taraf ı didik didik arama şansını bulmuştu. Ne yazık ki adamın evinde, tahminlerinin aksine onun suçlulu ğunu gösterecek en ufak bir delil yoktu.

Ve kap ıdan dışarı  ıkarken arkasındaki hasta adamın yüzündeki zafer glcğn görememişti.

* * *

Turgut Atamer tl perdenin arkas ından sokağ baktı.

Ayhan' ı görebiliyordu. Çaresiz ve şaşkın sokağın ortasında durmuş ne yapaca ğını, nereye gideceğini bilemeden etrafına bakmıyordu. Kararsızdı.

Turgut Atamer kendi kendine m ırıldandı, "Aptal herif! Aklınca Sibel'in buralarda parketmiş arabasını arıyor. Daha çok arar..."

Ayhan' ı gözleriyle izlemeye devam etti.

Kameraman sa ğa sola epey baktı. Belli ki her şeye rağmen tam tatmin olmamıştı. Sonra bulamayacağına ya da arabanın o civarlarda olmadığına inanmış olmalı ki, a ğır ağır uzaklaştı.

Turgut kıs kıs gülererek, belki döner düşüncesiyle bir süre

479

daha pencerenin önünden ayrı lmadı. Saat dördü geçiyordu ve hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Dışarda kar yağmamakla beraber ayaz vardı. Turgut yavaş yavaş pencere önünde oturduğu koltuktan kalktı. Artık harekete geçme zamanı geliyordu. Önce dairenin ışıklarını yakt ı. Dışardan bakıldığında birilerinin evde olduğu anlaşılmalıydı. Gülümsedi, sonra sokak kapısını aralay ıp antreye baktı, etrafı dinledi. Merdivenlerde tam bir sessizlik vardı. Anahtarını al ıp kapıyı örttü. Ayakların ucuna basarak en üst daireye çıktı. Yanındaki başka bir anahtarla kapıyı açt ı. Daire, kararmaya başlayan hava nedeniyle iyice loştu ve içerisi bomboştu. Arka odalardan birine doğru yürüdü.

Odadaki tek e şya, eski ve büyük bir berjerdi.

Sibel'i bu koltu ğa oturtmuş, ellerini ayaklarını s ıkıca kalın iplerle koltu ğa bağlamıştı.

Ay ılmıştı k ız.

Gerçi buna tam bir ay ılma denemezdi, baş ı dönüyor, midesi bulan ıyor ve elmacık kemi ği müthiş sızlıyordu. Midesine yedi ği darbenin yarattığı kramp hâlâ geçmemişti. Yarı karanlıkta Turgut'un geri geldiğini hayal meyal gördü. Bağırıp çağırmayı çok denemi ş fakat a ğzına sıkıştırılmış bez parças ı sesinin çıkmasını engellemişti.

Kar ş ı koymaktan vazgeçti.

Boş unaydı. Çırpındıkça fenalaş ıyor, kendini daha kötü hissediyordu.

Adam ı kar ş ısında görünce ürpertisi arttı. Korkusu geri geldi. Bir şeyler söylüyordu. Anlamaya çalıştı.

"Beni i ş itiyor musun?" diye soruyordu adam.

Sibel baş ını salladı.

" İyi... Bir ziyaretçimiz vardı. Şu senin aşığın... Fellik fellik seni arıyor."

Genç kızın gözleri ümitle irileşti. Bunu tahmin ediyordu zaten. Ayhan şüphelenmiş, sonunda Turgut'un kapısına dayanmıştı demek. O asla mücadeleyi bırakmazdı. Turgut'un katil olduğu

fikrini ilk o ortaya atmış ve bu inancını hiç kaybetmemişti. Turgut'un peşini asla bırakmazdı artık. Sırıltıyordu adam.

"Tartıştınız değil mi? Onu terkederek bana geldiğini düşünüyor. Kudurmuş boğalar gibi saldıracak yer arıyor."

Sibel yarın bulanık zihni ile düşünmeye çalıştı.

Ayhan, Turgut ile karışlaştıysa sadece konuşmakla yetinmezdi. Mutlaka bu manyağa saldırırdı, hele hele kendisini bulmaya çalışıyorsa. Yoksa Ayhan'ı da bir tuzağa mı düşürmüştü bu hasta adam? Ona da bir kötülük yapmış mıydı? Yapabilirdi de; nasıl olsa ok yaydan çıkmıştı artık.

Yeni bir ümitsizlik dalgası ruhunu kapladı. Öyleyse bu onun da sonu demekti.

Çaresizlik içinde yerinde kıvrandı. Ama öylesine sıkı bağlanmıştı ki, çarpınmaları hiçbir fayda vermedi. Neden sonra yeniden adamın söylediklerine kulak kabarttı. Turgut'un konuşması hastalığından olacak, hep bölük pörçüktü. Hızla bir konudan diğerine atlıyordu. Ayhan hakkında konuşmaktan vazgeçmişti.

"Senin için çok özer bir yaşam hazırladım," diyordu adam. Dikkatini vererek ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Artık benimlesin. Hep yanımda olacaksın! Ölünceye kadar! Anladın mı?"

Hayır, anlamıyordu. Hiçbir şey anlamıyordu hem...

Aptal aptal adamın yüzüne baktı. Ne demek istiyordu acaba?

Turgut Atamer iyice yanına yaklaştı. Dizlerinin üzerine eğilerek berjerin önüne çöktü. Cebinden ufak bir tüp çıkararak içinden aldığı kırmızı bir drajeyi parmaklarının arasında tuttu. Sonra da ağzındaki tıkaçı çekip çıkardı. Rahatlayan Sibel derin derin soluk aldıktan sonra tam çılgılık atmaya hazırlanırken adamın serbest olan eli avurtlarını kavrayıp sıkıverdi. Genç kız bağı-ramadığı gibi elinde olmadan ağzını açmıştı. Drajeyi kızın açık ağzına atıveren Turgut, "Yut onu" diye emretti.

At Kuyruklu Adam—F.31

481

Drajanın gırtlığından midesine inivermişti kızın. Daha bağırmaya fırsat bulamadan da bez parçasını yeniden ağzına tıktı. Çok kolay olmuştu...

"Bir süre seni yalnız bırakacağım için kusura bakma. Nasıl olsa birlikte olacağımız çok uzun bir yaşam var önümüzde. Sana şimdilik iyi uykular dilerim sevgilim. Bu hap seni uzun zaman

uyutacaktır."

Son bir kez gözlerinin içine baktı. Sevecenlikle saçlarını okşadı ve uzun ıp alnını öptü. Sibel, yüzünde bir sürüngen dolaşı-yormuş gibi tiksinererek irkilmişti.

Adam odadan çıkınca Sibel nerede olduğunu daha bilinçli bir şekilde anlamaya çalıştı. Turgut kendisini buraya baygıyken taşımış olmalıydı. Gözleri boş odayı taradı, perdeleri çekik pencereye baktı. Mimari

özelliklerine bakılırsa aynı apartman ın en üst katındaydı. Anımsadı birden, dün gece Ayhan'la binay ı incelerken bu kadın boş oldu ğunu farketmişlerdi. Anlaşılan bu daire de Turgut Atamer'e ait olmalıydı. Kim bilir belki binanın tümü

onundu...

Bir ilaç bu kadar çabuk tesir eder miydi acaba?

Sibel daha şimdiden göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu...

* * *

Ni şantaşı'nda boş bo ş dola şan Ayhan, aklına gelen her yere telefon etti. ABC'deki arkadaşları Sibel'in işe gelmediğini telefonla da aramadığını söylüyorlard ı. Kızın evini tekrar aradı, cevap vermiyordu. Telaşa kapılmak için henüz erken olduğunu biliyordu, ancak içinde garip ve ürkütücü bir endişe vardı.

Sibel'in evine gitti. Kap ı duvard ı. Kapıcıya sordu, adam onu bugün hiç görmediğini söylüyordu. Yeniden sokağa çıktı ve biraz ilerde Sibel'in park edilm i ş arabas ını gördü. Yüre ğine su serpildi birden; demek kız yakınlardaydı.

Arabay ı burada bir yere b ıraktığına göre pek uza ğa gitmiş say ılmazdı. Beklerim diye düşündü. Acaba işe gitmekten neden

482

vazgeçmi şti? Halbuki sabahleyin Şişli'ye kadar birlikte gelmişlerdi ve ona kadar Sibel'in niyeti televizyona gitmekti; demek daha sonra fikrini de ğiştirmiş ve i şe gitmekten vazgeçmişti.

Saatler geçti Sibel ortaya ç ıkmadı.

Ayhan' ın iyimserliği yerini yeniden endişeye bıraktı. Acaba nereye gitmiş olabilirdi? Beraber geçirdikleri günlerden Sibel'in devamlı gitti ği berberi biliyordu, oraya uğradı, kuaför Sibel hanımın gelmediğini söylüyordu. Devamlı al ışıveri ş yaptı ğı markete gitti, ünlü oldu ğu için bütün kasiyerler kendisini tanırlardı. Sibel oraya da uğramamıştı.

Acaba bir arkada şına takılmış olabilir miydi? Ya da onlardan biriyle sergi, sinema, tiyatro gibi bir yere gitmiş olamaz m ıydı?

Bunlar ın hepsi mümkündü, fakat içinden gelen bir ses sevgilisinin kötü bir sona sürüklendiğini söylüyordu. Bir süre kendi kendine telkinde bulunmaya çalıştı, hep ş u lanet manyak Turgut Atamer yüzünden kuşkuya kapıldığını, kötü şeyler hayal ettiğini düşündü.

Sibel mutlaka bir yerden ç ıkacaktı. Herifin evini de bu gün görmüşü. Sibel orada-olmadığı gibi en ufak bir izi bile yoktu.

İlerleyen saatlerde Ayhan mahalli karakola baş vurdu. Kendilerine intikal eden trafik kazası veya ölüm olayı olup olmadığının sordu İstanbul'da trafik kazasından bol ne olurdu ki? Fakat verilen bilgilerde Sibel Candan gibi popüler ve ünlü bir televizyon sunucusunun adı geçmiyordu.

Sanki yer yer ılmış, Sibel yerin dibine girmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ayhan evine dönmeye karar verdi. Sabah ola hay ır ola diye düşündü.

Nas ıl olsa bir yerden çıkacaktı Sibel...

* * *

Ne yaz ık ki Sibel bulunamadı.

Ne ertesi gün ne de daha sonraki günlerde. Genç k ızdan hiçbir haber yoktu.

483

Ayhan deli gibiydi. Aramad ığı, baş vurmad ığı yer kalmad ı. Üçüncü günün sonunda komiser Oğuz Tamer'e başvurdu. Birlikte oldukları son geceyi ve sabah ını bütün ayr ıntıları ile anlatt ı. Tabii şüphelerinin odaklandığı Turgut Atamer'e yaptı ığı zi-yereti de. Polis, kay ıp ihbarı üzerine ara ştırmaya başladı. Geniş arama faaliyetine girişildi. Kızın haberdar edilen anne ve babası İstanbul'a geldiler. Yakın akraba, eş dost, arkadaşlarına soruldu. Polis, Turgut Atamer'in hem Nişantaşı'ndaki hem de Tarab-ya'daki villasında arama yaptı. Hiçbir yerde izine rastlanmadı. Sibel'in anne ve babası peri şandı. Ayhan da öyle. Ünlü biri olduğu için şehir dedikodularla çalkalandı. Ayhan'ın en ağırına giden ise paparazzi türü yayın yapan dergilerden birinde çıkan, uydurma ve karalayıcı haberd i. Genç k ızın evli ve ünlü bir işadamıyla gizlice Amerika'ya kaçtığı iddia ediliyordu.

Ara ştırmalar hiçbir sonuç vermedi ve Sibel bulunamadı. Kız sanki uçup buharlaşmıştı. Ayhan, onun birden, bu kadar ani ortadan kaybolmasını kabul edemiyordu. Hep ortaya ç ıkacağı ümidiyle, bekleyip durdu. Aradan aylar geçti.

Kay ıp Sibel Candan olayı yava ş yava ş unutuldu. Ya şlı ana baba yüreklerine ta ş basarak Ankara'ya döndüler. Bazı e şyalarını hat ıra olarak yanlarına aldılar, oturduğu evin kira mukavelesini feshederek genç kızın tüm eşyalarını sat ıp dağıttılar.

Polisin ara ştırması bir sonuç vermedi ve aramalar zaman içinde tavsad ı. Televizyon ve basın kuruluşları önceleri olaya büyük yer verdiler. Bu esrarengiz kayboluş hakk ında çeşitli yorumlar yapıldı, sonra onların da gündeminden düştü. O olmayınca Olayların İçinde programı yürümedi ve gösterimden kald ırıldı.

Fakat Ayhan sevgilisini asla unutmad ı ve onu ölü yahut diri bulmaya yemin etti.

Ve bu yeminine de sad ık kaldı...

484

ALTINCI BOLUM

(I)

Havas ızlıktan boğulacak gibiydi Sibel. Herhalde, insanın ^iri diri mezara gömülmesi bu olmalıydı. Işığı sönmüş gözleriyle ufak hücresinin tu ğla duvarlarına baktı.

Zaman kavram ını kaybetmi şti. Ne kadar süredir bu dar dört duvar arasında kapalı kald ıgını hatırlayamıyordu artık. Portatif karyolasından kalkmaya çalıştı. Üstüne örttüğü battaniye yere kayd. Zaman gibi, sıcak soğuk farkını da ay ırt edemiyordu.

Aya ğa kalkmaya çalıştı, vücutu titredi, bacakları bedeninin a ğırlığını çekemedi yata ğın üstüne çöktü. Ayakta duracak gücü yoktu.

iblis, bugün üstteki iki tu ğlayı yerinden  ıkardığı için hücre sine solgun bir ışı k sızıyordu. Yetersiz, zayıf ve kötü bir ışı k. Yine de zifiri karanlıktan iyiydi.

Deh şetle bacaklarına ve kollarına baktı. Kendi vücudunu tanıyamaz hale gelmişti artık. Derisi porsumuş, kol ve bacakları inan ılmaz derecede zayıflayıp incelmışti. Nazi toplama kamplarındaki esirleri gibi görüyordu kendini. Onlar bile kendisinden

485

iyiydi, hiç olmazsa günün belli saatlerinde d ışıarıya çıkıyor, hava alıyorlardı.

Tek iste ği bir an evvel ölmekti.

Ne çare ki, canavar buna izin vermiyordu...

S ırtını duvara dayad ı, yerdeki yemek kabına baktı. Gözleri karanlıkta görmeye alışmıştı art ık, iri bir hamamböce ği kabın içinde dolaşıp duruyordu. En ufak bir tiks inme duymadı. Böceklerle haşır neşir olmuştu artık.

Tarabya'daki villan ın kalorifer dairesinde olduğunu biliyordu. Hatta bu ufak tu ğla bölmeyi bizzat Turgut Atamer'in yaptığını da. Bir duvarc ı ustas ı kadar becerikliydi. Bir günde tamamlam ıştı buray ı, sonra da diri diri gömmüştü kendisini. Ne penceresi vardı ne elektri ği. Yalnızca en üstte iki üç tu ğlalık bir bölüm açıktı. Gece gündüz oradan, kalorifer dairesinde yanan bir elektrik ampulünün ışı ğı s ızardı içeriye. Ald ı ğı bütün ışı k oydu. Canavar, sinirlendi ği zamanlar bazen o yerin tu ğlalarını da kapat ır onu korkunç bir karanlı ğa terkederdi. Aklınca verdi ği ceza bitince yeniden o tu ğlaları  ıkarırdı.

Evet, ölmek istiyordu. Fakat sa ğlıklı ve genç insan vücudu umulmayacak kadar dirençliydi ölüme kar şı. Ölemiyordu bir türlü. Yemek yememeyi, su içmemeyi denemişti. Zamanını bilemedi ği bir ö ğünde günde bir kez yemek ve su getiriyordu adam hücreye. Bir seferinde yemezse ikincisinde şiddet kullanarak ve bundan zevk alarak, zorla bo ğazından içeriye tıkıyordu manyak. O anları ya şamaktansa, verilen yeme ği yemek zorunda kalıyordu.

Hâlâ bu i şkenceye neden uğradı ğını anlayamam ıştı Sibel. Turgut kendisine elini bile sürmemi şti. Keşke saldırsaydı, keşke sonra da di ğer kadınlara yaptı ğı gibi karn ını de şerek öldürseydi. Bu bir kurtuluş olurdu. Ama yapmıyordu bir türlü...

Havas ızlıktan bo ğulacak gibi oldu.

Hücrenin demir bir kap ısı vardı. Kümes kapısı gibi alçak ve ufak. Nereden bulduysa onu kap ı olarak tu ğlaların önüne monte

etmi Şti. Bazen hücreye girmesi gerektiğinde ancak eğilerek, iki büküm girebiliyordu. Buraya tıklandığı ilk gün, henüz gücünü yitir-mediğı sıralarda sabahtan akşama kadar bağırarak, tekmeleyip yumruklamıştı her kapıyı.

Kimseler duymam ıştı. Herhalde bu evde hiç hizmetli yoktu. Bir Allanın kulu cevap vermemişti.

Ne bekliyor, ne umuyor, ne istiyordu bu adam?

Hiç çal ışmadan nasıl geçinirdi? Ona kim hizmet ediyordu? ilk zamanlar hep sarhoş olarak inmi şti bu hücreye, şimdi ise artık alkollü olup olmadığını anlayamayacak kadar dü şünceden yoksundu Sibel. Hepsi bir bilmeceydi. Bu olay olmadan evvel, Turgut Atamer'e telefon ettiğinde telefonlara cevap veren yaşlı ve kibar bir hizmetkârı hat ırlıyordu, ona ne olmuştu? Yoksa o da katilin yordakçısı mı ıydı?

Olabilirdi, uzun yıllar onun yanında çalıştığını duymu ştu. Belki o da efendisi gibi bir ruh hastasıydı. Ama o hiç aşağıya inmiyordu.

Sadece bir kez bodrumda sesler i şitmişti, insan sesleri, konuşmalar, bazı gürültüler filan ama ba ğıracak, yardım isteyecek gücü yoktu. Ayağı bile kalkamamıştı yatt ığı yerden. Bu şeytan o sıralar devamlı verdi ği uyururucu ilacın dozunu artırmış, zorla yutturmuştu. Keşke şimdi de verseydi, belki uykusunda ölürdü. Gözlerini zor açabiliyor, kımıldamadan yatağı serili kalıyordu o zamanlar.

Yemek getirdi ği zamanlar demir kapıyı yar ım saat açık bırakıp içeriyi havalandırırdı biraz. Herhalde rutubetten olacak bütün vücudu ağırlardan sızlıyordu. Buraya kapatıldığı andan beri giysilerini sırtından çıkarmamıştı.

Sibel uyur uyan ık bir halde solumaya çalıştı.

Hayal meyal demir kap ının açıldığını hissetti. Bulan ık bakışlarla kapıya baktı.

Yemek vakti miydi yoksa?

Evet, canavar yemek getiriyor olmalıydı.

487

Kap ı a ıldı, bodrumun ışığı hücrenin zeminine yay ıldı. Karanlığı iyice alışan gözlerini kırpıştırdı genç kız. Bu kadar yetersiz ışığı bile bakamıyordu.

Adam ın karaltısını gördü. Elinde yemek kab ı vardı.

"H ımm," diye mırıldandı. "Yine yemeğini yememişsin. Anlaşılan beni yaramaz bir ocuk gibi uğraştıracaksın gene. Sana zorla yedirmemden hoşlanıyor musun yoksa?"

Sibel'in içinde hiçbir duygu kıpırdamadı.

Nefret bile duyam ıyordu artık.

Duysa bile bunu ifade edecek gücü yoktu. Sadece ölmek istiyordu. Ahh, bir ölebilseydi..

Turgut taba ğı portatif karyolan ın üstüne bırakırken Sibel'in tabii ihtiyaçları için kulland ığı otura ğa

baktı.

"Bu da bo Ő. Böyle devam ederse zehirleneceksin. Yazık değil mi sana?" diye söylendi.

Sonra usulca yan ına oturdu. Tabağın yanındaki ufak plastik kaşıkla ağzına birkaç lokma yemek soktu. Sibel, adamın zor kullanmaması için a ęzını açarak verilen yeme ęi yemeye başladı. Zeytinyağlı fasulyeydi.

K ızın durgunlaşan beyni çalışmaya başladı.

Canavar ın onu buraya kaçırıp tıktığında aylardan Ocak'tı. Fasulye verdiğiine göre yaz aylarına gelmiş olmalıydılar. Yani neresinden baksan beş alt ı ay geçmi ş olmal ıydı...

K ız ürperdi. Acaba dışarda neler olmuştu bu sürede? Yakınları neler dü şünmüş, kendisi hakkında neler yapmışlardı? Polis neden izini bulamamıştı? En fazla da Ayhan'a şaşıyordu; onu eli kolu bağlı oturaca ğını hiç sanmıyordu.

Öyleyse neden harekete geçmemi şti?

Cesedi ortaya ç ıkmadığına göre mutlaka kendisini arıyor olmalıydı. Neden bu villaya bakmak gereğini duymamıştı?

Bunlar şu anda aklına gelen sorular değildi. Kapatıldığı andan beri dü şündüğü fakat cevap bulamadığı şeylerdi.

"Aferin," dedi Turgut Atamer.

488

"Bugün zorluk ç ıkarmıyorsun. Uslu bir kız gibi yemeğini yi-yiyorsun. Bak, buna sevindim. Biraz da konuş benimle. Konuşmak ihtiyacı duymuyor musun? Yaln ızlık seni sıkıyor mu?"

Genç k ız ağzındaki lokmayı bile yutmakta zorluk çekiyordu. Çenesi uyu şmuştu çiğnemekten. Hiç sesi çıkmadı.

"Çok pis kokuyorsun. Seni bir y ıkamak gerek. Ne dersin, yıkanmak ister misin?"

Art ık pisliği ve kokuşmuşluğu hiç umurunda değildi. Anımsıyordu, özellikle zorla ilaç verdiği sıralarda birkaç kez tutamamış yatt ığı yerde yata ğa işemişti. Her şey üstünde kurumuştı.

K ız zorlukla başını adama çevirdi.

Güçlkle, "Sen hasta bir canavars ın," diyebildi.

"Hadi hadi, sus bakay ım. Böyle konuşmak hiç yakışmıyor. Sana anlayış gösterdi ğim için bana teşekkür edeceğine neler söylüyorsun?"

Sibel onun bir hasta oldu ğunu biliyordu. Ama bu davranışları, konuşma tarzı, cinnet belirtisi olmalıydı. Evet, Turgut Atamer iyiden iyiye kaçırmıştı art ık. Bunun başka açıklaması olamazdı. Cinnetti bu.

Sessizce yeme ğe devam etti.

Yanl ış yap ıyordu, ümitsizlik onu hiçbir yere götürmezdi. Aptalca ölümlü beklemenin, ölümlün çıkar yol olduğunu düşünmenin anlamı yoktu. Her ba ı sarı sab ır ve katlanmadan geçerdi. Bunun ilk ıartı da güçlü ve ümitli olmaktı. Sanki bu gerçeği yeni keşfetmiş gibi sevindi. Evet, güçlü olabilmek için yeme ğini bitirmeliydi.

"Doymad ım," diye mırıldandı.

Turgut Atamer şaşkınlıkla kıza baktı.

"Aferin sana. Bak, hizaya geliyorsun art ık. Buna sevindim. Fakat sana şimdilik başka yemek vermeyeceğim. Çünkü hâlâ benimle saygısızca konuşuyorsun. Bu sana ceza. Ama söz veriyorum, yarın daha fazla getireceğim."

Sibel birden sordu:

489

"Hangi ayday ız?"

"Bak hele! Beni şaşırtıyorsun bugün. Galiba yeni yaşamına uyum sağlamaya başladın. Bu biraz geç oldu ama yine de hoşuma gitti. Ancak senin için zamanı ö ğrenmenin bir yararı yok. Bu sana bir şey kazandırmaz. Burada yaşam ve zaman benim elimde. Ömrünü ben tayin edeceğim. İçinde bulunduğun ayı bilmenin ne önemi var?"

"Sadece bilmek istedim."

"Pekâlâ, öyleyse bir kerecik söyleyeyim. Haziran ay ının so-nundayız."

Genç k ız aklından kabaca bir hesap yapmaya çalıştı.

"Yani alt ı aydan beri bu hücredeyim, öyle mi?"

"Be ş ay yirmi yedi günden beri. Nas ıl hoşuna gitti mi?"

Sibel titredi ama sesi ç ıkmadı. Canavar sinsi sinsi gülümsü-yordu..

(2)

Ayhan Sibel'i aramaktan hiç vazgeçmedi. Polisten ümit kesince kendi imkânlarıyla çabalayıp durdu. Aklına gelen her kapıyı zorladı, pek çok ihsanla görüştü, iz sürmeye çalıştı, fakat elde ettiği sonuçlar hep olumsuzdu. Yine de hiç yılmadı.

Zaman içinde Sibel'in kaç ırıldığı fikri kuvvetli ihtimal olarak beynine tak ıldı. Kim veya kimler Sibel'i niçin kaçırmıştı. Buna tam bir cevap bulamıyordu? Ünlü olmasına rağmen zengin biri değildi, ailesinden fidye istenemezdi, nitekim böyle bir istek de gelmişti. Ama cesedi bulunmadığı sürece Sibel'in kaç ırıldığı düşüncesi hep aklında yer etti.

Tabii Turgut Atamer'i de beyninden hiç silemedi.

Polis o hasta adam ın her iki evini de aramıştı. Ayhan bu arama sırasında Nişantaşı'ndaki apartmanın tamamının ona ait olduğunu öğrenmişti. En üst kattaki dairenin boş oldu ğunu da. O dairenin pencerelerinde perde olduğu için boş tutuldu ğunu Turgut Atamer'in evine gittiğinde anlayamamıştı. O

sıralar içine bir kurt düşmüş acaba kızı o boş dairede mi sakladı, diye hep

491

düşünmüştü. Fakat polis o boş kata da bakmış ve bir şey bulamamıştı.

Ayhan' ı ku şkuya düşüren ve beyinde kronikleşmiş Turgut Atamer suçlulu ğunu pekiştiren bir neden daha vardı. O da Sibel'in arabasıydı. Önceleri bunu yeterince düşünüp şüphelen-memişti. Acaba arabayı Sibel'in sokağına kim getirmişti? Kendisi mi yoksa bir başkası mı? Bu soru beyinde yer ettikçe soruşturmaya başlamış, sokak sakinlerinin çoğunun kapısını çalarak, araban ın gelişini gören biri olup olmadığını ara ştırmıştı. Sibel Candan ünlü biri olduğuna göre ilgilenen dikkatini çeken biri olabilirdi. Aldığı cevaplar olumsuzdu, kimse görmemişti kızın arabayı soka ğa park edişini. Yalnız bir bakkal çırağı hariç. Adı Süleyman'd ı ç ırağın. Kırk yaşlarında, kendi halinde efendiden bir adamdı. Köşe başındaki bakkalın evlere servis yapan adamıydı. Hayatta kimsesi yoktu ve bakkalın uzaktan akrabası oldu ğunu işitmişti Ayhan. Hiçbir yerde dikiş tutturamam iş, garibanın tekiydi. Fakat önemli bir kusuru vardı, gece gündüz şarap içerdi. Onu kimse ayık görmemişti, bununla beraber şimdiye kadar kimseye ters ve batıcı bir hareketi olmamıştı. Ayhan'ın sorgulaması s ırasında arabayı oraya şık ve kalantor birinin parkettiğini söylemişti. Sokak sakini olduğu için Sibel'i de arabasını da tan ıyordu, hatta bu yüzden adamın dikkatini çektiğini ısrarla söylüyordu. Bir eve servise gittiğinden acele ettiğini adama daha fazla bakmadığını belirtti, ifadesini yeminle doğruluyordu, ama bakkalın sahibi Ayhan'ı bir kö şeye çekmiş, onun sözüne inanılamayacağını, gece gündüz sarhoş dola ştığını söylemi şti.

Ayhan, ç ırağa inanmak istemişti. Zaten o süreçte bulabildiği işe yarar tek dişe dokunur bilgi de onunkiydi. Çırakla birkaç kez daha konuşmuştu. Hatta bir keresinde dükkân kapandıktan sonra onu alıp bir meyhaneye götürmüş, içirmişti. Aldığı fazla alkole ra ğmen adamda sarhoşluk belirtisine rastlayamamıştı. Fakat, ne yazık ki verdiği ifadede çizdiği tip Turgut Atamer'e benzemi-

492

yordu. Bu nokta, epey akl ını kar ıştırmış, şüphelileri o hasta katilin de dışında düşünmeye başlamıştı.

Fakat bu i şte Turgut Atamer'in parmağı oldu ğu fikrini bir türlü kafasından atamıyordu. Onun suçlulu ğu beyinde tam bir saplantı haline gelmi şti. Bütün boş vaktini polis hafiyesi gibi sevgilisinin bulunmas ı için çalışmalara ayırmıştı. Turgut Atamer nedense artık Nişantaşı'ndaki eve hiç uğramaz olmuştu.

Tarab-ya'daki muhteşem villasından da çok ender çıkıyordu. Sanki hasta adam dünyayı terk etmi şti. Ayhan bunu da Sibel'in kaybından duyduğu üzüntüye yordu. Zira o manyağın nasıl bir his içinde bocaladığını bilmemekle beraber k ıza sırılsıklam aşık olduğunu tahmin edebiliyordu. Ayhan onu da uzun bir süre göz hapsine aldı. Adam, toplum hayatından elini ayağını çekmi ş, ne kulüplere ne de şehrin eğlence yerlerine gitmez olmuştu. Sadece haftada bir gün, o da genellikle salıları, evinden çıkıyor Lincoln'üne binerek iki saat kadar uzaklaşıyordu. Ayhan'ı şaşırtan bir nokta daha olmuştu, her zaman arabanın çıkması için bahçe kap ısını açan emektar u şak ortalıkta görünmüyordu artık. Sanki sırra kadem basmıştı.

.4.

Cinayetlerin ard ı arkas ı kesilmi şti.

Aradan aylar geçti. Ayhan hiçbir sonuç alamadı. Yavaş yavaş ümitleri sönmeye başladı. Sibel ölmüş olmalıydı. Yaşasa mutlaka bir haber çıkardı. Katil .belki cesedi denize atmıştı ya da ıssız bir dağ başında toprağa gömmüştü. Ama sonuç olarak Sibel yoktu artık.

* * *

Haziran ayının sonuna gelmişlerdi. Ayhan'ın çalıştığı gazete, bir hafta sonu, Aband Oteli'nde yapılacak siyasi bir toplantının görüntülerini resimlemek üzere bir arkadaşıyla beraber onu Aband'a göndermişti.

Sıcak bir haziran günü iki arkadaş gazetenin arabasıyla

Aband' ın yolunu tuttular. Göl kenarındaki Aband Paiaş'ın önüne varmışlardı. Mevsim yaz ve havalar iyice ısındığından göl çevresi yalnız turistler değil, çevre köylülerinin de hücumuna uğramıştı.

Araban ın yavaşladığı bir sırada Ayhan'ın gözü yolda yürüyen iki yaşlı adama tak ıldı. Bir an duraladı genç kameraman; sanki adamlardan birini gözü ısırıyordu. Bir yerden görmüşlüğü vardı, ama nereden? Çıkaramadı birden. Dönüp bakt ı. Ne köylüye benziyordu ne de şehirliye. Bu yöreden biriye tanınması imkânsızdı, fakat içinden bir ses onu daha evvel gördüğünü söylüyordu. Beynini zorladı, bulamadı. Adamlar da geçip gitmişlerdi.

Sonra beyninde birden bir şimşek çaktı.

Adam ın kim olduğunu hatırlamıştı!..

"Dur," diye ba ğırdı arkada şına. "Çabuk dur! Arabadan inmek istiyorum."

Arkada şı frene basar basmaz apar topar arabadan atlad ı, deli gibi o yaşlı adam ın peşinden koşmaya başladı. Arkadaşı ne oldu ğunu anlayamadan şaşkın şaşkın arkasından bakakaldı.

Adam ın kim olduğunu anımsamıştı Ayhan. Turgut Ata-mer'in ya şlı u şağıydı o!

Onu birkaç kez Tarabya'daki villan ın bahçesinde efendisine kapı açarken görmüş tü ve yanılmadığına emindi.

Nefes nefese ya şlı adama yeti şti ve "Merhaba" dedi.

Ya şlı adam bir süre gözlerini k ısararak Ayhan'ı süzdü. "Merhaba delikanl ı," dedi biraz yadırgayan sesle. "Tanışıyor muyuz?"

Blöf yapman ın tam sırasıydı. Zaten aklına da başka bir şey gelmiyordu.

"Beni hat ırlamadın mı?" diye sordu.

Ya şlı u şak hiç tanımadığı gence biraz hayretle bakt ı.

"Ba ğışlayın ama çıkaramadım."

"iyi bak, hat ırlamaya çalış."

U şak tekrar Ayhan'ı süzdü.

"Dedim ya, ç ıkaramayacağım."

"Yahu, sen bizim Turgut'un emektar ı de ğil misin, yoksa ben mi yanılıyorum?"

Adam ın gözleri parıldadı.

"Aaa, evet efendim, benim."

"Ad ın neydi? Bak, onu da ben hatırlayamadım."

Ya şlı u şak hemen toparlanmış, ciddileşmişti. Sesi şimdi daha saygılı ç ıkıyordu.

"Zeki, efendim."

"Zeki'ydi ya! Nas ıl da unutmuşum! Tarabya'daki villaya bir gece yemeğe gelmiştim. Nefis yemekler hazırlamıştın bize. Şimdi hatırladın mı beni?"

Ya şlı u şak gözlerini kırıştırdı.

"Kusura bakmay ın beyefendi, yine çıkaramadım, herhalde yaşlılıktan olacak. Artık yüzleri kolay hatırlayamıyorum. Oysa bizim beyin evine çok ender misafir gelirdi yemeğe."

"Neyse, ald ırma. Bizim Turgut nasıl? Onu epeydir göremiyorum."

"Üzgünüm efendim, ben art ık yanında çalışmıyorum. Bir süre önce ayrıldım." *

"Ayr ıldın mı? İnanamıyorum."

"Turgut senin için, benim her şeyim derdi, nasıl oldu da bıraktı seni?"

Ya şlı adam ın gözü'sulanır gibi oldu.

"Galiba art ık işe yaramıyormuşum."

"Yok can ım! O mu söyledi bunu?"

"Evet efendim."

"Görünce kendisine çatay ım. Oysa senden çok iyi bahsederdi."

Emektar u şak yarasına tuz serpilmiş gibi surat ını buru şturdu.

"Me ğer insan birden gözden düşüyormuş beyefendi. Ben de bütün hayat ımı verdi ğim o ailenin yanından bir gecede adeta kovuldum."

495

"Deme yahu? Yoksa bir hata m ı i şledin?"

"Hiç olur mu beyefendi? Sebebini ben de anlamad ım, ama Turgut Bey elime iyi bir para sıkıştırıp bir gecede beni kapının önüne koyuverdi. Onun bu kadar acımasız ve vefasız olduğunu bilmezdim. Demek bunca sene tanıyamamışım."

Adam ın bu kadar acele evden uzaklaştırılması Ayhan' ı şüp-helendirmişti.

Bozuntuya vermeden:

"Ne zaman ayr ıldın?" diye sordu.

"Bu senenin ocak ay ında."

Ayhan' ın beyni karıncalanır gibi oldu.

"Tam tarihini hat ırılıyor musun?"

"Tabii beyim, unuttur muyum hiç? Oca ğın on yedisinde."

Sibel'in kayboldu ğu tarihi bu.

Güne ş alt ında Ayhan sapsarı kesildi. Art ık önemli bir ipucu ele geçirdiğine inanıyordu. Neler olup bittiğini tam anlayamamıştı ama üzerinden şüphelerini hiç eksik etmediği Turgut Ata-mer'in tam Sibel'in kaybolduğu gece emektar uşağına bunca yıllık hizmetine hiçbir gerekçe göstermeden yol vermesi çok anlamlıydı.

Şimdi Ayhan bunun nedenini anlayabiliyordu...

O manyak katil. Sibel'i mutlaka villaya hapsedmi şti. Ve bu olaya kimsenin şahit olmaması gerekirdi.

Ama bu i ş i nasıl başarmıştı? Polis orada bir araştırma yapmış ve k ızı bulamam ıştı.

Üzülmü ş gibi davranmaya çal ıştı.

"Vah vah," diye söylendi. "Üzüldüm yahu! Peki, sonra hiç villaya gitmedin mi?"

"Nas ıl giderim beyefendi? Siz olsanız döner misiniz? Bunca yıllık hizmetten sonra bir gecede kapının önüne konulmak bana çok ağır geldi."

"Hakl ısn. Ama bizim Turgut böyledir işte. Hafif çatlaktır o. Zaman gelmiş hepimizin kalbini k ırmıştır, biz huyunu bildiğimiz

496

için pek üstüne varmazd ık. Bir keresinde benimle de acayip bir iddiaya girmiş abuk subuk şeyler söylemişti, bayağı tart ışıştık. Bilirsin, hayali biraz fazla gelişmiştir; bir içki meclisinde benim villamın gizli bölümleri vardır, icabında orada saklansam beni kimse bulamaz, diye tutturmuştu. Tabii ben de inanmamıştım, bana bozulup bir süre konuşmamıştı. Sahi, şimdi aklıma geldi birden; sen onca yıl orada çalışmış birisin. Villan ın öyle gizli kapaklı, saklanacak yerleri var mıdır?"

"Yoktur beyim, olur mu hiç? O villan ın yapılışını ben bilirim. Buyurdu ğunuz gibi, gerçekten hayal gücü zengindir, belki size şaka olsun diye evini o frenklerin şatosuna benzetmek istemiş olabilir."

istedi ğini öğrenen Ayhan, "Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi. Sonra başını sallayarak devam etti. "Gerçekten üzüldüm ama takma kafanı, bilirsin o biraz kaçıktır. Ne yapacağı hiç belli olmaz. Yine bir anormalliği tutmuştur, kuzum söylesene, çocukluğunda da öyle miydi?"

Emektar u şak biraz kızardı.

"Valla biraz sert mizaçlıydı ama söylediğiniz gibi aşırı veya anormal hiçbir davranışına rastlamadım doğrusu. Ta ki beni evden kovuncaya kadar. Zaten çocukluğunda çok sessiz ve içine kapanıktı. O kötü olaydan sonra açılmış, kişiliğini bulmuş, sorumluluk yüklenmiştir.""

Ayhan hayretle sordu.

"Hangi olaydan?"

Uşak biraz tedirgin biraz sıkılarak Ayhan'ın suratına baktı.

"Bilmiyor musunuz?" diye sordu.

"Yoo?"

"Bilmemeniz normaldir. Çünkü bu olay ı en yakınlarına bile anlatmaz ve saklı kalmasını isterdi. Anladığımı kadarıyla siz onun yakın arkadaşı olmanız, aksi halde sizi villaya yemeğe de çağırmazdı, ama bakın size bile söylememiş."

"Neydi o olay?"

At Kuyruklu Adam—F.32

497

Uşak Zeki konuşmakta hâlâ tereddüt ediyordu. Sonunda başını önüne eğdi, kısık sesle:

"Annesi korkunç bir cinayete kurban gitti seneler önce. İşleniş tarzı bir hayli çirkin ve utanç vericiydi. Atamer ailesi İstanbul'un çok eski ve tanınmış kimseleriydi. Polis katili bulamadı. Olayı ört bas ettiler. Ama bizim küçük bey çok etkilendi. Utancından uzun bir süre insan içine çıkamadı. Ama kendini toparladığında da artık tam sorumlu ve kişilikli bir erkek olmuştu. Evin ve müstahdemlerin yükünü aldı, herkesi çekip çevirdi, tabii o tarihlerde epey gençti."

"Bilmiyordum," diye mırıldandı Ayhan ama nerdeyse dudağı uçuklayacaktı. Bu olayın ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. "Yoksa annesi hafif meşrep biri miydi?"

Uşak utanarak, "Bunu takdir bana düşmez beyefendi," dedi.

"Bu olay oldu günde Turgut kaç yaşındaydı?"

"Sanırım on altı, on yedi yaşlarındaydı."

Ayhan başını kaşıyarak olayı hatırlıyormuş gibi yaptı.

"Galiba anımsıyorum şimdi. Kadıncağızın karnını deşmişler-di değil mi? Gazeteler bir hayli bahsetmişlerdi."

"Evet beyefendi, aynen öyle."

Ayhan donmuş kalmıştı. Bozuntuya vermeden.

"Zavall ı Turgut," diye fısıldadı. "Herhalde çok sarsılmıştı."

"Öyle oldu efendim."

Ayhan konuyu de ğiştirerek, "Yanılmıyorsam evde senden başka hizmetkâr yoktu?" diye sordu.

"Hay ır. Uzun zamandır tek başına hizmet ediyordum. Kolay kolay da yerime kimseyi alacağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Biraz huysuz ve sinirlidir. Emirlerinin harfiyen yerine getirilmesini ister. Hiç hoşgörüsü yoktur. Yanlışı asla affetmez. Ayrıca benim işime son verirken, belki bir zaman sonra seni yeniden yanıma çağırırım dedi bana, ama çok kırıldım. Bu bana yapılmamalıydı, bir daha asla o eve dönmem."

498

Ayhan yeniden heyecanlandı.

"Haa, şimdi anlıyorum. Galiba işin içinde kadın parmağı var. Yoksa eve bir kad ın mı kapatt ı?"

Uşak yine utanarak eski efendisini savunmaya kalkıştı.

"Düşündüğünüz gibi değil efendim. Turgut beyin o taraklarda pek bezi yoktur. Dürüst, dengeli ve namuslu bir hayatı vardır. Zaten eve bir hanım da getirse bizim laf etmek ne haddimize düşer?"

Ayhan düşünmeye başladı. Her şey yerli yerine oturuyordu.

Artık Sibel'i nerede araması gerekti ğini biliyordu. Bilmedi ği tek şey Sibel'i ölü mü yoksa diri mi bulacağıydı.

Ayhan ya şlı adam ı güne ş alt ında fazla tutmadı, sırtını ok şadı, yeni hayatında mutluluklar diledi ve yanından uzaklaştı. Emektar uşak ona adını bile sormay ı unutmuy ştu, ya da aldığı terbiye gere ği bunu anlamsız bulmuştu.

* * *

İ.

Ayhan orada daha fazla kalamadı. Bir bahane uydurarak apar topar ilk vasıta ile İstanbul'a döndü. Önünde yeni bir ufuk ve ümit doğmuştu. Sibel'i bulacağına inanıyordu artık.

Yol boyunca düşünüp 'durdu. Eğer o manyak kıza bir kötülük yapmışsa, onu kendi elleriyle öldürecekti. Kararlıydı ve hiçbir kuvvet buna engel olamazdı.

499

(3)

. . aziran gecesinin ılık rüzgârı, yeşil yapraklı s ık ağaçlar ara-|""| sında hışırtıyla eserek bütün korunun içinde dolaştıktan sonra denize doğru arkasında tatlı bir serinlik b ırakarak uzaklaştı. Dallar sarsıldı, gecenin karanlığında baykuşa benzer bir kuşun sesi duyuldu. Rüzgâr durunca kuru her zamanki ürkütücü sessizliğe büründü.

Taflanlar ın dibindeki çimlerin koyu gölgesinde bekleyen Ayhan'ın burnuna akasya ağaçlarından yayılan

taze çiçek kokuları doldu. Mehtaps ız, karanlık gece, yaklaşan sıcak yaz akşamlarının ilk müjdecisi gibiydi.

Ayhan yazlık montunun yakasını kaldırarak villayı gözetlemeye devam etti. Dış kapının üstünde her zaman yanık görmeye alıştığı lamba sönmüktü bu gece. Evdeki tek ışık, ikinci kattaki perdeleri örtülü pencereden sızıyordu. Ölü, solgun ve sarı...

Aband'tan dönüşte doğruca buraya gelmiş, karanlığın çökmesini bekleyerek evi ve çevreyi kolaçan etmişti. İkinci kattaki ışığı görmese evde kesinlikle hayat olmadığına karar verebilirdi.

ORHAN KEMAL

İİ HALK KÜTÜPHANESİ

500

Daha fazla sabredemeyecekti.

Yeterince beklemiştii zaten. Biliyordu, aslında biraz daha sabrederek adamın uykuya çekilmesini beklemesi gerekirdi. Ama sabrı kalmamıştı artık. Taflanların yanında ayağa kalktı. Gün boyu yaptığı yolculuktan ve burada otlar arasında oturmaktan uyuşan bacaklarındaki kanın dolaşımını düzenlemek için hareketlendi. Olduğu yerde sıçrayarak kısa ve hızlı adımlarla bir iki metrelik daireler içinde kan akışını sağlayacak egzersizler yaptı.

Çevrede hiçbir şey çıkmıyordu.

Ve Sibel'in yaşadığına inanıyordu, onu burada bulacağına da. Zaten içindeki ümit ışığı hiçbir zaman sönmemişti. Aylarca hep bu olayı düşünmüş ve o psikopat herifin Sibel'i öldüremeyeceğini kanısına varmıştı. Onun indinde Sibel diğer kadınlardan farklıydı. Tehditlerine rağmen Sibel'e olan tutkusu alışılmış zaafpların ötesinde bir şeydi. Galiba ona hiçbir zaman kurban olarak bakmamıştı.

Yavaş yavaş binanın arkasına doğru ilerlemeye başladı. Lastik ayakkabısının altında ezilen kuru otların çıkardığı sesler, gecenin sessizliği içinde gökgürültüsü gibi sesler çıkardı, ya da ona öyle geldi. Daha yavaş ve ağır ilerlemeye çalıştı.

Binanın arka yüzü zifiri karanlıktı. Bulutsuz bir geceydi fakat gökte mehtabın olmaması çevreyi yeterince aydınlatmıyordu. Ayhan bir süre karaltılar altındaki binaya nereden girebileceğini düşündü. Arka bahçeye açılan beyaz boyalı ufak bir servis kapısı gözüne çarptı. Kilitli olması gerekirdi. Kapıya yaklaştı, tokmağı çevirdi ve hafifçe itti. Düşündüğü gibi kilitliydi kapı.

Polisten yardım istememeyi daha Aband'dan dönerken kafasına koymuştu. Uşağın ifadesi somut delil niteliğinde değildi, polisin gerekli desteği vermeyeceğini biliyordu. Turgut Atamer çoktan araştırılmış ve herhangi bir suç delili bulunamamıştı. Polisten yardım ihtimalini unut, diye söylendi kendi kendine.

Bahçedeki kal ın manolya ađacına yaslanarak dűřűnmeye bařladı. Eve sessizce girmenin bir yolunu bulmalıydı. Saatlerce

501

koruda bekledikten ve Sibel'in içerde oldu ğuna bu kadar inandıktan sonra eli boş dűnemezdi. Sinirlerine hakim olamıyordu; hatta bir ara űn kapıya dayanıp dođrudan zili almayı dű řűndű. Ne farkedirdi sanki, nasıl olsa o herifi tepeleyecek, belki de űldűrecekti. Gűzű dűnműřűtű artık. İnsanın űldűrme eđilimine bu

kadar sıcak ve yakın bakmasına şaşaladı bir an. Demek göz karar ınca, imkansız ve yapılamayacak gibi görünen davranışlar bir anda olasılık kazanabiliyordu.

Ne var ki, bunun tehlikeli ve hatalı bir davranış oldu ğunu da biliyordu. Sibel'i bulmadan o adamlarla karşılaşmak istemiyordu. Eve geldiğini sezinlerse kapana kısıtılmış vah şî bir hayvan gibi çıldırarak kıza bir kötülük yapmasından korkuyordu.

İlk bir rüzgâr tekrar bir baştan bir başa bahçeyi kapladı. Ağaç yapraklarının çıkardığı sesler kulaklarına doldu, arkasından da o ürpertici sessizlik geldi.

Vakit ilerliyordu.

içeriye girecek bir yol bulamaman ın tedirginliği iyice içini kapladı. Mutlaka bir yol bulmalıydı.

Birden keyifle s ırıttı. Bu evde yaz kış ya şanıyordu, kalorifer sistemi olmalıydı. Turgut Atamer'in kömür kullanmayacağı bir gerçektir, çevrede henüz doğalgaz olmadığına göre, herhalde fuel-oil kullanıyordu. Evin bodrumunda yakıtı boşaltmaya yarayan bir bodrum penceresi veya kapağı olmalıydı. Arka bahçeye açılan duvar dibinde ufak bir pencere aradı, bulamadı. Yılmadı, bu kez villanın dört bir yanını dolaşıp karanlıkta dikkatle duvar diplerine baktı.

Yanılmamıştı. Yüzünde gülümseme belirdi, işte aradığı ufak pencereyi bulmuştu sonunda. Burası servis yapan tankerin hortumunu binaya sarkıtmaya elverişliydi. Fakat bir şey dikkatini çekti. Gecenin karanlığına rağmen camın parlamadığını, çok koyu bir madde ile boyandığını farkettiler. Cam ın bütün saydamlığı sanki ışığın geçmesine engel olmak için boyanmıştı. Deminki aramasında da camı kolay görememesinin nedeni buydu.

502

Tabii, bir sorun daha vardı, iri vücuduyla acaba buradan içeriye süzölebilecek miydi? Başka şans yoktu, denemek zorundaydı. Son kez etrafına bakındı; in cîn top oynuyordu.

Cam ın kırılmasını kimse duymazdı. Hatta ikinci kattaki canavar bile...

Fazla düşünmedi. Lastik ayakkabısının burnuyla cama sert bir tekme savurdu.

Cam tuzla buz oldu. Şanslıydı, camın arkasında tel örgü veya demir çubuklar yoktu.

Cam ın kırılmasından da fazla ses çıkmamıştı.

Eğilerek camın kenarına sindi, içeriye bir göz attı. Bodrumda yanan ölgün elektrik lambasının sarı ışığı şimdi kırık camdan dışarıya sızarak etraftaki çimlerin ve taflanların üzerine düşmeye başlamıştı.

Bütün ev zifiri karanlıkken bu herif acaba niye bodrumda ışık yakıyordu?

Yoksa manyak herif ışığı yanar vaziyette mi unutmuştu.

Bodrumda ne ses yarı ne hareket. Biri olsa mutlaka kırılan camın sesini işitir, tepki verirdi. Işığın açık kalması bir tesadüf olmalıydı.

Cam kırılınca tahta pervazın aralığında kalan sivri uçları köpekbalığının dişlerine benziyordu. Buradan aşağıya süzülürken bütün vücudu kesilebilirdi. Başını içeriye sokup beton zeminin yüksekliğine baktı. Bir

adam boyundan fazlaydı. Yansıyan ışığın yardımıyla camın geriye kalan sivri çıkıntılarını birer birer eliyle kırıp çıkarmaya çalıştı. Büyük bir bölümünü temizledi de. Kopardığı parçaları bahçeye, çimlerin üstüne atıyordu. Sivrilikleri ayıklamasına rağmen buradan içeriye girmesi oldukça zordu. Pervazın altında ve üstünde elini şöyle bir dolaştırdı. Ufak cam kırıkları eline battı. Küfürü bastı Ayhan, ama başka çaresi olmadığına göre bu yolu deneyecekti. Montunu çıkardı, ikiye katlayarak kumaşı biraz daha kalınlaştırmaya çalıştı sonra pervazın altına yaydı. Bunun kesin çare olmadığını biliyordu ama hiç yoktan iyiydi.

503

Önce bacaklarını aşağıya sarkıttı. Ellerini montun üzerine bastırınca bedeninin ağırlığından kırık cam parçaları batmaya başladı. Canının yanmasına aldırmadı, kendini aşağıya bıraktı.

Bodruma girmişti sonunda...

Ellerine baktı, çizgi halinde kanlar süzülüyordu. Sırtının da aynı vaziyette olduğunu sızılarından anladı. Ama şimdi böyle ufak tefek acıları düşünenecek halde değildi.

Etrafına bakındı.

Oldukça büyük bir yerdi bodrum. Bir köşede kalorifer kazanı, yakıt deposu ve rastgele atılmış bir yığın eski eşya vardı. Başka bir köşede kazma, kürek, tırpan gibi bahçe aletleri duruyordu. Yığınla boş içki şişeleri, bira kasaları kümelenmişti. Bodrum dağınık ve pisti. Burnuna ağır bir koku çarptı. Bir yerlerden foseptik sızıntısı gibi pis koku etrafa yayılıyordu. Gözleri ile zeminde ıslak sızıntı aradı bulamadı. Yakıt deposunun karşı köşesinde tuğlalarla örülmüş garip bir çıkıntı bölümü vardı. Sol alt yanına, alçak demir bir kapı monte edilmişti. Ayhan ne yazık ki orasının ne olduğunu hiç düşünmedi.

Evin içine girince ilk defa buraya silahsız geldiğine pişman olmaya başlamıştı.

Aceleden tedbirsiz davranması, kendisini koruyacak bir silahın gereğini hiç düşünmemişti. Şimdi ise kendisini savunacak bir şeyler arıyordu.

Gözüne terkedilmiş eşyalar arasında kalın bir şömine maşası çarptı. Eline alıp, tarttı. Oldukça ağırdı ve gerektiğinde kendisini korumak için işe yarardı. Yanına aldı.

Bodruma inen tahta merdivenin başına geldi.

Merdivenin sonunda tahta bir kapı vardı, inşallah kilitli değildir, diye düşündü. Aksi halde burdan evin ana kısımlarına geçemeyecekti. Basamakların gıcırdamasından çekinerek ağır ağır merdivenleri çıktı. Kulağını kapıya dayayarak dinledi. Hiç ses gelmiyordu.

504

Elini tokmağa atıp, usulca çevirdi. Yüreği hızla atmaya başlamıştı. Kapıyı itti.

Kilitli de ğildi.

Kanat aç ılırken hafif bir gıcırtı sesi geldi. Ayhan daha fazla ses gelmesin diye kanad ı sonuna kadar açmadı. Kapının nereye açıldığını bilmiyordu fakat çevresi karanl ıktı. Bu kez yine bodrumun solgun ışığı kapının aralığında dışarıya yayılmıştı.

Karanlığa uyum sağlayabilmek için bekledi.

Kımıldamadan durdu. Kulakları en ufak çıtırtıyı duyacak şekilde dikilmişti. Üst kattan geldiğini sandığı hafif bir müzik sesi duyar gibi oldu. Sonra konuşmalar işitti.

Erkek sesleriydi. Buna biraz şaşırdı. "Vay canına," diye homurdandı, canavar evde yalnız değildi. Elindeki maşaya sıkı sıkı sarıldı. Yeniden kulak verince seslerin açık bir televizyondan geldiğini anladı.

Derin bir nefes aldı, rahatladı.

Demek manyak üst katta televizyon seyrediyordu.

Gözleri karanlığa alışmıştı artık. Neredeyim diye çevresine bakındı. Büyük bir antreydi burası. Bütün ışıkların kapalı olmasına rağmen, yerdeki cilalı mermer karoları gayet net görebiliyordu.

Ayaklarının ucuna basarak üst kata çıkan geniş merdivenin önüne geldi.

Merdiven hafif bir kavis çizerek yükseliyordu. Basamaklara ayak seslerini boğacak halı serilmişti. Merdivenlerin yanındaki geniş ve yüksek duvara birkaç büyük tablo aralıklı olarak asılmıştı.

Ayhan trabzanı tutarak ağır ağır yukarıya tırmanmaya başladı. Elinden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Heyecanı ise gittikçe artırıyordu. Turgut Atamer sanki her an karşısına çıkacakmış gibi tetikteydi.

Basamaklar bitti.

Geniş bir koridorun üzerindeydi şimdi. Koridora açılan bir sürü kapı vardı. Televizyonun sesi daha da artmıştı. Adamın ol-

505

duğu odanın kapısı açıktı. Ses gibi ışık da koridora vuruyordu. Ayhan kapıya yaklaştı, hafifçe başını uzattı, içeriye göz attı.

Geniş ve rahat bir koltuğa oturmuştu Turgut Atamer. Sırtı Ayhan'a dönüktü. Sadece uzun sarı saçları başı gözüküyordu. Vur-dulu kırdılı bir western seyretmekle meşguldü. Siyah beyaz, eski bir John Wayne filmi. Atlar koşuyor, kurşunlar sıkılıyordu. Canavar kendini iyice filme kaptırmış gibiydi. Yanındaki sehpanın üzerinde içilmiş bir şarap şişesiyle boş bir tabak duruyordu.

Sibel odada yoktu.

Olmaması da normaldi. Herhalde kızın evde uluorta dolaşmasına izin vermezdi.

Acaba Sibel evin neresindeydi?

Ayhan, adama tekrar baktı. Filmi seyretmekten çok uyukladığını farkettil. Koltuğına dayalı başları ikide bir yana kayıyordu.

Bir an içeriye dalarak adama saldırıp saldırmamak konusunda tereddüt etti. Boğazını sıkıp onu zorla konuşturabilirdi. Ama vazgeçti; adam içtiğı şarabın da etkisiyle yarı sızmış vaziyetteydi. Bu durum sessizce Sibel'i araması için bir avantajdı. Herif pek yerinden kalkacağına benzemiyordu. İnşallah filmin sonu

gelmemiştir, diye dua etti içinden. Usulca gözetlediği kapı kenar ından çekildi. Bitişikteki odaya yöneldi.

Kap ıyı usulca aç t ı. Işığ ı yakmas ında hiçbir sakınca yoktu. Düğmeyi duvarda bulup çevirdi. Oda ışığa boğuldu. Burası bir çal ışma odası olmal ıydı. Duvardaki raflar tıklım tıklım kitaplarla doluydu. Fakat dağ ınık ve bakımsızdı. Her taraf toz içindeydi. Işığ ı söndürüp çekildi.

Ayhan öteki odaya yöneldi.

Kendini daha rahat hissetmeye ba şlamış tı. Odaya girdi. Bir ümit, ış ığı yakt ı. Sibel burada da yoktu. Burası Turgut Atamer'in yatak odası olmal ıydı. Kocaman yatak dağ ınıktı ve pijamas ı ile robdö şambır ı rastgele yatağ ın üzerine fırlatılmış tı. Çok havasızdı ve camlar ın bile uzun süredir aç ılmad ığı belliydi.

506

K ısa bir süre sonra Ayhan bütün odalara bakmış ve Sibel'in katta olmad ığ ını anlam ışı tı art ık. Daha fazla tahammül edemeyecekti; o namussuzu döve döve, pestilini çıkarıp zorla konuşturacaktı. Kafası atm ışı, beyni karıncalanmaya başlamış tı.

Geri döndü. Art ık gürültü çıksa da umurunda değildi. Açık kapıdan hâlâ televizyonun sesi geliyordu. Kapıyı bir tekmeyle ard ına kadar aç tı. Herifin uyanıp, koltuktan sıçramasını bekledi.

Fakat şaşkınlıktan afalladı.

Koltuk bo ştu ve Turgut Atamer odada yoktu...

* * *

Gürültüyle gözlerini aç tı Sibel.

De ğişik bir ses işitmiş tı bu kez. Bütün duyularının, düşüncesinin yavaşlad ığ ını, esaret hayatının gün geçtikçe kendisini ruhsuz bir paçavraya çevirdiğinin farkındaydı.

Vücudunun dirili ği ve fonksiyonları bozulmuş tı; artık olaylara tepki vermeye bilei üşeniyordu. Kendini zorladı, baş ını kald ırmaya çalış tı. Yanlış işitmediyse bodrumda bir ses duymuş tı. Zaman ve saat kavramını çoktan kaybetmiş tı. O melun canavar bileğindeki saati de almış tı. Gece ve gündüzü ayırt edemiyordu.

Yemek vakti miydi yoksa?

Daha ac ıkmamış tı. Yaşam ını sürdürmeye karar verdi ği andan beri adamın getirdiğ i yemekleri itirazsız yiyordu. Hayır, yemek vakti gelmiş olamazdı.

Art ık yemek vermenin dışında pek uğramıyordu. Bir ses duyduğuna emindi. Sanki bir cam kırılmış tı.

Ne yapıyordu acaba dışarda? Yoksa yeni bir kötülüğün mü peşindeydi?

Kulak kabarttı.

Başka ses duyamadı.

Belki gitmişti, belki de hâlâ bodrumda dolaşıyordu. Güçlkle yatağında doğruldu. Boğazı kurumuştı. Titreyen bacaklarıyla kalkmaya çalıştı. Tam bir insan kurusu haline geldiğini anlıyordu.

Bacaklar 1, zayıflayan vücudunu çekmedi, yeniden yatağa çöktü. Uzanıp plastik şişeden su içti biraz. Çok güçsüzdü.

Nedenini bilmiyordu ama içinde garip titre şimler hissetmeye başlamıştı. Buraya kapatıldığından beri ilk kez duyduğu, ad-landırılamadığı, garip bir his. Heyecan, umut, sevinç gibi bir şey.

İçinden yükselen bir ses, "Dışardaki o değil" diyordu.

"Saçma," diye hay ıflandı. Başka kim olabilirdi ki? Bu mezara kim inebilirdi? Bir düş, kurtulma isteğinin doğurduğu bir düştü. Belki bir halüsinasyon, olmayan gürültüleri duyma isteğiydi. Artık sınırları çektiği acıya dayanamayacak duruma gelmiş olabilir, ku şku ve düş alemine dalabilirdi.

Dü şünmek istemiyordu hiçbir şeyi...

Ba şı gö ğsüne düştü.

Hayal mi yoksa gerçek mi oldu ğunu kestiremedi; sanki bir ses daha duyar gibi oldu. Madeni bir ses. Demir sürtünmesi ya da bir yerden demir bir çubuğun çekilmesi falan gibi.

Kurumu ş ve çatlam ışı dudaklar ı gerildi. Turgut'tan ö ğrendiğine göre altı aydan beri burada gömülüydü, bunca zamandan sonra artık kim kendisini arardı ki?

Ayhan bile izini bulmaya çal ışı mamıştı!..

İçindeki ümidin ne kadar saçma olduğunu bir kere daha hü zünle anladı. Baş ı önüne dü ştü...

* * *

Olacak şey değildi. Manyak katil az önce oturduğu koltukta uyukluyordu. Bir yere gitmesi imkânsızdı. Ayhan yavaş ve sessiz hareket etmi ş, dikkatle odaları aram ışı tı. Gürültü yaparak adamı uyandırmış olmas ı mümkün değildi. Adamın nasıl olup da birden sırra kadem bastığını anlayam ıyordu.

Pek umurunda da de ğildi; olan olmuş, katil her nasılsa evdeki varlığını anlam ışı tı art ık. Artık başbaşıydılar. Dananın kuyruğu bundan sonra kopacaktı.

Daha da rahatt ı şimdi. Sessiz hareket etmekten kurtulmuş, karanlıklarda dolaşmaktan sıyrılmıştı. Gördüğü her elektrik düğmesini çeviriyor, odaları, koridoru ışığa boğuyordu.

G ırtlağının var gücüyle bağ ırdı:

"Ç ık ortaya Turgut Atamer... Artık oyun bitti. Senin cezanı kendi elimle vermeye geldim. Erkeksen ç ık ortaya..."

Sesi bütün villada yank ılandı.

Ne bir cevap vard ı ne de bir hareket.

Saklanıyor numussuz, diye düşündü. Ne de olsa burası onun eviydi ve de daha avantajlıydı. Evin girdisini çıkışını biliyordu.

Ayhan hiç aldırmadı. Onu nasıl olsa bulacak, saklandığı delikten çıkaracaktı. Kuş olup uçamazdı ya?

Dikkatli adımlarla koridorda ilerledi. Yine de dikkat etmeliydi. Herifin en az kendi kadar iri yapılı ve sağlam olduğunu biliyordu. Sağ elinde sıkı sıkıya kavradığı demir mışığı kılıç gibi ileri tutarak yürüyordu. Belki gizlendiği yerde üstüne atlamak için fırsat arıyordu.

Koridor kalın halıyla kaplıydı ve ayak sesleri duyulmuyordu. Bu nedenle arkadan ani bir saldırıya uğramamak için de ikide bir başına çevirip gerisini kollamak zorunda kalıyordu.

Üst kattaki bütün odalara baktı.

Turgut Atamer yoktu. Saklanabileceği başka bir yer de gözüne çarpmadı. Aklar tek ihtimal geliyordu. Bir yolunu bulup merdivenlerden alt kata inmiş olmalıydı. Bu işi bu kadar sessiz ve gürültüsüz nasıl yaptığına hayret etti.

Üst katta olmadığına kanaat getirince merdivenlere yürüdü. Duvarın dibindeki elektrik düğmesini çevirdi. Tavandan sarkan kristal avize bulunduğu yeri gündüz gibi aydınlattı. Bodrumdan çıkıp televizyon sesini işittiği üst kata tırmanırken giriş katına hiç dikkat etmemişti. Giriş katını da didik didik aradı. Ne Sibel vardı ne de Turgut.

Bu defa içini bir sıkıntı kapladı. Hemen hemen her yere bakmıştı. Birden aklına sokak kapısı geldi, yoksa adam bir kolay-

509

nı bulmuş evden kaçmış mıydı? Kapıyı kontrol etti, kilitliydi ve anahtar üzerinde duruyordu.

Her ihtimali düşünmeye çalışıyordu. Uşak Zeki'ye söyledikleri aklına geldi, yoksa eski zaman şatoları gibi evin gizli bir geçi-ti filan mı vardı? Komikti; olamazdı, bu kadarı fanteziydi artık.

Acaba bodruma sığınmış olabilir miydi?

Zayıf bir olasılıktı ama yine de bir bakmalıydı. Gözleri, çıktığı bodrum kapısına takıldı. Kapı bırakıldığı gibi duruyordu, milim kımıldamamıştı. Oraya inmediğine karar verdi. Tabii bu arada onu en fazla düşündüren şey, hemen hemen bütün eve bakmış olmasına rağmen hâlâ Sibel'e ait en ufak bir iz rastlayamamış olmasıydı.

Yanılmış olmayı kabullenmek istemiyordu. O hâlâ yaşıyordu ve buradaydı.

Belki şu an Turgut, Sibel'in yanındaydı; evin henüz keşfedemediği gizli bir yerinde. İçindeki his Turgut'u ele geçirirse sevgilisini de bulacağı doğrudundaydı.

Daha ba şka nereye bakacağını bilemiyordu. Silah gibi tuttu ğu kalın demir masayı indirdi. Dü şman ortada yoktu.

Merdivenlerin ba şında durarak ümitsizce üç defa, "Sibel!" diye bağırdı. Sesi evin içinde yankılandı ama cevap yoktu...

Üst kata yeniden bir göz atmaya karar verdi. Merdivenleri hızlı hızlı çıktı. Televizyondaki kovboy filmi hâlâ bitmemişti. Önce o odaya girdi. Oda bıraktığı gibiydi. Ağır ağır yürüdü, kapatmak için televizyonun tuşuna bastı. Ekran birden karardı ve ses kesildi. Aynı anda arkasından duyduğu ses tüylerini ürpertti.

"İşte bunu yapmayacaktın ahbab! John Wayne'e bayılırım. Gelip geçmiş en büyük kovboy. Ve ne yazık ki, bu onun daha önce seyretmediğim bir filmiydi. Filmin canına okudun."

Ayhan süratle geri döndü.

Turgut Atamer kapının önündeydi ve elinde modelini kesti-remediği toplu bir tabanca tutuyordu. Namlusu da tam göğsüne çevrilmişti.

510

Tedbiri elden bırakmakla ne büyük bir hata ettiğini anlamakta gecikmedi Ayhan. Ama işi işten geçmiş ve gafil avlanmıştı. Canavar her an silahı ateşleyebilirdi.

İçinden lanetler okuyup, donmuş gibi yerinde çakıldı genç adam. O bir katildi; her an tereddütsüz ateş edebilirdi. Onun korkarak saklandığını sanmakla ne denli hata ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Gözleri nefretle parlıyordu Turgut Atamer'in ve dudaklarında kahredici alaylı bir gülümseme vardı.

"Bu yaptığın John Wayne'e büyük saygısızlık. Yoksa western'leri sevmez misin? Bazıları sevmez de..."

Evet, bu adam gerçek bir ruh hastasıydı. Zaten Ayhan'ın bundan hiç şüphesi olmamıştı. Böyle bir anda filmde bahsetmesi inanılır gibi değildi.

Ayhan dayanamayıp kükredi.

"Sibel nerede? Ona ne yaptın namussuz?"

Adamın yüzündeki gülümseme daha da yayıldı.

"Demek onu kurtarmaya geldin? Tıpkı Errol Flynn gibi. Robin Hood'u seyretmiştin miydi? Hani şu tutsak sevgilisini kurtarmak için çırpınan kahraman şövalyeyi? Seni tıpkı ona benzettim."

"Bırak şimdi zırvalamay. Çabuk beni onun yanına götür. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim."

"Bak şu asil şövalyeye? Nasıl da kahramanca konuşuyor. Yoksa elindeki o maşayı kılıç olarak mı kullanmayı düşünüyorsun? Am devir değişti dostum, şimdi kahramanlar kılıç kullanmıyor artık. Bu filmin sonu hiç de umduğun gibi bitmeyecek. Elimdeki tabancayı görüyor musun, onu ateşleyince sonsuza kadar susacaksın. Anlamıyor musun, ben şimdi Basil Rathbone'u oynuyorum. Yani filmin kötü

adamını. Kahramanı öldürecek olan ki şiyi."

"Sen bir pislisin. Hasta ruhlu, koku şmuş, psikopat bir katil."

"Ona ne yapt ın, ırz düşmanı? Yoksa öldürdün mü, konuşsana."

Turgut Atamer'in Sibel'den bahsederken sanki ölü biri gibi

konuşması Ayhan' ın kanını dondurdu. Korktu ğu başına gelmişti galiba.

Kendini tutamad ı, gözü hiçbir şey görmüyordu, kafasının içinde uğultular oluştu, elindeki maşayı, üstüne dönük silaha aldırmadan adama doğru yöneltti. Üstüne atlayacak ve demir maşanın sivri uçları az ılı caninin karnını de şmedikçe rahat edemeyecekti. Onu adalete teslim etmenin bir yararı yoktu. Kurtulurdu nas ılsa, bir süre müşahede için tecrid edilir, hastaneye kapatılır sonra da cezai ehliyetinin olmadığı saptan ırdı. Ondan sonrasını Allah bilirdi.

Yoo, Ayhan buna izin veremezdi.

Onun cezas ını eliyle vermeliydi. O, toplum için bir ba ş be-las ıydı.

Avuçlar ı ter içindeydi. Koltuk altlar ından ter fişkırdığını hissediyordu. Midesi kas ılmış, adaleleri gerilmişti.

Sibel'in öldü ğünü anlamıştı. Gözyaşlarına gömülmek üzereydi. Ağlamak istemiyordu. Hatta ağlamamakta kararlıydı; göz yaşları Sibel'i canl ı olarak bulabilece ğine ilişkin tüm umudunu yitirdiğini kabul etmekte. Umudunu yitirirse sevgilisinin ölümünden kendini sorumlu tutacaktı.

Ayhan dosdo ğru adamın kanlı gözlerine bakt ı.

Kar şısındaki sapık adam keyifle elindeki tabancayı sallarken:

"Filmin sonunu merak etmiyor musun?" diye sordu.

Ayhan o kadar yo ğun ve sarsılmış duygular içindeydi ki, adam ın neden bahsettiğini anlayamadı.

"Ne filmi?"

"Robin Hood tabii. Filmin sonunda bir de ğişiklik yapmaya karar verdim. Tatlı bir de ğişiklik."

"Sen neler saçmal ıyorsun?"

Kendine özgü gülü şüyle sırıttı Turgut Atamer. Üst duda ğı büzülüp yana kaym ıştı.

Ayhan ilk kez adamdaki de ğişikliği farkettil. Elinde olmadan şaşaladı.

Tan ınmayacak kadar de ğişmişti Turgut Atamer. O kendinden emin, daima şık ve bakımlı zarif adam gitmiş, yerine çapaçul, hırpani biri gelmişti. Suratı sapsar ıydı. Ama yaşadıkları heyecandan de ğil, sanki aylardır süre gelen bir gerilimin, yalnızlığın ya da bakımsızlığın sonucuydu. Üstünde kirli bir gömlek, buruş buruş bir pantolon vard ı. Giysilerini uzun zamandır de ğiştirmediğ belli oluyordu.

Yüzündeki sakal en az bir haftalıktı. Adeta kendini evine hapsetmiş birinin bakımsızlığı vardı üzerinde.

"Sevgiline özel bir son hazırlamıştım. Son derece romantik bir ölüm. Fakat şimdi senaryoyu değiştiriyorum. Finali olağanüstü ve çok romantik olacak."

Yanılıyor muyum, diye düşündü Ayhan. Yanlış mı anlamıştı yoksa? Manyağın son cümlesine bakılırsa Sibel hayattaydı hâlâ.

"Sana son defa soruyorum; k ız yaşıyor mu?" diye bağırdı.

Turgut Atamer'in korkunç gülümsemesi yüzüne daha da yay ıldı.

"Evet, hayatta. Dirençli biriyimi ş... Hâlâ yaşam mücadelesi veriyor."

Dünyalar Ayhan' ın olmuş gibiydi.

"Onu nerede sakl ıyorsun alçak?"

"Bodrumda."

"Yalan söyleme. Oraya bakt ım. Kimse yok."

"Göremezsın tabii. Polisler de anlamadı. Onun için özel bir hücre yaptım. Kendi ellerimle... Gerçek bir mezar! Ve onu diri diri içine gömdüm! Günahının kefareti için. Hatalarını anlay ıp, ayaklarına kapansaydı belki onu ba ğışlayabilirdim. Ama nefsinı ıslaha hiç gayret etmedi. Zoru görünce, her zayıf, çaresiz ve kişiliksiz insan gibi ölmekten söz etti. Ölümü tek çıkar yol olarak gördü. Öldürmediğim için bana yalvardı. Zaten her geçen gün ağır ağır ölüme yaklaşıyor. Çok sağlıklı olmas ı i şime yaradı. Acı ve umutsuzluğu böylece daha iyi tattı."

Ayhan kükredi:

"Onu derhal serbest bırakmanı istiyorum."

At Kuyruklu Adam—F.33

513

Turgut Atamer hayretle gözü dönmü ş Ayhan'a bakt ı.

"Bir de bana deli diyorsunuz, as ıl deli olan sizsiniz. Bunu yapabileceğimi nasıl düşünüyorsun, anlayamıyorum."

Sibel ya şıyordu ya, önemli olan buydu. Ayhan yeniden kük-redi.

"Seni öldürecek ğim, pis manyak."

"Yan ılıyorsun ahabap; filmin sonu öyle bitmiyor. Siz ikiniz öleceksiniz. Hem de değişik bir sonla. Seni de o hücreye tıkacağım. Düşünebiliyor musun, ne değişik bir final olacak, iki aşık el ele, sarmaş dola ş ölüme birlikte gideceksiniz. Tıpkı Romeo ve Juliet gibi. Tabii senin için daha da kahredici olacak. Çünkü Sibel'in bu tempoya daha fazla dayanabileceğini hiç sanmıyorum. O zaten tükenmiş durumda. Belki son hayal kırıntılarını da seni yan ı ba şında görünce yitirecek. Önce o ölecek, senin çaresiz bakışların altında, kollarının arasında. Elinden hiçbir şey gelmeyecek. Ve sen sevgilinin kokuşan cesediyle daha aylarca yaşayacaksın aynı darac ık hücrede. Kahrolacaksın, belki de

ıldıracaksın. Bu acıya ve dehşete kim ıldırmadan dayanabilir? O zaman ayaklarıma kapanıp, seni oradan çıkarmam için bana yalvaracaksın."

Turgut Atamer bir kahkaha att ı.

 ılgın gözleri ışıldadı. "Nasıl, beğendin mi senaryoyu?" diye sordu.

Ayhan harekete geçmeliydi artık. Karşısındaki canavar gittikçe dengesini kaybediyordu. Ne yapacağı hiç belli olmazdı. Kendisi için korkusu yoktu fakat silahı ateşler ve kurşunu isabet ettirirse, bu Sibel'in de sonu olurdu. Bu kadar yakından ıskalamasını da bekleyemezdi.

Hâlâ bir avantaj vardı. Akıl ve muhakeme denen Tanrı yeteneğinin kendisinde olduğunu biliyordu. Soğukkanlı davranıp bu yeteneğinden istifade etmeliydi. Karşısındaki tam bir zırdeliydi.

Bir yolunu bulup bu çığırını faka bastırmalıydı. Gülmeye çalıştı.

"Yan ılıyorsun," diye mırıldandı. "Buraya tek başıma geldiği-

514

mi düşünmüyorsundur herhalde? Villa sarıldı. Etraf polis ekipleriyle dolu."

Turgut Atamer başını salladı.

"Son çarpınışlarının daha akıllıca ve inandırıcı olmasını umardım. Bu sana hiç yakışmadı. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Seni daha zeki bir adam sanırdım. Kutsal görevi keşfeden, benden ilk şüphelenen sendin. Bu nitelikteki bir adamdan, böyle saçma bir blöf beklemezdim. Kuyruğun sıkışınca ne yapacağını bilemez oldun. Yazık!..

Ayhan duraladı. Herif numarayı yememişti. "Kutsal görev mi? O da ne demek?" diye sordu. Turgut'un bir kaşığı havaya kalktı.

"Yoksa anlamadın mı? Onca kadını niçin günahlarından arındırdığımı bilmiyor musun?"

"Sakın yüce ve sosyal bir misyonun havarisiyim deme bana."

Hasta adam allak bullak oldu. Solgun yüzü daha da sarardı. "Hayvan!" diye bağıldı. "Beni sıradan bir katil mi sandın?" "Daha da beteri, seni önce fahişe olan ananı öldürmekle işe başlayan bir ruh hastası olarak kabul ediyorum."

Atamer'in dudaklarının kenarında hafif köpükler belirdi. Hırsından kuduracak gibiydi. "Çabuk at elindeki o' maşayı yere," diye kükredi. "Erkeksen gel de kendin al."

"Haline bakmadan bana meydan okuyorsun ha! Nasıl istersen."

Turgut Atamer tabancanın horozunu geriye çekti.

Ayhan ateş edeceğini anlamıştı. Bu dağ başındaki villada kimse silahtan çıkacak sesi duymazdı. Ani bir kararla maşayı yere attı.

Üstüne çullanmak için daha uygun bir fırsatın çıkmasını beklemeliydi. Aralarındaki mesafe saldırmaya elverişli değildi. Bekleyecekti.

"Hah şöyle! Hizaya gel bakalım."

Genç adam sesini ç ıkarmadı. İçindeki öfke ve nefret bütün adalelerinin kasılmasına yol açtı. Tek arzusu bu canavarın üstüne çullanıp parmaklarını bo ğazına geçirmektir. Onu bo ğmak istiyordu.

Turgut uzun sar ı saçlar ını sallayarak h ırladı. "Seni bir kurşunla köpek gibi öldürmek istemiyorum. Eceline susama ve beni bunu yapmaya zorlama. Ama unutma ki en ufak bir hareketini gördüğümde teti ğe basarım."

"Buna ku şkum yok, yaparsın." Ayhan gülümsemeye çalıştı. "Endişelenmene gerek yok. Hazırladığın senaryoyu bozacak de ğilim. Hadi yürü, Sibel'in yanına gidelim." "Kımıldama... Oldu ğun yerde kal." "Niye? Beni Sibel'in yanına götürmeyecek misin?" Cevap vermeden Ayhan'ın etrafında bir tur attı Turgut Atamer. Silahı hep üzerine tutuyordu. Gözlerindeki sinsiz parlaklık artmıştı.

"Beni hâlâ hafife al ıyorsun galiba? Gücüme ve zekama saygısızlık etti ğinin farkında mısın?" Ayhan omuzlarını silkti.

"Kesinlikle hay ır. Senin ne denli sapık biri oldu ğunu anladım artık."

Turgut biraz daha yakla ştı. Her kımıldayışını bile gözlüyordu Ayhan' ın.

Kameraman adama güven vermek ve ilgisiz davranış ını göstermek için ellerini cebine soktu. Acele etmemeliydi. Henüz telaşa gerek yoktu. Bu davranış ı sergileyebilmek için zorland ığının farkındaydı ayr ıca bu kadar so ğukkanlı oldu ğunu kendisi de hiç bilmezdi. Turgut'un açık vermesini, üzerine çevrili namluyu başka bir yöne çevirmesini beklemeliydi... Biraz da gevşetmeliydi bu canavarı... "itiraf etmeli ki çok zekisin" dedi Ayhan.. Atamer gözlerini kıstı.

516

"Az önce deli oldu ğumu söylüyordun."

"Do ğru. Üstün deha ile delilik arasında sınırları zor tayin edilen ince bir çizgi vardır derler. Bunu sen de işitmişsindir. Yaptıkların kimine göre delilik olabilir, fakat kabul etmek gerekir ki cinayetlerin işleniş bakımından kusursuzdu."

"Tekrar uyar ıyorum, onlar cinayet de ğil, arındırma işlemiydi."

"Her neyse. Önemli olan hiç aç ık vermemen. Geride en ufak bir ipucu bırakmadın. Polis, olayların seninle ilgisini gösteren bir belirtiye rastlamadı."

Atamer s ırıttı. Gururlanmıştı.

"Biraz abart ıyorsun. Bazı hatalar yapt ım."

"Sanm ıyorum. Yaptıklarını onaylad ığımı sanma ama kusursuz oldu ğunu itiraf ederim. Çok başarılıydın."

"Öyle mi?"

"Hiç ku şkusuz öyle."

"Fakat Süleymaniye'deki giri şimim tam bir fiyasko oldu."

"Bak bunda hakl ısınsın, |ma onu istisna olarak kabul etmeliyiz. Bir kriz geçirdin, elinde olmayan nedenlerle

başarıya ulaşamadın."

Atamer kriz laf ını i şitince suratı as ıldı. Yeniden gerginleşir gibi oldu.

"Peki, tipimi ve k ıyafetimi nasıl keşfettin?"

"Baz ı görgü tan ıkları buldum."

"At ıyorsun."

"Hay ır, doğru söylüyorum."

"Benim eylemlerimi kimse görmedi."

"Yan ılıyorsun. Kadınları öldürdü ğün sırada kimse görmedi tabii. Ama onların yanında seni gören epey insan buldum. Mesela Binnur Kuşakçı olay ında seni gören Suzan Pınar vardı. Emin değildi fakat seni tanımakta çok zorlandı. Sonunda da bunu hayatıyla ödedi. Jale Kunter'in iki okul arkadaşı vard ı. Hilmi ve Nesrin. Senin ilk tarifini, giyimini, kuşamını, kullandığın gözlüğü

517

ondan ö ğrendim. Nesrin esrar bağımlısıydı. Konuşmak istemedi. Tarifini verince şüphelendi ve kaçtı. Üsküdar'da öldürdüğü Ayşegül olayında sizi birlikte gören bir komşu buldum. Yaşlı bir saatçi. Tipini ve giyimini o da onayladı."

"Bunlar yetersiz. Benim tipimde sokakta dola şan bir sürü insan bulursun. Eşkal belirlemek yeterli değil ki."

"Hakl ıydın. Ben de senin gizlice resimlerini çektim ve onlara gösterdim. Seni teşhis ettiler."

"Öyleyse niye polise gitmedin?"

Ayhan omuzlar ını silkti.

"Ne yaz ık ki, işin bu noktası biraz nazik. Anlat ılması zor."

"Sen yine de anlat. Neden?"

"Sebepe Sibel'di. Biraz da gururum galiba. Sibel senin bir katil olabilece ğine bir türlü inanmak istemedi. Bu yüzden onunla çok münakaşa ettik. Ne acı de ğil mi? Seni her zaman asil, kibar ve müşfik bir erkek olarak gördü."

Atamer sessizce s ırıttı. Sonra:

"O kad ınları benim öldürdü ğümü nasıl düşündün?" diye sordu.

" İki nedenle. Biraz da tesadüf eseri. Birincisi ve bence yaptığın en büyük hata çiçekçi kadını  ld rd ğ n gece duvara kanla yazdığın yazıdaki ifadeydi. Kendine müthiş g veniyordun. Bu tehdidin kime yönelik olduğunu anlamıştım tabii. Sibel'i gizlice korumaya aldım. O sıralar Sibel sana güveniyor ve beğeniyordu. Kiskandığımı itiraf edeyim. Sibel'i gözledi ġimden onun da haberi yoktu. Bir gece onu Emos adlı gece kulübüne götürdün. İ te her şey beynimde o gece  ekillendi. Senin ne mal olduğunu anlayı-verdim.

Levent'teki bir pastanede iki fahişle pazarlığa otur-dun."

Atamer kaşlarını çatıp olayı hatırlamaya çalıştı.

Anımsamış olmalıydı ki pis pis güldü.

"Önce aklım karıştı. Seni daha seviyeli biri sanmıştım, işte o zaman senin görgü tanıklarının verdiği eşkale çok uygun oldu-

518

ğunu farkettim. O günden sonra da hep seni bir katil olarak kabul ettim."

"Ama buraya gelmekte geciktin."

"Haklısın, epey geciktim. Çünkü beni Nişantaşı'ndaki evde faka bastırdın. Suçsuz gibi davrandın ve bunda bayağı bir şarıl da oldun. Evde Sibel'i ve bazı suç delillerini bulacağımı sanmıştım ama bulamadım."

Atamer gururla fısıldadı.

"Ben her zaman bir şarılıyım."

"Ama bir tesadüf her şeyi berbat etti."

"Tesadüf mü?"

"Evet. Sibel'i villaya getirmek için alelacele kovup evden uzaklaştırdığın emektar aile hizmetkârı Zeki. Tesadüf eseri onunla Bolu'da karşılaşacağımı hesaba katamazdın."

Atamer'in gülümsemesi kayboldu, gözleri iri iri açıldı.

"O hiçbir şey bilmez ki," dedi.

"Doğru, fakat evden uzaklaştırıldığı tarihin Sibel'in ortadan kaybolduğu güne rastlaması tesadüf olamazdı. O zaman kızı burada sakladığını anladım."

Atamer bir adım daha yaklaştı.

Silahın namlusu tam kalbine çevrikti.

"Söylediğin gibi bu tamamen aksi bir tesadüf. Ama öyle yapmaya mecburdum. O bunak buradayken Sibel'i bodrumda tutamazdım. Ve sen de ona rastlamasaydın asla kızın burada olduğunu öğrenemezdin."

"Haklısın. İşte o zaman polise başvurdum. Polis şüphelerimi

hakl ı buldu ve ekipler evi sardı ı."

"Yine saçmalamaya ba şladın. Polis böyle baskın yapmaz." "Onlara ben engel oldum. Açıkça kapıya dayanırlarsa, kıza

bir kötülük yapmandan korktum. Kap ıyı k ırıp içeriye girmek için

benden i şaret bekliyorlar."

"Palavra at ıyorsun. Bunun klasik bir hile olduğunu söylemiştim."

519

" İnanmıyorsan pencereden bak. Onları görebilirsin."

Ayhan' ın kendinden emin konuşması Atamer'i şaşırttı. Bunun vakit kazanmak ya da üstüne atılmak için uydurulmuş bir taktik oldu ğunu düşünüyordu.

Söyledikleri do ğruysa bu sonunun geldiği demekti.

Nefretle Ayhan'a bakt ı.

Silah ı kavrayan eli kar ıncalandı. Tetiği çekme ihtiyacı duydu. "Geri bas" diye ba ğırdı. Ona inanmak istemiyordu. Yavaşça pencereye do ğru yürüdü. Perdeleri aralayıp karanlık bahçeye ve ıssız sokağa baktı. Her yan sakın ve hareketsizdi. Ilık haziran ge-cesindeki hafif rüzgârın hışırtısından başka da bir şey duyulmuyordu.

Kameraman yalan söylemi şti.

Ayn ı anda burnunun ucundan h ızla geçen bir nesnenin vınlayarak çıkardığı tiz sesi duydu. Bir an ne olduğunu anlayamadı. Sonra yanbaşındaki camın şangırdayarak kırıldığını gördü. Yerinden s ıçradı. Ayhan'ın fırsattan istifade ederek pencereden dışarıya baktığı birkaç saniye içinde masan ın üzerinde bulunduğu kalın sigara tablasını kaparak ba şına fırlattığını sezinledi, isabet etti-rememi şti.

Tabancas ının namlusunu do ğrulttu ve ateş etti. Gök gürültüsü gibi bir ses bütün evin içinde yank ılandı.

Oday ı yo ğun barut kokusu kaplamıştı.

* * *

Sibel yeniden gözlerini açt ı.

Yine bir ses duymuştu. Yanılıyor muydu acaba? Biri ismini mi ba ğırıyordu? Hem de üç kere. Ba ğıran sesi tanır gibi olmuştu. Sevddiği adamın sesi, Ayhan'ın sesiydi bu.

Olamazdı tabii. Yan ılıyordu. Ayhan gelseydi şimdiye kadar çoktan onun izini bulurdu. Aradan altı ay geçmişti.

Art ık bundan sonra Ayhan gelemezdi. Çoktan kendisinden ümit kesmiş olmalıydı.

520

Halisünasyon görmeye, gaipten sesler i şitmeye devam ediyor olmalıydı.

Aradan ne kadar zaman geçti ğini farketmedi ama bir ses daha duydu. Bu seferki sanki bir silah sesiydi; tabanca patlaması gibi...

Pek çok duyusu körlenmesine karşın dört duvar arasındaki işitme yetisi sanki daha da gelişmişti. Dış dünya ile irtibatını ancak duydukları aklınca yorumlayıp sağlamaya çalışıyordu.

Bu kez acayip, her zaman duymaya alışık olmadığı sesler geliyordu kulağına. Neler oluyordu canavarın evinde? Dikkat kesildi.

Yemin edebilirdi, son işittiği silah sesiydi.

Bütün gücünü toplayarak doğruldu. Gücsüz ve iskelete dönmüş bedeniyle tuğla duvarın dibine kadar gidip yeni sesler duymaya çalıştı.

İçinde bir ümit filizlendi. Birileri acaba yardıma mı geliyorlardı?

Sonra aklına kötütpir ihtimal geldi.

Sakının Turgut Atamer intihar etmiş olmasıydı. O duyduğu silah sesi yaşamına son veren tabancadan çıkmış olamaz mıydı?

Ne de olsa dengesiz, hasta bir adamdı. Ne yapacağı bilinemezdi. Hatta o tür hastalıklarda intihar bazen kaçınılmaz son oluyordu.

İşte o zaman kesinkes burada diri diri gömüldüğünü, açlık ve susuzluktan öleceğini anladı. Ürperti, zayıf vücudunu titremeler aldı. Sadece yarım sürahi suyu vardı. Plastik kaba dehşetle baktı. Susuzluğa ne kadar dayanabilirdi ki?

Bunları düşünüp bir çığlık atmak istedi, sesi çıkmadı. Feryadı boğazına takılıp kaldı. Ağzından kuru hırıltılar çıkıyordu. Her şeye rağmen yaşamak istiyordu, gençti ve hayata doymamıştı. Beyninde yeşeren ümitler sönmeye ve hasta adamın intihar ettiğini düşünmeye başlarken, ikinci bir patlama daha işitti. Yine aynı ses. Tabanca patlaması.

521

Turgut Atamer'in intiharı olamazdı bu. İnsan kendi vücuduna iki kurşun sıkamazdı.

İçini dalga dalga sevinç kapladı. Buna bile alışık değildi. Sibel, bacaklarında derman kalmadığını, dizlerinin büküldüğünü hissetti. Duvarın dibine çökerek olabilecekleri beklemeye başladı. Birileri buraya kendisini kurtarmaya gelmişti.

Silah sesleri bunun ifadesi olmalıydı.

Atamer hedefi tutturamamıştı. İlk atışta isabet ettirememesi pek önemli değildi. Daha beş kurşunu vardı. Onu nasıl olsa öldürürdü...

Ateş ederken Ayhan'ın denize atlar gibi balıklama kanepenin arkasına sıçradığını, kendisini koruyacak eşya aradığını gördü. Ne yapsa boştu.

Avucunun içinde say ılırdı.

Aynı odadaydı ılar ve Atamer kapıya daha yakındı. Onun dışarıya çıkmasına asla izin vermezdi. İlk şaşkınlığı geçince s ırıttı. Onunla kedinin fare ile oynaması gibi e ğlenecekti; zevkli bir oyundu bu.

A ğır ağır bir iki adım attı.

Silah ın namlusu şimdi kanepeye yönelikti. Onu göremiyor-du ama kanepenin arkasında olduğunu biliyordu.

"Aya ğa kalk! Çık ortaya!" diye bağırdı. "Elimdesin. Buradan sağ ç ıkman mümkün değil. Anlıyor musun beni?"

Ayhan'dan ses gelmiyordu.

Tekrar gürlledi. "Korkak. Ç ık meydana, hadi."

Atamer sürpriz bir hamle ile kar şılaşırmamak için önce bir iki adım geriledi. Sonra yavaşça bir yarım daire çizerek geniş kanepenin arkas ına doğru dolanmaya başladı. Az sonra onun yere yüzükoyun yapışmış korkudan titreyen bedenini görecekti. Sırıtmaya başladı. Tabancasının kabzasını kavrayan eli terden sırılsık-

522

lamdı. Titremesin diye silahı tutan bile ğini sol eliyle iyice kavradı. Ateşe hazırды art ık ve bu sefer ıskalamak istemiyordu.

İki adım daha attı.

Hayretle gözleri aç ıldı. Kanepenin arkası boştu. Adam odanın içinde yok olamazdı ya! Tam şaşkınlığından sıyrılırken arkasında bir gürültü koptu. Tiz, ince bir ses...

Atamer y ıldırım gibi dönerek sesin geldiği yöne iki el ateş etti; görmeden, rastgele. Çok de ğerli Çin vazolarından biri tuzla buz olmuştu. Arkasında kimse yoktu. Kırık vazo parçalarının arasında Ayhan'ın spor ayakkabılarından birini gördü. Görmediği bir yerden ayakkabısını fırlatarak onu şaşırtmış, aldatmıştı.

Boynunu uzatıp kanepenin diğer yanına baktı. Orada da yoktu. Kendi kendine kızdı. Boşu boşuna üç kurşun harcamıştı. Artık daha dikkatli olmalıydı. Topu topu üç kurşunu kalmıştı.

Ç ılgınca etrafına bakındı. Onu hâlâ göremiyordu. Olsa olsa kütüphanenin yan çıkıntısının arkasına gizlenmiş olabilirdi. Saklanabilece ği başka yer yoktu. Yerde sürünerek oraya gidebilmesi bile başarıydı.

*|•

Art ık iyice emin olup görmedikçe ateş etmeyecekti. Kütüphaneye do ğru yürüdü. Bir yandan da Ayhan'ı kızdırmaya çalışıyordu.

"Kapana sıkışmış fare gibi hissediyorsun kendini, de ğil mi korkak! Hadi, çık ortaya da gününü

göstereyim! Ne o? Korkuyor musun yoksa?"

Cevap vermiyordu.

Bir ad ım daha yaklaştı kütüphaneye.

Yalnız silah tutan eli değil, bütün vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Kütüphanenin yanına kadar geldi. Birkaç saniye sonra oyun sona erecekti.

Ayhan yakla şan katilin soluğunu duyuyordu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu genç adamın. Atamer bu defa saklandığı yeri bulmuştu. Yine de iyi idare ettim, diye düşündü. Bir odanın için-

523

de ancak bu kadar saklanabilirdi. Katilin boş yere üç kurşun harcamasını sağlamıştı.

Bütün adaleleri gerildi. Her an sıçramaya hazır bir top gibiydi. Yaklaşık kırk santimlik bir çıkıntının arkasındaydı ve başka da kaçacak yeri yoktu. Her şey şu bir iki saniyelik zaman içinde olup bitecekti.

Hiç ummadığı anda silah bir kere daha patladı.

Ayhan bunu beklemiyordu. Turgut emin olmak için silahı ateşlemişti. Kurşun kütüphanenin tahta bölmesini yarıp geçmiş, gömleğinden parçalar sıyrarak, kolunu yalamıştı. Vurulmamıştı, sıyrıp geçen kurşunun sıcak etkisini kolunda hissetmiş, ağzından elinde olmadan bir çığlık yükselmişti. Ama bu çığlık Turgut Atamer'i yanılttı, onu vurduğunu sandı. Boş bulunup ileri atıldı.

İki erkek bir anda burun buruna geldiler.

Şans daha soğukkanlı olan Ayhan'dan yanaydı. Birden sağ yumruğunu olanca hızıyla adama salladı. Yanağı ile şakağı arasında bir yere isabet etmişti yumruğu.

Atamer sallandı. Ayhan da can havliyle, onun silahı tutan koluna yapıştı. Elinden geldiği kadar silahın namlusunu kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Ayhan adamın bileğini dişlerinin var gücüyle azgın bir köpek gibi ısırmaya başladı. Ağzına yapışkan bir kan geliyordu. Atamer de serbest eliyle Ayhan'ın saçlarına yapışmış, bileğini ağzından kurtarmak için, başını geriye doğru kanırtıyordu. Işınlan bileğinin acısına dayanamayan Turgut'un parmağı istemeden tetiği çekti. Namludan çıkan kurşun gürültüyle tavana saplandı. Ayhan'ın saçları sanki diplerinden kopacak gibiydi. O anda bile tabancada tek kurşun kaldığını hesap edebiliyordu. Evet, manyağın silahında tek kurşun kalmıştı, ondan sonra şartlar eşit olacaktı.

Atamer acıyla parmaklarını oynattı, artık kurşunlarının sayısını düşünecek halde değildi ve silah bir kere daha patladı.

Ayhan adamın bileğini bırakıp hızla onu itti. Birbirlerinden

524

uzakla şırlarken sendelediler. Atamer bir an kendini kurtardığını sandı.

Tabanca hâlâ elindeydi. Korkunç bakışlarını Ayhan'a dikti. Kan çanağına dönmüş yeşil gözlerinde, hiddet, nefret ve öldürme arzusu parlıyordu.

"Sonun geldi," diye hırladı.

Birbirlerine çok yak ındılar. Atamer namluyu Ayhan'ın göğsüne dayadı. Tam kalbinin üzerine. Hasta beyni, düşmanını takdir edemedi yapamad ı. Gerçekten de çok yürekliydi. Kaç erkek kalbinin üzerine silah dayalıyken sırtıtmaya becerebilirdi?

Bu, yenilgiyi kabul etmenin, ölüme haz ır olmanın rahatlığı de ğildi. Sanki o kazanmış gibi mutlu ve huzurlu gülümseyebili-yordu.

Atamer teti ğe son kez asıldı.

Film istedi ği gibi bitmeyecekti ama ne çare ki fazla şansı yoktu. O romantik finali Ayhan denen adam reddetmişti. Olsun, bu defa onun cesedini Sibel'in hücreğine tıkacaktı. Yine de kadın için değişik bir son hazırlamış oluyordu.

Patlama olmad ı, ralnızca boş teti ğin düşmesinden meydana gelen madeni tıkırdı geldi kula ğına. Bir daha, bir daha asıldı teti ğe. Silah ateş alm ıyordu. Acı şekilde kurşunlarının tükendiğini anladı birden. Yapaca ğı bir şey yoktu. Dehşetten dona kaldı.

Ayhan bo ğuk ve titreyen bir sesle:

"Aram ızdaki gerçek hesaplaşma şimdi başlıyor," diye mırıldandı.

Çenesi kilitlenmi ş gibi cevap veremedi Atamer. Bo ş bo ş bak ıyordu. Ne yapacağını bilemedi, hareketsiz ve savunmasız kaldı. Sonucu aklı alm ıyordu.

Ayhan, içinde aylar ın yarattığı öfke ve intikam arzusuyla, ya-radana s ığınıp müthiş bir yumruk savurdu midesine. İki büküm oldu Turgut Atamer. Dudaklarının arasından bir inilti yükseldi, boş tabanca elinden düştü. Ayhan bu defa daha şiddetli bir yumruğu boksör gibi, çömelmiş adam ın yüzüne indirdi. Parmak ke-

525

mikleri s ızladı. Darbe o kadar sert gelmişti ki, zaten aylardır yarı aç yar ı tok, tam bir sap ık gibi yaşayan ve kuvvetten düşen adam külçe gibi yere halının üzerine serilip bayıldı. Hırsını alamayan genç adam, yerde yatan Turgut'u tekmelemeye başladı. Nefretini bir türlü bastıramıyordu. Hatta bir ara onu boğmayı bile düşündü...

* * *

Birisi "Sibel," diye ba ğırıyordu.

Genç k ız, önce adını seslenen ki şinin kim olduğunu çıkaramadı. Ama, bu kesinlikle canavarın sesi değildi.

Midesine kramplar girmeye ba şladı.

"Aman Allah ım, yoksa kurtuluyor muyum?" diye mırıldandı. Kurtuluşu o kadar uzak bir olasılıktı ki, kabullenemiyordu bile.

D ışardaki ses, "Sibel, Sibel ben geldim. Kurtuldun artık. Biraz daha dayan sevgilim" diye ba ğırıyordu.

Kulaklar ına inanamadı. Ayhan'ın sesini tanımişti.

Kurumu Ő göz pınarlarında oluşan iki damla yaş yanaklar ına süzöldü. Aylardır ağlayamıyordu genç kız. Bu mezarda geçirdiği zaman ağlamayı unutturmu Ő, kabullendiği kader göz pınarların-daki yaşı kurutmu Ştu.

Ayhan, Turgut Atamer'in üstünde buldu ğu anahtarlarla hücrenin demir kapısının kilidini açarken, Sibel dehşetle yatağında büzüldü. Bir türlü inanamıyordu, kapı aç ılınca hâlâ kötü bir düş gibi kar şısında Turgut'un alaycı yüzünü görecekm i şcesine titredi.

Hay ır, bu gerçekt i. Kapıdaki Ayhan'dı.

Burada geçirdiği ve seneler gibi uzun gelen zaman içinde insanlığını da kadınlığını da adeta unutmuştu. Kim bilir ne haldeydi? Bunu ilk defa hatırlayarak saçlarını düzeltmeye, etekliğini çekıştirmeye başladı. Bu davranışları hayata dönüşünün ilk işaretleriydi.

526

Demir kapı hızla ardına kadar açıldı.

Sibel içeriye dolan ışıkla gözlerini kırpıştıtararak, hücreye dalan Ayhan'a baktı.

Kurtulmuştu artık...

Ayhan ise ona kavuşmanın coşkusu ve sarhoşluğu içindeydi. Fakat karşılaştığı manzara karışısında ürpererek gözleri büyüdü. Bu Sibel olamazdı. Genç kız tanınmayacak haldeydi. Toplama kamplarındaki esirlere dönmüşü. İnanılmayacak kadar zayıf, bitkin ve güçsüzdü.

Genç kızın gözleri karardı Ayhan onu kucaklarken, daha fazla dayanamadı, yorgun vücudu yenik düştü ve kendinden geçti.

* * *

Sibel on gün hastanede bakıma alındı. Doktorlar titiz bir tedavi ile ona her türlü özeni gösterdiler. Polise verdiği ifade ile her şey gün ışığına çıktı. Komiser Oğuz Tamer evde yapılan araştırmada, Turgut Atamer'in öldürdüğü kadınların Nişantaşı'ndaki evinden getirdiği saklanmış külot koleksiyonunu ve branda bezinden yapılmış çanta içinde sakladığı cinayet aleti buldu ve güneş gözlü günü buldu. Tahkikat evrakı hızla tamamlanarak savcılığa gönderildi.

Olay medya dünyasında bomba gibi patladı. Günlerce televizyonlar, gazeteler, dergiler olayı didik didik inceleyerek yayımladılar, uzun süre gündemde kaldı.

Sibel'in hastane masraflarını ABC televizyonu üstlendi. Odası, gelen ziyaretçilerden geçilmiyordu. Serap Uzunova da genç kıza geçmiş olsun ziyareti yaptı ve mahkemede ifade vereceğini söyledi. Ayhan, sevgilisinin başından bir gün bile ayrılmadı.

Sibel'in yaşadığını öğrenen anne ve babası çok ilginç gibi sevinerek Ankara'dan hastaneye koştular. Ayhan'a şükranlarını sunarlarken onun ailelerine girecek damat adayı olduğunu da anlamakta gecikmediler.

527

Sibel bir ay sonra biraz kilo almış olarak yeniden televizyondaki işinin başına döndü. Sibel'in yokluğu sırasında yayından kaldırılmış olan Olaylar'ın içinde programı yeniden yapılmaya başladı. Bazı film yapımcıları, bu macerayı filme almak ve başrolde genç kıızı oynatmak için kendisine başvurdular. Sibel hepsine teşekkür ederek reddetti. Rol gereği için bile olsa bir daha asla o anları yaşamak istemezdi.

İki sevgili, evlilik konusunu daha sonraya bırakmayı kararla ştırdılar. Acele etmeye hiç gerek yoktu. Sibel kendini toparlamalı ve ya şama yeniden uyum sağlamalıydı. Hemen her gün beraber oluyorlardı ve çok mutluydular. Fakat birbirlerine söylememekle beraber, ikisinin de beynini kurcalayan tek konu, cezai ehliyeti bulunmadığı anla şılıp, hastaneye yatırılan Turgut Ata-mer'in geleceğiydi.

Acaba bir gün tekrar kar şılarına çıkacak mıydı?

B İTTİ

İSTANBUL

ORHAN KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ

Tarayan: Ya şar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

e-posta: kitapsevenler@gmail.com

Osman Aysu _ At Kuyruklu Adam

Kitaplar, uygarl ığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni bulu şma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildi ği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördü ğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Say ılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amac ıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konu şan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yard ımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullan ılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"dü şüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esas ına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yard ımsever arkadaşlarımızın yoğun eme ği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir.

Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyoruz.

Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyoruz.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" :
"ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeक्सizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci

paylaşabilmek

tüm zahmete de ğer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı taray ıp,
kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara kat ılmayı d Őünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen eme ğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu a ıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabilece ği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Te Őekkrler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece ya Őayanlara.

Tarayan: Ya Şar Mutlu

e-posta kitapsevenler@gmail.com

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

Osman Aysu _ At Kuyruklu Adam